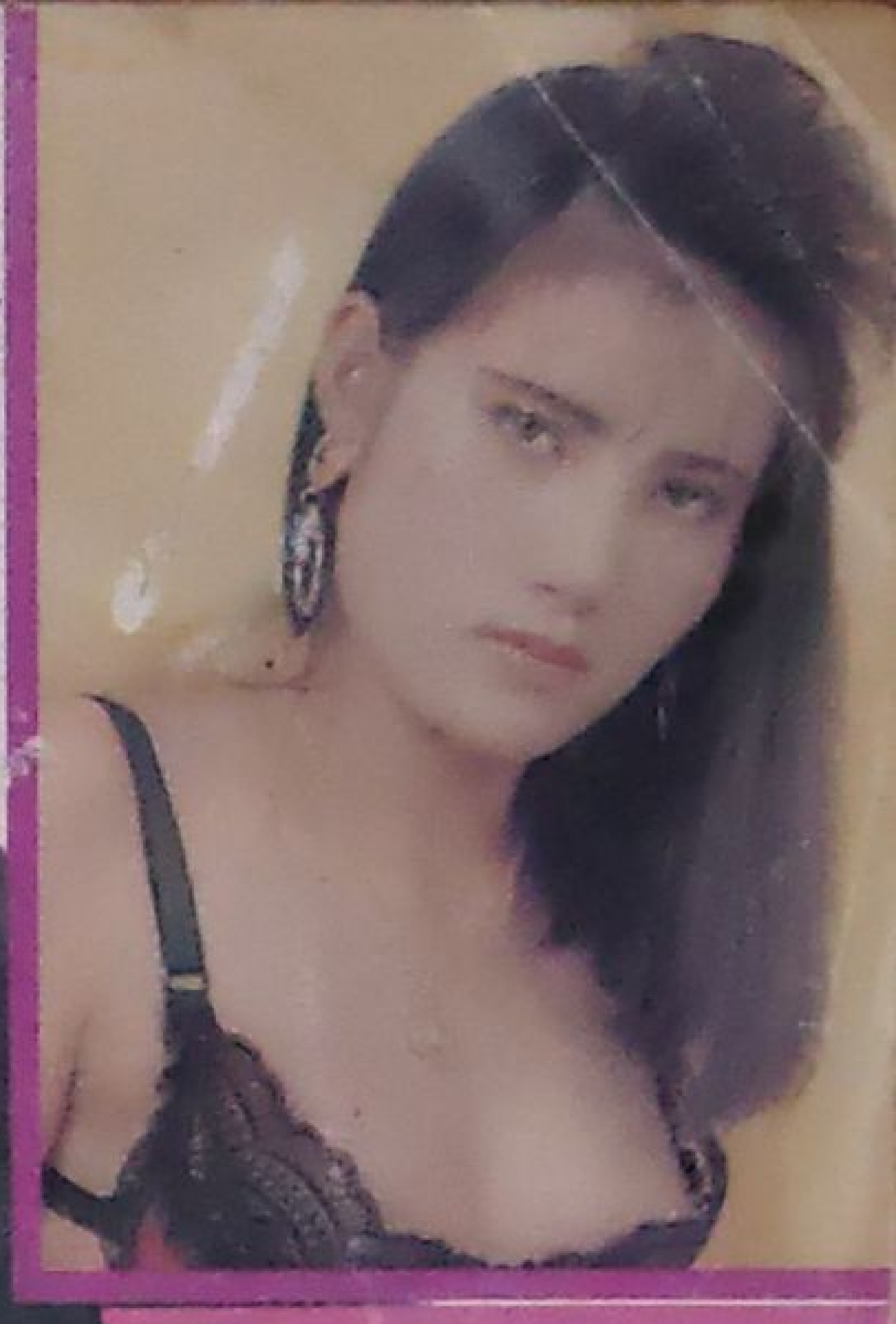
♥ บทพิสูจน์ความรักชาบซ่านของหนุ่มสาว

พิศวาส

นิตยสารคู่ใจชาย-หญิง

ปีที่ 2 ฉบับที่ 49/10 ตุลา[illegible]

PISSAVAS
MAGAZINE
No. 48

รีบพลิกไปไว ๆ
อ่านเรื่องร้อนอารมณ์

****

วาบหวาม...หวิวไหว
กับภาพนางแบบในฉบับ

ใกล้หน้าหนาวไปทุกทีแล้วซิ่นะ
โอ้พี่จ๊ะ...พี่จ๋า...มาหาหนู
อยากให้กอดจะได้อุ่นทุกอณู
เป็นพธูยอดขวัญใจไปแสนนาน

20

PISSAVAS MAGAZINE

♥บทพิสูจน์ความรักซาบซ่านของหนุ่มสาว

พิศวาส

ปี 2 ฉบับที่ 48/ราคา 20 บาท

จากใจ..

สวัสดีค่ะแฟน ๆ "พิศวาส" ผู้มีอุปการคุณทุกท่าน พบกันอีกเป็นครั้งที่ 48 แล้วนะคะ สำหรับผลงานหฤหรรษ์ของทีมงานคณะผู้จัดทำบทพิสูจร์ความซาบซ่านของหนุ่ม-สาว

ถ้าเป็นคนในวัยนี้กำลังแกร่งฉกรรจ์อย่างเต็มที่ เช่นเดียวกับนิตยสาร **"พิศวาส"** ของเราที่ได้เติบโตขึ้นมาบนลำแข้งของตัวเองมาถึงฉบับที่ 48 ซึ่งอยู่ในมือของท่านนี้ วางตลาดจำหน่ายบนแผงทั่วราชอาณาจักร ทุก ๆ วันที่ 10-20-30 ของเดือนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย นับเป็นสิ่งยืนยันคุณภาพที่ **"พิศวาส"** ของเราอยู่ได้ด้วยยอดจำหน่าย และได้รับการโอบอุ้มจากท่านผู้อ่านทั้งหลายอย่างแท้จริงเหนือคำโฆษณาใด ๆ

ในฉบับนี้นิยายเรื่องยาวหลายเรื่องกำลังจะจบลงไป ซึ่งเราจะใช้เรื่องสั้นเข้ามาแทนให้มากที่สุด คือนโยบายของผู้บริหาร และตำนานรักเรื่องกามารมณ์ในราชสำนักจีน **"เกมรักในหอแดง"** ก็จะอวสานแล้ว รวมทั้งเรื่องยาวอื่น ๆ ที่เราคณะผู้จัดทำมีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงอยู่เสมอ รับประกันความมันส์เพื่อชีวิตอันหฤหรรษ์

อย่าลืมจดหมายติชมเข้ามา ท่านผู้มีอุปการคุณได้โปรดให้ข้อเสนอแนะความคิดเห็นและให้กำลังใจแก่คณะผู้จัดทำนะคะ เรายินดีปฏิบัติตามความต้องการของมติจากจดหมายของท่านผู้อ่าน เพื่อให้ **"พิศวาส"** เป็นประชาธิปไตยแก่แฟน ๆ ทุกท่าน

ท่านชายที่สนใจภาพชุดนางแบบ ตอนนี้ยังมีเหลืออยู่ค่ะ โปรดสั่งซื้อได้ตามที่ต้องการนะคะ เปิดไปพบกับเนื้อหาด้านในได้แล้วค่ะ

คณะผู้จัดทำ

ใ น ฉ บั บ

รักต้องมีสูตร 4
พิศวาสมิรู้คลาย 7
วัยระเริง 12
จุ๊..จุ๊...แอบดูอะไรจ๊ะ? 14
เพราะความอยาก 18
ฝัน...ฝันสวาท 20
ผู้หญิงคนนั้น 22
ประสบการณ์เซ็กซ์จากต่างแดน 24
สาวนมสด 32
เกมรักในหอแดง (จบ) 35
รสสวาท 36
แม่ผีเสื้อไฟ 38
นางโลม 40
ไม่สิ้นสวาท 42
คนองสวาท 44
เรื่องของ "สร้อยสวรรค์" 46
กามนิตตอบปัญหาเซ็กซ์ 48
ศาลาพิศวาส 50
โลกพิสดาร 52
พิศวาสนำโชค 54

SEX
MAGAZINE

นางแบบประจำฉบับ
โชติมา พิม
34-23-33

"มาลัยเสี่ยงรัก" บทพิสูจน์ความซาบซ่านของหนุ่มสาว "พิศวาส" ที่ปรึกษา พุธ โพงพาง,สร้อย มาลา,ศร กามเทพ, กามนิต,เชี่ยว เชิงชัย,เข็ม พิราคะ บรรณาธิการบริหาร ดุสิต จิตมั่นสุข บรรณาธิการ-ผู้พิมพ์-ผู้โฆษณา,ประสม ขาวชาติ ประจำกองบรรณาธิการ นรา เปลี่ยนสี,ชลธี มีมิต,เทพ สิงหราส,พิภพ สงวน

สูตรสามีสยบสวามิภักดิ์

● ผู้หญิงหลายคนอาจจะกลุ้มใจเรื่องที่สามีไปมีอีหนูนอกบ้าน "รักต้องมีสูตร" เชื่อว่าร้อยทั้งร้อยผู้หญิงเราเสียทองเท่าหัวไม่ยอมเสียผัวให้ใคร

มีเคล็ดลับง่าย ๆ ที่ทำให้สามีสยบสวามิภักดิ์

1. ตามใจแฟนในขณะเล่นรักและร่วมท่าลีลา ผู้หญิงจะทำเองก็ได้

2. การเล้าโลมควรสุภาพเบา ๆ ผู้ชายจะติดใจเสมอถ้าหากผู้หญิงรู้จักเอาใจ ทำออรัลเซ็กซ์ให้และขึ้นข้างบนเป็นครั้งคราว

3. หมั่นฝึกขมิบกล้ามเนื้อทุกวัน จะทำให้ช่องคลอดกระชับและตอดตุบๆ เหมือนขมิบก้น

4. ควรทำให้มีอารมณ์ร่วมอยู่เสมอ มิใช่นอนทื่อเซ็ง ทำให้อีกฝ่ายหมดอารมณ์อยากเล่นสนุกด้วย ผู้ชายทุกคนเบื่อผู้หญิงที่แข็งทื่อ

5. อย่าปล่อยลมหายใจให้กระทบชายคนรักโดยตรง เพราะจะทำให้เสียความรู้สึกจากกลิ่นอันไม่ปรารถนา

ทั้ง 5 ข้อนี้รับรองว่า เสน่ห์ปลายจวักสู้เสน่ห์บนเตียงไม่ได้หรอกค่ะ

หน้าที่รับผิดชอบของหญิง

● ผู้หญิงเริ่มต้นจากจุดที่เสียเปรียบ แต่เธอก็จะสามารถขจัดความ
เสียเปรียบนั้นได้อย่างรวดเร็ว หากเธอตั้งใจจริง

ผู้หญิงที่ฝึกฝนตนเองให้เป็นคนมีความกล้าในเรื่องกามารมณ์ จะเป็นคนรักที่ตื่นเต้นตลอดเวลาสำหรับผู้ชาย และผู้ชายจะหลงใหลในผู้หญิงที่มีจินตนาการ

ที่สำคัญที่สุดและต้องระลึกอยู่เสมอก็คือ การร่วมรักเป็นกิจกรรมทางเพศที่เสมอภาคกันทั้งสองฝ่าย ผู้หญิงก็มีหน้าที่รับผิดชอบทัดเทียมเท่ากับผู้ชาย เพื่อให้เห็นว่าคู่รักก็มีความสุขอย่างสุดยอดและอิ่มเอมเปรมปรีย์เหมือนกัน

แต่เนื่องจากผู้หญิงฝังใจอยู่ตลอดเวลาว่า ผู้ชายนั้นคือผู้นำทางกามารมณ์ หลายคนจึงอาจจะคิดว่าบทรักนั้นควรจะมีแต่บนเตียงเท่านั้น

ความเห็น

● คนเรามีชีวิตอยู่ท่ามกลางความแตกต่างของความคิด บางอย่างคิดว่าไม่ถูก บางคนบางกลุ่มอาจคิดว่าพฤติกรรมนั้นถูกต้องและยอมรับ

บางคนอาจจะมีความเห็นว่าการร่วมเพศหลับนอนระหว่างชายหญิงอยู่ด้วยกันจนพอใจแล้ว จึงตกลงปลงใจแต่งงานกัน แต่บางคนอาจจะคิดว่าการร่วมเพศหลับนอน จะเกิดขึ้นได้หลังพิธีแต่งงานผ่านพ้นไปแล้วเท่านั้น นี่คือเรื่องของคน

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความรู้สึกทางเพศของมนุษย์สุดแท้แต่ทัศนะของแต่ละคนจะตัดสิน บางคนอาจจะชอบผู้ชายเพศเดียวกัน บางคนอาจชอบผู้หญิงด้วยกันเอง มันแล้วแต่สูตรของความชอบพอ

คนนั้นว่าสวย คนนี้อาจจะบอกว่าขี้เหร่ แต่พฤติกรรมทางเพศของสังคมไทยเราส่วนใหญ่จะใช้หลักศีลธรรมเป็นบรรทัดฐานค่ะ

รู้ไว้สักนิดสักหน่อย

● ลูกอัณฑะทำหน้าที่ผลิตฮอร์โมนเพศชาย ซึ่งมีผลต่อความสนใจและการกระตุ้นทางเพศ กลไกของการแข็งตัวของอวัยวะเพศชาย ซึ่งถูกควบคุมโดยผลสะท้อนของไขสันหลัง

แต่จิตใจก็มีผลด้วย การคิดถึงเรื่องเพศจะกระตุ้นอวัยวะเพศชายเกิดการแข็งตัว ถ้ารู้สึกกระวนกระวายใจไม่สบาย ก็ยากที่จะแข็งตัว

ในกรณีที่ไขสันหลังอยู่ในสภาพใช้การไม่ได้ เช่น ผู้ชายที่เป็นอัมพาตตั้งแต่ช่วงเอวลงมา ยังทำให้อวัยวะเพศแข็งตัวได้ และยังทำให้อวัยวะเพศแข็งตัวทำงานได้ตามปกติ

คนมีอัณฑะข้างเดียวนั้น ไม่มีผลต่อความรู้สึกทางเพศ ยังคงสามารถปฏิบัติกิจทางเพศหรือสืบพันธุ์ได้ ร่างกายจะเจริญเติบโตไปตามปกติ ไม่มีอะไรเป็นอุปสรรค

เรื่องของอัณฑะและฮอร์โมนนี้ เป็นความรู้ที่ท่านผู้อ่านต้องทราบเกี่ยวกับข้อเท็จจริงนะคะ เพราะมีคนพูดกันว่า คนมีอัณฑะข้างเดียวหรือเป็นอัมพาตเดินไม่ได้ ไม่มีความรู้สึกทางเพศ ไม่จริงหรอกค่ะ

รัก ต้อง มีสูตร

อาการ..เจ...เอ๊ะ! อารมณ์เพศ

● ขั้นตอนของอารมณ์เพศในขั้นตื่นเต้นหรือโหมโรง ถ้าเป็นลิเกละคร ก็ต้องออกฉากไหว้ครู ในส่วนของสรีระของร่างกายคนเราจะเครียด มีอาการตึงที่หัวนม ทั้งฝ่ายชายและหญิง หัวนมแข็งตั้งตัวขึ้น

หน้าอกหน้าท้องและคอจะแดงซ่านด้วยความรู้สึกที่ว่า ความซาบซ่านทางเพศ หัวใจเต้นถี่ ความดันโลหิตสูงขึ้น ผู้ชายจะเห็นได้ชัดคืออวัยวะเพศแข็งตัว ส่วนผู้หญิงจะมีน้ำเมือกซึมออกมาตามบริเวณแคมในของอวัยวะเพศจนชุ่มฉ่ำ

ตามทฤษฎีของการแพทย์ อวัยวะเพศชายจะขยายตัวขึ้นประมาณ 25% ส่วนปุ่มกระสันของผู้หญิงจะต้องชันขึ้น

เพศหญิง

● เด็กหญิงทั่วไปจะโตเร็วมาก เมื่ออายุ 10-11 ขวบ เร็วกว่าเด็กผู้ชาย 1-2 ปี เมื่ออายุ 17 ปี จะสูงเกือบเท่าผู้ใหญ่ และสะโพกเชิงกรานจะขยายกว้างขึ้น สำหรับให้กำเนิดทารกต่อไป

ความเปลี่ยนแปลงของเพศหญิงในช่วงนี้ไขมันจะสะสมอยู่ที่สะโพก เต้านม ทำให้ร่างกายหญิงมีส่วนเว้านูนโค้ง ไม่แบนราบเรียบเหมือนของผู้ชาย ในช่วงวัยรุ่นทรวงอกจะขยายใหญ่ และจะมีขนเพิ่มตามร่างกาย

อวัยวะสืบพันธุ์จะมีขนหยาบสีดำ เมื่อถูกลูบคลำดูไดจะมีการตื่นเต้นทางเพศ และมีอารมณ์ร่วมขึ้นได้ เพราะส่วนโหนกนูนตรงบริเวณแคมนอกที่ปกคลุมด้วยขนนั้น มีเส้นปลายประสาทมาหล่อเลี้ยงมากมายค่ะ

เทคนิคการสัมผัสไอ้นั่น

● เทคนิคในการทำออรัลเซ็กซ์นั้นไม่ยากเลย แต่ก็เป็นเรื่องแปลกไม่น้อยที่ผู้หญิงมักจะไม่มีจินตนาการเอาเสียเลย เพราะการที่ผู้หญิงจะทำออรัลเซ็กซ์ให้คนรักนั้น มิได้หมายความว่าจะเอาเพียงองคชาตใส่ในปากเท่านั้น

เธอควรจะเริ่มต้นจูบที่องคชาตเบา ๆ จนทั่วเสียก่อน โดยเฉพาะส่วนหัวซึ่งเป็นจุดที่มีปฏิกิริยาไวมากต่อการสัมผัสของลิ้น

หลังจากนั้นก็ติดตามด้วยการใช้ลิ้นสัมผัสเบา ๆ ไปทั่วทั้งองคชาต การเป่าลมและค่อย ๆ ดูดมันอย่างนิ่มนวล มือก็ลูบไล้ลูกอัณฑะไปด้วย อย่าจับแรงจะทำให้เจ็บและหมดอารมณ์ทันที

แต่ถ้าทำได้อย่างแผ่วเบา จะทำให้เร้าใจเป็นที่สุดค่ะ

ขั้นสุดยอด (ORGASM)

● การร่วมรักขั้นสุดยอดเป็นขั้นตอนที่อธิบายเป็นตัวหนังสือได้ยาก ซึ่งชายหญิงจะไปสู่ความสุขของการร่วมเพศนั้น จะต้องผ่านขั้นตอนทั้ง 4 ดังที่กล่าวไว้แล้ว

ขั้นสุดยอดนี้ในช่วงนี้แม้จะกินเวลาสั้น ๆ เพียง 2-3 วินาที แต่ก็เป็นเวลาอันมีค่าที่สุด เพราะเป็นความหฤหรรษ์ที่สุดอย่างหนึ่งในชีวิตมนุษย์

ระยะเวลาที่ถึงชุดสุดยอดนี้ ความตึงเครียดของกล้ามเนื้อที่เขม็งเกรียวมาตั้งแต่ตอนโหมโรง ระยะเพลโตจะคลายตัวลง เวลาที่ร่างกายถึงจุดสุดยอดนี้ ร่างกายจะตึงเครียดที่สุด

ผู้ชายจะหลั่งน้ำกาม มีอาการเกร็งกระตุกประมาณ 3 ครั้ง และก่อนจะถึงครั้งที่ 4 สภาพเช่นนี้กินเวลาประมาณ 8-10 วินาที จากนั้นอาการเกร็งตัวก็จะลดลง

สำหรับผู้หญิงมีอาการเกร็งเช่นเดียวกันอยู่ภายในช่องคลอด แต่ไม่มีการหลั่งน้ำกาม ในขณะมีอาการเกร็งตัวด้วยความสุขสุดขีดนั้น กล้ามเนื้อส่วนอื่น ๆ ของร่างกายจะพลอยเกร็งไปด้วย กระดูกเชิงกรานจะสั่นสะเทือน ผู้เป็นเจ้าของความสุขจะครางออกมาด้วยความอิ่มเอมใจต่อรสชาดอันเลอเลิศ

จากนั้นความรู้สึกเพลิดเพลินปลอดโปร่งเบาโล่ง ราวกับลูกปลดปล่อยจะแล่นปราดไปทั่วร่างกายทีเดียวค่ะ

ชีวิตคู่ต้องมีองค์ประกอบ

● ชีวิตคู่ของคนเราต้องสำเร็จไปพร้อมกับความสุขทางเพศด้วย ก่อนอื่นต้องอธิบายคำว่า ความสำเร็จให้ชัดเจนก่อน เพราะความสำเร็จที่ดีในชีวิตคู่นั้น มีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

1. ทั้งคู่อยู่ด้วยกันด้วยความรัก ไม่ได้ถูกบังคับขู่เข็ญ
2. สิ่งที่ทั้งคู่ต้องการคือ ความสุขความสมหวังพึงพอใจ
3. ความสัมพันธ์ทางเพศเต็มไปด้วยความรู้สึกที่มีเสรี

ทั้ง 3 ข้อนี้จะทำให้ชีวิตคู่เต็มไปด้วยความสุข และแสวงหาความแปลกใหม่ไม่ซ้ำซาก ทรรศนะเหล่านี้ทำให้สามารถอยู่ด้วยกันยืนยาวนาน นอกจากเรื่องทรัพย์สินอันเป็นปัจจัยสำคัญอีกส่วนหนึ่ง

มีหลายคู่ที่มีทรัพย์สมบัติร่ำรวย แต่ไม่สามารถครองรักกันอยู่ได้ยืดยาว เพราะขาดองค์ประกอบสำคัญทางเพศเหล่านี้

อย่าเห็นว่าไม่สำคัญและอย่ามองข้ามนะคะ เพราะปัจจุบันนี้ผู้หญิงไทยเรา ก็มีสิทธิเสรีภาพเท่ากับผู้ชายทุกประการค่ะ

หนุ่มเอยจะบอกให้

● การที่ผู้ชายมีความต้องการให้คนรักของคนมีความสุขอย่างเปรมปรีย์นั้น ควรจะต้องเป็นคนเก่งทั้งลิ้นและปาก

อีกวิธีหนึ่งกับการใช้ริมฝีปากของคุณให้เป็นประโยชน์ เรียกว่า "กัดแล้วหนี" ไม่ใช่ใช้ฟันกัด แต่ใช้ริมฝีปากนั่นแหละ เม้มตามผิวหนังของเธอเบา ๆ แล้วปล่อยอย่างรวดเร็ว

เริ่มจากบริเวณต้นขาเลื่อนขึ้นมายังหน้าท้อง หน้าอก ต้นแขน ทุกหนทุกแห่งที่สามารถทำได้ โดยเฉพาะตรงข้อพับ จะทำให้ผู้หญิงรู้สึกว่าได้รับการปลุกเร้าอย่างถูกต้องตามวิธีค่ะ

ความลับเกอิชา

● หมอนวด มีหลายแบบที่ใช้กันอยู่ในเมืองไทย มีทั้งนวดแผนโบราณและอาบอบนวดตามสถานบริการ หมอนวดมืออาชีพจะใช้น้ำมันที่มีกลิ่นหอมตามธรรมชาติ แต่มีผู้ชายหลายคนไม่ชอบน้ำมันหรือทาครีม เพราะไม่เคยชิน

เคล็ดลับของเกอิชาผู้หญิงญี่ปุ่นที่ขึ้นชื่อลือชาไปทั่วโลกนั้น เมื่อนวดในตอนแรกให้เลี่ยงจุดเร้าอารมณ์ทางเพศเสียก่อน นวดแผ่นหลังเลื่อนไปยังสะโพก ขา น่องและเท้า จะทำให้ผ่อนคลายได้ทุกส่วน

ถ้าหากเป็นคู่รักหรือสามีภรรยา ควรจะใช้จินตนาการในขณะที่นวดร่างกายให้กัน เพราะนอกจากจะผ่อนคลายความตึงเครียดเมื่อยล้าทางร่างกายแล้ว ความคิดของทั้งสองฝ่ายก็จะดีขึ้น

เมื่อฝ่ายหญิงนวดให้ฝ่ายชายแล้ว ชายก็ควรจะนวดให้หญิงด้วยเป็นการตอบแทน ซึ่งการนวดนั้นจะลงเอยด้วยการร่วมเพศในที่สุด นี่คือความลับของเกอิชาผู้หญิงญี่ปุ่นที่คนทั่วโลกยอมรับค่ะ

ขั้นตอนทั้ง 4

● มนุษย์เราไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง เมื่อถูกกระตุ้นเร่งเร้าทางเพศ เพื่อให้ไปถึงจุดสุดยอดนั้น ต้องผ่านขั้นตอนทั้ง 4

ขั้นตอนทั้ง 4 คือ 1. ขั้นตื่นเต้น 2. ขั้นพลาโต 3. ขั้นสุดยอด 4. ขั้นสลายตัว

ไม่ว่าจะสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองหรือร่วมกันชายจริงหญิงแท้ หรือสัมผัสทางกายอย่างอื่น ๆ อาจจะแตกต่างกันบ้างในรายละเอียด อาจจะแตกต่างกันในแง่ของเวลา ขึ้นอยู่แต่ละบุคคล ระยะการเริ่มต้นจากการ "โหมโรง" ไปจนถึงขั้น "สลายตัว"

บางคนอาจจะใช้เวลาเพียง 2-3 นาที แต่บางคนเป็นชั่วโมง แล้วแต่สถานการณ์สิ่งแวดล้อม รวมไปถึงกรรมวิธีลีลาของแต่ละคนด้วย

ตอบข้อสงสัย

● ช่วยตัวเองเป็นหมันได้หรือเปล่า และมีอันตรายหรือไม่?

ใคร่กราบเรียนให้ทราบว่า การช่วยตัวเองหรือสำเร็จความใคร่หรือการปลดเปลื้องอารมณ์นั้น ชื่อบอกอยู่แล้วทนโท่ว่าไม่เป็นอันตราย เพราะนอกจากจะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดทั้งร่างกายและประสาทแล้ว ยังมีผลด้านจิตใจอีกด้วยคือ ทำให้เตะปี๊บดังกระปรี้กระเปร่าขึ้น

เป็นหมันหรือไม่ ไม่เกี่ยวกันเลยค่ะ เพราะการจะเป็นหมันหรือไม่อยู่ที่น้ำเชื้ออสุจิจะมีความปกติ หรือแข็งแรง

ประสาเซ็กซ์

นักคำนวณ

อะไรคือข้อแตกต่างระหว่างนักคณิตศาสตร์กับวิศวกร..?

คำตอบ เมื่อทั้งสองคนยืนอยู่ห่างจากหญิงสาวสวย 30 เมตร แล้วได้รับคำสั่งว่า...หากเข้าไปถึงตัวผู้หญิงได้ เธอจะเป็นของเขา แต่มีข้อแม้ว่าจะก้าวเข้าไปหาเธอได้ครั้งละครึ่งหนึ่งของระยะทางระหว่างเขากับเธอ

ปรากฏว่า...

นักคณิตศาสตร์หันหลังเดินหนีไปเลย เนื่องจากเขาคำนวณแล้วเห็นว่า ไม่มีทางไปถึงตัวเธอได้เลย

ส่วนวิศวกรรีบก้าวเข้าไปหาสาวสวยในทันที เพราะเขารู้ว่าแม้จะไม่มีวันเข้าไปถึงหญิงคนนั้น แต่เขาก็จะสามารถเข้าไปใกล้พอที่จะทำอะไรต่ออะไรได้อยู่...

□■□

ใครจะฉลาดกว่ากัน...

นักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง 4 นาย กำลังสนทนาถึงความเฉลียวฉลาดของสุนัขที่ต่างคนต่างก็ฝึกมากับมือ ปัญญาชนคนแรกบอกว่า "ปิง ปิง" สุนัขของเขาเก่งคณิตศาสตร์ ว่าแล้วเขาก็สั่งปิง ปิงให้ไปคิดเลขบนกระดานดำ ซึ่งเจ้าหมาตัวนั้นก็ทำได้จริง ๆ

นักศึกษาคนที่สองบอกว่า สุนัขของเขาชื่อ "เชอรี่" ซึ่งเขาสั่งให้เชอรี่ไปเอาขนมคุ๊กกี้มา แล้วแบ่งออกไปสี่กอง ๆ ละ 3 อันเท่า ๆ กัน ปรากฏว่าเชอรี่ทำได้ดังที่เจ้าของโอ้อวด

นักศึกษาคนที่สามบอกว่า สุนัขของเขาชื่อ "ยีนส์" เขาสั่งให้ยีนส์เทน้ำนมลงในแก้วน้ำ ซึ่งยีนส์ก็ทำได้โดยไม่หกแม้แต่หยดเดียว

ส่วนนักศึกษาคนที่สี่บอกว่า สุนัขของเขาชื่อ "สมชาย" แล้วออกคำสั่งอย่างเสียงดัง ๆ ว่า *"เฮ้ย!! สมชาย แกแสดงให้พวกนี้ดูซิว่า แกทำอะไรได้บ้าง.."*

พอได้ยินคำสั่งจากนาย เจ้าสมชายก็ก้าวออกไปกินขนมคุ๊กกี้ ดื่มนม ทำรักกับปิง ปิง,เชอรี่,ยีนส์ พอเสร็จแล้วอ้างว่าเกิดอาการเอวเคล็ด เลยเขียนใบแบบฟอร์มขอรับเงินค่าชดเชยจากเจ้านายของมัน แล้วไปนอนโดยขอลาป่วย 1 วัน..!!?

□■□

พิศวาสมิรู้คลาย

ไอ้แก่ทีเด็ด

อาชีพสาวเสิร์ฟอาหารกำลังเฟื่องฟู หนูก็เป็นคนหนึ่งในอาชีพนี้ ซึ่งดูผิวเผินก็เหมือนธรรมดา แต่เบื้องหลังลึก ๆ แล้ว มันก็เป็นอาชีพบริการดี ๆ นี่เองค่ะ

ร้านอาหารทำอยู่แถวตลาดลำ-โรงเหนือ แถวหน้าโรงหนัง ส่วนใหญ่พวกลูกค้าเป็นรถสี่ล้อเล็ก รถสองแถว และสามล้อ เป็นคนระดับกรรมกรทั้งนั้น นานทีจะเจอลูกค้าขาใหญ่

ผู้ชายที่เป็นแขกประจำคนนั้น อายุประมาณ 50 ปี ใส่ทองเต็มตัวทั้งคอทั้งแขน แต่หัวเถิกตัวเตี้ยม้อต้ออัป-ลักษณ์

เขาชอบมาคุยกับหนูและเรียกหนูไปคุยที่โต๊ะ จนเจ้าของร้านชักจะไม่พอใจ เพราะหนูเป็นคนสวยโต๊ะอื่นก็ต้องการคุยด้วย กลัวว่าจะมีเรื่องกันขึ้น แต่หนูก็รู้จักสับหลีกจังหวะเรื่อยมาไม่มีเหตุการณ์อะไร

เขามาอุดหนุนที่ร้านบ่อยเข้า ใช้เงินเป็นเบี้ยให้ทิปทุกคน จนเจ้าของร้านเกิดชอบอกชอบใจ

และแล้ววันหนึ่งเขาก็อ๊อฟหนูออกไปข้างนอกหลังเลิกงาน ปกติแล้วร้านอาหารที่หนูทำหรือที่อื่น ๆ ย่านลำ-โรงเหนือปิดไม่เป็นเวลา บางคืนเปิดจนสว่าง เพราะเสียค่าคุ้มครองแก่เจ้า-ที่เจ้าทางเป็นรายเดือน

แรก ๆ ไม่ได้คิดอะไรหรอก เพราะถือว่าคนแก่วัยปานนั้นแล้วคงไม่มีน้ำยาอะไร แต่ที่ไหนได้คะไอ้แก่ร้ายกาจมาก หนูรับแทบไม่ทันเลย

ความตื่นเต้นดีใจทำให้หนูได้รับเงินค่าตัวมา 2,000 บาท เพราะตั้งแต่ทำอยู่ร้านอาหารแห่งนี้ ไม่เคยได้ค่าตัวถึง 2,000 บาทเลย เรียกว่าชายวัยกลางคนผู้นี้เป็นขาใหญ่จริง ๆ

ในห้องของโรงแรมม่านรูดมีไฟแสงสีสัน และมีฟูกขนาดใหญ่มารองรับความสำราญของเราไว้

เขากอดจูบอย่างแผ่วเบา เริ่มต้นอย่างนิ่มนวลและรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนรู้สึกว่าบางส่วนเกิดเจ็บปวดระคนกัน

เลือดในกายวิ่งพล่าน อารมณ์ซ่านเกิดความสนุกขึ้นมารวมกันบนจุดเดียว เขาจับจูบไปตรงไหนจุดไหนทำให้หนูร้อนฉ่าไปหมด

หนูดิ้นหนีความเจ็บปวดที่เขาป้อนให้ มันใหญ่จนคับแน่นไม่เคยพบไม่เคยเห็น แรงของเขาดันทับเข้ามาแต่ละครั้งนั้น ทำให้หนูสะท้านไปหมด

เขาทำทุกอย่างสมใจอยาก เนื้อหนั่นสาวแน่นเต่งตึงของหนูถูกขยำขยี้ไปทุกส่วน มันบอกไม่ถูกว่าหนูมีความรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองได้กินอาหารอย่างถูกปาก เพราะเขาเล่นไม่ยอมเลิกจนหนูหมดแรง

เป็นครั้งแรกในความเป็นสาวที่เคยผ่านประสบการณ์มาไม่เคยพบหนุ่ม ๆ คนใดช่ำชองเหมือนคนแก่ทีเด็ดรายนี้เลยจริง ๆ ค่ะ

> **"อาชีพสาวเสิร์ฟอา-หาร มันก็เป็นผู้หญิงอย่างว่าอยู่ดี เดี๋ยวนี้กิจการเฟื่องฟู ที่ลำโรงเหนือชานกรุงเปิดกันยันสว่าง"**

จดหมายจากซ่อง

จดหมายฉบับนี้เขียนมาจากแฟน "พิศวาส" ที่ใช้ชื่อว่า "เพียงพิศ" บ้านเดิมอยู่ที่ขอนแก่น

เธอได้เขียนจดหมายเล่าบทพิ-สูจน์ความซาบซ่านของคนหนุ่มคนสาว เล่าเรื่องที่ประสบเหตุการณ์มาอย่างโหดร้ายทารุณ

ข้อความในจดหมายมีว่า...

หนูเป็นคนจังหวัดขอนแก่น พ่อแม่มีอาชีพทำนา พอเรียนหนังสือจบชั้น ป.7 ก็ไม่ได้เรียนต่ออีก เพราะครอบครัวฐานะไม่ค่อยดี จึงช่วยครอบครัวทำมาหากินประกอบอาชีพ

ต่อมาได้ถูกเพื่อนบ้านเดียวกันหลอกว่า จะพาเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ เพราะปีนั้นฝนฟ้าแล้ง หนูจึงตกลงใจมากับเขา

ผู้ชายที่หลอกหนูนั้นเป็นคนบ้านใกล้เรือนเคียง เขาทำงานโรงงานอยู่พระประแดงชื่อ "ไอ้ต๋า" อดีตมันเป็นตำรวจอยู่สุรินทร์ ถูกไล่ออกเพราะมีคดีนอกลู่นอกรอย

ตอนนั้นหนูเป็นสาวใหญ่อายุ 20 ปีบริบูรณ์แล้ว รู้อะไรควรไม่ควรแล้ว แต่เห็นเป็นเพราะความเชื่อในลูกบ้านเดียวกัน จึงตกลงใจมาด้วย ไอ้ต๋าก็พาหนูไปค้างโรงแรมเมื่อถึงกรุงเทพฯ

มันบอกว่าจะไปตามนายจ้างมาดู หนูรู้ว่าบรรยากาศไม่ค่อยดี เพราะการเข้ามาอยู่ในห้องโรงแรมเช่นนี้ มันทำให้เสียภาพความรู้สึก แต่หนูไม่มีทางเลือก

ไอ้ต๋าคนพาหนูไปเรียกนายจ้างมาดูตัว หนูก็ดีใจว่าจะได้งานทำแน่ ๆ เพราะเขาบอกว่าจะให้หนูเป็นเสมียนโรงงาน

สักพักหนึ่งหลังจากคุยกัน เขาสั่งของมากินสั่งเหล้ามาดื่ม ไอ้ต๋าตัวดีขอตัวลงไปซื้อของ ปล่อยให้หนูอยู่กับชายมีอายุที่ว่าเป็นนายจ้างหรือผู้จัดการ

> สาวซาดิสม์พบกันทางมาลัยเสี่ยงรักของ "ลุงหนวด" เธอมีครอบครัวแล้ว แต่ชอบการเล่นรักแบบวิตถาร

โรงงานทอผ้าเพียงสองคน

เมื่ออยู่กันตามลำพังสองต่อสอง ชายผู้นั้นก็เริ่มลวนลามและข่มขืนหนู จนสำเร็จความใคร่ เขาปล้ำหนูจนไม่มีทางสู้

หนูร้องไห้ทั้งกลัวทั้งอ้อนวอนไม่สำเร็จ เขาข่มขืนจนได้ หนูเจ็บปวดมาก เขาบอกว่าได้เสียเงินให้ไอ้ค่าคนชั่วนั่นไปแล้ว หนูตกใจมาก เพราะรู้ตัวว่าพลาดท่าเสียทีเพื่อนบ้านเดียวกันเอง มันหลอกมาขายตัวแล้ว ไม่รู้จะทำยังไงดี

เขาจะทำกับหนูอีก แต่หนูไม่ยอมท่าเดียว ครั้งที่สองนี้เขาซ้อมหนูจนสลบ เจ็บช้ำไปหมด พอตื่นรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้ง เขาก็หายไปหมดเหลือแต่ตัวเองอยู่ในห้องของโรงแรม

จากนั้นหนูก็ถูกผู้ชายหน้าตาดุอีกหลายคนพาออกจากห้อง ขึ้นรถตู้ไปส่งที่ซ่องมหาชัย จนบัดนี้หนูต้องเป็นผู้หญิงขายตัวที่สมุทรสาคร เป็นเวลา 4 ปีแล้ว ถูกคุมตัวไม่ยอมให้ออกไปเที่ยวเลย

มาลัยเสี่ยงรัก

เรารู้จักกันทางจดหมาย หรือการแนะนำจากสื่อกลางในรายการมาลัยเสี่ยงรักของ "ลุง-หนวด"

เธอต้องการมิตรสัมพันธ์ที่เข้าใจ เพราะชีวิตการแต่งงานนั้นไร้ความสุขกับสามี แม้ว่าฐานะความเป็นอยู่จะสมบูรณ์แล้วก็ตาม

ครอบครัวของเธอเคร่งครัดมาก เพราะอยู่ภายใต้กฎของศาสนา และส่วนใหญ่ก็ล้วนลูกผู้ดากมากดีรายรอบ แต่เธอก็เบื่อชีวิตอันกระดุ้งกระดิ้งแบบนั้น ขอให้ผมได้ช่วยสงเคราะห์ให้เธอได้พบสวรรค์ด้วย

ผมตอบเธอไปว่ายินดีกับมิตรใหม่ แต่ต้องมีเงื่อนไขว่าต้องไม่มีข้อผูกพันอะไรทั้งสิ้น เธอก็โอเค

แล้วเราก็นัดหมายพบกัน

ซึ่งเป็นการพบแบบ "ลักลอบ" หรือ "รักต้องห้าม"

ผมพบกับเธอที่ร้านอาหาร คืนนั้นเราดื่มคุยกันไปสนุกสนาน เหมือนกับว่าได้รู้จักมานานแรมปี

"สามีคุณไม่หึงเอาหรือครับ" ผมถาม

"หึงซิคะ ถ้าเค้ารู้แต่นี่เค้าไม่รู้หรอกค่ะ"

"สามีคุณมีอาชีพอะไรครับ ผมกลัวว่ามันจะไม่ดี"

"เค้าค้าขาย เป็นนักธุรกิจแน่ะ แต่ตอนนี้เค้าไปต่างประเทศ คุณสบายใจได้เลยค่ะ"

"เราไปดื่มเบียร์ต่อในโรงแรมดีมั้ย" ผมตัดบท

อารมณ์ชักครึ้ม เธอโอบกอดผมเข้าห้องของโรงแรม ประดุจว่าเป็นคนรัก เมื่ออยู่ในห้องของโรงแรม ผมก็ถอดเสื้อกระโปรงเธอออก พร้อมจัดการกับเสื้อผ้าของตัวเอง สภาพเปลือยเปล่าล่อนจ้อนทั้งคู่

ผมกะจะปล่อยทีเด็ดสุดฝีมือไปเลย ไม่ว่าจะเป็นซอกไหนมุมไหน ผมไม่ปล่อยให้รอดพ้นไปเลย

ซอกคออันขาวนวลถูกผมจูบไล่ต่ำลงมาเรื่อย ๆ มือก็คลึงเคล้าเนื้อหน้าอกอวบอูม จนเธอส่งเสียงสูดปากครวญ

สองเต้าอวบอิ่มของเธออะร้าอร่าม ผมเม้มปากสูดตรงเม็ดปลาย จนเธอกระเส่าเป็นห้วง ๆ ด้วยความสยิว

ผ่านจากสองเต้าอันอวบอิ่มของเธอแล้ว ผมก็ระเรื่อจูบต่ำลงมาอีก โดยใช้หนวดเรียวถูไถอยู่ตรงหน้าท้อง จนเธอเองเกร็งเขม็ง

ผมเริ่มฉากอันเสียวซ่านดุเดือดเลือดพล่าน โดยกดกระแทกเธอบนที่เก้าอี้ ซึ่งตลอดเวลาผมเขย่าเป็นจังหวะออกอย่างรุนแรง

ในที่สุดทั้งเธอและผมก็หลั่งอารมณ์ออกมาอย่างสุดจะยับยั้ง มันอาบเยิ้มไปทั่วกาย

ความสุขที่ผมปรนเปรอให้เธอนั้น มันยังไม่หนำใจเธอหรอกครับ เธอสั่งให้ผมตบตีและมัดเธอเอาไว้ทรมานก่อนจะร่วมรัก เธอบอกว่าจะมีความสุขมาก ถ้าผมทำตามที่เธอขอร้อง ผมเจอคนเป็นซาดิสม์แล้ว

แต่ผมยังลังเลเพราะไม่แน่ว่าเธอจะมาไม้ไหน ซึ่งในที่สุดผมก็ไม่กล้ากระทำกับเธอ และจากวันนั้นเธอก็ไม่ติดต่อผมอีกเลยจนบัดนี้

สู้ผัวไม่ได้

เรื่องผู้หญิงผมเองก็พอจะรู้ตัวว่าเก่งเหมือนกันนะ แต่ไม่รู้จะเก่งขนาดไหนนั้น ต้องถามผู้-หญิงคู่สวาทดู

แต่ละครั้งที่ผมได้ร่วมรัก ผู้หญิงส่วนใหญ่จะบอกว่าพอใจทั้งนั้น ก็เป็นผู้หญิงขายตัวบ้าง ผู้หญิงที่มีปัญหาทางครอบครัว ผัวไม่สนใจต้องการเงินใช้จ่ายบ้าง เรียกว่าพวกหาลำไพ่พิเศษ

มีอยู่รายหนึ่งสวยขาวเนียนน่ารักมากทีเดียว เธอแต่งงานแล้วมีลูก 2 คน แต่เจ้าผัวไม่ค่อยจะรับผิดชอบครอบ-ครัว เมาเหล้าแล้วเที่ยวหยำเป ไม่สนใจว่าลูกเมียจะอยู่ยังไงได้กินอะไร เป็นคำบอกเล่าของเพื่อน

เธอจึงออกไปหาลำไพ่พิเศษ โดยเพื่อนของผมนัดแนะติดต่อให้เสร็จสรรพ เราต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ เพราะต่างฝ่ายต่างมีครอบครัวแล้ว ผมก็มีเมียเธอก็มีผัว คาดไม่ถึงว่าจะมาเจอผู้หญิงยอดเก่ง

มันผิดศีลธรรมก็จริง แต่เราจะเชื่อได้ไงว่าความพอใจของทั้งสองฝ่ายจะทำให้ยมบาลเอาความผิด ผมคิดว่าเมื่อต่างฝ่ายต่างสมยอม มันก็เป็นธรรม-ดาครับ ได้กุศลทั้งคู่ ที่ต่างช่วยสงเคราะห์กันจริงไหม

เรานัดหมายกันแล้วก็อุ่นเครื่องทำความคุ้นเคย โดยชวนไปดูหนังหาความสนุก แล้วดื่มกินกันตามธรรมเนียม จากนั้นก็เข้าโรงแรม

"ดื่มเบียร์อีกขวดไหมครับ" ผมเอาใจเมื่ออยู่กันสองต่อสองในห้อง

"หญิงสาวสวยและเก่งในลีลาบนเตียง เธอหาลำไพ่พิเศษ เธอมีทีเด็ด ซึ่งผู้ชายทุกคนต้องติดใจ แต่เธอบอกว่าสู้ผัวไม่ได้"

ของโรงแรมม่านรูด

"พอเถอะค่ะ ดื่มแต่พอประมาณ ดิฉันเกลียดคนเมาเพราะพูดไม่รู้เรื่อง" เธอว่าเป็นการปรามอยู่ในที

โอ.เค....ผมริบอุ้มเธอขึ้นบนเตียง แล้วบรรจงถอดเสื้อผ้าออก แล้วปฏิบัติของตัวเองออกด้วย อารมณ์ของผมนั้นพล่านขึ้น เมื่อเห็นหุ่นอันเย้ายวนใจของเธอ ทุกหนั่นเนื้อเต่งตึงน่าเคล้าคลึงเล่น

ผมไม่รอช้าก้มหน้าซุกแนบริมฝีปาก จูบละเลงอย่างดูดดื่ม เธอตวัดลิ้นละเลงได้ดะ จนผมขนลุกซู่ซ่า แทนที่ผู้ชายจะเป็นฝ่ายนำ แต่ผมยอมรับว่าผู้หญิงคนนี้มีเทคนิคยอดเยี่ยมจริง ๆ

เรือนร่างของเธอนั้นถ้าจะให้บรรยายไม่ถูกหรอก เอาเป็นว่าสวยเนียนขาวทั้งอวบอั๋นเต่งตึง สองเต้านั้นอย่าบอกใครเชียว

โคนขาขาวรับกับช่องทางตันสามเหลี่ยมนาผืนน้อย ซึ่งดกดำไปด้วยป่าละเมาะ พันธุ์ไม้เลื้อยปกคลุมไปจนทั่วบริเวณอันจำกัดนั้น

ผมปล่อยลวดลายเต็มที่ เพื่อจะทำให้เธอประทับใจในลีลาที่ผมได้รู้มาจากประสบการณ์ แต่ดูเหมือนเธอเองก็เก่งไม่เบา เป็นผู้นำฉากการแสดงเองเสียหมด ไม่ว่าจะเป็นท่าขึ้นท่าลงก็ตาม

ผมได้แต่นอนดูเธอแล้วทำตาปริบ ๆ นึกไปถึงผัวของเธอว่าได้เมียเก่งเรื่องบนเตียงอย่างนี้ ต้องปล่อยปละละเลยมาได้ไง

แต่พอหลังจากเสร็จกิจ ผมแอบกระซิบถามเธอว่า เป็นไงทีเด็ดของผมปิ๊งไหม เธอส่ายหน้าช้า ๆ ก่อนจะตอบว่า "สู้ผัวดิฉันไม่ได้หรอกค่ะ"

เสียหนุ่มเสียสาว

เมื่อผมเป็นหนุ่มน้อย คิดว่าจะต้องเป็นโสดไปจนตายแน่ เพราะจีบผู้หญิงไม่เป็น มีอารมณ์เพศก็เก็บกดเอาไว้ไม่กล้าระบายออก

แล้วผมก็พบกับเด็กสาวรุ่นคนหนึ่ง เธอเป็นเด็กสมัยใหม่ยุคไฮเทค อยากรู้อยากลอง บังเอิญบ้านของเธอเป็นร้านเสริมสวย พี่สาวของเธอกับแฟนหนุ่มเล่นรักกันในห้องเป็นประจำ

เด็กสาวคนนี้อายุ 16 ปี กำลังแตกเนื้อสาว

วันหนึ่งเธอมานั่งคุยกับผม แล้วเล่าเรื่องพี่สาวที่เป็นช่างเสริมสวยเล่นสนุกกับแฟนหนุ่มอยู่ในห้อง ผมนึกว่าเธอบ้า แต่พอเอาเข้าจริงเห็นหนุ่มสาวเล่นกินข้าวต้มกลางวันเหมือนที่เธอบอก

เจ้าหมอนั่นที่เป็นแฟนหนุ่มนั้นเป็นคนเก่งมากครับ เขาทำกันอย่างคล่องแคล่ว เหมือนที่เคยเห็นในวิดีโอ

พอดูไปนาน ๆ ก็เกิดอารมณ์เพศขึ้น เธอเอามือมาจับแขนของผมแน่นพร้อมขยุ้มจิกจนผมเจ็บปวด รู้ว่าอารมณ์ของเด็กสาวกำลังเกิด

"หนูอยากทำเหมือนพี่สาว" เธอบอกพลางจ้องหน้าผม

"บ้าน่ะซิ เธอยังเด็กนะ" ผมติงทั้งที่อารมณ์พล่านหน้าแดงซ่าน

"เด็กบ้าอะไร อายุ 16 แล้ว" เธอแย้งกลับ

"ถ้ายังงั้นลองดูสักเกมไปที่บ้านกันเถอะ"

ว่าแล้วผมก็ชวนเธอไปที่บ้านผมซึ่งอยู่ใกล้กัน ผมเองก็ใจสั่นเพราะไม่เคยผู้หญิง ส่วนเธอจะว่าเด็กก็ไม่ได้แล้วเพราะทำบัตรประชาชนแล้ว และอีกอย่างผมเห็นส่วนในร่มผ้าของเธอก็ใช่ว่าจะเป็นเด็ก

"อย่าบอกใครนะ" ผมเตือนขอคำรับรอง

"เถอะน่า" เธอบอกแล้วนอนลงกับเตียง

ผมไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี เพราะว่าไม่เคยอย่างว่า

นึกได้ว่าวีดีโอเขาเล่นกัน จึงถลกกระโปรงเธอขึ้น ดึงกางเกงในออก ร่มผ้าของเธอขาวและมีเส้นไหมขึ้นเล็กน้อย ไม่อยากเชื่อว่าเด็กสาววัยขนาดนั้นจะสามารถร่วมเพศได้ แต่พอนึกได้ว่าเธอโตเป็นสาวแล้ว ผมจึงถึงบางอ้อ

พอเอามือคลำดูเธอก็หลับตาปี๋ ผมผละออกมาถอดกางเกงออก พอเธอลืมตาเห็นก็หัวเราะขบขัน เมื่อเห็นเจ้านกเขาของผม

ขณะนั้นมันพองตัวเต็มที่ หัวบานเป็นดอกเห็ดเยอรมันมากกว่าจะเป็นดอกนกเขา ผมเห็นความฉ่ำเยิ้มในกลีบเกสรอันอวบอูมของเธอรอรับความฉ่ำหวานของอารมณ์

"มันเป็นความบังเอิญของผมกับเธอที่ไปแอบดูพี่สาวร้านทำเสริมสวยเล่นรักกับแฟนหนุ่ม เธออยากลองมั่ง"

เมื่อผมทาบร่างลงไปพร้อมจูบไซ้ซอกคอของเธอ ก็ดิ้นระเบ่าด้วยใบหน้าอันบิดเบี้ยว ทุกอย่างดำเนินไปตามธรรมชาติ

ตั้งแต่วันนั้นมา ผมเองก็ไม่กล้าเล่นกับเธออีก เพราะกลัวติดคุก ผมเสียหนุ่มและเธอก็เสียสาวครั้งแรกในชีวิตเหมือนกัน

นิ่มน้อย-นิ่มนวล

แตกเนื้อหนุ่มไม่เคยเสียความบริสุทธิ์ให้ใคร...แต่จนได้

ผมเป็นลูกชายคนเดียวที่แม่รักมาก พ่อผมเสียชีวิตตั้งแต่เยาว์วัย แม่จึงรับภาระเลี้ยงดูมาจนเติบโต

ปกติแล้วแม่ไม่ยอมให้ผมออกไปเที่ยวนอกบ้าน กลับจากโรงเรียนถ้าจะไปเที่ยวดูหนัง แม่จะเป็นคนพาไป และผมเป็นเด็กว่านอนสอนง่าย ไม่เคยฝ่าฝืนคำสั่งสอนของแม่เลย

แต่มาเมื่อไม่นานนี้ ผมต้องกลายเป็นลูกไม่เชื่อฟังแม่ เพราะเกิดชอบผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อนนักศึกษาด้วยกัน ก็ผมอายุ 19 ปีแล้วนี่ครับ อีกปีเดียวก็จะบรรลุนิติภาวะ จะให้ผมเดินตามแม่อยู่ยังไงได้

เด็กสาวคนนั้นชื่อนิ่มน้อย เรียนอยู่สถาบันเดียวกัน ผมกับนิ่มน้อยมีความสนิทสนมกัน จนเธอชวนไปเที่ยวบ้านในวันหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้เองผมจึงรู้จักกับพี่สาวของเธอ โดยการแนะนำพร้อมทั้งสมาชิกในครอบครัวของนิ่มน้อย มีพ่อ แม่ พี่สาว น้องสาว

ครอบครัวเขายินดีต้อนรับผมทุกคน โดยเฉพาะพี่สาวนั้นชะม้ายชายตาให้ผมทำโน้นทำนี่ เธอมีชื่อว่า "นิ่มนวล" อายุมากกว่าผมเป็นรอบทีเดียว ผมทราบภายหลังว่า พี่นิ่มนวลนั้นเป็นแม่ม่าย และเป็นผู้หญิงประเภทไฟแรงสูงชอบยั่วยวนผู้ชาย

แรก ๆ ก็ธรรมดา ๆ เพราะผมเป็นแขกในฐานะแฟนของนิ่มน้อย แต่แม่ของผมไม่ชอบเอาเสียเลย เนื่องจากคิดว่าครอบครัวของนิ่มน้อยฐานะไม่ดี แม่รังเกียจคนจนที่ด้อยกว่า

"หนุ่มแตกเนื้อคนดี ลูกอ๊อดของแม่ ต้องกลายเป็นเด็กรั้นไป เพราะชอบผู้หญิง ได้เสียกับคนพี่ แต่เป็นแฟนคนน้อง"

แต่ผมก็ลักลอบไปพบเธอโดยโกหกแม่ เพราะไม่อยากให้แกมายุ่งเกี่ยวในเรื่องส่วนตัว ทุกวันนี้สังคมเปลี่ยนแปลงไป จะมาคิดถึงค่านิยมเก่า ๆ ไม่ได้ มันหมดสมัยแล้วที่พ่อแม่จะมากำหนดชีวิตอนาคตของลูก

อยู่มาวันหนึ่งผมไปพบกับนิ่มน้อย แต่เจอพี่นิ่มนวลแทน เธอจึงชวนคุยกันอยู่ในบ้าน ซึ่งบังเอิญวันนั้นไม่มีคนอยู่ ไปทำบุญกับคณะผ้าป่ากันหมด รวมทั้งนิ่มน้อยด้วย มันจึงเกิดเหตุอย่างคาดไม่ถึง

ผมจะขอตัวกลับอยู่แล้ว พี่นิ่มนวลขอร้องไว้ เธออาบน้ำเสร็จออกมาพอดี ผมมองดูเธอนุ่งผ้าเช็ดตัวผืนจิ๋ว แล้วกลืนน้ำลายเอือก เพราะหุ่นของเธอช่างน่าฟัดน่ากินเหลือรับประทาน ผมมองจนตาค้าง

คล้ายเธอจะเข้าใจความรู้สึกของผม พี่นิ่มนวลจึงเบียดเข้ามานั่งลงข้างๆ แล้วหอมแก้มผม เธอบอกว่ารักผม อยากได้ผมเป็นคู่รักแทนน้องสาว แล้วจากนั้นเธอก็ปลุกปล้ำผมเป็นการใหญ่ จนผ้าเช็ดตัวที่นุ่งอยู่หลุดออก

ผมไม่ใช่พระอิฐพระปูนนี่ครับ พอถูกเธอปลุกปล้ำก็เกิดอารมณ์ตอบสนองกันอย่างดุเดือด ซึ่งผมรู้สึกว่าตัวเองเสียหนุ่มเป็นครั้งแรกในชีวิต นับจากวันนั้นมาผมก็รู้สึกติดอกติดใจผู้หญิง

วันนี้ผมกับพี่นิ่มนวลยังแอบสนุกกันอยู่ ในขณะที่ผมก็เป็นแฟนของนิ่มน้อยไปจนกว่าเรื่องมันจะแตกออกมานั่นแหละครับ

ญาติจากต่างแดน

ดิฉันครองความเป็นโสดมาจนอายุเกือบจะ 30 ปี ไม่เคยเสียความบริสุทธิ์ให้ใครเลย เพิ่งจะมาเสียความสาวให้กับชายหนุ่มรุ่นน้อง ซึ่งเป็นญาติกันเสียด้วย

คงจะเป็นเพราะดิฉันตกอยู่ในความเหงา และตัวของเขาก็เกิดอารมณ์ เรื่องมันจึงเกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด

เขาเพิ่งจะเดินทางกลับมาจากต่างประเทศในช่วงหยุดพักการศึกษา มีกำหนดหนึ่งเดือนจึงจะเดินทางกลับอเมริกา

เราเป็นญาติ ๆ ลูกพี่ลูกน้องกัน ดิฉันเคยเห็นเขามาตั้งแต่เด็ก เขาเป็นน้องของดิฉันเกือบ 5 ปี แต่รูปร่างสูงใหญ่สมาร์ท ดุจพ่อเทพบุตรนักรบ พูดจาไม่ค่อยจะอ่อนหวานหรอก ชอบพูดตรงไปตรงมา เขามาหาดิฉันขอให้ไปเที่ยวเป็นเพื่อนเขา

ดิฉันตกลงเพราะจะได้นำเขาไปชมสถานที่สำคัญต่าง ๆ และดิฉันอยู่คนเดียวมานานก็เหงาด้วย ไม่มีผู้ชายมาจีบ ซึ่งอันที่จริงแล้วดิฉันเป็นคนสวย แต่ที่ไม่มีคนจีบ เพราะดิฉันทำงานมาก ไม่มีเวลาสนใจใคร และอาจจะเป็นคนหยิ่งในสายตาคนอื่น ๆ แต่ความจริงเปล่าเลย

ดิฉันเป็นคนขับรถพาเขาชมโน่นชมนี่ไปตามเรื่อง แล้ววันนั้นก็แวะมาที่ร้านอาหารตอนบ่าย ชวนเขานั่งทานอาหารดื่มเบียร์ คุยกันไปถึงสารทุกข์สุกดิบของชีวิต

ดิฉันรู้สึกว่าอารมณ์ดีขึ้นอย่างประหลาด บรรยากาศชวนให้จิตใจคึกคักคลายความเหงาขึ้นมา ดิฉันคิดว่าถ้าเป็นแฟนก็คงจะดี จะได้จู๋จี๋เคล้าคลอ

> **เป็นญาติกันแท้ ๆ เขาบินมาจากอเมริ-กา ขอให้พาไปเที่ยว แต่แล้วก็เกิดอารมณ์บวกกับความเหงา จึงตกเป็นของเขา**

ได้ตามใจ แต่นี่เขาเป็นญาติ

ความรู้สึกของดิฉันเมื่อดื่มเบียร์เข้าไปแล้ว มันวูบหวิวอารมณ์ไม่น้อย แต่ละครั้งที่เบียดเสียดสีกันใกล้ชิดแบบญาติต่อญาติ ใจหนึ่งกลัวว่าจะมิดีมิร้าย ใจหนึ่งก็คิดลึกไปในธรรมชาติ

เมื่อเขาจับแขนจูงเกาะไปขึ้นรถ ดิฉันต้องหนีบขาตัวเองแน่น เพราะเกิดอารมณ์เพศจนตัวอ่อนจะเดินไม่ไหว เขาต้องประคองไปที่รถยนต์ เราออกจากร้านอาหารค่ำมืด

ดิฉันหลับตาพริ้มพยายามระงับความรู้สึกควบคุมตัวเองไว้ แต่มันควบคุมไม่ได้ ใจคิดแต่เรื่องอยากสัมผัสทางเพศกับเขาเอง พอขับมาได้กลางทางอันเป็นสถานที่ชมทิวทัศน์ เขาขับรถเลี้ยวเข้าไปจอด เอื้อมมือมาจับดิฉันและกดปรับที่นั่งให้เอนลง

เขารวบร่างของดิฉันเข้าไปกอด พูดเบา ๆ แต่เพียงว่า "ขอเถอะนะ" ซึ่งดิฉันเองก็กำลังเคลิบเคลิ้มเหมือนมีมนต์สะกดจิต

ดิฉันตกเป็นของเขาในรถยนต์คันนั้นอย่างมีความสุข หลังจากนั้นไม่กี่วันเขาก็บินกลับอเมริกา ไม่เจอหน้าอีกจนบัดนี้ค่ะ

ครั้งแรก

จริง ๆ แล้วผมเขียนหนังสือไทยไม่ค่อยจะถูกนัก ขอให้ช่วยแก้ไขต่อเติมให้ด้วย จะเล่าเรื่องเสียหนุ่มครั้งแรกให้ฟัง

คือผมเป็นเด็กปัตตานี ส่วนใหญ่หมู่บ้านของผมนับถือศาสนาอิสลาม ผมทำหน้าที่กรีดยางบ้าง รับจ้างเลี้ยงฝูงวัวบ้าง

ชาวบ้านส่วนใหญ่นิยมทำน้ำ-ตาลเมาดื่มกัน แต่ผมเองไม่เคยดื่มเครื่องดองของเมาหรอกครับ แม้แต่ยาสูบผมก็ไม่เคย ตนกูหรือหัวหน้าเจ้านายที่ผมนับถือสั่งห้ามเอาไว้

เป็นเด็กเป็นเล็กอย่าริดื่มของเมา มันผิดกฎศาสนา

มีอยู่วันหนึ่งผมต้อนวัวเข้าคอกเสร็จ เห็นว่ายังหัวค่ำอยู่ จึงเดินเกร่ออกมาที่ถนนใหญ่ ห่างจากหมู่บ้านเพียงครึ่งกิโลเมตร

ได้เห็นพวกนั่งจับกลุ่มกันอยู่บนศาลาพักคนโดยสารสำหรับรถประจำทาง ซึ่งถนนสายนี้ไม่ค่อยจะมีรถยนต์วิ่ง เพราะอันตรายเกี่ยวกับความปลอด-ภัย ส่วนใหญ่เป็นพวกแปลกหน้าเข้ามาในหมู่บ้าน และมีอาวุธปืนระเบิดเข้ามาด้วย เขาเรียกว่าพวกโจรแยกดินแดน

นอกนั้นเป็นมอเตอร์ไซค์เสียส่วนมาก พอผมเดินเข้าไปใกล้ชายคนหนึ่งก็เรียกผมไปนั่ง มีเด็กสาววัยรุ่นอยู่ด้วยหลายคน ผมเพิ่งจะอายุ 16 ปีเองตอนนั้น เขายื่นกระบอกไม้ไผ่ดื่มบอกว่าเป็นของดี ผมดื่มเข้าไปอีกใหญ่ เขาบอกว่าเป็นน้ำตาลเมา

พอรู้ว่าน้ำตาลเมา ผมก็ปฏิเสธที่จะดื่มอีก ก็ถูกคะยั้นคะยอจนต้องดื่มจนเมาได้ที่ หูตาลายจะกลับบ้านก็ไม่ได้ กลัวว่าตนกูจะดุด่าเอา พวกหญิงสาววัยรุ่นก็เอาผมไปนอนค้างที่บ้านของเธอ

คืนนั้นเป็นคืนเดือนหงาย

> **เด็กหนุ่มผู้เคร่งศาส-นา เชื่อฟังคำสอนของเจ้านาย พอดื่มน้ำตาลเมาเข้าไปลืมตัว ถูกสาว ๆ ข่มขืน**

ผมเมาแทบจะไม่รู้เรื่อง เพราะไม่เคยเห็นแสงจันทร์งามเด่นไปหมด เธอก็เอาน้ำเย็นมาลูบไล้ใบหน้าให้ ผมเห็นเธอเท่าหมาเท่าแมว ใจอยากจะไล่เธอหนี แต่เพราะความเมาทำให้ผมเอื้อมมือไปแตะหน้าอกเธอ แล้วดึงร่างเธอโน้มลงมากอด ผมจำได้เท่านั้นเอง

และต่อมาก็รู้สึกว่าผมถูกสาวน้อยนางเจ้าของบ้านถอดเสื้อผ้าผมออกจนหมด แล้วเธอทำอะไรของเธอก็ไม่รู้ เล่นเอาผมลั่นเคลิ้มเหมือนลอยตัวอยู่ในห้วงแห่งสวรรค์ มันทั้งสุขและเบาหวิว

ผมรู้สึกว่าร่างของผมล่องลอยไปอย่างไร้จุดหมาย และแล้วผมก็ต้องสะดุ้งตัวโก่งงอสุดขีด เมื่อเธอทำอะไรไม่รู้ ทำให้ผมเสียวแปลบก้นและหัวใจ นั่นคือการเสียหนุ่มครั้งแรกนั่นเอง

วัยระเริง

"อย่าหยุด!!... อย่าหยุด..!!" เธอร้องอย่างลืมตัว เมื่อเขาโถมกายมาอย่างหนัก

เรื่องของวัยรุ่นมันยุ่งไม่รู้จบ ไม่ว่าจะเป็นในกรุงหรือริมทุ่งยุคนี้มันเป็นยุคไฮเทคแล้ว อะไร ๆ มันก็เหมือนกันทันกัน อย่างที่เค้าว่าคนบ้านนอกก็มีหัวใจเหมือนกัน เหมือนกับเดือนใจ อายุของเธออยู่ในวัย 18 ปีแล้ว กำลังเป็นสาวเต็มตัว แต่ความสาวของเธอน่ะหรือ อย่าไปถามเธอเลยว่าอยู่ตรงไหน เพราะเธอเป็นสาวสมัยใหม่ จึงไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้เท่าใดนัก เพราะความสุขต่างหากล่ะที่เธอต้องการ

เดือนใจพบกับเรวัติโดยบังเอิญ และเพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น เธอก็ยอมปล่อยให้เขาหาความสุขกับเรือนร่างของเธอ เพราะเธอต้องการและเต็มใจ

เพราะเรวัติเป็นหนุ่มหล่อ ร้องเพลงเพราะ เขามาเช่าห้องอยู่ที่บ้านเธอ เพราะคุณแม่แบ่งบ้านออกให้เขาเช่า เดือนใจเจอเขาขณะกำลังจ่ายเงินค่าห้อง เพียงแค่พบเธอก็ต้องตาต้องใจทันที

"ผมมาจากเชียงรายครับ ตั้งใจจะมาหางานทำสักพัก" เขาบอกกับเธอ

กลับจากวิทยาลัยทีไร เธอก็เห็นเขาเอาแต่ดูหนังสือเพื่อสอบเข้าทำงาน ซึ่งเขาไปสมัครตามประกาศจากหนังสือพิมพ์ประจำ

เธอเข้าไปตีสนิทกับเขาตลอดเวลา ความหลงใหลในตัวเขาทำให้เธอลืมไปหมดสิ้น แม้กระทั่งความอับอายตามประสาหญิง เลยทำให้เธอกับเขาสนิทกันขึ้นทุกวัน เธอเฝ้ารอที่จะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง

และแล้ววันนั้นก็มาถึง..!!

มันเป็นวันอาทิตย์ที่ภายในบ้านมีเธออยู่เพียงคนเดียวกับเขาเท่านั้น ขณะนั้นยังเช้าอยู่ เดือนใจนอนอ่านหนังสือพิมพ์อยู่บนโซฟาในห้องรับแขก

ด้วยชุดนอนหลวม ๆ ซึ่งเธอมักจะสวมมันอยู่ในบ้านเป็นประจำ และเมื่อเธอละสายตามองไปที่ประตู ก็เห็นเรวัติยืนจ้องมองสัดส่วนของเธออยู่อย่างตั้งอกตั้งใจ เขาไม่ทันสังเกตเห็นว่าเธอมองมาทางเขา

"พี่วัติมองอะไร จ้องเอา ๆ อยู่ได้ เดือนอายนะจะบอกให้"

เธอพูดออกไปลอย ๆ ด้วยหวังจะให้เขารู้สึกตัว และก็ได้ผล เรวัติสะดุ้งสุดตัวยิ้มแหย ๆ เหมือนเด็กที่ทำผิดแล้วโดนจับได้ สายตาที่จับจ้องอยู่ก็เสไปทางอื่น

"ปละ...ปละ...เปล่าจ้ะ..แหะแหะ...พี่..พี่จะมาขอยืมหนังสือพิมพ์เดือนนะ..."

เขาปฏิบัติละล่ำลำลักตะกุกตะกัก จนเธอนึกขำแกล้งขู่

"อย่าเลย เดือนเห็นพี่เรวัติมองขาเดือนนะ คอยดูคุณแม่กลับมาจะฟ้อง"

"โธ่..เดือน..พี่ไม่ได้ตั้งใจมองหรอก มัน..อ้า..บังเอิญน่ะ" เขาปฏิเสธอย่างเอาข้างเข้าถู

"ไม่ได้ตั้งใจแล้วจะมองได้หรือ พี่วัฒอยากดูใช่ไหม"

เธอนึกสนุกที่ได้ต่อปากต่อคำ

"ก็...ก็..เดือนอยากโป๊ให้พี่เห็นทำไม พี่ก็ดูน่ะซิ"

"จะดูอีกมั๊ยล่ะ เอามั๊ยจะได้ไปฝันให้สบายเชียวล่ะ" ไม่รู้ว่าทำอะไรให้เธอพูดเช่นนั้น

"ก็ดีน่ะซิ ถ้าเดือนจะกรุณาพี่จะตอบแทนสุดชีวิตเลย"

เรวัตตอบอย่างเล่นลิ้น พร้อมทั้งเดินเข้ามาหาอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เมื่อเขาเดินเข้ามา เธอก็ลุกขึ้นนั่งฉุดให้เขานั่งเคียงข้าง ปากก็หาเรื่องคุยพร้อมทั้งเบียดกระแซะเขา

เรวัตรู้ท่าจึงเลื่อนมากุมมือ และเมื่อเห็นเธอเฉย ก็เลื่อนมากุมขา

ในที่สุดก็กอดเธอไว้ จูบไปทั่วหน้าโดยได้รับการสนองตอบจากเธอแบบตาต่อตา ฟันต่อฟันเลยทีเดียว

เรวัตผลักเธอลงนอนบนโซฟาแล้วจูบไปทั่วร่างตั้งแต่เส้นผมยันปลายเท้า เขาปลิ้นเสื้อนอนออกเผยให้เห็นอกอวบขาวโพลน ดูเหมือนยิ่งเพิ่มความเมามันให้เขามากขึ้น

เขาสลัดเสื้อผ้าของเขาออกอย่างรวดเร็ว แล้วตรงเข้ารวบร่างของเธอที่นอนยาวเหยียดอยู่บนโซฟา

อย่างไม่มีอะไรเกี่ยงงอน เขาเข้ามากกกอดประกบปาก ลิ้นถูกไปพัวพันกันอย่างดูดดื่ม มือไม้ก็ไขว่คว้าคลึงเคล้นอย่างเมามัน เนื้อตัวของเธอเต้นเร่าด้วยความพล่านของเลือดที่พุ่งหมุนเวียนอยู่ภายในขน ดูเหมือนจะลุกชูชันไปทุกขุมขน

ส่วนเรวัตนั้นยังคงหลงละเลงอยู่กับเนื้อหนังส่วนต่าง ๆ ของเธออย่างหลงใหล เขาไต่ตะไปตามส่วนโค้งส่วนเว้าหมุนไปมาที่โคนขาด้านใน ก่อนที่จะค่อย ๆ ไหลเอื่อยมาที่ปลายเท้า

พอถึงปลายเท้าเขาก็หมุนวนงปลายลิ้นไปมาอย่างชำนาญ มันแทบไม่น่าเชื่อว่าเด็กอย่างนายเรวัตจะมีความสามารถขนาดนี้ เขาน่าจะเป็นนักรักชั้นยอดมากกว่า

หัวนิ้วโป้งเท่านั้นถูกเขาดูดอมเข้าไปในปากเสียงดังจ๊วบจ๊าบ เมื่อเขาดูดดื่ม ดูเขาไม่เบื่อหน่ายต่อการใช้ลิ้นละเลงไปทั่วร่างกายของเธอเลย

ตอนนี้เธอกลายเป็นขี้ผึ้งถูกลนไฟเสียแล้ว ความกลัวหายไปหมดสิ้น เนื้อตัวอ่อนยวบยาบไปมา ปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาติอย่างไม่ขัดขืน ปากของเธอเริ่มส่งเสียงร้องครวญครางออกมาอย่างมีความสุข มือของเธอเริ่มไขว่คว้าไปมาเหมือนคนที่จะจมน้ำแล้วควานหาที่ยึดเหนี่ยว

ดูเหมือนเรวัตจะรู้สภาพของเธอว่าสภาพของเธอต้องการสิ่งที่ยึดเหนี่ยวของร่างกายท่อนล่างของเขาที่เลื่อนต่ำลงไป จนเธอไม่สามารถคว้าได้นั้นเขาจึงเลื่อนขึ้นมาข้างบน สภาพตอนนี้จึงเหมือนกับปลายเท้าของเขาอยู่ที่ศีรษะของเธอ ปลายเท้าของเธออยู่ที่ศีรษะของเขา ช่วงนี้เองอะไรต่ออะไรของเขาก็พัวพันนัวเนียอยู่บนใบหน้าของเธอ

ยิ่งเห็นใกล้ ๆ ใจเธอก็ยิ่งสั่น ยอมรับจริง ๆ ว่าตั้งแต่ผ่านมา 2-3 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาด้วยกัน ไม่มีของใครเลยจะมีขนาดเท่าของเรวัตไม่มีจริง ๆ ที่จะเอามาเปรียบเทียบกับของเขาได้

สิ่งนั้นหวดฟัดไปมาอยู่กับใบหน้าของเธอ เธอจึงจัดการกับเจ้าสิ่งที่ยึดยาวนั้น เรวัตก็เหมือนจะรู้ เขาโหย่งตัวขึ้นเล็กน้อย ก่อนที่จะโหมตัวลงต่ำช้า ๆ เพื่อหยั่งความลึกของเสาเข็ม

มันอึดอัดและแน่นจนเธออยากจะเบือนหน้าหนี แต่การกระทำกลับตรงกันข้าม ใบหน้าของเธอตั้งมั่นรอรับการหยั่งลึกของเขา เขาค่อย ๆ สอดมันเข้าไปเรื่อย ๆ มันแทบจะฉีก เอาริมฝีปากของเธอให้ขาดกระจุยออกมาเลยทีเดียว

ดีแต่เบื้องล่างของเธอเขาไม่ยอมหยุดยั้งการเคลื่อนไหว ใบหน้าของเขาประกบแนบแน่นกับช่วงล่างของเธอ เขากดแน่น...แน่นจนเธอรู้ได้ถึงขนาดของใบหน้าของเขา

"เตือนมีความสุขไหม" เรวัตเงยหน้าขึ้นถาม

"อ้า..อ้า.." เธอพูดไม่ได้ เพราะขณะนี้ทุกอย่างภายในปากของเธอมันคับแน่นไปหมด เหมือนกับคนกำลังเคี้ยวอาหารเต็มปาก เขาก้มลงคงความแนบแน่นเหมือนเดิมอีกครั้ง

เจ้าตัวที่โลดแล่นอยู่ในปากของเธอนั้น มันเหมือนกับพญามังกรที่ลงท้องมหาสมุทร มันโลดแล่นไปมาอย่างคึกคะนอง และไม่มีทีท่าว่าจะเหนื่อย บางครั้งมุดซ้ายมุดขวา บางครั้งก็แกล้งวนเวียนอยู่ปากถ้ำ

ครู่ต่อมาเจ้ามังกรดูเหมือนจะเบื่อต่อการมุดเข้ามุดออก มันดึงตัวออกมาอย่างรวดเร็ว จนเธอนึกเสียดาย

เขาผุดลุกขึ้นจนทำให้เธอต้องผงกตัวลุกตามเข้าช้อนร่างของเธอไปวางไว้บนเก้าอี้อีกตัวหนึ่ง พลางจับขาของเธอขึ้นพาดกับพนักวางแขนของเก้าอี้ หลังของเธอจึงเลื่อนมาอยู่เบาะ ช่วงสะโพกของเธอจึงกระดกยกขึ้นมา

เขาจ้องมองลงมาตรงนั้น

"เตือนสวยเหลือเกิน" เขาพร่ำ ดวงตาของเขาเป็นประกายเมื่อเธอมอง

■ อ่านต่อฉบับหน้า

ลูกสาวหัวนอก

ก่อนอื่นต้องแจ้งให้ผู้อ่านทราบว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นจากครอบครัวของพวกผู้ลากมากดี หรือพวกเศรษฐีมีเงินครับผม

ตอนเมื่อปีพ.ศ.2533 ที่ผ่านมานี้ ผมทำงานเป็นคนสวนในบ้านของท่านผู้มีอันจะเหลือกินรายหนึ่ง

แต่ท่านและคุณนายไม่ค่อยจะอยู่ที่บ้านคฤหาสน์หลังงามนั้นหรอกครับ ท่านไปต่างประเทศบ่อย

ที่บ้านจึงมีแต่ลูกสาวสองหน่อซึ่งเรียนจบมาจากนอก (ผมหมายถึงต่างประเทศครับ)

สาวทั้งสองหน่อสุดสวาทขาดใจของพ่อแม่ เพราะท่านเลี้ยงลูกอย่างอิสระ โดยเฉพาะสาวคนพี่นี่เปรี้ยวน่าดู

ควงผู้ชายเข้าบ้านไม่ซ้ำหน้ากัน คนเล็กก็ใช่ย่อย แต่ไม่ค่อยจะร้อนแรงเหมือนพี่สาว

เล่นรักกันแบบเมืองนอก ไม่เลือกว่าจะเป็นห้องรับแขก ห้องครัว หรือเม้แต่ห้องน้ำ คนใช้ในบ้านเห็นแล้วต้องหลบชิดซ้ายด้วยความอาย แต่ฝ่ายเจ้านายกลับเล่นสนุกกันหน้าตาเฉย

มีอยู่วันหนึ่งสาวคนพี่พาหนุ่มใหญ่เข้ามาในบ้าน ป้าเล็กคนครัวกับนางศรีสาวใช้พากันหลบไปอยู่ที่เรือนคนใช้ ปล่อยให้หนุ่มสาวเขาเล่นสนุกกันตามประสาคนหัวมีอิสระเสรีในเรื่องเซ็กซ์

ไอ้ผมมันยังไม่แก่ไม่เฒ่านี่ครับ เรื่องตัณหาราคะยังตัดไม่หมด เมื่อได้สะดับรับฟังข่าวแล้วก็ทนไม่ไหว จึงแอบย่องไปดูให้รู้แน่กับตาตัวเอง

อันที่จริงผมแอบดูจนชาชิน แต่เรื่องบบนี้ดูเท่าไหร่ก็ไม่เบื่อ ดูทีไรระทึกระทวยใจเวลานั้น

ทั้งสองหนุ่มใหญ่กับสาวคนพี่อยู่ในห้องรับแขก ตอนผมไปถึงกำลังกอดกันเป็นพัลวัน ผมเผ้ายุ่งเหยิงไปหมด แล้วผู้ชายก็ปลดเสื้อผ้าออกทีละชิ้น อย่างไม่แคร์สายตาว่าใครจะมาพบเห็น

ผมดูภาพเหตุการณ์ด้วยหัวใจเต้นแรง เลือดฉีดพล่าน ก็ผมเป็นโสดนี่ครับ จะทนภาพยั่วยวนได้อย่างไรกัน?

ยามนั้นผมตะลึงงันเหมือนตกอยู่ในมนต์อาถรรพณ์ ตัวแข็งทื่อทำอะไรไม่ถูก ทั้งที่เคยเห็นบ่อยครั้ง แต่เกิดอารมณ์ทุกครั้ง

ลูกสาวเจ้าของคฤหาสน์ขบกรามแน่น เพื่อข่มความเจ็บหรือความเสียวซ่านก็สุดที่ผมจะเดา เพราะเสียงครางลอดไรฟันออกมาเหมือนคนเจ็บปวดอะไรทำนองนั้น

แต่คงจะเป็นเพราะความสขิวมากกว่าอื่นใด

ร่างเปลือยห่อสะท้าน เมื่อฝ่ายชายใช้ลิ้นไล่ไปตามต้นคอ แผ่นหลังวกกลับมาทางหน้าอก และดูดปลายจะงอย

ร่างของหญิงสาวส่ายดิ้น เมื่อถูกลากลิ้นตวัดไปมาอยู่กับเนินทั้งสองข้าง

ขาอวบเรียวงามกระตุกขึ้น แล้วสองขาเริ่มขยับ ใบหน้าของชายซุกไซ้อยู่หว่างขานั้น จนหญิงสาวแหงนหน้าเริ่ดด้วยความกระสัน

ปากร้องครวญครางปานว่าจะขาดใจ มือจิกท้ายทอยของหนุ่มบิดตัวเร่าๆ แล้วสักพักใหญ่ก็มีเสียงกรีดร้องออกมาจากปากของเธอ

และแล้วทั้งคู่ก็กอดรัดกันแน่นิ่ง ขณะที่ทุกอย่างยังฝังอยู่ในเรือนร่างของกันและกัน มีเสียงหายใจหอบถี่คล้ายคนเหนื่อยเหนื่อย

ผมดูแล้วก็ต้องรีบวกกลับเข้าห้องน้ำ เพื่อคลายความเครียดของอารมณ์

ทั้งสองหนุ่มสาวเปิดฉากเล่นรักกันในห้องรับแขกอย่างไม่แคร์ต่อสายตาใคร ว่าจะเข้ามาเห็น

เมียสาวชาวห้อง

บ้านของเราเป็นบ้านพักของส่วนราชการสมัยเก่า คือรูปแบบบ้านเป็นตัวไม้ห้องแถวสองชั้น ซึ่งสมัยนี้ไม่มีอีกแล้ว เพราะทางราชการสร้างเป็นแฟลตหมด แทบจะไม่เหลือบ้านพักห้องแถวไม้ให้เห็นอีกแล้ว

ครับ...ห้องข้างซึ่งติดกับห้องของผมนั้น ด้านซ้ายเป็นบ้านดัดแปลง

พี่ตุ๋มกำลังใช้มือลูบหน้าอก หน้าท้อง เลื่อนต่ำลงไปจนถึงเนิน ชุดนอนบาง ๆ เห็นสัดส่วนหมดทุกรูปแบบ

ทำเป็นร้านชำ ส่วนด้านขวาเป็นบ้าน "จ่ายูร" ซึ่งปฏิบัติภารกิจอยู่สนามชายแดน จะกลับบ้านพักเดือนละครั้งสองครั้ง

ที่น่าเห็นใจคือ จ่ายูรแกเพิ่งจะแต่งงานใหม่ จึงเอาแฟนมาฝ้าห้อง เพราะการปฏิบัติภารกิจที่ชายแดนนั้นมันไม่มีที่พักสำหรับครอบครัว

ผมเป็นรุ่นน้องของจ่ายูร คือเหล่านักรบวัยรุ่นอยู่กันเป็นก๊วน 5 คน หนุ่ม ๆ โสดทั้งนั้น แฟนของจ่ายูรเราเรียกเธอว่า "พี่ตุ๋ม"

อายุอานามก็รุ่นราวคราวเดียวกับพวกเรานี่แหละครับ คือไม่เกินเบญจเพส แต่หากว่าพี่ตุ๋มขาวสวยเหมือนสาวชาวกรุง หน้าตาคม ผิวพม่านัยน์ตาแขก จมูกโด่งตาโต

โดยเฉพาะตรงหน้าอกใหญ่แน่นพอ ๆ กับก้นถ้วยก๋วยเตี๋ยว

พวกเราเห็นแล้วก็เอามาซุบซิบเอ็นจอยปาก ไม่กล้าจะแตะต้องเพราะกลัวพี่จ่ายูรเตะเอา

มีอยู่คืนหนึ่งครับ พรรคพวกไปดูดนตรีคอนเสิร์ทกันหมด ผมเมามากเลยนอนอยู่คนเดียวในห้อง

ดกดึกรู้สึกคอแห้งหิวน้ำ ผมจึงลุกขึ้นมาหาน้ำกิน บังเอิญหูของผมแว่วได้ยินเสียงของพี่ตุ๋มคราง อูว์...อูยว์...

แสงไฟรอดส่องเข้ามา ผมแนบตาดูว่าเธอเป็นอะไร ได้เห็นแล้วหัวใจจะหยุดเต้น เลือดในตัวผมฉีดซ่าไปหมด

พี่ตุ๋มกำลังใช้มือลูบหน้าอกและหน้าท้องน้อย เลื่อนต่ำลงไปจนถึงเนินชุดนอนสีฟ้าบาง ๆ มองเห็นหุ่นหมดทุกรูป เธอเลิกมันขึ้นมากองอยู่ที่คอ

ปากก็ร้องซี๊ดซ๊าดระงมห้องไปหมด คงคิดว่าไม่มีใครได้ยิน แต่ผมเห็นถนัดเลย เธอกำลังมีความสุขอยู่กับมือ

ร่างกายนอนหงายเห็นดอกบัวชูช่อ มือลูบไล้สลับซ้ายขวา นิ้วจมหายเข้าไป จนเกือบจะสุดนิ้วมือดึงเข้าดึงออก ปากร้องอู้อี้ไม่ได้ศัพท์

เท้าสองข้างเหยียดเกร็ง หน้าส่ายไปส่ายมา กัดฟันกรอด ๆ ดูเหมือนพี่ตุ๋มจะมีอารมณ์มากทีเดียว

ช่วงหว่างขาน่าสัมผัส เพราะมีขนดำสนิทปกคลุมไปทั่วบริเวณกว้าง เห็นไหนกนูนเด่นชัด กลีบเนื้ออ้าออกเปิด

สักพักก็ได้ยินเสียงเธอหายใจหอบเหนื่อย แล้วนิ่งสงบไป ผมเข้าใจว่าเธอคงจะถึงจุดสุดท้ายแห่งอารมณ์ใคร่ ซึ่งได้รับการบำบัดเรียบร้อย ซึ่งเธอคงจะสบายตัวไปแล้ว...นี่แหละน้ำอารมณ์เปลี่ยวของคนเรา

ผมซิครับอารมณ์ค้างงุ้นง่านไปหมด ไอ้มังกรจีนมันดันเป้ากางเกงผมซิปเกือบจะแตกให้ได้ ตัวของผมมันอึดอัดไปหมดเลยครับ ต้องหาทางคลายเครียดทุกอย่างจึงดีขึ้นเป็นปกติ

ต่อมาวันหลัง ๆ ผมกระซิบให้เพื่อน ๆ แอบดูบ้าง ปรากฏว่าเธอจับได้ว่าพวกเราแอบดูเธอ จากนั้นเธอกับจ่ายูรสามีก็หนีออกไปอยู่ที่อื่น

รักแข่งสายฝน

ผมกับครูวิ-ครูอ้อยเช่าห้องแถวอยู่ด้วยกัน แต่คนละห้อง ครูวิเป็นผู้หญิงผิวขาวสวย รูปร่างได้สัดส่วนไม่มีหน้าท้อง หน้าตาดีน่ารักไปหมด ส่วนครูอ้อยสามีของครูวินั้นผิวก็ดำ รูปชั่วเหมือนเจ้าเงาะกับรจนา ไกลกับราวฟ้ากับดินระหว่างสามี-ภรรยาคู่นี้

เราเป็นเพื่อนบ้านที่ดีต่อกันมาตลอด โดยเฉพาะผมอายุอ่อนกว่าครูทั้งสอง จึงเรียกว่า "พี่" โดยเฉพาะ "พี่วิ" ผู้เป็นภรรยาของพี่อ้อยนั้น ผมชอบชมเธอบ่อย ๆ ว่าสวยน่ารัก การ

วางตัวดีเรียบร้อย สมกับที่มีอาชีพเป็นครูบาอาจารย์ มีอาหารการกินก็หยิบยื่นให้กัน

แต่ใครจะคิดว่าครูวิมีอารมณ์ร้อนแรงยิ่งกว่าไฟ

ภาพที่ผมเห็นในคืนวันหนึ่ง ฝนตกพรำจนเปียกปอน ผมเข้าบ้านไม่ได้กลับมาจากข้างนอก เพราะลืมกุญแจห้องไว้ด้านใน จึงตั้งใจจะขอยืมกุญแจสำรองที่ห้องของครูวิ เพราะมันเข้ากันได้

พอดีผมจะเรียกอยู่แล้ว แต่ต้องตะลึงไปหมด เพราะเสียงพี่วิกับครูอ้อยกำลังเล่นเกมสวาทกันอยู่ในห้องอย่างสนุก เสียงพี่วิครวญครางจนผมขนลุกซู่ ฝนก็ปรอยลงมาตามหลังคาจนเย็นฉ่ำ

ผมชะงักมือจะเคาะประตูเอาไว้ แนบหน้าตรงรอยแตกของฝาห้องให้ตายเถอะตั้งแต่เกิดมาผมเพิ่งจะเคยเห็นเต็มตาชัดเจน เพราะครูวิร่างขาวสวยอวบอิ่ม อยู่ท่ามกลางแสงไฟสาดส่องไปทุกส่วนสัด ไม่มีเสื้อผ้าปกปิด

ใบหน้าสวยเหมือนดังดาราถ้ำลังบูดเบี้ยวส่งเสียงซี๊ดซ๊าดออกมาเป็นระยะ ๆ มือทั้งสองขยุ้มผ้าปูที่นอนขยับตัวเคลื่อนไหวไปมา สองเต้าเป็นเนินใหญ่ ถูกฟัดเหวี่ยงไปเหวี่ยงมาตามแรงขับเคลื่อนของครูอ้อย ซึ่งกำลังจะขยี้ให้ทุกส่วนแหลกสลาย

ครูอ้อยฝังหน้าแน่นคล้ายจะขยี้ส่วนนั้นให้แหลกไปด้วยความเสียวสยิว เสียงของครูวิร้องครวญดิ้นหลับตาปี๋อย่างมีอารมณ์รุนแรง "พี่อ้อยขา วิทนไม่ไหวแล้ว อูยว์..."

ครูอ้อยเงยหน้ามองใบหน้าครูวิพลางยงไย่ขึ้น พร้อมกับมือของพี่วิจับที่คอตุ๊กแกนั้นรูดเล่น บันผงกหงึก ๆ ท่าทางล้อเลียน ก่อนจะเลื้อยหายไปในรอยแยกของแผ่นเนื้อหนั่นของเธอ

ครูวิแหงนหน้าเชิดสะดุ้งนิด ๆ สะโพกส่ายทำงานแข่งกับเสียงฟ้าแลบแปล็บปล๊าบอยู่ตลอดเวลา

เสียงคำรณคำรามของฟ้า ไม่สามารถทำให้ครูวิกับครูอ้อยพรากออกจากกันได้ ผมเฝ้าแอบดูจนทุกอย่างผ่านไปด้วยความตรึงเครียดเขม็งเกลียวของตัวผมเอง

และผมก็รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรกับตัวเองต่อไป

เพื่อนข้างห้องที่น่ารัก ดูภายนอกเรียบร้อยสมกับเป็นครูบาอาจารย์ แต่ในยามที่เธอมีอารมณ์ใคร่ร้อนแรงยิ่งกว่าไฟเผา

ผู้หญิงไร้สารตะกั่ว

เรื่องแอบดูหรือถ้ำมองนี้ ผมจดจำไม่เคยลืมสักทีเลย ไม่ว่าจะนอนหลับหรือตื่น เป็นต้องนึกถึงภาพของตาเปี๊ยกกับยายศรีทุกครั้งไป

เรื่องเป็นหยั่งงี้ครับ ตอนนั้นผมเป็นนักเรียนอยู่ต่างจังหวัด ไปเช่าบ้านของยายศรีอยู่ โดยหล่อนแบ่งห้องให้เช่าอยู่ติดกัน มีนักเรียน 3-4 คน ทั้งผู้หญิง-ผู้ชายอายุประมาณ 14-15 ปี นี่แหละครับ เรียนอยู่มัธยม

ยายศรีอายุหล่อนก็ไม่ถึง 30 ปี หรอก นาน ๆ ผัวจะมาที จะว่าผัวก็ไม่เชิงนะครับ ตาเปี๊ยกเป็นเพียงคู่นอน บางทีหล่อนก็เอาผู้ชายคนอื่นมานอนด้วย จนกลายเป็นเรื่องปกติ

ตาเปี๊ยกก็รู้ว่ายายศรีมีผัวหลายคน แต่ก็ไม่ยอมทิ้งหนี เพราะยายศรีหล่อนประเภทไฟแรงขั่วยุเก่ง นมใหญ่ของก็อวบอิ่มเต็มง่ามขา เห็นแล้วแหม ไอ้ผมมันก็ยังเด็กอยู่ ไอ้นั่นยังไม่ได ยายศรีไม่สนใจหรอก คงต้องใช้แม่บุญมือไปก่อนพลาง ๆ

วันที่ตาเปี๊ยกมา ผมก็เฝ้าแอบดูว่า หลังอาหารค่ำเข้าห้องแล้ว คนคู่นี้จะทำอะไรกัน ซึ่งผมก็ได้เห็นอะไรต่อมิอะไรเต็มตา

เสียงร้องครางของนายศรีนำมาก่อน พอผมแนบตาดูก็เห็นร่างเปลือยล่อนจ้อนของตาเปี๊ยกกับยายศรี ยืนจูบกันอย่างเมามัน ปทุมถันแนบกับอกต่ออก ไอ้งูเห่าเด่นผงาดหรา ยายศรีจับมันมาคลึงเคล้าดูดเสียงซู๊ดซ๊าด

ทันใดนั้นยายศรีก็กดหัวตาเปี๊ยกลงคุกเข่ากับพื้น ใบหน้าของตาเปี๊ยกจึงกลอกกลิ้งอยู่ไปมา ดูดเม้มซอนไซ

ภาพของตาเปี๊ยกกับยายศรี มันติดตาติดใจของผมมาจนถึงวันนี้ อนิจจาอารมณ์ใคร่ของคนเรา

ส่ายไปส่ายมา จนยายศรีแหงนหน้าดูเพดาน สั่นศีรษะกัดฟันกรอด ๆ

ตาเปี๊ยกเล่นเพลงลิ้นคุกเข่าเจาะอุโมงค์ ซอกแซกอยู่ตามซอก พลางขยับขาของยายศรีออกมุดลิ้นละเลงเล่นอยู่ตรงนั้น ไม่รู้ว่าจะเหม็นหรือจะเป็นอะไร ตาเปี๊ยกมุดอยู่นานรีบถอนศีรษะออกมาลุกขึ้นยืน

แล้วประกบปากจูบต่อ จนยายศรีถอนไปทอดตัวนั่งที่ขอบเตียง ขาข้างหนึ่งยกขึ้นเหยียบข้างฝาห้อง เปิดสะพากอ้าเพื่อให้เรือผ่าน

มืออีกข้างของยายศรีจับไอ้งูเห่าของตาเปี๊ยก ซึ่งมันกำลังผงาดเด่นเนื้อต่อเนื้อสัมผัสกันขยับไปมา ส่ายรับกันตามจังหวะ

มันผลุบ ๆ โผล่ ๆ เหมือนกบอยู่ในรู จะออกก็ไม่ออก จะเข้าไปหมดเลยก็ไม่หมด ดิ้นขยุับ ๆ อยู่อย่างนั้นเป็นนาน

ซึ่งตลอดเวลายายศรีหลับตาปี๋กัดฟันกรอด ๆ ด้วยความเสียวสุขมากกว่าอย่างอื่น ผมเห็นไฟอารมณ์ของยายศรีแล้วเสียวแทนตาเปี๊ยก เพราะตาเปี๊ยกเองทำให้ไม่ทันใจ หล่อนต้องเอามือสองข้างบีบเคล้นหน้าอกของตัวเอง แล้วดิ้นแรงขึ้นเร็วขึ้น

ผมเห็นพฤติกรรมอันต่อสู้ประทับใจแล้ว ก็ต้องอาศัยแม่บุญมือช่วยด้วยตามระเบียบ ภาพนั้นยังติดตาติดใจผมจนทุกวันนี้

ห้องเช่าพิศวาส

ห้องที่ดิฉันกับแฟนมาเช่าอยู่นั้น เห็นเขาลือว่ามันมีอาถรรพ์ ใครมาเช่าอยู่เป็นอันหนีไม่พ้นเรื่องอื้อฉาวคาวโลกีย์ ทำมาค้าขายไม่ขึ้น

ดิฉันเป็นคนทำงานรับจ้างของบริษัท ไม่ได้มีความสนใจเรื่องดวงชะตาราศีอะไรนัก เพราะถ้าขืนมัวแต่เชื่อเรื่องโชคลาง ก็ไม่ต้องทำอะไรกินกันเลยชาตินี้ทั้งชาติ

เห็นว่าห้องเช่าอยู่ใกล้ที่ทำงาน ก็เลยตกลงเช่ากับแฟน เดือนละ 1,000 บาท น้ำไฟต่างหาก กว้างขวางพออยู่กันได้สองคนสบาย ๆ

แฟนของดิฉันขับรถบรรทุกขึ้นล่องกรุงเทพฯ-สุราษฎร์ 2-3 วันจะกลับมาค้างที่ห้อง อีก 2-3 วันก็ส่งของอีก เป็นเช่นนี้ ส่วนดิฉันทำงานอยู่บริษัทผลิตยารักษาโรค ได้ค่าจ้างเป็นรายวัน คือ ทำพวกฉลากปิดกล่อง

บางวันกลับดึกทำโอ.ที. จึงไม่ค่อยมีเวลาได้อยู่พักประจำนัก ตอนเช้าต้องไปแต่เช้ากลับไม่เป็นเวลาแน่นอน

ดิฉันมาเช่าอยู่ได้ประมาณเดือนเศษ ก็มีเพื่อนบ้านที่ต่างจังหวัดเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ เป็นญาติห่างๆ มาขอพักอาศัยด้วย เธอเป็นเด็กสาวผู้หญิงวัย 17-18 ปี เห็นว่าให้เธอเฝ้าห้องเพื่อรองานก็ดีเหมือนกัน จะได้มีคนคอยทำความสะอาดช่วยงานบ้านเรือนด้วย

แล้ววันหนึ่งดิฉันไปทำงานกลับดึกดื่นเกือบสองยาม ปล่อยให้ญาติสาวนอนเฝ้าห้องคนเดียวตามปกติ

แต่พอดิฉันเปิดประตูรั้วบ้านเดินตรงมายังห้องพัก ก็ให้แปลกใจเพราะมีแสงไฟสอดส่องออกมาจากในห้องสลัว เพราะมีผ้าคลุมหลอดไฟทำเป็นโคม ซึ่งดิฉันสามารถมองเห็นได้จากหน้าต่างบานเกร็ดที่เปิดอยู่

ประตูห้องปิดสนิท พอตั้งใจจะเคาะประตูเรียกญาติสาว พลันหูก็แว่วได้ยินเสียงคนร้องครวญครางดังลอดออกมาจากในห้อง ซึ่งดิฉันจำได้ว่าเป็นเสียงของเธอเอง จะว่าเจ็บปวด

พอประตูเปิดทั้งสอง มองหน้าดิฉันหลบ ด้วยความอาย "ช่างเถอะไม่เป็นไรหรอก" ดิฉันบอกเขาตา[illegible] สบาย ทั้งที่อา[illegible]งลำ อารมณ์ [illegible]ซ่อนอยู่ พล่าน

ก็ไม่ใช่ จะว่ามีความสุขจะถูกต้องกว่า

ดิฉันย่องไปแอบตรงหน้าต่างบานเกร็ดที่เปิดอ้าไม่ได้ติดผ้าม่าน มองผ่านทะลุเข้าไปในมุ้ง เห็นร่างของคนสองคนกำลังนอนทับกันอยู่ ปล่อยตัวขาวโพลนไม่มีเสื้อผ้าปกปิด

คนล่างเป็นผู้หญิง คนอยู่ข้างบนประกบร่างนั้นเป็นผู้ชาย

ใจดิฉันสั่นสะท้านไปหมด เลือดในกายพล่านซาบซ่านอยู่ในอารมณ์จนรู้สึกตัวเองว่า หน้าท้องร้อนผ่าเกิดความกำหนัดขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

ญาติสาวของหนูกำลังเริงรักกับหนุ่มข้างห้อง ดิฉันจำได้แม่นยำว่า ชายหนุ่มคนนี้เคยจ้องมองดิฉันจนตาเป็นมัน แต่ดิฉันไม่สนใจ แต่แรกเขาก็เลยมาคว้าเอาญาติของดิฉันจนได้ ทั้งสองระเริงรักอย่างสนุกหรรษา

ดิฉันทนกัดฟันดูรายการ "สด" อย่างทรมาน จนกระทั่งทุกอย่างผ่านไปด้วยความเรียบร้อยและชื่นมื่นทั้งสองคน ดิฉันจึงแกล้งเคาะประตู

พอประตูเปิดออกทั้งสองพบหน้าดิฉันก็ได้แต่ยิ้มหลบด้วยความอาย ดิฉันบอกว่าไม่เป็นไรหรอกด้วยความเห็นใจ ทั้ง ๆ ที่ดิฉันเองก็เลือดพล่านอยู่ในขณะนั้น

เลสเบี้ยน

ผมเป็นลูกจ้างอยู่ร้านหนังสือแห่งหนึ่ง ผมชอบอ่านหนังสือประเภทปลุกใจเสือป่ามาก โดยเฉพาะพิศวาสผมอ่านประจำเลย เพราะที่ร้านมีจำหน่ายไม่ได้ซื้อ อยากอ่านเล่มไหนฉบับไหนก็เลือกอ่านเอา

เรื่องแอบดูที่ผมเขียนมาเล่าสู่ท่านผู้อ่านฟังนี้ เป็นเรื่องเจ้าของร้านนั่นแหละครับ ทั้งร้านนั้นอยู่ในความดูแลของ "คุณนา" สาวใหญ่วัยประมาณ 23 ปี โดยมี "คุณยุ้ย" อายุประมาณ 20 ปี เป็นผู้ช่วยฯ

ทั้งสองสาวเป็นลูกพี่ลูกน้องญาติสนิทกัน เห็นว่าเป็นหุ้นส่วนกันหรืออย่างไรนี่แหละ คุณนามีศักดิ์เป็นพี่ คุณยุ้ยมีศักดิ์เป็นน้อง เรียกกันว่า "พี่นา" และ "น้องยุ้ย"

ผมมีหน้าที่เก็บของในร้าน ดูแลความสะอาด ตอนเช้าขับมอเตอร์ไซค์ไปส่งนสพ.ให้ลูกค้า ตอนกลางวันช่วยขายของและรับใช้ต่าง ๆ พอตกเย็นก็เก็บของปิดร้าน งานไม่มีอะไรมากแต่จุกจิกน่าเบื่อหน่าย เพราะนายจ้างเป็นผู้หญิง ไอ้ผมมันก็วัยรุ่นวัยคะนอง

ระหว่างคุณนากับคุณยุ้ยนั้นเริ่มจะผิดปกติในสายตาของผม เพราะเมื่อบางครั้งเธอทั้งสองจะหายขึ้นไปชั้นบนครั้งละนาน ๆ เป็นชั่วโมง ปล่อยให้ผมอยู่เฝ้าร้านคนเดียว พอกลับลงมาก็คลอเคลียกันไม่ยอมห่าง ผมก็ชักจะสงสัยซิครับ

คุณนานั้นเธอเป็นคนผิวขาวสวยเนียนน่ารักไปหมด ส่วนคุณยุ้ยนั้นเล่าเจ้าเนื้อ คือออกจะอ้วนไปนิด ทั้งสองไม่ค่อยจะพูดจากับผู้ชายที่มาจีบทั้ง ๆ ที่คุณวีรศักดิ์ ลูกชายของท่านเทศมนตรีมาชอบคิดพัน แต่ทั้งคุณนาและคุณยุ้ยก็ไม่สน

ความลับของนายจ้างของผมทั้งสองแตก เมื่อคืนวันหนึ่งผมเก็บร้านกินข้าวกินปลาเสร็จ ก็เข้านอนแต่หัวค่ำ สังเกตดูว่าคุณยุ้ยไม่ยอมกลับบ้านเสียที ที่ร้านคุณนาพักอยู่ที่นั่น ส่วนผมอยู่ชั้นล่าง

ด้วยความคะนองอยากรู้อยากเห็น ผมก็เลยแอบย่องขึ้นไปชั้นบน พอผมส่องตาแนบรอยร่องต่อประตูเท่านั้นแหละ เป้ากางเกงของผมก็กระตุกวูบ

ไอ้หยำ...ทั้งสองสาวกำลังเล่นบทเลสเบี้ยน เหมือนที่ผมเคยได้รู้จากหนังสือพวกเกย์ แก้ผ้าเปลือยกายนอนตะแคงจูบกันอยู่บนเตียง มือของแต่ละคนก็บีบคลึงเคล้นแผ่วสลับแรง เสียงครางระงมด้วยความกระสันรัญจวนอารมณ์

ผมจ้องมองสามเหลี่ยมทองคำกับหน้าอกอิ่มอวบ ซึ่งต่างคนก็ต่างพลิกเปลี่ยนเป็นท่า "69" หรือกลับหัวกลับหาง เอาศีรษะมุดแทรกท่อนขาของกันและกัน คุณยุ้ยตัวอ้วนนอนหงายให้คุณนา[illegible]คร่อม

สุดจะยับยั้งอารมณ์เปลี่ยวของวัยรุ่นเอาไว้ได้ ผมรีบเปิดเป้ากางเกงปลดซิปออก มาถึงขั้นนี้แล้วเป็นไงก็เป็นกันล่ะวะ...แล่ ๆ

คิดจะลักหลับ

"น้าศรีนวล" เธอเป็นคนอับโชคตามประวัติชีวิตของเธอนั้น เท่าที่ผมรู้เธอเป็นลูกสาวคนเดียวของคหบดีชาวนาในท้องถิ่นระดับอำเภอ

ต่อมาพ่อแม่จับให้แต่งงานกับนายตำรวจคนหนึ่งแบบคลุมถุงชน นัยว่าตอนนั้นเธออายุเพียง 17 ปีเอง ต้องออกจากโรงเรียนมาแต่งงาน ลูกสาวเศรษฐีกับนายร้อยตำรวจเป็นเรือลำเดียวกัน ชาวบ้านต่างก็สรรเสริญชมเชยว่าคนคู่นี้อนาคตจะต้องไปลิ่วโลด

หลังจากนั้นได้เพียงปีเดียว สามีนายตำรวจของเธอก็ปะทะกับโจรถูกยิงตาย เธอเสียใจมากเป็นทุกข์อยู่ 4-5 ปีไม่ยอมแต่งงาน เพราะในอำเภอนั้นหาผู้ชายเหมาะสมไม่ได้ จนกระทั่งตัดสินใจแต่งงานกับพ่อม่ายเศรษฐีลูกติดวัยแก่กว่าหลายรอบ

อยู่กันได้เพียง 2-3 ปี เศรษฐีพ่อม่ายสามีใหม่ก็ค้าขายล่มจม เอาทรัพย์สินฝ่ายเมียไปจำนองจองจำและมีหนี้สินล้นพ้น จนกระทั่งตรอมใจตายไปอีกคน ทิ้งเมียให้รับภาระหนี้สินมากมาย

น้าศรีนวลหมดเนื้อตัวจากความเป็นผู้ดี กลายเป็นขี้เหล้าเมายา คบคนไม่เลือกหน้าเสียตัวให้กับทุกคนที่พอใจ จนเป็นที่เลื่องลืออื้อฉาวคาวโลกีย์รู้กันไปทั่วหัวบ้านท้ายอำเภอเลยเชียวล่ะ เรียกว่าหมดสภาพว่างั้นเถอะ

วันนั้นที่บ้านป้าของผมขึ้นบ้านใหม่ทำบุญตักบาตร น้าศรีนวลเธอไปช่วยงานและดื่มเมามาก ผมเลยพาขึ้นไปนอนชั้นบนในห้องของหลาน พองานเลิกผู้คนทยอยกลับหมดแล้ว ผมก็ขึ้นไปปลุกเพื่อจะพากลับไปส่งบ้าน

แต่ให้ตายเถอะ พอผมเห็นท่านอนอ้าซ่าของเธอเข้าเท่านั้น หัวใจแทบจะหลุดเต้น ผ้าถุงที่เธอนุ่งถลกขึ้นเลยหัวเข่าขึ้นไป จนเห็นกางเกงในบาง ๆ มองเห็นเส้นขนเป็นกระจุกม้วนทับอยู่ด้านใน

มันใหญ่โตพอ ๆ กับซาลาเปา ทำเอาผมเห็นแล้วพูดไม่ออก เสื้อนั้นก็เปิดหลุดลุ่ยเห็นหน้าท้องเลยขึ้นไปถึงเนินเต้าขาวอวบเนียนไม่น้อย

หัวใจผมเต้นแรงขึ้น เมื่อเอามือเขย่าตัวเธอ ก็ไม่มีทีท่าว่าจะตื่น น้าศรีนวลหลับใหลด้วยความเมา ยิ่งมองจ้องดูสภาพของเธอนอนหลับนานไปเท่าใด มันก็ยิ่งอารมณ์คึกคัก

พอผมเขย่าพลิกตัวขาของเธอก็อ้าถ่างออกกว้าง จนกลีบกุหลาบปลิ้นออกมานอกกางเกงในที่สวมอยู่ มันเป็นสีคล้ำมีสิ่งเจือปนเป็นยางเหนียวยืดดูแล้ว ผมก็เกิดความไหวหวั่น จนสุดจะอดกลั้นอารมณ์ได้อีกต่อไป เหลียวหน้ามองหลังไม่มีใครขึ้นมาพบเห็นแน่จึงได้ปลดตะขอกางเกงปลดซิปออก ซึ่งไอ้หนูของผมมันเตรียมโผล่ออกมาสูดอากาศภายนอกอยู่แล้ว

แต่แล้วผมก็ยั้งคิดเปลี่ยนใจจากการคิดจะลักหลับเป็นหันไปเล่น "แม่บุญมือทั้งห้า" แทนใช้จินตนาการเอาจนเรียบร้อยไร้ปัญหา จึงผละจากไป

เพราะความอยาก

ผมเป็นคนแปลกอยู่อย่างหนึ่ง นิสัยนี้เป็นมาตั้งแต่เล็ก ๆ แล้ว คืออยากจะทำอะไรแล้วต้องทำให้ได้ ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม

พื้นเพเทือกเถาผมเป็นชาวบ้านนอกเต็มตัว ปู่ย่าตายายพ่อแม่ผมมีอาชีพทำนามาโดยตลอด สืบทอดมาจนถึงผมในปัจจุบัน

ตอนนั้นผมยังเด็กอยู่ ดูเหมือนจะเรียนในชั้นประถม 4 แต่เด็กป.4บ้านนอกอย่างผมรับรองเด็กป.4 เมืองกรุงทำอะไรผมไม่ได้ก็แล้วกัน ที่พูดนี่ไม่ใช่เรื่องเรียนนะ ผมทำเรื่องเซ็กซ์ต่างหาก

ดูเหมือนมันจะเป็นประเพณีของชาวบ้านนอกคอกดื้ออย่างผม ที่ญาติพี่น้องจะต้องไปมาหาสู่เยี่ยมเยียนกันเสมอ อย่างน้อย ๆ ก็ต้องปีละครั้ง ดังนั้นคนบ้านนอกอย่างผม จึงกล้ารับรองได้ว่ามีญาติมากกว่าคนกรุงก็แล้วกัน เพราะคนกรุงส่วนมากจะตั้งข้อรังเกียจญาติพี่น้องที่จนกว่าตัว ไปมาหาสู่บ่อยก็พาลกลัวว่าจะมาเบียดเบียน เริ่มออกอาการจนญาติไม่กล้ามาหา ในที่สุดก็ห่างและขาดกันไปในที่สุด ดังจะสังเกตุเห็นบ่อย ๆ ว่า คนนามสกุลเดียวกันแต่ไม่รู้จักกันมีออกเยอะแยะในเมืองกรุง

มาฟังเรื่องของผมดีกว่า ขืนพูดเรื่องชาวกรุงมากไป เดี๋ยวคนกรุงจะหมั่นไส้ หาว่าบ้านนอกอย่างผมอวดฉลาดเอาอีก

เรื่องมันมีอยู่ว่า วันหนึ่งญาติของผมซึ่งมีศักดิ์เป็นอา ได้มาเยี่ยมพ่อผม และการมาก็ได้พาลูกสาวมาด้วย เธอชื่อ "จุ๋ม" อายุอานามก็รุ่นราวคราวเดียวกับผมนั่นแหละคือ ย่างเข้า 14 ปี

ธรรมดาแล้วมันก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรหรอกกับการที่อาพาลูกสาวมาเยี่ยม ถ้าหากว่าลูกสาวของอาผมคนนั้นไม่บังเอิญมีรูปร่างที่อวบอัดยั่วยวนสายตาผมเสียเหลือเกิน

ก็บอกแล้วไงว่าผมมันเป็นคนมีนิสัยเสียอยู่อย่างคือ นึกชอบอยากจะทำแล้วต้องทำให้ได้ ก็ลูกสาวอาผมนั่นแหละ พอผมได้เห็นแล้วเกิดอารมณ์ปั่นป่วนจนบอกไม่ถูก ใจมันให้นึกอยากจะจับต้องสัมผัสความอวบอัดโหนกนูนของเธอเสียให้ได้ เพื่อพิสูจน์ว่ามันจะใหญ่โตตามตัวเธอด้วยหรือเปล่า

ผมก็เริ่มวางแผนทันที คืนนั้นผมนอนติด ๆ กับพ่อ ซึ่งมีอาและลูกสาวนอนอยู่ด้วย เรานอนกันโดยไม่กางมุ้ง เพราะยุงมันไม่ค่อยมี

หลังจากพ่อดับไฟนอนแล้ว ผมซึ่งพยายามข่มใจให้หลับเท่าไหร่ก็หลับไม่ลง เพราะข้าง ๆ ที่นอนติดกับผมก็คือ จุ๋มลูกสาวของอาผมนั่นเอง ผมทนนอนกระสับกระส่ายจนได้ยินเสียงกรนดังมาจากพ่อและอาผม ที่พากันประสานเสียงแบบกรนสามัคคีแล้ว ผมก็ตัดสินใจทันที ค่อย ๆ พลิกตัวเอามือไปวางแปะเข้าที่ท้องของจุ๋ม เป็นการชิมลางก่อน

เธอคงนอนเฉยไม่กระดุกกระดิก นอกจากท้องที่กระเพื่อมขึ้นลงตามจังหวะหายใจ มันยิ่งทำให้ผมได้ใจยิ่งขึ้น มือที่วางอยู่บนท้องค่อยเขยิบมาวางแปะลงบนโคกสามเหลี่ยมของเธอทันที

เหมือนเดิมเธอยังนอนนิ่งไม่มีทีท่าว่าจะรู้สึกตัว ผมไม่ปล่อยให้โอกาสมันล่วงเลยผ่านไป มือที่วางอยู่นอกผ้าค่อยเลื่อนล้วงเข้าไปภายในผ้าจนกระทั่งไปกุมอยู่บนเนินเนื้ออวบอูมสามเหลี่ยมทองคำของเธอ

พอได้จับอารมณ์ของผมมันก็ยิ่งฮึกเหิม มือที่กุมอยู่ค่อยขยับลูบไล้ขยำขยี้ไปจนทั่ว แต่จุ๋มก็หาได้มีอาการว่าจะรู้สึกตัวไม่ จัดว่าเธอนอนขี้เซาติดอันดับคนหนึ่งทีเดียว

ผมนอนขยำเต่าของเธออยู่ครู่ใหญ่จนเริ่มรู้สึกเบื่อ ก็เอามือออก จิตใจปลอดโปร่งอย่างบอกไม่ถูก เพราะในสมัยนั้นผมยังเล็กเกินไปกว่าที่จะรู้ว่าอันเต่าทองตัวนี้ เขาไม่ได้มีไว้ลูบคลำขยำเพียงอย่างเดียว

เวลาล่วงผ่านไปจนกระทั่งผมโตเป็นผู้ใหญ่ และได้แต่งงานกับเจ้าสาวคนพื้นบ้านเดียวกับผม แต่อยู่กันคนละหมู่บ้าน โดยผมหลาย ๆ วันจะแวะมาเยี่ยมบ้านพ่อตาแม่ยายสักครั้ง

อ้อ...ผมลืมบอกไปว่าพ่อตาผมยังมีลูกสาวอีกสามคน ซึ่งเป็นน้องของแฟนผมทั้งสิ้น

แรก ๆ ที่ผมมาบ้านพ่อตาก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะบรรดาน้อง ๆ ของเมียผมยังเด็กอยู่ จนกระทั่งสองปีผ่านไป จำปีน้องคนรองก็เริ่มโตเป็นสาวขำคมขึ้น

ทีนี้ล่ะคุณเอ๋ย ใจคอผมเริ่มว่อกแว่ก หลายครั้งที่ผมแอบมองดูบั้นท้ายที่อวบใหญ่ของเธอ ซึ่งบางครั้งเธอก็พอจะรู้ว่าผมมองอะไร แต่เธอก็ไม่ว่าอะไร มิหนำซ้ำยังให้ความสนิทสนมกับผมเป็นพิเศษ สายตาที่เธอมองดูผมเวลาไม่มีใครอยู่ด้วย มันมีแววประหลาดอย่างไรพิกล ที่ผมมองแล้วไม่อยากจะคิด

และแล้ววันนั้นวันที่จะเกิดเรื่องใหญ่ก็มาถึง พ่อตามาสั่งไว้กับเมียผมว่า แกจะไปเยี่ยมน้องชายที่ป่วยหนักที่ต่างอำเภอ ขอแรงให้ผมช่วยไปนอนเฝ้าบ้านให้สักสามสี่คืน ในช่วงที่แกไม่อยู่

พอผมกลับจากทำนา เมียผมก็ไล่ให้รีบไปทันทีด้วยกลัวว่าจะมืดค่ำเสียก่อน จะทำให้การเดินทางลำบาก ผมไม่อยากขัดใจเมีย จึงรีบเดินทางมาถึงบ้านพ่อตาเอาตอนพลบค่ำพอดี ผมพบว่าการมาเฝ้าบ้านคราวนี้ไม่ได้มานอนคนเดียวเสียแล้ว เพราะน้องเมียทั้งสามคนของผมก็อยู่กันพร้อมหน้า ทุกคนดีใจเมื่อเห็นผมมา โดยเฉพาะจำปี ผมสังเกตเห็นเธอออกจะดีใจกว่าคนอื่น

"พี่กินข้าวมาหรือยัง"

เธอถามเมื่อผมขึ้นไปนั่งบนเรือนเรียบร้อย ผมตอบว่ายัง เธอก็รีบเข้าครัวจัดการหาข้าวปลาให้ผมกินจนอิ่มหนำสำราญดีแล้ว ก็นั่งคุยกันอีกพักเธอก็ขอตัวเข้านอนรวมกับน้องทั้งสองของเธอ แต่ก็ไม่ลืมปูที่นอนไว้ให้ผม

ท่ามกลางแสงตะเกียงริบหรี่ ผม

"พอเธอมาถึงผม ก็รวบร่างเธอเข้ามากอด แล้วประกบริมฝีปากลงไปบนริมฝีปากเธอทันที!!"

นั่งคิดอะไรต่ออะไรเรื่อยเปื่อย จนชักจะง่วง จึงลุกเดินมาหมายจะดับตะเกียงที่ตั้งอยู่บนหลังตู้ ขณะที่เดินสายตาผมก็อดเหลือบไปมองดูจำปีที่นอนอยู่กับน้องไม่ได้ และเมื่อเห็นขาอ่อนของเธอผมก็เหมือนถูกตรึงเอาไว้

จำปีเธอนอนผ้านุ่งถลกขึ้นมาเลยหัวเข่า เผยให้เห็นขาอ่อนอันขาวอวบอัดน่าจูบ มิหนำซ้ำเสื้อที่ใส่ก็ยังเลิกเปิดให้เห็นหน้าท้องที่แบนเรียบของเธอ

ผมกลืนน้ำลายลงคออย่างลำบาก ใจเต้นตูมตามขึ้นมาด้วยอารมณ์อยากจะลองสัมผัสกับสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายในเสื้อผ้าของเธอขึ้นมาติดหนัด

ขาของผมค่อยก้าวเดินอย่างระมัดระวังไม่ให้เกิดเสียงดัง แต่ไม่ได้เดินไปดับตะเกียงอย่างครั้งแรก หากแต่เดินเข้าหาร่างที่นอนหลับของจำปีแทน ด้วยหัวใจอันเต้นแรง

ผมค่อยนั่งลงข้าง ๆ เธอ โชคดีของผมอีกอย่างที่เธอนอนริมสุด มือที่สั่นน้อย ๆ ของผมค่อยวางลงเบา ๆ บนความเนียนนวลของผิวหน้าท้องเธอแล้วก็ค่อยลากมันเข้าไปในเสื้อ จนถูกก้อนเนื้ออวบแข็งเป็นไตที่โผล่พ้นร่างกายขึ้นมา

นมเธอไม่เล็กเลย ขนาดของมันเต็มกำมือดีแท้ และเมื่อลองบีบมันก็หยุ่นมือดีจริง ๆ ทำให้ผมเกิดอารมณ์บีบหนักมือขึ้น จนเธอรู้สึกตัวตื่น

เธอมองหน้าผมด้วยนัยน์ตาที่บอกถึงความประหลาดใจ แต่ก็ไม่พูดอะไรออกมา มันยิ่งทำให้ผมย่ามใจหนักขึ้น ผมละมือจากการคลึงเคล้าหน้าอกของเธอ เปลี่ยนเป็นลูบล้วงเข้า

ท่านางพญา ปีนต้นงิ้ว

● ตามตำนานเก่าแก่ในกามาสูตร หรือตำรากามารมณ์ของแต่ละอารยธรรมนั้น ได้ผนวกไว้รวมกันว่าท่าร่วมรักระหว่างชายหญิงมีทั้งหมดถึง 101 ท่า แต่สำหรับในตำราเพศศึกษาที่นำมาลงใน "พิศวาส" นี้เน้นคุณภาพเป็นหลัก มิใช่เอาปริมาณ?

อย่างท่านางพญาปีนต้นงิ้วนี้อยู่ในท่าเดียวกับท่ายืน หากแต่มีการพลิกแพลงแตกต่างไปจากยืนธรรมดา หรือยืนยิงปืนจรวด หรือยืนพิงฝา

ในท่าการร่วมเพศท่าพื้นฐานสำหรับชาวตะวันตกและตะวันออกจะหันหน้าเข้าหากัน (ประเพณีของชาวหมู่เกาะทะเลใต้ ผู้ชายสอดเข้าทางก้นของหญิง ด้วยการคุกเข่าโก่งโค้ง) สำหรับในท่านี้เปลี่ยนจากการนอนหรือท่าพื้นฐานมาเป็นยืนแทน ซึ่งจะร่วมกันบนเตียงหรือบนพื้นหรือในน้ำก็ได้สุดแท้แต่จะสะดวก

การร่วมรักของชาย-หญิงในท่า "นางพญาปีนต้นงิ้ว" นี้ในตำราเพศศึกษาว่าด้วยท่วงทีและลีลาท่าแห่งการร่วมรักเรียกว่า "ท่ายืนหันหน้าเข้าหากัน" ในตอนจะสอดใส่องคชาตเข้าหาหญิง ควรให้หญิงถ่างขาออก แล้วก็ให้หญิงย่อตัวลงนิด เพื่อให้ช่องคลอดเปิดออกกว้าง ท่านี้อาจจะต้องใช้เวลาในการเล้าโลมนานพอสมควร

ให้องคชาตอยู่ต่ำกว่าระดับช่องคลอดนิดหน่อยเช่นเดียวกับท่ายืนยิงปืนจรวด เพราะเป็นมุม 45 องศาเช่นเดียวกัน การถ่างขาแล้วสอดองคชาตเข้าไปภายใน จะทำได้ง่ายและสะดวก

หากหญิงมีอารมณ์เต็มที่ น้ำหล่อลื่นจะไหลออกมาเยิ้มฉ่ำไปหมด การที่ท่านชายสอดองคชาตเข้าไปในช่องคลอดแล้ว ทำให้แรงอัดของมันแน่นตัว

การใช้มือช่วยจับ ไม่ว่าท่านหญิงช่วยจับของท่านชายสอดใส่ในอวัยวะเพศของหญิง ส่วนท่านชายก็เอามือลูบจับปี้เม็ดละมุดเคล้าคลึง จะทำให้เสียวสยิวซ่านอารมณ์ไม่รู้ลืมทีเดียว

ในช่วงเวลาที่ฝ่ายหญิงจับองคชาตฝ่ายชายสอดใส่ และฝ่ายชายปี้เม็ดละมุดของฝ่ายหญิงอยู่นี้ ต่างคนต่างย่อเข่าลงและเงยองคชาตให้เสยล้ำขึ้น เพราะการร่วมรักในท่ายืนนี้ ช่องคลอดจะอยู่ในลักษณะเฉียงในแนวดิ่ง ถ้าไม่ย่อให้ได้ระดับจะเข้าด้วยความยากลำบาก

และมันอาจจะเกิดความเจ็บปวดแก่ฝ่ายหญิง เพราะเนื่องจากถูกองคชาตงัดปากช่องคลอดรุนแรง ก็ทำให้เกิดความเจ็บปวด อาจทำให้หมดอารมณ์เลยก็ได้

ท่าร่วมรักมันจำเป็นต้องมีหลายท่า เพราะคนเราถูกสร้างถูกสอนมาไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะสูงบางคนอาจจะเตี้ย บางคนขาวบางคนดำ เช่นเดียวกับประเพณีการร่วมเพศระหว่างชาวตะวันตกกับชาวตะวันออกก็ไม่เหมือนกัน แต่ก็คล้ายคลึงกัน ผิดกับชาวเกาะทะเลใต้

ท่าร่วมรัก "นางพญาปีนต้นงิ้ว" ฟังดูแล้วอาจจะไม่ค่อยระรื่นหูนัก เพราะคำว่า "ปีนต้นงิ้ว" มันอาจจะเป็นภาพพจน์ที่ไม่ค่อยดี คล้ายกับว่าผู้หญิงกระทำอะไรไม่ดีไว้ เช่นเป็นชู้ชอบลูกผัวชาวบ้าน หรือคบชู้สู่ชาย จึงต้องตกนรกปีนต้นงิ้ว

แต่ความจริงแล้วมันเป็นท่าร่วมรักในกระบวนท่ายืน แต่แตกแขนงออกไปนิดหน่อย คือฝ่ายหญิงจะต้องยกขาข้างใดข้างหนึ่งขึ้นทาบสะโพกของฝ่ายชาย เพื่อให้องคชาตเสียดสีได้สะดวก มือหญิงอาจจะลูบไล้อยู่ตามแผ่นหลังหรือโอบคอด้วยแขนอีกข้าง

ขณะที่ฝ่ายชายโอบรัดใต้รักแร้สอดแขนไปรัดด้านหลัง มืออีกข้างลูบไปมาขึ้นลงอยู่ตามสีข้าง และลูบลงไปตรงแก้มก้นของหญิง ร่างต่อร่างจะแนบชิดสนิทกัน!

ในกรณีที่คู่นอนที่มีขนาดความสูงแตกต่างกัน อาจจะมีปัญหาบ้างดั่งที่ได้กล่าวมาแล้วในข้ออื่น ๆ คือถ้าหญิงสูงกว่ามีปัญหาน้อย เพราะชายสามารถเขย่งขึ้นได้ แต่ถ้าชายสูงกว่าหญิง ผลเสียคือทำให้เมื่อยเกร็งกล้ามเนื้อที่ขา ชายจะโยกไม่สะดวก ท่านี้หญิงจึงต้องยกขาเพื่อขจัดปัญหาความต่ำเตี้ยให้หมดไป โดยฝ่ายชายจะเอาแขนช้อนขาพับของหญิงเอาไว้ เพื่อความสะดวกในการโยกตัว

หรือหญิงจะกอดคอชายไว้ให้มั่น แล้วให้ชายอยู่ในท่าอุ้มขาของหญิงเอาไว้ ตอนนี้เป็นหน้าที่ของฝ่ายหญิงเป็นฝ่าย "โยก" ร่อนสะโพกกระตุกกันจนกว่าจะเปลี่ยนท่า?

ไปภายในผ้าถุงของเธอแทน จนกระทั่งมือผมไปสัมผัสกับความไหนกนูนของเนื้อภายในร่มผ้า

เธอเอามือมาจับข้อมือผมที่กำลังคลึงเคล้าบนโคกของเธอ แล้วพูดออกมาเบา ๆ ให้ผมได้ยิน

"เดี๋ยวน้องจะตื่น"

ผมขนลุกซู่ไปทั้งตัว เพราะจากน้ำเสียงคำพูดของเธอ มันบ่งบอกชัดว่า คืนนี้ผมต้องได้เมียอีกคนแน่

"ถ้าอย่างนั้นไปที่ตรงที่นอนดีกว่า" ผมกระซิบชวนแล้วลุกขึ้นเดินตรงไปยังที่นอนของผม ซึ่งอยู่ห่างออกมา เมื่อมาถึงผมหันไปดูเธออีกครั้ง ก็พบว่าเธอกำลังนั่งมองผมอยู่

ผมรีบถือโอกาสพยักหน้าส่งซิกให้เธอรีบมาหาผม เธอทำท่าลังเลอยู่ชั่วครู่ แล้วก็ลุกขึ้นเดินมาหาผมอย่างระมัดระวัง

พอเธอมาถึงผมก็รวบร่างเธอเข้ามากอด แล้วประกบริมฝีปากลงไปบนริมฝีปากเธอทันที...ก่อนจะค่อยผลักร่างเธอให้เอนลงนอนบนที่นอนของผม ซึ่งเธอเองเป็นผู้ปู

คราวนี้ผมไม่เสียเวลาเอามือไปล้วงจับนมเธออีกแล้ว หากแต่ผมเปลี่ยนวิธีมาเป็นจับเธอถอดเสื้อ จนเหลือแต่ความว่างเปล่า นมของเธอพุ่งตระหง่านชี้ไปข้างหน้า

ผมรีบฝังใบหน้าลงไปตรงร่องกลางของความเต่งตึง สูดไซ้ดมดอมความหวานหอมของผิวสาวจากเธอ จนเธอต้องส่งเสียงครางออกมาเบา ๆ ในขณะที่ผ้าถุงค่อยเลื่อนหลุดจากตัวออกไปทางปลายเท้า

"ดับไฟก่อนพี่ เดี๋ยวน้องตื่นมาเห็น"

เธอพูดเมื่อผมค่อยเอามือลูบไล้ตรงหว่างกลางตาลเฉาะ ที่มีน้ำจากจาวตาลไหลเยิ้มออกมาจนมือผมแฉะ

ผมทำตัวเป็นเด็กว่าง่าย ลุกไปดับตะเกียงแต่โดยดี และเมื่อผมย้อนกลับมาที่ร่างเปลือยเปล่าของเธอ ผมก็จัดการสลัดเจ้ากางเกงขาสั้นที่ผมใส่อยู่ให้มันพ้นไปจากร่างของผม ก่อนจะโถมลงทาบทับไปบนร่างอวบอั๋นของเธอ ให้สมกับความทะยานอยากที่เก็บกดเอาไว้นาน

"มันเจ็บมั้ยพี่" เธอถามผมเบาด้วยความหวาดกลัว เมื่อถูกผมจับขาถ่างออก

"ไม่เจ็บหรอก พี่จะค่อย ๆ ทำ" ผมกระซิบตอบ แล้วก็จูบไซ้ที่ซอกหูของเธอ จนเธอครางออกมาเบา ๆ เสียงหายใจหอบแรงเหมือนคนที่เหน็ดเหนื่อย

"อุ๊ย...ซี๊ด...เจ็บจ้ะ...พี่จ๋า"

เธอสะดุ้งร้องออกมา เมื่อผมเริ่มปล่อยเจ้าหัวจรวดให้เข้าไปในร่องตาลของเธอ ผมจึงก้มลงจูบที่ริมฝีปากของเธออย่างหนักหน่วง จนแขนทั้งสองข้างของเธอโอบกอดผมเอาไว้แน่น ขณะที่สายสะโพกรับการดันเจ้าท่อนจรวดของผมให้มันไหลลึกเข้าไป

"ซี๊ด...โอ๊ววว์...อ๊ายยย์"

เธอครางผสมหอบหายใจแรงแข่งกับเสียงหอบหายใจของผม ที่โหมกระหน่ำป้อนรสสวาทให้เธออย่างเต็มที่ จนในที่สุดร่างของเธอก็กระตุกเกร็งแขนที่โอบกอดรัดร่างผมแน่นจนอกที่ตั้งตระหง่านของเธอ แทบจะจมหายเข้าไปในแผงอกกำยำของผม ก่อนที่เธอจะผ่อนหายใจยาวค่อยคลายวงแขนให้หล่นลงข้างตัว โดยมีผมฟุบหน้าฝังจมูกอยู่ที่ซอกคอของเธอหายใจระรวยเช่นกัน

เช้าวันรุ่งขึ้นขณะที่ปลอดคนน้อง ๆ ของเธอไม่อยู่ จำปีก็ถามผมว่าทำไมถึงกล้าทำกับเธอ ผมก็ตอบเธอไปว่า เพราะพี่อยากน่ะซิ เล่นเอาเธออายม้วนต้วนไปทีเดียว"

ฝัน...ฝันสวาท

เพียงแค่ฝันอัน สุด สุด

โดย...สำรวย พระประแดง

ในชีวิตของความเป็นลูกผู้หญิงของดิฉัน ผ่านวัยเบญจเพสมาแล้ว จนใคร ๆ เขาเรียกว่า สาวใหญ่ เข้าสู่วัยทีนทึก รุ่นน้อง ๆ ก็เรียกพี่ รุ่นเล็กลงไปอีกก็เรียกน้า

แต่ความจริงดิฉันรู้สึกตัวเองว่ายังไม่แก่หรอกค่ะ เพียงแต่เป็นผู้ใหญ่ขึ้นเท่านั้นเอง

และโดยเฉพาะประสบการณ์เรื่องความรัก แทบจะไม่มีเอาเสียเลย ดิฉันยังไม่เคยผ่านผู้ชายมาก่อนอย่างมากตอนที่เป็นนักศึกษาก็เพียงกอดจูบลูบคลำกันนิด ๆ หน่อย ๆ

และเมื่อเรียนจบต่างคนก็ต่างเลิกร้างจากกันไปประกอบอาชีพกัน ดิฉันเองก็ครองตัวเป็นโสดเรื่อย ๆ มา เพราะมีหน้าที่การงาน เป็นข้าราชการที่คนนับหน้าถือตาในชนบท จึงวางตัวลำบาก จะปล่อยความรู้สึกออกมาทางอารมณ์ของตนเองไม่ได้ง่าย ๆ

ดิฉันยอมรับว่าในส่วนลึกของหัวใจนั้น เมื่อได้พบผู้ชายหล่อหน้าตาดีถูกอกถูกใจเป็นต้องมีอารมณ์ไหวหวั่น บางครั้งคนที่มาติดต่องานเขาทำเจ้าชู้ทำชายตา จนดิฉันต้องเก็บเอามาคิด

แม้ว่าความฝันของดิฉันจะไม่มีวันเป็นจริงขึ้นมาได้ แต่ว่าดิฉันก็เป็นสุขที่สุดแล้ว เพียงแค่ได้จินตนาการ

ทว่าดิฉันไม่ค่อยกล้าจะให้ท่าอะไรเขามากนักหรอก ต้องเก็บความรู้สึกนั้นไว้ในใจคนเดียว เหงา ว้าเหว่ และบางครั้งก็เปล่าเปลี่ยว อยากให้ผู้ชายที่ถูกใจนั้นมานั่งคุยฉอเลาะทั้งวัน แต่มันก็เป็นไปไม่ได้ เพราะคนเหล่านั้นมาติดต่อราชการเพียงชั่วครู่ครั้งคราวเท่านั้น และเขาก็จากไป

...เหมือนกระแสน้ำที่ไม่ไหลย้อนกลับเช่นเดียวกับอดีตของคนเรา จึงทำให้ต้องใฝ่ฝันถึงอนาคตเรื่อยไป

แต่แล้วดิฉันก็ได้แอบชอบพอผู้ชายคนหนึ่งอยู่เงียบ ๆ เขาเป็นข้าราชการแผนกเดียวกัน และทำงานอยู่ในห้องเดียวกันกับดิฉันนั่นเอง

เขาเพิ่งจะย้ายมาใหม่ แม้หน้าตาใช่ว่าจะหล่อเหลาอะไรนัก เพียงแต่อุปนิสัยดีเอาใจผู้หญิงเก่ง แต่ชอบพูดทะลึ่งแบบตรง ๆ หรือบางครั้งก็ทำนองหมาหยอกไก่ เขามีเสน่ห์มากในสายตาความรู้สึกของดิฉัน

"อย่าถือสาผมนะครับที่พูดจาอะไรไม่ค่อยจะเรียบร้อย ถึงอย่างไรผมก็มีแฟนแล้วล่ะ เอ้อ...อย่าไปฝันถึงผมนะ"

เขาทะลึ่งกับดิฉันจนอดจะค้อนขวับให้ไม่ได้ และเมื่อบางคราวแฟนของเขามาหาที่ทำงาน ดิฉันเห็นแล้วรู้สึกว่าหน้าตาขี้เหร่ไม่เหมาะสมกับสามีเอาเสียเลย

ใช่ว่าดิฉันจะเข้าข้างตัวเองหรอกค่ะ ความสวยงามหน้าตาผิวพรรณต่างๆ เธอสู้ดิฉันไม่ได้หรอก แม้แต่คุณสมบัติต่าง ๆ ก็เถอะ

แต่นั่นเขากับเธอคงจะมีอะไรถูกเนื้อต้องใจกันเอามาก ๆ จึงอยู่ร่วมชีวิตสามี-ภรรยากันมาได้จนถึงป่านนี้ ดิฉันสรุปเอาว่า คงหนีไม่พ้นเรื่องบนเตียงหรอกค่ะ เธอคงจะมีอะไรดีมัดใจเขาแน่ ๆ

สำหรับดิฉันนะคะ หัวใจมันแอบรักเขาอยู่เงียบ ๆ มาทำงานร่วมห้องกันทุกวันเหมือนดั่งน้ำเซาะหินทุกวันหินมันยังกร่อนสึกลงได้

ยิ่งตอนเขาพูดหยอกล้อในทำนองชูสาวด้วยแล้ว ทำให้ดิฉันคิดเตลิดไปไกล จนหลงใหลในตัวเขา พาลคิดไปว่าตัวเองให้เขากอดจูบอยู่ในอ้อมอกของเขาอย่างมีความสุขอันเปี่ยมล้น

เมื่อความรู้สึกมันเกินเลยไปจนเกิดอารมณ์ใคร่สุดจะควบคุมกำหนัดเอาไว้ได้ ดิฉันจะเข้าห้องน้ำปลดเปลื้องความต้องการ โดยยึดเอาห้องน้ำหญิงของสำนักงาน เป็นวิมานจินตนาการของตัวเอง

มันเป็นความรักแบบ "แอบจิต" จะว่าหลงรักเขาข้างเดียว โดยที่เขาไม่ทราบหัวใจตัวเองก็ได้เหมือนกัน เมื่อนานวันเข้าใจดิฉันยิ่งหลงใหล จนแทบจะสุด...สุด!

และแล้ววันหนึ่ง...

เป็นเวลาเลิกงานตอนเย็นแล้ว ทุกคนกลับบ้านกันหมด คงเหลือแต่เขาเท่านั้น ซึ่งต้องทำงานที่คั่งค้าง ดิฉันอิดออดให้ท่าเปิดไฟเขียว เพื่อจะให้เขาจีบหรือชวนไปทานข้าวดูหนังรอบค่ำ

เพราะอำเภอที่เราทำงานอยู่นั้นถึงจะไม่ใหญ่โตนัก แต่ก็ไม่ใช่อำเภอเล็ก ๆ เป็นเมือง ๆ หนึ่งระดับเทศบาลตำบล มีสถานบริการบันเทิงพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นบาร์ คาเฟ่ หรือโรงภาพยนตร์เพียบพร้อม

แต่แล้วดิฉันก็ต้องผิดหวังอย่างมาก เพราะเขามัวยุ่งแต่งานไม่ได้สนใจดิฉันเลย ด้วยความเป็นสตรีที่ต้องไว้เชิง จึงแกล้งลืมกระเป๋าถือไว้ที่โต๊ะทำงาน เผื่อว่าจะหาข้ออ้างกลับมาเอาอีกครั้ง เพื่อเปิดโอกาสให้เขาได้ "จีบ" ตัวเองอีก เป็นแผนการณ์ที่ดิฉันวางเอาไว้ในใจ

กะประมาณว่าเขาคงจะเสร็จงานแล้ว จึงแกล้งย้อนวกกลับเข้าไปที่ทำงานเพื่อเอากระเป๋าที่ดิฉันแกล้งลืมเอาไว้ แต่ทุกอย่างผิดคาดค่ะ พอดิฉันย่องเข้าไปก็ได้ยินได้เห็นเขากับเธอผู้เป็นแฟนนั่งกอดจูบกัน ล้วงควักกันอยู่บนโต๊ะเก้าอี้ทำงานนั่นเอง

"อุ๊ยตาย...ขอโทษค่ะ ดิฉันลืมกระเป๋าแน่ะ"

ดิฉันเสียมารยาทที่พรวดเข้าไปเห็นเหตุการณ์ ซึ่งเขากำลังล้วงมือสอดเข้าไปในกระโปรงของเธอ จนแฟนสาวหลับตาปี๋แหงนหน้าส่ายศีรษะไปมาสูดปากอย่างมีความสุขแห่งอารมณ์

ดูเหมือนคนทั้งคู่จะไม่สนใจดิฉันเลย เขาหันมายิ้มให้ดิฉันนิดหนึ่งแล้วผงกหัวเป็นการรับรู้ ดิฉันหน้าแดงซ่านเลือดลมในตัวพล่านไปหมด ต้องรีบเดินทางกลับบ้านพัก

ภาพที่เห็นเมื่อสักครู่ติดตาติดใจ ความต้องการแห่งอารมณ์เดือดพล่านสุดจะยับยั้ง ดิฉันผลุบเข้าห้องปิดประตู ถอดเสื้อผ้าออกคล้ายกับคนที่กำลังหิวโหยอยู่กลางทะเลทราย

ในที่สุดดิฉันก็หลับตาพริ้มจินตนาการถึงเขา โดยสมมติตัวเองแทนเธอผู้นั้น พลางสองมือเริ่มลูบไล้ไปตามเรือนร่าง จนกระทั่งอารมณ์เร่าร้อนขึ้นทุกที ดิฉันก็เลื่อนมือลงไปลูบที่ลำขาและหน้าท้อง

มันเสียวซ่านจนขนลุกซู่ แล้วค่อย ๆ ละเลียดฝ่ามือไปสัมผัสกับความผะผ่าว มือข้างหนึ่งฟ้อนเฟ้นที่หรวงอกอันเต่งตูมทั้งสองข้าง ส่วนมือข้างหนึ่งก็ลูบไปตามลำขา จนกระทั่งบริเวณโคกเนื้อนูนของความเป็นหญิง

รสสัมผัสอันแผ่วเบาใช้ปลายนิ้วเขี่ยสัมผัสบนกลีบเกสร ซอนไซไล้ไปจนทุกสิ่งมันเดินอย่างเต็มที่ จนดิฉันกัดฟันกรอด เผลอตัวครางออกมาพร้อมแอ่นสะโพกรับปลายนิ้วตามจังหวะอย่างเชื่องช้า

"อูว์..."

ตลอดเวลาอันตกอยู่ในห้วงแห่งความสุขอันเสียวซ่านนั้น นิ้วของดิฉันอาบเอิบด้วยของเหลวลื่น ค่อยเร่งลีลาตามลำดับ

ใจของดิฉันครุ่นคิดจินตนการถึงใบหน้าอันทะลึ่งทะเล้นของเขา และร่างอันกำยำตลอดทั้งภาพการกอดจูบที่เพิ่งจะผ่านมาหยก ๆ มันเร่าร้อนเร่งจังหวะขึ้น จนดิฉันเกร็งเขม็งเกรียวไปหมด

เนื้อตัวทุกส่วนถูกเกร็งแน่นจนเสียวแปลบที่ก้น และดิฉันรู้สึกว่าอารมณ์อันเพลิดพล่านรุนแรงนั้นได้ถูกปลดเปลื้องหมดไป

นิ่งแน่หายใจหอบถี่หลับตาพริ้มอย่างเหนื่อยอ่อนแรง ภาพแห่งจินตนาการถึงชายผู้นั้นหายไป พร้อมกับดิฉันเผลอผล็อยหลับไปอย่างเป็นสุข

ถึงแม้ว่าความฝันจะไม่ใช่ความจริงก็เถอะ ภาพแห่งจินตนาการของดิฉันเป็นความสุขที่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่งแล้ว

ความฝันของดิฉันไม่มีวันจะเป็นความจริงขึ้นมาได้ เพราะทุกวันนี้ดิฉันก็อยู่อย่างเป็นโสด นับวันจะขึ้นคานเป็นสาวแก่

วาสนาของดิฉันคงจะมีเพียงแค่ฝันเท่านั้นเอง

ไปภายในผ้าถุงของเธอแทน จนกระทั่งมือผมไปสัมผัสกับความไหนกนูนของเนื้อภายในร่มผ้า

เธอเอามือมาจับข้อมือผมที่กำลังคลึงเคล้าบนโคกของเธอ แล้วพูดออกมาเบา ๆ ให้ผมได้ยิน

"เดี๋ยวน้องจะตื่น"

ผมขนลุกซู่ไปทั้งตัว เพราะจากน้ำเสียงคำพูดของเธอ มันบ่งบอกชัดว่า คืนนี้ผมต้องได้เมียอีกคนแน่

"ถ้าอย่างนั้นไปที่ตรงที่นอนดีกว่า" ผมกระซิบชวนแล้วลุกขึ้นเดินตรงไปยังที่นอนของผม ซึ่งอยู่ห่างออกมา เมื่อมาถึงผมหันไปดูเธออีกครั้ง ก็พบว่าเธอกำลังนั่งมองผมอยู่

ผมรีบถือโอกาสพยักหน้าส่งซิกให้เธอรีบมาหาผม เธอทำท่าลังเลอยู่ชั่วครู่ แล้วก็ลุกขึ้นเดินมาหาผมอย่างระมัดระวัง

พอเธอมาถึงผมก็รวบร่างเธอเข้ามากอด แล้วประกบริมฝีปากลงไปบนริมฝีปากเธอทันที...ก่อนจะค่อยผลักร่างเธอให้เอนลงนอนบนที่นอนของผม ซึ่งเธอเองเป็นผู้ปู

คราวนี้ผมไม่เสียเวลาเอามือไปล้วงจับนมเธออีกแล้ว หากแต่ผมเปลี่ยนวิธีมาเป็นจับเธอถอดเสื้อ จนเหลือแต่ความว่างเปล่า นมของเธอพุ่งตระหง่านชี้ไปข้างหน้า

ผมรีบฝังใบหน้าลงไปตรงร่องกลางของความเต่งตึง สูดไซ้ดมดอมความหวานหอมของผิวสาวจากเธอ จนเธอต้องส่งเสียงครางออกมาเบา ๆ ในขณะที่ผ้าถุงค่อยเลื่อนหลุดจากตัวออกไปทางปลายเท้า

"ดับไฟก่อนพี่ เดี๋ยวน้องตื่นมาเห็น"

เธอพูดเมื่อผมค่อยเอามือลูบไล้ตรงหว่างกลางตาลเฉาะ ที่มีน้ำจากจาวตาลไหลเยิ้มออกมาจนมือผมแฉะ

ผมทำตัวเป็นเด็กว่าง่าย ลุกไปดับตะเกียงแต่โดยดี และเมื่อผมย้อนกลับมาที่ร่างเปลือยเปล่าของเธอ ผมก็จัดการสลัดเจ้ากางเกงขาสั้นที่ผมใส่อยู่ให้มันพ้นไปจากร่างของผม ก่อนจะโถมลงทาบทับไปบนร่างอวบอั๋นของเธอ ให้สมกับความทะยานอยากที่เก็บกดเอาไว้นาน

"มันเจ็บมั๊ยพี่" เธอถามผมเบาด้วยความหวาดกลัว เมื่อถูกผมจับขาถ่างออก

"ไม่เจ็บหรอก พี่จะค่อย ๆ ทำ" ผมกระซิบตอบ แล้วก็จูบไซ้ที่ซอกหูของเธอ จนเธอครางออกมาเบา ๆ เสียงหายใจหอบแรงเหมือนคนที่เหน็ดเหนื่อย

"อุ๊ย...ซี๊ด...เจ็บจ๊ะ...พี่จ๋า"

เธอสะดุ้งร้องออกมา เมื่อผมเริ่มปล่อยเจ้าหัวจรวดให้เข้าไปในร่องตาลของเธอ ผมจึงก้มลงจูบที่ริมฝีปากของเธออย่างหนักหน่วง จนแขนทั้งสองข้างของเธอโอบกอดผมเอาไว้แน่น ขณะที่ส่ายสะโพกรับการดันเจ้าท่อนจรวดของผมให้มันไหลลึกเข้าไป

"ซี๊ด...โอ้ววว์...อ๊ายยย์"

เธอครางผสมหอบหายใจแรงแข่งกับเสียงหอบหายใจของผม ที่โหมกระหน่ำป้อนรสสวาทให้เธออย่างเต็มที่ จนในที่สุดร่างของเธอก็กระตุกเกร็งแขนที่โอบกอดรัดร่างผมแน่นจนอกที่ตั้งตระหง่านของเธอ แทบจะจมหายเข้าไปในแผงอกกำยำของผม ก่อนที่เธอจะผ่อนหายใจยาวค่อยคลายวงแขนให้หล่นลงข้างตัว โดยมีผมฟุบหน้าฝังจมูกอยู่ที่ซอกคอของเธอหายใจระรวยเช่นกัน

เช้าวันรุ่งขึ้นขณะที่ปลอดคนน้อง ๆ ของเธอไม่อยู่ จ๋าปีก็ถามผมว่าทำไมถึงกล้าทำกับเธอ ผมก็ตอบเธอไปว่า เพราะพี่อยากน่ะซิ เล่นเอาเธออายม้วนต้วนไปทีเดียว

ฝัน...ฝันสวาท

เพียงแค่ฝันอัน สุด สุด

โดย...สำรวย พระประแดง

ในชีวิตของความเป็นลูกผู้หญิงของดิฉัน ผ่านวัยเบญจเพสมาแล้ว จนใคร ๆ เขาเรียกว่า สาวใหญ่ เข้าสู่วัยทีนทึก รุ่นน้อง ๆ ก็เรียกพี่ รุ่นเล็กลงไปอีกก็เรียกน้า

แต่ความจริงดิฉันรู้สึกตัวเองว่ายังไม่แก่หรอกค่ะ เพียงแต่เป็นผู้ใหญ่ขึ้นเท่านั้นเอง

และโดยเฉพาะประสบการณ์เรื่องความรัก แทบจะไม่มีเอาเสียเลย ดิฉันยังไม่เคยผ่านผู้ชายมาก่อนอย่างมากตอนที่เป็นนักศึกษาก็เพียงกอดจูบลูบคลำกันนิด ๆ หน่อย ๆ

และเมื่อเรียนจบต่างคนก็ต่างเลิกร้างจากกันไปประกอบอาชีพกัน ดิฉันเองก็ครองตัวเป็นโสดเรื่อย ๆ มา เพราะมีหน้าที่การงาน เป็นข้าราชการที่คนนับหน้าถือตาในชนบท จึงวางตัวลำบาก จะปล่อยความรู้สึกออกมาทางอารมณ์ของตนเองไม่ได้ง่าย ๆ

ดิฉันยอมรับว่าในส่วนลึกของหัวใจนั้น เมื่อได้พบผู้ชายหล่อหน้าตาดีถูกอกถูกใจเป็นต้องมีอารมณ์ไหวหวั่น บางครั้งคนที่มาติดต่องานเขาทำเจ้าชู้ทำชายตา จนดิฉันต้องเก็บเอามาคิด

แม้ว่าความฝันของดิฉันจะไม่มีวันเป็นจริงขึ้นมาได้ แต่ว่าดิฉันก็เป็นสุขที่สุดแล้ว เพียงแค่ได้จินตนาการ

ทว่าดิฉันไม่ค่อยกล้าจะให้ท่าอะไรเขามากนักหรอก ต้องเก็บความรู้สึกนั้นไว้ในใจคนเดียว เหงา ว้าเหว่ และบางครั้งก็เปล่าเปลี่ยว อยากให้ผู้ชายที่ถูกใจนั้นมานั่งคุยฉอเลาะทั้งวัน แต่มันก็เป็นไปไม่ได้ เพราะคนเหล่านั้นมาติดต่อราชการเพียงชั่วครู่ครั้งคราวเท่านั้น และเขาก็จากไป

...เหมือนกระแสน้ำที่ไม่ไหลย้อนกลับเช่นเดียวกับอดีตของคนเรา จึงทำให้ต้องใฝ่ฝันถึงอนาคตเรื่อยไป

แต่แล้วดิฉันก็ได้แอบชอบพอผู้ชายคนหนึ่งอยู่เงียบ ๆ เขาเป็นข้าราชการแผนกเดียวกัน และทำงานอยู่ในห้องเดียวกันกับดิฉันนั่นเอง

เขาเพิ่งจะย้ายมาใหม่ แม้หน้าตาใช่ว่าจะหล่อเหลาอะไรนัก เพียงแต่อุปนิสัยดีเอาใจผู้หญิงเก่ง แต่ชอบพูดทะลึ่งแบบตรง ๆ หรือบางครั้งก็ทำนองหมาหยอกไก่ เขามีเสน่ห์มากในสายตาความรู้สึกของดิฉัน

"อย่าถือสาผมนะครับที่พูดจาอะไรไม่ค่อยจะเรียบร้อย ถึงอย่างไรผมก็มีแฟนแล้วล่ะ เอ้อ...อย่าไปฝันถึงผมนะ"

เขาทะลึ่งกับดิฉันจนอดจะค้อนขวับให้ไม่ได้ และเมื่อบางคราวแฟนของเขามาหาที่ทำงาน ดิฉันเห็นแล้วรู้สึกว่าหน้าตาขี้เหร่ไม่เหมาะสมกับสามีเอาเสียเลย

ใช่ว่าดิฉันจะเข้าข้างตัวเองหรอกค่ะ ความสวยงามหน้าตาผิวพรรณต่างๆ เธอสู้ดิฉันไม่ได้หรอก แม้แต่คุณสมบัติต่าง ๆ ก็เถอะ

แต่นั่นเขากับเธอคงจะมีอะไรถูกเนื้อต้องใจกันเอามาก ๆ จึงอยู่ร่วมชีวิตสามี-ภรรยากันมาได้จนถึงป่านนี้ ดิฉันสรุปเอาว่า คงหนีไม่พ้นเรื่องบนเตียงหรอกค่ะ เธอคงจะมีอะไรดีมัดใจเขาแน่ ๆ

สำหรับดิฉันนะคะ หัวใจมันแอบรักเขาอยู่เงียบ ๆ มาทำงานร่วมห้องกันทุกวันเหมือนดั่งน้ำเซาะหินทุกวันหินมันยังกร่อนสึกลงได้

ยิ่งตอนเขาพูดหยอกล้อในทำนองชูสาวด้วยแล้ว ทำให้ดิฉันคิดเตลิดไปไกล จนหลงใหลในตัวเขา พาลคิดไปว่าตัวเองให้เขากอดจูบอยู่ในอ้อมอกของเขาอย่างมีความสุขอันเปี่ยมล้น

เมื่อความรู้สึกมันเกินเลยไปจนเกิดอารมณ์ใคร่สุดจะควบคุมกำหนัดเอาไว้ได้ ดิฉันจะเข้าห้องน้ำปลดเปลื้องความต้องการ โดยยึดเอาห้องน้ำหญิงของสำนักงาน เป็นวิมานจินตนาการของตัวเอง

มันเป็นความรักแบบ "แอบจิต" จะว่าหลงรักเขาข้างเดียว โดยที่เขาไม่ทราบหัวใจตัวเองก็ได้เหมือนกัน เมื่อนานวันเข้าใจดิฉันยิ่งหลงใหล จนแทบจะสุด...สุด!

และแล้ววันหนึ่ง...

เป็นเวลาเลิกงานตอนเย็นแล้ว ทุกคนกลับบ้านกันหมด คงเหลือแต่เขาเท่านั้น ซึ่งต้องทำงานที่คั่งค้าง ดิฉันอิดออดให้ท่าเปิดไฟเขียว เพื่อจะให้เขาจีบหรือชวนไปทานข้าวดูหนังรอบค่ำ

เพราะอำเภอที่เราทำงานอยู่นั้นถึงจะไม่ใหญ่โตนัก แต่ก็ไม่ใช่อำเภอเล็ก ๆ เป็นเมือง ๆ หนึ่งระดับเทศบาลตำบล มีสถานบริการบันเทิงพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นบาร์ คาเฟ่ หรือโรงภาพยนตร์เพียบพร้อม

แต่แล้วดิฉันก็ต้องผิดหวังอย่างมาก เพราะเขามัวยุ่งแต่งานไม่ได้สนใจดิฉันเลย ด้วยความเป็นสตรีที่ต้องไว้เชิง จึงแกล้งลืมกระเป๋าถือไว้ที่โต๊ะทำงาน เผื่อว่าจะหาข้ออ้างกลับมาเอาอีกครั้ง เพื่อเปิดโอกาสให้เขาได้ "จีบ" ตัวเองอีก เป็นแผนการณ์ที่ดิฉันวางเอาไว้ในใจ

กะประมาณว่าเขาคงจะเสร็จงานแล้ว จึงแกล้งย้อนวกกลับเข้าไปที่ทำงานเพื่อเอากระเป๋าที่ดิฉันแกล้งลืมเอาไว้ แต่ทุกอย่างผิดคาดค่ะ พอดิฉันย่องเข้าไปก็ได้ยินได้เห็นเขากับเธอผู้เป็นแฟนนั่งกอดจูบกัน ล้วงควักกันอยู่บนโต๊ะเก้าอี้ทำงานนั่นเอง

"อุ๊ยตาย...ขอโทษค่ะ ดิฉันลืมกระเป๋าแน่ะ"

ดิฉันเสียมารยาทที่พรวดเข้าไปเห็นเหตุการณ์ ซึ่งเขากำลังล้วงมือสอดเข้าไปในกระโปรงของเธอ จนแฟนสาวหลับตาปี๋แหงนหน้าส่ายศีรษะไปมาสุดปากอย่างมีความสุขแห่งอารมณ์

ดูเหมือนคนทั้งคู่จะไม่สนใจดิฉันเลย เขาหันมายิ้มให้ดิฉันนิดหนึ่ง แล้วผงกหัวเป็นการรับรู้ ดิฉันหน้าแดงซ่านเลือดลมในตัวพล่านไปหมด ต้องรีบเดินทางกลับบ้านพัก

ภาพที่เห็นเมื่อสักครู่ติดตาติดใจ ความต้องการแห่งอารมณ์เดือดพล่านสุดจะยับยั้ง ดิฉันผลุบเข้าห้องปิดประตู ถอดเสื้อผ้าออกคล้ายกับคนที่กำลังหิวโหยอยู่กลางทะเลทราย

ในที่สุดดิฉันก็หลับตาพริ้มจินตนาการถึงเขา โดยสมมติตัวเองแทนเธอผู้นั้น พลางสองมือเริ่มลูบไล้ไปตามเรือนร่าง จนกระทั่งอารมณ์เร่าร้อนขึ้นทุกที ดิฉันก็เลื่อนมือลงไปลูบที่ลำขาและหน้าท้อง

มันเสียวซ่านจนขนลุกซู่ แล้วค่อย ๆ ละเลียดฝ่ามือไปสัมผัสกับความผะผ่าว มือข้างหนึ่งฟ้อนเฟ้นที่ทรวงอกอันเต่งตูมทั้งสองข้าง ส่วนมือข้างหนึ่งก็ลูบไปตามลำขา จนกระทั่งบริเวณโคกเนื้อนูนของความเป็นหญิง

รสสัมผัสอันแผ่วเบาใช้ปลายนิ้วเขี่ยสัมผัสบนกลีบเกสร ชอนไชไล้ไปจนทุกสิ่งบันเดินอย่างเต็มที่ จนดิฉันกัดฟันกรอด เผลอตัวครางออกมาพร้อมแอ่นสะโพกรับปลายนิ้วตามจังหวะอย่างเชื่องช้า

"อูว์..."

ตลอดเวลาอันตกอยู่ในห้วงแห่งความสุขอันเสียวซ่านนั้น นิ้วของดิฉันอาบเอิบด้วยของเหลวลื่น ค่อยเร่งลีลาตามลำดับ

ใจของดิฉันครุ่นคิดจินตนาการถึงใบหน้าอันทะลึ่งทะเล้นของเขา และร่างอันกำยำตลอดทั้งภาพการกอดจูบที่เพิ่งจะผ่านมาหยก ๆ มันเร่าร้อนเร่งจังหวะขึ้น จนดิฉันเกร็งเขม็งเกรียวไปหมด

เนื้อตัวทุกส่วนถูกเกร็งแน่นจนเสียวเปลี๊ยบที่ก้น และดิฉันรู้สึกว่าอารมณ์อันเพลิดพล่านรุนแรงนั้นได้ถูกปลดเปลื้องหมดไป

นิ่งแน่หายใจหอบถี่หลับตาพริ้มอย่างเหนื่อยอ่อนแรง ภาพแห่งจินตนาการถึงชายผู้นั้นหายไป พร้อมกับดิฉันเผลอผล็อยหลับไปอย่างเป็นสุข

ถึงแม้ว่าความฝันจะไม่ใช่ความจริงก็เถอะ ภาพแห่งจินตนาการของดิฉันเป็นความสุขที่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่งแล้ว

ความฝันของดิฉันไม่มีวันจะเป็นความจริงขึ้นมาได้ เพราะทุกวันนี้ดิฉันก็อยู่อย่างเป็นโสด นับวันจะขึ้นคานเป็นสาวแก่

วาสนาของดิฉันคงจะมีเพียงแค่ฝันเท่านั้นเอง

ผู้หญิงคนนั้น

ใครนะที่ว่าผู้ชายเป็นเพศที่เอารัดเอาเปรียบและใจร้าย ผมต้องขอค้านอย่างชนิดเอาหัวชนฝาเลยว่า ไม่เป็นความจริง ผู้ชายต่างหากที่เป็นฝ่ายทรมานและถูกย่ำยี

หลายคนที่เป็นผู้หญิงอ่านเจออาจคิดว่าผมบ้า พูดจาเลอะเทอะ ผู้หญิงที่ไหนจะมาทำร้ายผู้ชาย

อย่าถามผมเลยครับว่าผู้หญิงที่ไหน เพราะผมกำลังจะบอกคุณ ๆ อยู่เดี๋ยวนี้แล้วว่า แม่คุณเป็นใคร และทำไมถึงทำตัวเข้ามาพันผูกกับผม

ผมมีชื่อตามใบสำมะโนครัวที่พ่อแม่ตั้งให้ว่า เลิศ ถึงมันจะดูสั้นและห้วนไปหน่อย แต่ผมก็มีความภูมิใจในตัวของมัน

ผมจากบ้านเกิดมาแสวงโชคเมืองกรุงตามอย่างรุ่นพี่ ๆ ที่เขาบากหน้ามาสร้างฐานะกันก่อนแล้ว

จะว่าโชคหรือดวงผมก็เหลือจะเดา ผมมาได้งานทำในร้านถ่ายรูปแห่งหนึ่ง แรก ๆ ก็นั่งเฝ้าหน้าร้าน ต่อมานานเข้าผมก็ฝึกถ่ายรูป ล้าง และอัดรูปจนเป็น โดยพี่ที่เขาเป็นช่างช่วยอนุเคราะห์สอนผม จนบัดนี้ผมก้าวขึ้นมาเป็นช่างเต็มตัวแล้ว มีรายได้สมควรแก่การเลี้ยงตัวเอง

ผมจูบประทับลงไปที่ริมฝีปากเธอที่เผยอรับ แล้วก็แทรกปลายลิ้นลงไปในปากของเธอ..

เรื่องมันเกิดขึ้นก็ตรงที่ร้านซึ่งผมอยู่ มีผู้หญิงคนหนึ่งอายุของเธอรุ่นราวคราวเดียวกับผม คือประมาณ 24-26 ปีนี่แหละ เธอมาถ่ายรูปที่ร้านผม เอารูปมาอัดมาล้างที่ร้าน บางทีก็เอาหนังสือมาถ่ายเอกสาร

เมื่อเห็นหน้ากันบ่อยพูดคุยกัน มันก็เลยกลายเป็นเพิ่มความสนิทสนมระหว่างผมกับเธอให้พอกพูนยิ่งขึ้น จนกระทั่งผมต้องยอมรับกับตัวเองว่าแอบรักเธอเข้าให้แล้ว และดูท่าทีเธอก็ไม่รังเกียจผมด้วย

ในที่สุดผมก็เลยตัดสินใจชวนเธอไปเที่ยวดูหนังด้วยกัน ซึ่งเธอก็ไม่ขัดข้อง การไปเที่ยวด้วยกันในครั้งนั้นผมไม่ได้ล่วงเกินเธอเลย เราพูดคุยกันถึงเรื่องราวส่วนตัว ทำให้ผมรู้ว่าเธอมีอาชีพเป็นพนักงานของรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง ในตำแหน่งเสมียนพิมพ์ดีด ซึ่งรายได้ก็ไม่มากมายอะไรนัก

ผมเริ่มเก็บหอมรอมริบประหยัดให้มากกว่าเดิม เมื่อนึกบอกกับตัวเองว่า จะต้องมีเมียกับเขาแน่แล้วคราวนี้

เพื่อให้ความมุ่งมั่นสมความปรารถนา ผมก็เร่งสร้างความสนิทสนมกับเธอให้เพิ่มขึ้น ด้วยการชวนเธอไปทานอาหารด้วยเมื่อเวลาเสร็จงาน แล้วก็ส่งเธอขึ้นรถกลับบ้าน จนกระทั่งกลายเป็นประจำเมื่อเธอเลิกงานแล้วจะต้องมาหาผมที่ร้าน เพื่อไปกินข้าวด้วยกัน

ความสนิทสนมของผมกับเธอเพิ่มมากขึ้น จนผมสามารถจับมือและหยอกล้อเธอเล่นได้ ขนาดเถ้าแก่ของผมยังสนับสนุนให้ผมแต่งงานกับเธอ

วันนั้นเป็นวันปีใหม่ ผมได้หยุดงานพร้อมกับเธอ เราจึงชวนกันไปเที่ยวหลังจากดูภาพยนตร์รอบดึกออกมา

"เราจะไปไหนต่อกันดีล่ะครับ" ผมถามเธอขึ้น

เธอมองหน้าผม แล้วถามกลับ

"เอกง่วงหรือยัง"

ผมสั่นหน้า พร้อมกับจับแขนเธอบีบเบา ๆ

"ผมกลัวว่าวิจะง่วงเท่านั้น"

"จริงหรือ" เธอทำเสียงเหมือนไม่เชื่อ

"จริงซิครับ" ผมยืนยัน

"เอกนี่แปลกนะ" เธอพูดพร้อมกับออกเดินไปตามถนนที่ยังมีผู้คนเดินอยู่ค่อนข้างหนาตา

"วิเห็นมีแต่ผู้ชายเขาอยากให้ผู้หญิงง่วงทั้งนั้น"

"อยากให้ง่วงทำไมครับ" ผมถามอย่างไม่เข้าใจ เธอหัวเราะเบา ๆ หันมามองผมด้วยสายตาที่เปิดเผย

"เอกไม่รู้เลยหรือ"

ผมสั่นหน้า

เธอไม่พูดอะไร คงเดินต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาถึงสวนลุมพินีอย่างไม่รู้ตัว เธอหันมาบอกกับผม

"เราไปหาที่นั่งพักกันสักหน่อยดีกว่า วิเมื่อยแล้ว"

ผมพยักหน้าอย่างเห็นดีด้วย เพราะตัวเองก็ง่วงแล้วก็เมื่อยเต็มทีเหมือนกัน เราเลือกนั่งที่ม้าหินอ่อนใต้ต้นไม้ใหญ่ริมเกาะลอย ซึ่งไม่ค่อยมีผู้คนพลุกพล่าน

"เฮ้อ...ขาเกือบจะหลุดแน่" เธอพูดพร้อมกับเอนศีรษะพิงที่ไหล่ของผมแล้วหลับตา ผมตัดสินใจเอามือโอบกอดรอบเอวของเธอ เธอลืมตาขึ้นมองแล้วก็ไม่พูดอะไรหลับตาลงอีก

จิตใจของผมในตอนนั้นมันรู้สึกวูบวาบอย่างบอกไม่ถูก ผมมองใบหน้าอวบอิ่มของเธออยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะตัดสินใจก้มลงจูบที่แก้มของเธอ เพราะสุดจะทนฝืนใจเอาไว้ได้

อี๊ย์...

เธอร้องอุทานออกมาเบา ๆ แต่ยังไม่ยอมลืมตา มันทำให้ผมได้ใจยิ่งขึ้น แขนที่กระชับโอบรอบเอวเธอกระชับแน่นเข้า ผมก้มลงจูบที่เปลือกตาของเธอด้วยความรักอันท่วมท้น

"อย่าค่ะ เดี๋ยวคนมาเห็น" เธอร้องห้ามเบา ๆ แต่ไม่มีท่าทางจะขัดขืน

เลือดหนุ่มผมฉีดซ่านไปทั่วตัว ถึงแม้ผมจะไม่เคยมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่นมาก่อนเลย แต่ธรรมชาติก็กระตุ้นให้ผมรู้ว่าผมควรจะทำอย่างไรต่อไป

"เราไปกันเถอะวิ" ผมก้มลงกระซิบบอกเธอ

"ไปไหนคะ" เธอถามทั้ง ๆ ที่ไม่ลืมตา

"ไปที่ ๆ ไม่มีใครรบกวนเรา" ผมแข็งใจบอก ทั้ง ๆ ที่ใจก็กลัวเธอจะโกรธ

เธอลืมตามองหน้าผม สายตาเราประสานกัน

ผมค่อยพยุงร่างเธอให้ลุกขึ้น ซึ่งเธอก็ทำตามอย่างไม่มีท่าทางขัดขืน ผมพาเธอเดินออกจากสวนลุมพินี แล้วเรียกรถแท็กซี่ให้พาไปส่งยังโรงแรมแห่งหนึ่ง

ทันทีที่เข้ามาอยู่ภายในห้อง ผมดึงร่างเธอเข้ามากอดแล้วจูบอย่างหื่นกระหายด้วยความเร่าร้อนแห่งไฟที่ปรารถนาอย่างลุกโชน

วิเธอไม่มีท่าทีขัดขืนการกระทำของผม ตรงกันข้ามเธอกลับสนองตอบเสียอีก เรายืนแลกจูบกันอยู่กลางไอเย็นของเครื่องปรับอากาศที่แผ่กระจายอยู่ทั่วห้อง

"ให้วิเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนเดี๋ยวยับหมด" เธอบอกเมื่อผมผลักร่างเธอให้นอนลงบนเตียงที่ปูด้วยผ้าสีขาวตึงเปรี๊ยะ

ผมยืนดูเธอค่อยถอดเสื้อผ้าออกจากตัวด้วยหัวใจที่เต้นตูมตาม จนแทบจะได้ยินออกมาถึงข้างนอก ท่อนขาอ่อนกลมกลึงของเธอที่โผล่พ้นชายผ้าเช็ดตัว ทำให้ผมต้องกลืนน้ำลายลงคออย่างไม่รู้ตัว

เธอหันหน้ามาทางผมที่ยังนั่งมองอยู่เป็นเตียง และเมื่อเห็นผมยังไม่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย เธอก็ถามผมขึ้น

"เอกจะนอนทั้งเสื้อผ้าอย่างนั้นหรือคะ"

ผมยิ้มอาย ๆ มองดูร่างอวบขาวผ่องที่เดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้า สองมือผมโอบที่สะโพกของเธอ แล้วฝังใบหน้าลงไปซุกไซ้ที่บริเวณหน้าท้องของเธอ วิเอาแขนของเธอโอบรอบศีรษะของผม ก่อนจะดันร่างผมให้นอนหงายลงไปบนที่นอน โดยมีร่างของเธอทับอยู่เบื้องบน

มือผมลากเลื่อนไล้เข้าไปที่แก้มก้นอันตึงแน่นของเธอ พร้อมกับใบหน้าที่เลื่อนซุกไซ้เข้าไปยังใต้ผ้าเช็ดตัวของเธอ จนจมูกได้สัมผัสกับผิวเนื้อเนียนเรียบหอมกรุ่นด้วยไอสาว

ร่างของเธอถูกพลิกให้ลงไปนอนหงายอยู่เบื้องล่าง ผ้าเช็ดตัวที่พันห่อหุ้มอยู่เริ่มคลายหลุดออก ผมรีบฝังใบหน้าลงไปที่ดอกบัวตูมทั้งคู่ของเธอซึ่งลอยตั้งชูชันท้าทายอย่างหื่นกระหาย

"ซี้ด" เธอครางเบา ๆ เมื่อปลายลิ้นผมไปสัมผัสแลบไล้ที่ปลายเม็ดติ่งที่ตั้งชันบนยอดปทุมของเธอ

มือผมไม่อยู่นิ่ง ลาบลูบไล้ไปตามแผ่นท้องขาวเนียนแบนราบของเธอ จนร่างของเธอดิ้นส่ายไปมาเหมือนดังงูที่ถูกกดหางเอาไว้

ผมจูบประทับลงไปที่ริมฝีปากของเธอที่เผยอรับ แล้วแทรกปลายลิ้นลงไปในปากของเธอ...จนปลายลิ้นของเราชนกัน

มันเป็นความดื่มด่ำอย่างที่ผมไม่เคยประสบมาก่อนเลย เพิ่งจะได้รู้รสชาดว่า การสัมผัสเพศตรงข้ามมันเป็นยังไงก็คราวนี้เอง หลังจากที่เคยแต่อ่านหนังสือ แล้ววาดวิมานฝันกลางอากาศมาตั้งนาน

วิเธอค่อยดึงเสื้อผมให้หลุดพ้นจากขอบกางเกง แล้วมือของเธอก็สอดเข้าไปลูบไล้ที่แผ่นหลังของผม พร้อมกับหลับตาพริ้มส่งเสียงครางออกมาเมื่อมือข้างหนึ่งของผมไปลูบไล้คลึงเคล้นอยู่ที่เนินหญ้าเหนือโคกโนนนูนของเธอ ก่อนที่ปลายนิ้วจะลากลงไปกระทบกับความเปียกชื้นของเมือกชนิดหนึ่ง

ผมผละจากร่างที่นอนเปลือยของเธอ หันมาจัดการกับเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่อย่างรวดเร็ว จนเหลือเพียงชุดวันเกิดเช่นเดียวกับเธอ แล้วก็โผร่างลงไปทาบทับอยู่บนร่างของเธออีกครั้ง

จมูกและปากของผมทำหน้าที่ของมันอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง จนเธอต้องส่งเสียงครางไม่ขาดระยะ ก่อนที่ผมจะปล่อยเจ้าจรวดนำวิถีของผมเข้าถล่มถ้ำมังกรทองของเธออย่างหนักหน่วง

คืนนั้นเราฉลองปีใหม่กันสามเกมรวด กว่าจะออกจากโรงแรมก็ล่วงเข้าเที่ยงวันของวันใหม่

"ผมจะแต่งงานกับคุณวิ คุณจะให้ผมจัดการยังไงก็บอกมา" ผมบอกย้ำกับเธอหลังจากแวะส่งเธอที่ปากซอยทางเข้าบ้านของเธออย่างเช่นเคยทุกครั้ง

นับแต่นั้นมา ผมก็เฝ้ารอคอยที่จะได้พบและมีโอกาสร่วมรักกับเธออีก แต่เธอกลับไม่มาให้ผมพบหน้าอีกเลย จนเวลาล่วงเลยผ่านไปเกือบเดือน มันยิ่งสร้างความทรมานร้าวรานใจให้กับผมเป็นอย่างมาก

จนในที่สุดผมก็ตัดสินใจไปหาเธอยังที่ทำงาน และเมื่อผมถามถึงเธอกับพนักงานคนหนึ่ง ก็ได้รับคำตอบที่ทำให้ผมชาไปทั้งตัว

"วิไปรับลูกที่โรงเรียนค่ะ อีกประเดี๋ยวคงจะกลับ คุณนั่งรอก่อนซิคะ"

ไม่รู้ว่าผมมาจากที่ตรงนั้นได้ยังไง และจนกระทั่งทุกวันนี้ผมก็ยังเสียใจไม่หายที่ถูกเธอหลอกให้ผมต้องไปเป็นเพื่อนเธอปีนต้นงิ้ว ทั้ง ๆ ที่ใจจริงแล้ว ผมก็ยังรักและต้องการเธอไม่เสื่อมคลาย

แต่ผมก็ไม่ยอมไปหาเธออีกเลย ผมพยายามจะลืมเธอเสียให้สนิทไปจากหัวใจ เพราะสงสารคนที่เป็นสามีและลูกของเธอ ซึ่งผมเชื่อแน่ว่าคงไม่มีใครชื่นชมในการกระทำของเธออย่างแน่นอน

จากต่างแดน

ทำรักจั๊กกะจี้...

ระหว่างทำรักกับเธอนั้น ลิ้นของผมก็มาโลมเลียที่ฝ่าเท้าเธอด้วยเป็นจังหวะ จนสักพักเราต่างก็เสร็จกิจกามถึงสวรรค์ด้วยกันทั้งคู่...จากนั้นผมก็ได้แก้มัดเธอ

"เธอนี่ทำให้ฉันโมโหจนแทบจะบ้า แต่บางครั้งฉันก็รู้สึกชอบเธอเหมือนกันนะ" เธอมองหน้าผมด้วยดวงตาอันเบิกกว้าง *"ตอนคุณจี้เท้า ฉันคิดว่าจะบ้าแล้ว ฉันรู้สึกทีหลังว่ามันสำเร็จถึงจุดสุดยอดได้ก็เพราะว่า ส่วนหนึ่งมาจากการจี้ที่เธอทำกับฉันนี่แหละ...เข้าใจมั้ยแจ๊ค?"*

เรื่องอะไรที่ผมจะบอกไม่เข้าใจล่ะครับ...คำตอบของผมก็คือการซุกไซ้ไปตามซอกคอเธอ เพื่อจะเริ่มต้นเกมสองต่อไป...

วันนั้นเราต่างก็ทำการบ้านเซ็กซ์ให้กันและกัน จนเปรมไปเลยล่ะครับ

แจ๊ค เค.
อินเดียน่า โปลิศ

คืนนั้น หาดทราย-สองเรา

จะมีความสุขใดอีกเล่าที่จะมาเทียบเท่าได้ในคืนวันนั้นอีกแล้ว เพราะประสบการณ์ในครั้งนั้นเป็นความสุขที่ฉันซาบซึ้งตรึงใจอย่างที่สุด เพราะนอกเหนือจากบรรยากาศที่แปลก โดยที่ฉันยังไม่เคยสัมผัสมาก่อนแล้ว รสสวาทที่ปีเตอร์มอบให้ มันช่างเร่าร้อนสุขซาบซ่านซะเหลือเกิน

■ ■

และแล้วร่างของฉันก็ต้องสั่นระริก เมื่อเขาทาบริมฝีปากพร้อมกับไล้ลิ้นลงไปบนโนนเนื้อ

■ ■

ณ.คืนนั้นคืนที่แสงจันทร์ฉายแสงนวลทั่วชายหาดฟลอริด้า เราทั้งคู่ต่างเดินพร่ำพรอดมาตามหาดทราย หลังจากเดินไปได้สักพัก เขาก็ชวนให้ฉันนั่งคุยอยู่ที่แห่งหนึ่ง โดยที่ฉันนั้นอยู่ในชุดนอน ส่วนเขาเองใส่เพียงกางเกงขาสั้นตัวเดียว ขณะนั่งคุยกันนั้นเขาก็ปลุกเร้าอารมณ์ความรู้สึกของฉันด้วยการกอดจูบลูบไล้ตลอดเวลา

รสจูบของเขานั้นจุดไฟในอารมณ์ของฉันให้กระเจิดกระเจิงเพริดไปเลยทีเดียว เพราะนอกจากเขาจะทาบจูบแล้ว เขายังใช้หนวด-เคราอันดกดำทิ่มตามเนื้อนิ่มของฉันอีกด้วย โดยแรกเริ่มนั้นเขาซบจูบลงที่ซอกคอฉันก่อน จากนั้นก็ย้ายเลียมายังใบหู ขณะเดียวกันยังขบเม้มเล่นเบา ๆ บริเวณติ่งหูทั้งสองของฉันด้วย

จากใบหูเขาก็เอาริมฝีปากมาประกบปากของฉัน มันซาบซ่านเสียวเหลือเกิน ปากต่อปากดูดกันดังจ๊วบ ๆ พร้อมกันนั้นก็ดุนปลายลิ้นล้วงเข้าไปในโพรงปากของฉัน ปีเตอร์จูบทั้งริมฝีปากบน-ล่างตลอดเวลา ขณะที่จูบนั้นมือของเขาก็เคลื่อนไหวลูบไล้คลึงเคล้นไปบนเรือนร่างของฉันตลอดเวลาแม้ตามซอกหลีบ..!!

สักพักปีเตอร์ก็ค่อย ๆ เปลื้องชุดนอนและชั้นในของฉันทีละชิ้น จนปราศจากสิ่งใดปกปิดเรือนร่างอีกต่อไป ส่วนเขาเองก็อยู่ในสภาพเช่นเดียวกัน จากนั้นเขาก็คว้าร่างฉันไปจูบอย่างไม่ยั้งและเลื่อนใบหน้าต่ำลงมาอีก ครั้นถึงทรวงอกอันชูชัน เขาก็ระเรี่ยหนวดเคราไซ้ จนฉันรู้สึกสะท้านถึงกับขนลุกซู่ และแอ่นอกจนแผ่นหลังแทบไม่แตะพื้นทรายเลยทีเดียว

นอกจากลีลาจูบอันเร่าร้อนแล้ว สองมือของเขายังได้ไปทั่วสรรพางค์กายฉัน มือหนึ่งนั้นขยุ้มขยำคลึงอยู่กับทรวงอกอันเต่งตึง ส่วนอีกข้างก็ลูบตามหน้าท้องและเรียวขา จนกระทั่งเขาเลื่อนมือลูบไล้เบา ๆ ที่เนินเนื้อส่วนนั้น ถึงตอนนี้ร่างของฉันก็ถึงกับกระตุกยะเยือกและเสือกไปมาตามผืนทรายทันที เพราะเขาไม่เพียงแต่ลูบเท่านั้นแต่ยังถูไถลงที่ร่องสวรรค์ที่ปริ่มไปด้วยน้ำหล่อลื่น...

และแล้วร่างของฉันก็ต้องสั่นระริก เมื่อเขาทาบริมฝีปากพร้อมกับไล้ลิ้นลงไปบนเนินเนื้อของฉัน คราวนี้อารมณ์ฉันเสียววูบทันที เพราะส่วนนั้นของฉันสัมผัสกับลิ้นสาก ๆ ของเขาทำให้ฉันต้องเผลอปล่อยเสียงครางระรัว บางทีเสียวจี๊ดถึงกับขยุ้มเส้นผมบนหัวของเขาเอาไว้แน่น ในขณะเดียวกันก็แอ่นสะโพกและหน้าอกรับกับความสุขเสียวที่เขามอบให้อย่างสะใจที่สุด

ใบหน้าของเขาเลื่อนต่ำลงมาอีกจากหน้าท้องก็เลื่อนลงมาตามลำขาทั้งสองสลับไปมา บางครั้งเขาก็ละเลียดปลายลิ้นลงที่ซอกขาด้านในอีกด้วย ครู่เดียวเท่านั้นฉันก็ร้องเสียงลั่นครางออกมาอีก เมื่อเขาซบหน้าลงที่เนินสวรรค์อีกครั้ง พร้อมกับรัวปลายลิ้นลงที่กลีบเนื้อนิ่ม ซึ่งปริ่มน้ำจนเยิ้มหยาด และชั่วขณะฉันก็ถึงกับเสือกไปมาพรวดพราดบนผืนทรายอีกครั้ง เมื่อปลายลิ้นของเขาตวัดลงที่ "ปุ่มเสียว" สลับกับการขบกัดแบบเบา ๆ

ในที่สุดความเสียวก็แผ่ซ่านไปทั่วทุกอณูเนื้อ ซึ่งมันเป็นความสุขสุดที่จะพรรณนาได้จริง ๆ จนกระทั่งฉันสุดจะทานทนต่อไปได้นั่นแหละ จึงร้องขอความสุขจากเขาอย่างเร็วพลัน โดยเขาได้มอบความสุขให้ฉันอย่างสะใจที่สุด ทั้งล้ำลึกเร่าร้อนและรุนแรงเหลือเกิน จนฉันหลั่งความสุขอันเสียวซึ้งออกมาครั้งแล้วครั้งเล่าเลยทีเดียว

แล้วแบบนี้จะให้ฉันลืมคืนนั้นบนหาดทรายได้ยังไงล่ะคะ...

ลินดา เจน ฟลอริด้า

เตี้ยระดับสายตา

โอลิเวอร์ ซึ่งเป็นคนแคระ สูงแค่ 3 ฟุตเท่านั้นได้เข้าไปเที่ยวในนิคมอาบแดดระยะหนึ่ง พอออกจากนิคมมาก็มีคนถามเขาว่า...

"เฮ้!...โอลิเวอร์ ไปอยู่ในนิคมอาบแดดน่ะเป็นไงสนุกมั๊ย??"

"อี๊ย!!" โอลิเวอร์ครางออกมา พร้อมกับทำท่าขนลุกขนพอง

"ไม่เอาอีกแล้ว" โอลิเวอร์หนุ่มอาภัพสูงแค่ 3 ฟุตกล่าวตอบ

"อ้าว...! ทำไมล่ะ" เพื่อนซัก

"ก็มองไปทางไหนมันก็มีแต่เคราโคไมนี่ดำพรึบไปหมดน่ะซี่"

□■□

ความในใจนางแบบ

โชติมา พิม 34-23-33

● สาวน้อยคุณภาพล้นมือในฉบับนี้มีนามว่า "โชติมา พิม" นางแบบผู้มีความใฝ่ฝันสูง ซึ่งก้าวเข้ามาในแวดวงของคนกลางคืน ด้วยเหตุผลส่วนตัวบางประการ...อะไรคือจุดหมายของเธอลองสัมผัสดูค่ะ

"ไม่ใช่เพราะความอกหักหรือความสมัครใจหรอกฮ่ะ หนูเรียนจบมาแล้วตอนนั้นยังว่างงาน เพื่อน ๆ ก็ชวนไปสมัครเป็นแอร์โฮสเตสของการบิน แต่โชคไม่เข้าข้างความฝันที่จะเป็นนางฟ้าจึงหมดไป แต่หนูก็หวังว่าจะเป็นนักแสดงหรือนางแบบโฆษณาตามหน้าหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์"

"ยังไม่ประสบผลสำเร็จหรอกค่ะ เพราะ...เพราะขาดคนสนับสนุน หนูกล้าแสดงออกตั้งแต่เป็นเด็กแล้วฮ่ะ ตอนเป็นนักเรียนก็เคยแสดงหน้าเวที บางทีนั่งคนเดียวเงียบ ๆ ก็มานั่งแสดงหน้ากระจก เป็นนางเอกบ้างตัวอิจฉาบ้าง"

"เพื่อนแนะนำเข้ามาฮ่ะ พอดีรู้จักกับเจ้าของสังกัดเค้า เป็นคนติดต่อคิวให้หนูแสดงแบบ คิดว่าจะต้องถ่ายแบบปกปฏิทินเหล้ายี่ห้อหนึ่ง แต่พอเอาจริงแล้วหนูพลาดโอกาสนั้น เพราะไม่กล้าแสดงออก ตอนถ่ายชุดทูพีช หนูขนลุกซู่ มันเขินอายยังไงไม่รู้นะ"

ตอนนั้นอายุยังน้อยและยังไม่มีประสบการณ์ฮ่ะ แต่ตอนนี้แม้จะต้องวาบ ๆ หวิว ๆ บ้าง หนูก็ไม่คิดอะไรเพราะมันเป็นอาชีพ ขอให้ทำเงินได้มาก ๆ เท่านั้น เรื่องของหัวใจหนูยังเด็กอยู่มากฮ่ะ ขอให้มีเวลาอีกสักระยะหนึ่งเก็บเงินทองให้มากกว่านี้ แล้วค่อยคิดอ่านกันอีกทีนะฮะ"

นั่งคิดอะไรต่ออะไรเรื่อยเปื่อย จนชักจะง่วง จึงลุกเดินมาหมายจะดับตะเกียงที่ตั้งอยู่บนหลังตู้ ขณะที่เดินสายตาผมก็อดเหลือบไปมองดูจำปีที่นอนอยู่กับน้องไม่ได้ และเมื่อเห็นขาอ่อนของเธอผมก็เหมือนถูกตรึงเอาไว้

จำปีเธอนอนผ้านุ่งถลกขึ้นมาเลยหัวเข่า เผยให้เห็นขาอ่อนอันขาวอวบอัดน่าลูบ มิหนำซ้ำเสื้อที่ใส่ก็ยังเลิกเปิดให้เห็นหน้าท้องที่แบนเรียบของเธอ

ผมกลืนน้ำลายลงคออย่างลำบาก ใจเต้นตูมตามขึ้นมาด้วยอารมณ์อยากจะลองสัมผัสกับสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายในเสื้อผ้าของเธอขึ้นมาติดหมัด

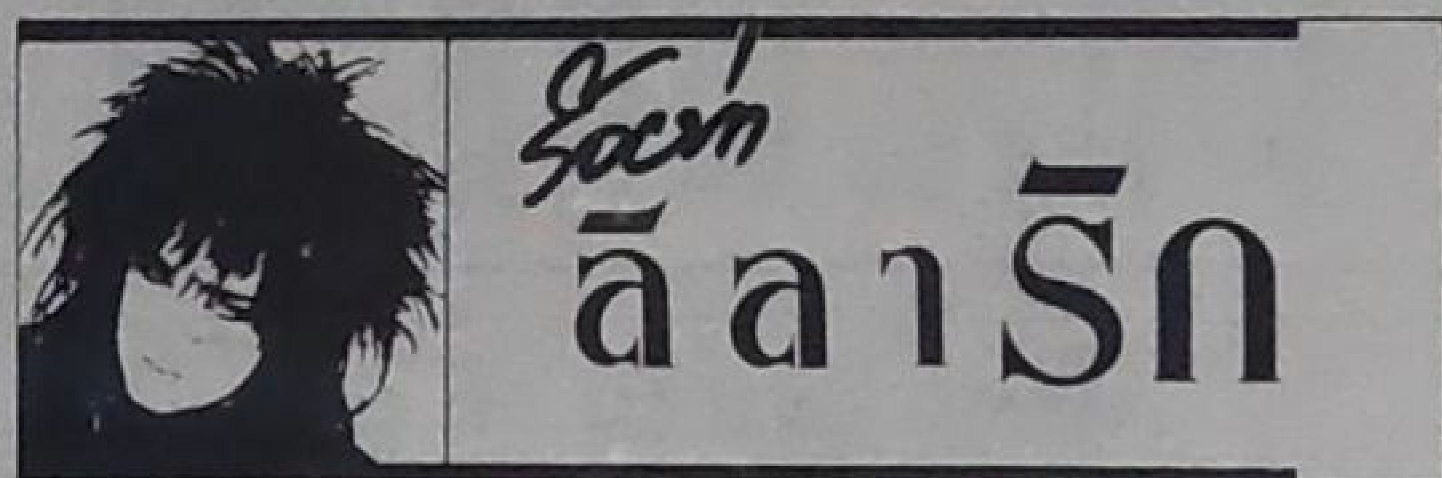
ขาของผมค่อยก้าวเดินอย่างระมัดระวังไม่ให้เกิดเสียงดัง แต่ไม่ได้เดินไปดับตะเกียงอย่างครั้งแรก หากแต่เดินเข้าหาร่างที่นอนหลับของจำปีแทน ด้วยหัวใจอันเต้นแรง

ผมค่อยนั่งลงข้าง ๆ เธอ โชคดีของผมอีกอย่างที่เธอนอนริมสุด มือที่สั่นน้อย ๆ ของผมค่อยวางลงเบา ๆ บนความเนียนนวลของผิวหน้าท้องเธอ แล้วก็ค่อยลากมันเข้าไปในเสื้อ จนถูกก้อนเนื้ออวบแข็งเป็นไตที่โผล่พ้นร่างกายขึ้นมา

นมเธอไม่เล็กเลย ขนาดของมันเต็มกำมือดีแท้ และเมื่อลองบีบมันก็หยุ่นมือดีจริง ๆ ทำให้ผมเกิดอารมณ์บีบหนักมือขึ้น จนเธอรู้สึกตัวตื่น

เธอมองหน้าผมด้วยนัยน์ตาที่บอกถึงความประหลาดใจ แต่ก็ไม่พูดอะไรออกมา มันยิ่งทำให้ผมย่ามใจหนักขึ้น ผมละมือจากการคลึงเคล้าหน้าอกของเธอ เปลี่ยนเป็นลูบล้วงเข้า

ท่านางพญา ปีนต้นงิ้ว

● ตามตำนานเก่าแก่ในกามาสูตร หรือตำรากามารมณ์ของแต่ละอารยธรรมนั้น ได้ผนวกไว้รวมกันว่าท่าร่วมรักระหว่างชายหญิงมีทั้งหมดถึง 101 ท่า แต่สำหรับในตำราเพศศึกษาที่นำมาลงใน "พิศวาส" นี้เน้นคุณภาพเป็นหลัก มิใช่เอาปริมาณ?

อย่างท่านางพญาปีนต้นงิ้วนี้อยู่ในท่าเดียวกับท่ายืน หากแต่มีการพลิกแพลงแตกต่างไปจากยืนธรรมดา หรือยืนยิงปืนจรวด หรือยืนพิงฝา

ในท่าการร่วมเพศท่าพื้นฐานสำหรับชาวตะวันตกและตะวันออกจะหันหน้าเข้าหากัน (ประเพณีของชาวหมู่เกาะทะเลใต้ ผู้ชายสอดเข้าทางก้นของหญิง ด้วยการคุกเข่าโก่งโค้ง) สำหรับในท่านี้เปลี่ยนจากการนอนหรือท่าพื้นฐานมาเป็นยืนแทน ซึ่งจะร่วมกันบนเตียงหรือบนพื้นหรือในน้ำก็ได้สุดแท้แต่จะสะดวก

การร่วมรักของชาย-หญิงในท่า "นางพญาปีนต้นงิ้ว" นี้ในตำราเพศศึกษาว่าด้วยท่วงทีและลีลาท่าแห่งการร่วมรักเรียกว่า "ท่ายืนหันหน้าเข้าหากัน" ในตอนจะสอดใส่องคชาตเข้าหาหญิง ควรให้หญิงถ่างขาออก แล้วก็ให้หญิงย่อตัวลงนิด เพื่อให้ช่องคลอดเปิดออกกว้าง ท่านี้อาจจะต้องใช้เวลาในการเล้าโลมนานพอสมควร

ให้องคชาตอยู่ต่ำกว่าระดับช่องคลอดนิดหน่อยเช่นเดียวกับท่ายืนยิงปืนจรวด เพราะเป็นมุม 45 องศาเช่นเดียวกัน การถ่างขาแล้วสอดองคชาตเข้าไปภายใน จะทำได้ง่ายและสะดวก

หากหญิงมีอารมณ์เต็มที่ น้ำหล่อลื่นจะไหลออกมาเยิ้มฉ่ำไปหมด การที่ท่านชายสอดองคชาตเข้าไปในช่องคลอดแล้ว ทำให้แรงอัดของมันแน่นตัว

การใช้มือช่วยจับ ไม่ว่าท่านหญิงช่วยจับของท่านชายสอดใส่ในอวัยวะเพศของหญิง ส่วนท่านชายก็เอามือลูบจับบี้เม็ดละมุดเคล้าคลึง จะทำให้เสียวสยิวซ่านอารมณ์ไม่รู้ลืมทีเดียว

ในช่วงเวลาที่ฝ่ายหญิงจังองคชาตฝ่ายชายสอดใส่ และฝ่ายชายบี้เม็ดละมุดของฝ่ายหญิงอยู่นี้ ต่างคนต่างย่อเข่าลงและเงยองคชาตให้เสยลำขึ้น เพราะการร่วมรักในท่ายืนนี้ ช่องคลอดจะอยู่ในลักษณะเฉียงในแนวดิ่ง ถ้าไม่ย่อให้ได้ระดับจะเข้าด้วยความยากลำบาก

และมันอาจจะเกิดความเจ็บปวดแก่ฝ่ายหญิง เพราะเนื่องจากถูกองคชาตงัดปากช่องคลอดรุนแรง ก็ทำให้เกิดความเจ็บปวด อาจทำให้หมดอารมณ์เลยก็ได้

ท่าร่วมรักมันจำเป็นต้องมีหลายท่า เพราะคนเราถูกสร้างถูกสอนมาไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะสูงบางคนอาจจะเตี้ย บางคนขาวบางคนดำ เช่นเดียวกับประเพณีการร่วมเพศระหว่างชาวตะวันตกกับชาวตะวันออกก็ไม่เหมือนกัน แต่ก็คล้ายคลึงกัน ผิดกับชาวเกาะทะเลใต้

ท่าร่วมรัก "นางพญาปีนต้นงิ้ว" ฟังดูแล้วอาจจะไม่ค่อยระรื่นหูนัก เพราะคำว่า "ปีนต้นงิ้ว" มันอาจจะเป็นภาพพจน์ที่ไม่ค่อยดี คล้ายกับว่าผู้หญิงกระทำอะไรไม่ดีไว้ เช่นเป็นชู้ชอบลูกผัวชาวบ้าน หรือคบชู้สู่ชาย จึงต้องตกนรกปีนต้นงิ้ว

แต่ความจริงแล้วมันเป็นท่าร่วมรักในกระบวนท่ายืน แต่แตกแขนงออกไปนิดหน่อย คือฝ่ายหญิงจะต้องยกขาข้างใดข้างหนึ่งขึ้นทาบสะโพกของฝ่ายชาย เพื่อให้องคชาตเสียดสีได้สะดวก มือหญิงอาจจะลูบไล้อยู่ตามแผ่นหลัง หรือโอบคอด้วยแขนอีกข้าง

ขณะที่ฝ่ายชายโอบรัดใต้รักแร้ สอดแขนไปรัดด้านหลัง มืออีกข้างลูบไปมาขึ้นลงอยู่ตามสีข้าง และลูบลงไปตรงแก้มก้นของหญิง ร่างต่อร่างจะแนบชิดสนิทกัน!

ในกรณีที่คู่นอนที่มีขนาดความสูงแตกต่างกัน อาจจะมีปัญหาบ้างดั่งที่ได้กล่าวมาแล้วในข้ออื่น ๆ คือถ้าหญิงสูงกว่ามีปัญหาน้อย เพราะชายสามารถเขย่งขึ้นได้ แต่ถ้าชายสูงกว่าหญิง ผลเสียคือทำให้เมื่อยเกร็งกล้ามเนื้อที่ขา ชายจะโยกไม่สะดวก ท่านี้หญิงจึงต้องยกขาเพื่อขจัดปัญหาความต่ำเตี้ยให้หมดไป โดยฝ่ายชายจะเอาแขนช้อนขาพับของหญิงเอาไว้ เพื่อความสะดวกในการโยกตัว

หรือหญิงจะกอดคอชายไว้ให้มั่น แล้วให้ชายอยู่ในท่าอุ้มขาของหญิงเอาไว้ ตอนนี้เป็นหน้าที่ของฝ่ายหญิงเป็นฝ่าย "โยก" ร่อนสะโพกกระดกก้นจนกว่าจะเปลี่ยนท่า?

ไปภายในผ้าถุงของเธอแทน จนกระทั่งมือผมไปสัมผัสกับความโหนกนูนของเนื้อภายในร่มผ้า

เธอเอามือมาจับข้อมือผมที่กำลังคลึงเคล้าบนโคกของเธอ แล้วพูดออกมาเบา ๆ ให้ผมได้ยิน

"เดี๋ยวน้องจะตื่น"

ผมขนลุกซู่ไปทั้งตัว เพราะจากน้ำเสียงคำพูดของเธอ มันบ่งบอกชัดว่า คืนนี้ผมต้องได้เมียอีกคนแน่

"ถ้าอย่างนั้นไปที่ตรงที่นอนดีกว่า" ผมกระซิบชวนแล้วลุกขึ้นเดินตรงไปยังที่นอนของผม ซึ่งอยู่ห่างออกมา เมื่อมาถึงผมหันไปดูเธออีกครั้ง ก็พบว่าเธอกำลังนั่งมองผมอยู่

ผมรีบถือโอกาสพยักหน้าส่งซิกให้เธอรีบมาหาผม เธอทำท่าลังเลอยู่ชั่วครู่ แล้วก็ลุกขึ้นเดินมาหาผมอย่างระมัดระวัง

พอเธอมาถึงผมก็รวบร่างเธอเข้ามากอด แล้วประกบริมฝีปากลงไปบนริมฝีปากเธอทันที...ก่อนจะค่อยผลักร่างเธอให้เอนลงนอนบนที่นอนของผม ซึ่งเธอเองเป็นผู้ปู

คราวนี้ผมไม่เสียเวลาเอามือไปล้วงจับนมเธออีกแล้ว หากแต่ผมเปลี่ยนวิธีมาเป็นจับเธอถอดเสื้อ จนเหลือแต่ความว่างเปล่า นมของเธอพุ่งตระหง่านชี้ไปข้างหน้า

ผมรีบฝังใบหน้าลงไปตรงร่องกลางของความเต่งตึง สูดใช้ดมดอมความหวานหอมของผิวสาวจากเธอ จนเธอต้องส่งเสียงครางออกมาเบา ๆ ในขณะที่ผ้าถุงค่อยเลื่อนหลุดจากตัวออกไปทางปลายเท้า

"ดับไฟก่อนพี่ เดี๋ยวน้องตื่นมาเห็น"

เธอพูดเมื่อผมค่อยเอามือลูบไล้ตรงหว่างกลางตาลเฉาะ ที่มีน้ำจากจาวตาลไหลเยิ้มออกมาจนมือผมแฉะ

ผมทำตัวเป็นเด็กว่าง่าย ลุกไปดับตะเกียงแต่โดยดี และเมื่อผมย้อนกลับมาที่ร่างเปลือยเปล่าของเธอ ผมก็จัดการสลัดเจ้ากางเกงขาสั้นที่ผมใส่อยู่ให้มันพ้นไปจากร่างของผม ก่อนจะโถมลงทาบทับไปบนร่างอวบอั๋นของเธอ ให้สมกับความทะยานอยากที่เก็บกดเอาไว้นาน

"มันเจ็บมั้ยพี่" เธอถามผมเบาด้วยความหวาดกลัว เมื่อถูกผมจับขาถ่างออก

"ไม่เจ็บหรอก พี่จะค่อย ๆ ทำ" ผมกระซิบตอบ แล้วก็จูบไซ้ที่ซอกหูของเธอ จนเธอครางออกมาเบา ๆ เสียงหายใจหอบแรงเหมือนคนที่เหน็ดเหนื่อย

"อุ๊ย...ซี๊ด...เจ็บจ้ะ...พี่จ๋า"

เธอสะดุ้งร้องออกมา เมื่อผมเริ่มปล่อยเจ้าหัวจรวดให้เข้าไปในร่องตาลของเธอ ผมจึงก้มลงจูบที่ริมฝีปากของเธออย่างหนักหน่วง จนแขนทั้งสองข้างของเธอโอบกอดผมเอาไว้แน่น ขณะที่สายสะโพกรับการดันเจ้าท่อนจรวดของผมให้มันไหลลึกเข้าไป

"ซี๊ด...โอ้ววว...อ๊ายยย์"

เธอครางผสมหอบหายใจแรงแข่งกับเสียงหอบหายใจของผม ที่โหมกระหน่ำป้อนรสสวาทให้เธออย่างเต็มที่ จนในที่สุดร่างของเธอก็กระตุกเกร็งแขนที่โอบกอดรัดร่างผมแน่นจนอกที่ตั้งตระหง่านของเธอ แทบจะจมหายเข้าไปในแผงอกกำยำของผม ก่อนที่เธอจะผ่อนหายใจยาวค่อยคลายวงแขนให้หล่นลงข้างตัว โดยมีผมฟุบหน้าฝังจมูกอยู่ที่ซอกคอของเธอหายใจระรวยเช่นกัน

เช้าวันรุ่งขึ้นขณะที่ปลอดคนน้อง ๆ ของเธอไม่อยู่ จำปีก็ถามผมว่าทำไมถึงกล้าทำกับเธอ ผมก็ตอบเธอไปว่า เพราะพี่อยากน่ะซิ เล่นเอาเธออายม้วนต้วนไปทีเดียว"

ฝัน...ฝันสวาท

เพียงแค่ฝันอัน สุด สุด

โดย...สำรวย พระประแดง

ในชีวิตของความเป็นลูกผู้หญิงของดิฉัน ผ่านวัยเบญจเพสมาแล้ว จนใคร ๆ เขาเรียกว่า สาวใหญ่ เข้าสู่วัยทีนทึก รุ่นน้อง ๆ ก็เรียกพี่ รุ่นเล็กลงไปอีกก็เรียกน้า

แต่ความจริงดิฉันรู้สึกตัวเองว่ายังไม่แก่หรอกค่ะ เพียงแต่เป็นผู้ใหญ่ขึ้นเท่านั้นเอง

และโดยเฉพาะประสบการณ์เรื่องความรัก แทบจะไม่มีเอาเสียเลย ดิฉันยังไม่เคยผ่านผู้ชายมาก่อนอย่างมากตอนที่เป็นนักศึกษาก็เพียงกอดจูบลูบคลำกันนิด ๆ หน่อย ๆ

และเมื่อเรียนจบต่างคนก็ต่างเลิกร้างจากกันไปประกอบอาชีพกัน ดิฉันเองก็ครองตัวเป็นโสดเรื่อย ๆ มา เพราะมีหน้าที่การงาน เป็นข้าราชการที่คนนับหน้าถือตาในชนบท จึงวางตัวลำบาก จะปล่อยความรู้สึกออกมาทางอารมณ์ของตนเองไม่ได้ง่าย ๆ

ดิฉันยอมรับว่าในส่วนลึกของหัวใจนั้น เมื่อได้พบผู้ชายหล่อหน้าตาดีถูกอกถูกใจเป็นต้องมีอารมณ์ไหวหวั่น บางครั้งคนที่มาติดต่องานเขาทำเจ้าชู้ทำชายตา จนดิฉันต้องเก็บเอามาคิด

แม้ว่าความฝันของดิฉันจะไม่มีวันเป็นจริงขึ้นมาได้ แต่ว่าดิฉันก็เป็นสุขที่สุดแล้ว เพียงแค่ได้จินตนาการ

ทว่าดิฉันไม่ค่อยกล้าจะให้ท่าอะไรเขามากนักหรอก ต้องเก็บความรู้สึกนั้นไว้ในใจคนเดียว เหงา ว้าเหว่ และบางครั้งก็เปล่าเปลี่ยว อยากให้ผู้ชายที่ถูกใจนั้นมานั่งคุยฉอเลาะทั้งวัน แต่มันก็เป็นไปไม่ได้ เพราะคนเหล่านั้นมาติดต่อราชการเพียงชั่วครู่ครั้งคราวเท่านั้น และเขาก็จากไป

...เหมือนกระแสน้ำที่ไม่ไหลย้อนกลับเช่นเดียวกับอดีตของคนเรา จึงทำให้ต้องใฝ่ฝันถึงอนาคตเรื่อยไป

แต่แล้วดิฉันก็ได้แอบชอบพอผู้ชายคนหนึ่งอยู่เงียบ ๆ เขาเป็นข้าราชการแผนกเดียวกัน และทำงานอยู่ในห้องเดียวกันกับดิฉันนั่นเอง

เขาเพิ่งจะย้ายมาใหม่ แม้หน้าตาใช่ว่าจะหล่อเหลาอะไรนัก เพียงแต่อุปนิสัยดีเอาใจผู้หญิงเก่ง แต่ชอบพูดทะลึ่งแบบตรง ๆ หรือบางครั้งก็ทำนองหมาหยอกไก่ เขามีเสน่ห์มากในสายตาความรู้สึกของดิฉัน

"อย่าถือสาผมนะครับที่พูดจาอะไรไม่ค่อยจะเรียบร้อย ถึงอย่างไรผมก็มีแฟนแล้วล่ะ เอ้อ...อย่าไปฝันถึงผมนะ"

เขาทะลึ่งกับดิฉันจนอดจะค้อนขวับให้ไม่ได้ และเมื่อบางคราวแฟนของเขามาหาที่ทำงาน ดิฉันเห็นแล้วรู้สึกว่าหน้าตาขี้เหร่ไม่เหมาะสมกับสามีเอาเสียเลย

ใช่ว่าดิฉันจะเข้าข้างตัวเองหรอกค่ะ ความสวยงามหน้าตาผิวพรรณต่างๆ เธอสู้ดิฉันไม่ได้หรอก แม้แต่คุณสมบัติต่าง ๆ ก็เถอะ

แต่นั่นเขากับเธอคงจะมีอะไรถูกเนื้อต้องใจกันเอามาก ๆ จึงอยู่ร่วมชีวิตสามี-ภรรยากันมาได้จนถึงป่านนี้ ดิฉันสรุปเอาว่า คงหนีไม่พ้นเรื่องบนเตียงหรอกค่ะ เธอคงจะมีอะไรดีมัดใจเขาแน่ ๆ

สำหรับดิฉันนะคะ หัวใจมันแอบรักเขาอยู่เงียบ ๆ มาทำงานร่วมห้องกันทุกวันเหมือนดั่งน้ำเซาะหินทุกวันหินมันยังกร่อนสึกลงได้

ยิ่งตอนเขาพูดหยอกล้อในทำนองชูสาวด้วยแล้ว ทำให้ดิฉันคิดเตลิดไปไกล จนหลงใหลในตัวเขา พาลคิดไปว่าตัวเองให้เขากอดจูบอยู่ในอ้อมอกของเขาอย่างมีความสุขอันเปี่ยมล้น

เมื่อความรู้สึกมันเกินเลยไปจนเกิดอารมณ์ใคร่สุดจะควบคุมกำหนัดเอาไว้ได้ ดิฉันจะเข้าห้องน้ำปลดเปลื้องความต้องการ โดยยึดเอาห้องน้ำหญิงของสำนักงาน เป็นวิมานจินตนาการของตัวเอง

มันเป็นความรักแบบ "แอบจิต" จะว่าหลงรักเขาข้างเดียว โดยที่เขาไม่ทราบหัวใจตัวเองก็ได้เหมือนกัน เมื่อนานวันเข้าใจดิฉันยิ่งหลงใหล จนแทบจะสุด...สุด!

และแล้ววันหนึ่ง...

เป็นเวลาเลิกงานตอนเย็นแล้ว ทุกคนกลับบ้านกันหมด คงเหลือแต่เขาเท่านั้น ซึ่งต้องทำงานที่คั่งค้าง ดิฉันอิดออดให้ท่าเปิดไฟเขียว เพื่อจะให้เขาจีบหรือชวนไปทานข้าวดูหนังรอบค่ำ

เพราะอำเภอที่เราทำงานอยู่นั้นถึงจะไม่ใหญ่โตนัก แต่ก็ไม่ใช่อำเภอเล็ก ๆ เป็นเมือง ๆ หนึ่งระดับเทศบาลตำบล มีสถานบริการบันเทิงพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นบาร์ คาเฟ่ หรือโรงภาพยนตร์เพียบพร้อม

แต่แล้วดิฉันก็ต้องผิดหวังอย่างมาก เพราะเขามัวยุ่งแต่งานไม่ได้สนใจดิฉันเลย ด้วยความเป็นสตรีที่ต้องไว้เชิง จึงแกล้งลืมกระเป๋าถือไว้ที่โต๊ะทำงาน เผื่อว่าจะหาข้ออ้างกลับมาเอาอีกครั้ง เพื่อเปิดโอกาสให้เขาได้ "จีบ" ตัวเองอีก เป็นแผนการณ์ที่ดิฉันวางเอาไว้ในใจ

กะประมาณว่าเขาคงจะเสร็จงานแล้ว จึงแกล้งย้อนวกกลับเข้าไปที่ทำงานเพื่อเอากระเป๋าที่ดิฉันแกล้งลืมเอาไว้ แต่ทุกอย่างผิดคาดค่ะ พอดิฉันย่องเข้าไปก็ได้ยินได้เห็นเขากับเธอผู้เป็นแฟนนั่งกอดจูบกัน ล้วงควักกันอยู่บนโต๊ะเก้าอี้ทำงานนั่นเอง

"อุ๊ยตาย...ขอโทษค่ะ ดิฉันลืมกระเป๋าแน่ะ"

ดิฉันเสียมารยาทที่พรวดเข้าไปเห็นเหตุการณ์ ซึ่งเขากำลังล้วงมือสอดเข้าไปในกระโปรงของเธอ จนแฟนสาวหลับตาปี๋แหงนหน้าส่ายศีรษะไปมาสูดปากอย่างมีความสุขแห่งอารมณ์

ดูเหมือนคนทั้งคู่จะไม่สนใจดิฉันเลย เขาหันมายิ้มให้ดิฉันนิดหนึ่งแล้วผงกหัวเป็นการรับรู้ ดิฉันหน้าแดงซ่านเลือดลมในตัวพล่านไปหมด ต้องรีบเดินทางกลับบ้านพัก

ภาพที่เห็นเมื่อสักครู่ติดตาติดใจ ความต้องการแห่งอารมณ์เดือดพล่านสุดจะยับยั้ง ดิฉันผลุบเข้าห้องปิดประตู ถอดเสื้อผ้าออกคล้ายกับคนที่กำลังหิวโหยอยู่กลางทะเลทราย

ในที่สุดดิฉันก็หลับตาพริ้มจินตนาการถึงเขา โดยสมมติตัวเองแทนเธอผู้นั้น พลางสองมือเริ่มลูบไล้ไปตามเรือนร่าง จนกระทั่งอารมณ์เร่าร้อนขึ้นทุกที ดิฉันก็เลื่อนมือลงไปลูบที่ลำขาและหน้าท้อง

มันเสียวซ่านจนขนลุกซู่ แล้วค่อย ๆ ละเลียดฝ่ามือไปสัมผัสกับความผะผ่าว มือข้างหนึ่งฟ้อนเฟ้นที่ทรวงอกอันเต่งตูมทั้งสองข้าง ส่วนมือข้างหนึ่งก็ลูบไปตามลำขา จนกระทั่งบริเวณโคกเนื้อนูนของความเป็นหญิง

รสสัมผัสอันแผ่วเบาใช้ปลายนิ้วเขี่ยสัมผัสบนกลีบเกสร ซอนไชไล้ไปจนทุกสิ่งบันเดินอย่างเต็มที่ จนดิฉันกัดฟันกรอด เผลอตัวครางออกมาพร้อมแอ่นสะโพกรับปลายนิ้วตามจังหวะอย่างเชื่องช้า

"อูวว์..."

ตลอดเวลาอันตกอยู่ในห้วงแห่งความสุขอันเสียวซ่านนั้น นิ้วของดิฉันอาบเยิ้มด้วยของเหลวลื่น ค่อยเร่งลีลาตามลำดับ

ใจของดิฉันครุ่นคิดจินตนาการถึงใบหน้าอันทะลึ่งทะเล้นของเขา และร่างอันกำยำตลอดทั้งภาพการกอดจูบที่เพิ่งจะผ่านมาหยก ๆ มันเร่าร้อนเร่งจังหวะขึ้น จนดิฉันเกร็งเขม็งเกรียวไปหมด

เนื้อตัวทุกส่วนถูกเกร็งแน่นจนเสียวแปลบที่ก้น และดิฉันรู้สึกว่าอารมณ์อันเพลิดพล่านรุนแรงนั้นได้ถูกปลดเปลื้องหมดไป

นิ่งแน่หายใจหอบถี่หลับตาพริ้มอย่างเหนื่อยอ่อนแรง ภาพแห่งจินตนาการถึงชายผู้นั้นหายไป พร้อมกับดิฉันเผลอผล็อยหลับไปอย่างเป็นสุข

ถึงแม้ว่าความฝันจะไม่ใช่ความจริงก็เถอะ ภาพแห่งจินตนาการของดิฉันเป็นความสุขที่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่งแล้ว

ความฝันของดิฉันไม่มีวันจะเป็นความจริงขึ้นมาได้ เพราะทุกวันนี้ดิฉันก็อยู่อย่างเป็นโสด นับวันจะขึ้นคานเป็นสาวแก่

วาสนาของดิฉันคงจะมีเพียงแค่ฝันเท่านั้นเอง

ผู้หญิงคนนั้น

ใครนะที่ว่าผู้ชายเป็นเพศที่เอารัดเอาเปรียบและใจร้าย ผมต้องขอค้านอย่างชนิดเอาหัวชนฝาเลยว่า ไม่เป็นความจริง ผู้ชายต่างหากที่เป็นฝ่ายทรมานและถูกย่ำยี

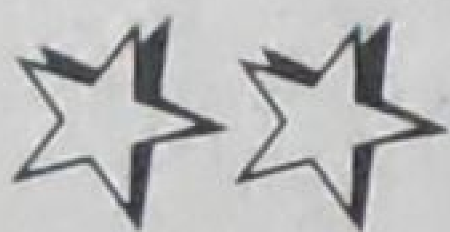
หลายคนที่เป็นผู้หญิงอ่านเจออาจคิดว่าผมบ้า พูดจาเลอะเทอะ ผู้หญิงที่ไหนจะมาทำร้ายผู้ชาย

อย่าถามผมเลยครับว่าผู้หญิงที่ไหน เพราะผมกำลังจะบอกคุณ ๆ อยู่เดี๋ยวนี้แล้วว่า แม่คุณเป็นใคร และทำไมถึงทำตัวเข้ามาพันผูกกับผม

ผมมีชื่อตามใบสำมะโนครัวที่พ่อแม่ตั้งให้ว่า เลิศ ถึงมันจะดูสั้นและห้วนไปหน่อย แต่ผมก็มีความภูมิใจในตัวของมัน

ผมจากบ้านเกิดมาแสวงโชคเมืองกรุงตามอย่างรุ่นพี่ ๆ ที่เขาบากหน้ามาสร้างฐานะกันก่อนแล้ว

จะว่าโชคหรือดวงผมก็เหลือจะเดา ผมมาได้งานทำในร้านถ่ายรูปแห่งหนึ่ง แรก ๆ ก็นั่งเฝ้าหน้าร้าน ต่อมานานเข้าผมก็ฝึกถ่ายรูป ล้าง และอัดรูปจนเป็น โดยพี่ที่เขาเป็นช่างช่วยอนุเคราะห์สอนผม จนบัดนี้ผมก้าวขึ้นมาเป็นช่างเต็มตัวแล้ว มีรายได้สมควรแก่การเลี้ยงตัวเอง

ผมจูบประทับลงไปที่ริมฝีปากเธอที่เผยอรับ แล้วก็แทรกปลายลิ้นลงไปในปากของเธอ..

เรื่องมันเกิดขึ้นก็ตรงที่ร้านซึ่งผมอยู่ มีผู้หญิงคนหนึ่งอายุของเธอรุ่นราวคราวเดียวกับผม คือประมาณ ๒๔-๒๕ ปีนี่แหละ เธอมาถ่ายรูปที่ร้านผม เอารูปมาอัดมาล้างที่ร้าน บางทีก็เอาหนังสือมาถ่ายเอกสาร

เมื่อเห็นหน้ากันบ่อยพูดคุยกันมันก็เลยกลายเป็นเพิ่มความสนิทสนมระหว่างผมกับเธอให้พอกพูนยิ่งขึ้น จนกระทั่งผมต้องยอมรับกับตัวเองว่าแอบรักเธอเข้าให้แล้ว และดูท่าทีเธอก็ไม่รังเกียจผมด้วย

ในที่สุดผมก็เลยตัดสินใจชวนเธอไปเที่ยวดูหนังด้วยกัน ซึ่งเธอก็ไม่ขัดข้อง การไปเที่ยวด้วยกันในครั้งนั้นผมไม่ได้ล่วงเกินเธอเลย เราพูดคุยกันถึงเรื่องราวส่วนตัว ทำให้ผมรู้ว่าเธอมีอาชีพเป็นพนักงานของรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง ในตำแหน่งเสมียนพิมพ์ดีด ซึ่งรายได้ก็ไม่มากมายอะไรนัก

ผมเริ่มเก็บหอมรอมริบประหยัดให้มากกว่าเดิม เมื่อนึกบอกกับตัวเองว่า จะต้องมีเมียกับเขาแน่แล้วคราวนี้

เพื่อให้ความมุ่งมั่นสมความปรารถนา ผมก็เร่งสร้างความสนิทสนมกับเธอให้เพิ่มขึ้น ด้วยการชวนเธอไปทานอาหารด้วยเมื่อเวลาเสร็จงาน แล้วก็ส่งเธอขึ้นรถกลับบ้าน จนกระทั่งกลายเป็นประจำเมื่อเธอเลิกงานแล้วจะต้องมาหาผมที่ร้าน เพื่อไปกินข้าวด้วยกัน

ความสนิทสนมของผมกับเธอเพิ่มมากขึ้น จนผมสามารถจับมือและหยอกล้อเธอเล่นได้ ขนาดเถ้าแก่ของผมยังสนับสนุนให้ผมแต่งงานกับเธอ

วันนั้นเป็นวันปีใหม่ ผมได้หยุดงานพร้อมกับเธอ เราจึงชวนกันไปเที่ยวหลังจากดูภาพยนตร์รอบดึกออกมา

"เราจะไปไหนต่อกันดีล่ะครับ" ผมถามเธอขึ้น

เธอมองหน้าผม แล้วถามกลับ

"เอกง่วงหรือยัง"

ผมส่ายหน้า พร้อมกับจับแขนเธอบีบเบา ๆ

"ผมกลัวว่าวิจะง่วงเท่านั้น"

"จริงหรือ" เธอทำเสียงเหมือนไม่เชื่อ

"จริงซิครับ" ผมยืนยัน

"เอกนี่แปลกนะ" เธอพูดพร้อมกับออกเดินไปตามถนนที่ยังมีผู้คนเดินอยู่ค่อนข้างหนาตา

"วิเห็นมีแต่ผู้ชายเขาอยากให้ผู้หญิงง่วงทั้งนั้น"

"อยากให้ง่วงทำไมครับ" ผมถามอย่างไม่เข้าใจ เธอหัวเราะเบา ๆ หันมามองผมด้วยสายตาที่เปิดเผย

"เอกไม่รู้เลยหรือ"

ผมส่ายหน้า

เธอไม่พูดอะไร คงเดินต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาถึงสวนลุมพินีอย่างไม่รู้ตัว เธอหันมาบอกกับผม

"เราไปหาที่นั่งพักกันสักหน่อยดีกว่า วิเมื่อยแล้ว"

ผมพยักหน้าอย่างเห็นดีด้วย เพราะตัวเองก็ง่วงแล้วก็เมื่อยเต็มทีเหมือนกัน เราเลือกนั่งที่ม้าหินอ่อนใต้ต้นไม้ใหญ่ริมเกาะลอย ซึ่งไม่ค่อยมีผู้คนพลุกพล่าน

"เฮ้อ...ขาเกือบจะหลุดแน่" เธอพูดพร้อมกับเอนศีรษะพิงที่ไหล่ของผมแล้วหลับตา ผมตัดสินใจเอามือโอบกอดรอบเอวของเธอ เธอลืมตาขึ้นมองแล้วก็ไม่พูดอะไรหลับตาลงอีก

จิตใจของผมในตอนนั้นมันรู้สึกวูบวาบอย่างบอกไม่ถูก ผมมองใบหน้าอวบอิ่มของเธออยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะตัดสินใจก้มลงจูบที่แก้มของเธอ เพราะสุดจะทนฝืนใจเอาไว้ได้

อี๊ย์...

เธอร้องอุทานออกมาเบา ๆ แต่ยังไม่ยอมลืมตา มันทำให้ผมได้ใจยิ่งขึ้น แขนที่กระชับโอบรอบเอวเธอกระชับแน่นเข้า ผมก้มลงจูบที่เปลือกตาของเธอด้วยความรักอันท่วมท้น

"อย่าค่ะ เดี๋ยวคนมาเห็น" เธอร้องห้ามเบา ๆ แต่ไม่มีท่าทางจะขัดขืน

เลือดหนุ่มผมฉีดซ่านไปทั่วตัว ถึงแม้ผมจะไม่เคยมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่นมาก่อนเลย แต่ธรรมชาติก็กระตุ้นให้ผมรู้ว่าผมควรจะทำอย่างไรต่อไป

"เราไปกันเถอะวิ" ผมก้มลงกระซิบบอกเธอ

"ไปไหนคะ" เธอถามทั้ง ๆ ที่ไม่ลืมตา

"ไปที่ ๆ ไม่มีใครรบกวนเรา" ผมแข็งใจบอก ทั้ง ๆ ที่ใจก็กลัวเธอจะโกรธ

เธอลืมตามองหน้าผม สายตาเราประสานกัน

ผมค่อยพยุงร่างเธอให้ลุกขึ้น ซึ่งเธอก็ทำตามอย่างไม่มีท่าทางขัดขืน ผมพาเธอเดินออกจากสวนลุมพินี แล้วเรียกรถแท็กซี่ให้พาไปส่งยังโรงแรมแห่งหนึ่ง

ทันทีที่เข้ามาอยู่ภายในห้อง ผมดึงร่างเธอเข้ามากอดแล้วจูบอย่างหื่นกระหายด้วยความเร่าร้อนแห่งไฟที่ปรารถนาอย่างลุกโชน

วิเธอไม่มีท่าทีขัดขืนการกระทำของผม ตรงกันข้ามเธอกลับสนองตอบเสียอีก เรายืนแลกจูบกันอยู่กลางไอเย็นของเครื่องปรับอากาศที่แผ่กระจายอยู่ทั่วห้อง

"ให้วิเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนเดี๋ยวยับหมด" เธอบอกเมื่อผมผลักร่างเธอให้นอนลงบนเตียงที่ปูด้วยผ้าสีขาวตึงเปรี๊ยะ

ผมยืนดูเธอค่อยถอดเสื้อผ้าออกจากตัวด้วยหัวใจที่เต้นตูมตาม จนแทบจะได้ยินออกมาถึงข้างนอก ท่อนขาอ่อนกลมกลึงของเธอที่โผล่พ้นชายผ้าเช็ดตัว ทำให้ผมต้องกลืนน้ำลายลงคออย่างไม่รู้ตัว

เธอหันหน้ามาทางผมที่ยังนั่งมองอยู่เป็นเตียง และเมื่อเห็นผมยังไม่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย เธอก็ถามผมขึ้น

"เอกจะนอนทั้งเสื้อผ้าอย่างนั้นหรือคะ"

ผมยิ้มอาย ๆ มองดูร่างอวบขาวผ่องที่เดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้า สองมือผมโอบที่สะโพกของเธอ แล้วฝังใบหน้าลงไปซุกไซ้ที่บริเวณหน้าท้องของเธอ วิเอาแขนของเธอโอบรอบศีรษะของผม ก่อนจะดันร่างผมให้นอนหงายลงไปบนที่นอน โดยมีร่างของเธอทับอยู่เบื้องบน

มือผมลากเลื่อนไล้เข้าไปที่แก้มก้นอันตึงแน่นของเธอ พร้อมกับใบหน้าที่เลื่อนซุกไซ้เข้าไปยังใต้ผ้าเช็ดตัวของเธอ จนจมูกได้สัมผัสกับผิวเนื้อเนียนเรียบหอมกรุ่นด้วยไอสาว

ร่างของเธอถูกพลิกให้ลงไปนอนหงายอยู่เบื้องล่าง ผ้าเช็ดตัวที่พันห่อหุ้มอยู่เริ่มคลายหลุดออก ผมรีบฝังใบหน้าลงไปที่ดอกบัวตูมทั้งคู่ของเธอ ซึ่งลอยตั้งชูชันท้าทายอย่างหื่นกระหาย

"ซี้ด" เธอครางเบา ๆ เมื่อปลายลิ้นผมไปสัมผัสแลบไล้ที่ปลายเม็ดติ่งที่ตั้งชันบนยอดปทุมของเธอ

มือผมไม่อยู่นิ่ง ลาบลูบไล้ไปตามแผ่นท้องขาวเนียนแบนราบของเธอ จนร่างของเธอดิ้นส่ายไปมาเหมือนดังงูที่ถูกกดหางเอาไว้

ผมจูบประทับลงไปที่ริมฝีปากของเธอที่เผยอรับ แล้วแทรกปลายลิ้นลงไปในปากของเธอ...จนปลายลิ้นของเราชนกัน

มันเป็นความดื่มด่ำอย่างที่ผมไม่เคยประสบมาก่อนเลย เพิ่งจะได้รู้รสชาดว่า การสัมผัสเพศตรงข้ามมันเป็นยังไงก็คราวนี้เอง หลังจากที่เคยแต่อ่านหนังสือ แล้ววาดวิมานฝันกลางอากาศมาตั้งนาน

วิเธอค่อยดึงเสื้อผมให้หลุดพ้นจากขอบกางเกง แล้วมือของเธอก็สอดเข้าไปลูบไล้ที่แผ่นหลังของผม พร้อมกับหลับตาพริ้มส่งเสียงครางออกมา เมื่อมือข้างหนึ่งของผมไปลูบไล้คลึงเคล้นอยู่ที่เนินหญ้าเหนือโคกโนนนูนของเธอ ก่อนที่ปลายนิ้วจะลากลงไปกระทบกับความเปียกชื้นของเมือกชนิดหนึ่ง

ผมผละจากร่างที่นอนเปลือยของเธอ หันมาจัดการกับเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่อย่างรวดเร็ว จนเหลือเพียงชุดวันเกิดเช่นเดียวกับเธอ แล้วก็โผร่างลงไปทาบทับอยู่บนร่างของเธออีกครั้ง

จมูกและปากของผมทำหน้าที่ของมันอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง จนเธอต้องส่งเสียงครางไม่ขาดระยะ ก่อนที่ผมจะปล่อยเจ้าจรวดนำวิถีของผมเข้าถล่มถ้ำมังกรทองของเธออย่างหนักหน่วง

คืนนั้นเราฉลองปีใหม่กันสามเกมรวด กว่าจะออกจากโรงแรมก็ล่วงเข้าเที่ยงวันของวันใหม่

"ผมจะแต่งงานกับคุณวิ คุณจะให้ผมจัดการยังไงก็บอกมา" ผมบอกย้ำกับเธอหลังจากแวะส่งเธอที่ปากซอยทางเข้าบ้านของเธออย่างเช่นเคยทุกครั้ง

นับแต่นั้นมา ผมก็เฝ้ารอคอยที่จะได้พบและมีโอกาสร่วมรักกับเธออีก แต่เธอกลับไม่มาให้ผมพบหน้าอีกเลย จนเวลาล่วงเลยผ่านไปเกือบเดือน มันยิ่งสร้างความทรมานร้าวรานใจให้กับผมเป็นอย่างมาก

จนในที่สุดผมก็ตัดสินใจไปหาเธอยังที่ทำงาน และเมื่อผมถามถึงเธอกับพนักงานคนหนึ่ง ก็ได้รับคำตอบที่ทำให้ผมชาไปทั้งตัว

"วิไปรับลูกที่โรงเรียนค่ะ อีกประเดี๋ยวคงจะกลับ คุณนั่งรอก่อนซิคะ"

ไม่รู้ว่าผมมาจากที่ตรงนั้นได้ยังไง และจนกระทั่งทุกวันนี้ผมก็ยังเสียใจไม่หายที่ถูกเธอหลอกให้ผมต้องไปเป็นเพื่อนเธอปีนต้นงิ้ว ทั้ง ๆ ที่ใจจริงแล้ว ผมก็ยังรักและต้องการเธอไม่เสื่อมคลาย

แต่ผมก็ไม่ยอมไปหาเธออีกเลย ผมพยายามจะลืมเธอเสียให้สนิทไปจากหัวใจ เพราะสงสารคนที่เป็นสามีและลูกของเธอ ซึ่งผมเชื่อแน่ว่าคงไม่มีใครชื่นชมในการกระทำของเธออย่างแน่นอน

จากต่างแดน

ทำรักจั๊กกะจี้...

ชอบอ่านหนังสือของคุณมาก เพราะมันส์ดี เลยลองเขียนเรื่องประสบการณ์เกี่ยวกับตัวเองมาให้พิจารณากับเขาบ้าง

จำได้ว่าเคยได้อ่านเรื่องของแฟนหนังสือบางท่านเกี่ยวกับเรื่องการกระเซ้าเย้าแหย่เนื้อตัวกัน ขณะเริงรัก... มันทำให้รู้สึกดีใจมาก เพราะผมก็เป็นเช่นนั้น กับการที่มีความสุขที่ได้จี้จักจี้ฝ่าย จนหัวเราะดิ้นงอ ยิ่งคุณเธอที่โดนจี้จนทรมาน จนต้องเอ่ยปากอ้อนวอนว่า "พอแล้ว! พอแล้ว! หยุดเถอะ" นั้น

❝ จากนั้นก็เสียบมันเข้าทีละนิด ๆ จนสุดด้าม ชักเข้าชักออกอยู่นานทีเดียว... ❞

ล่ะ ก็ยิ่งทำให้สะใจสะอารมณ์อย่าบอกใครเชียว

อย่างเช่นตอนนั้นผมอายุได้ 16 ปี ส่วนวิกกี้เพื่อนหญิงของผมอายุ 14 ซึ่งตอนนั้นเรากำลังทำวิชาคณิตศาสตร์ที่สุดแสนจะน่าเบื่อด้วยกัน ขณะเซ็ง ๆ นั่งมองอะไรเพลิน ๆ อยู่นั้น สายตาผมก็เหลือบไปเห็นเท้าอันเปลือยเปล่าของวิกกี้ ผมมองอย่างไม่วางตาทีเดียว เพราะเท้าของเธอมันช่างเรียบสะอาดดีเหลือเกิน ผิวพรรณก็ผ่องเป็นสีชมพูสวย อีกทั้งนิ้วเท้าเล็ก ๆ นั้นก็น่ารักน่าเอ็นดูดีแท้ เธอแกว่งเท้าไปมาอยู่ใกล้ขาผม ซึ่งมันก็ทำให้เจ้าโลกขนาดเล็กวัยเอ๊าะของผมร้อนวูบวาบขึ้นมาได้ เพราะความตื่นเต้น...โอวว์...ผมอยากจะสัมผัสลูบไล้เท้าน้อย ๆ นั่นจัง...

เธอหมกมุ่นอยู่กับการบ้านอยู่เป็นนานแสนนาน จนเธอคงเห็นผมเงียบ ๆ ไปจึงแหงนหน้าขึ้นมอง ก็พบผมจ้องอยู่ก่อนแล้ว

"อุ๊ย!! เธอมองอะไรน่ะแจ็ค" เธอถามผม *"ทำไมไม่ทำการบ้านล่ะจ๊ะ?"*

"การบ้านน่ะเหรอ...น่าเบื่อจะตาย" ผมบอกความรู้สึกออกไป *"เธอรู้อะไรมั้ยจ๊ะ...วิกกี้...เท้าเธอสวยจังเลย"*

ผมยังคงมองต่อและจะยื่นมือไปจับ...แต่เธอแกว่งเท้าหนีและพยายามลุกขึ้น ไม่รอช้าผมผลักเธอดิ้นหลุนๆ ไปกับพื้น และกอดปล้ำกันพักหนึ่ง ผมก็สามารถควบคุมเธออยู่ด้านการใช้เข่ากดเธอไว้...

เธอนอนหงายพยายามจะดิ้นให้หลุด...แต่กำลังหญิงหรือจะสู้แรงรายได้ เธอจึงต้องยอมนอนเฉย ๆ แต่ก็ไม่วายขู่สำทับว่าจะเก็บเอาเรื่องนี้ไปฟ้องแม่ แต่ผมก็ยังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อีกตามเดิม...

"วิกกี้...เธอบ้าจี้หรือเปล่า?" ผมถามเธอตรง ๆ แต่เมื่อเธอทำเฉย ผมจึงใช้ปลายนิ้วทั้งสิบจี้ไปตามชายโครงของเธอ เธอหัวเราะก๊ากออกมา ขณะดิ้นอยู่ใต้ร่างผม ครั้นดิ้นหลุดก็พยายามจะคลานหนี แต่ผมซึ่งหน้ามืดไม่สนใจแล้ว รีบจับตัวเธอเอาไว้..!! ผมจี้ชายโครงต่อไปสักพักจนเธอร้องกรี๊ด...ลั่นบ้านไปหมด จนผมหยุดพักเพื่อให้เธอได้หายใจหายคอ ช่วงนั้นผมก็รู้ว่าผมมีอำนาจเหนือเธออย่างใหญ่หลวงนักเรียกว่า จะสั่งให้เธอทำอะไรก็ได้ตามแต่ที่ผมจะบงการแหละครับ!!

แม้จะรู้ว่าการจี้เอวจี้ฝ่าเท้าเธอจะทำให้เธอได้รับความทรมาน จนตัวเธอดิ้นเร่า ๆ ก็ตาม แต่ผมก็ยังไม่เลิกแกล้งเธอ

จนเมื่อพักเหนื่อยกันไปพักหนึ่งแล้ว คราวนี้ผมถอดเข็มขัดของผมออกมาผูกมัดข้อเท้าของเธอเอาไว้ และใช้เข็มขัดของเธอมัดข้อมือทั้งสองข้างของเธอไว้เช่นกัน แน่นอนตอนนี้เธอไม่อาจจะช่วยตัวเองได้ แม้แต่จะดิ้นก็ตามที

ผมอุ้มเธอมาวางบนโซฟา ซึ่งเธอก็คงจะรู้ว่าผมจะแกล้งเธออีกแน่ ๆ จึงร้องอ้อนวอนเป็นการใหญ่...

"โอ! พระเจ้าได้โปรดเถอะ... ได้โปรดเถอะแจ็ค" เธอวิงวอนอย่างน่าสงสาร และน้ำเสียงที่แฝงไว้ด้วยความกลัว

"ฉันจะบ้าแน่ ๆ ถ้าเธอขืนมาจี้ที่เท้าของฉันอย่างนี้ ฉันทนไม่ได้เข้าใจไหม? แจ็ค"

ขณะเธอพร่ำต่อว่าผมอยู่นั้นเจ้าโลกของผมก็พองโตอยู่ในกางเกง ซึ่งผมนั่งห่างจากเท้าเธอเพียงไม่กี่นิ้ว น้ำตาเธอไหลพรากอาบแก้มอิ่มเอิบสีชมพูของเธอ ยิ่งทำให้ผมแทบคลั่ง! ผมดูดเลียไล้หัวแม่เท้าของเธอ ด้วยความรู้สึกกำหนัดอย่างสุดทน อีดใจต่อมาผมก็เอาอาวุธของผมแยงลูบไล้บริเวณง่ามขา จนเธอดิ้นพล่านอีก

จากนั้นก็เสียบมันทีละนิด ๆ จนสุดด้าม ชักเข้าชักออกอยู่นานทีเดียว ดูเธอเริ่มจะมีความสุขหลับตาพริ้มครางซี้ด ๆ ออกมาเป็นระยะ ๆ

ระหว่างทำรักกับเธอนั้น ลิ้นของผมก็มาโลมเลียที่ฝ่าเท้าเธอด้วยเป็นจังหวะ จนสักพักเราต่างก็เสร็จกิจกามถึงสวรรค์ด้วยกันทั้งคู่...จากนั้นผมก็ได้แก้มัดเธอ

"เธอนี่ทำให้ฉันโมโหจนแทบจะบ้า แต่บางครั้งฉันก็รู้สึกชอบเธอเหมือนกันนะ" เธอมองหน้าผมด้วยดวงตาอันเบิกกว้าง *"ตอนคุณจี้เท้า ฉันคิดว่าจะบ้าแล้ว ฉันรู้สึกทีหลังว่ามันสำเร็จถึงจุดสุดยอดได้ก็เพราะว่า ส่วนหนึ่งมาจากการจี้ที่เธอทำกับฉันนี่แหละ...เข้าใจมั้ยแจ็ค?"*

เรื่องอะไรที่ผมจะบอกไม่เข้าใจล่ะครับ...คำตอบของผมก็คือการซุกไซ้ไปตามซอกคอเธอ เพื่อจะเริ่มต้นเกมสองต่อไป...

วันนั้นเราต่างก็ทำการบ้านเซ็กซ์ให้กันและกัน จนเปรมไปเลยล่ะครับ

แจ็ค เค.

อินเดียน่า โปลิศ

คืนนั้น หาดทราย-สองเรา

จะมีความสุขใดอีกเล่าที่จะมาเทียบเท่าได้ในคืนวันนั้นอีกแล้ว เพราะประสบการณ์ในครั้งนั้นเป็นความสุขที่ฉันซาบซึ้งตรึงใจอย่างที่สุด เพราะนอกเหนือจากบรรยากาศที่แปลก โดยที่ฉันยังไม่เคยสัมผัสมาก่อนแล้ว รสสวาทที่ปีเตอร์มอบให้ มันช่างเร่าร้อนซุขซาบซ่านซะเหลือเกิน

■ ■

และแล้วร่างของฉันก็ต้องสั่นระริก เมื่อเขาทาบริมฝีปาก พร้อมกับไล้ลิ้นลงไปบนโนนเนื้อ

■ ■

ณ.คืนนั้นคืนที่แสงจันทร์ฉายแสงนวลทั่วชายหาดฟลอริด้า เราทั้งคู่ต่างเดินพร่ำพรอดมาตามหาดทราย หลังจากเดินไปได้สักพัก เขาก็ชวนให้ฉันนั่งคุยอยู่ที่แห่งหนึ่ง โดยที่ฉันนั้นอยู่ในชุดนอน ส่วนเขาเองใส่เพียงกางเกงขาสั้นตัวเดียว ขณะนั่งคุยกันนั้นเขาก็ปลุกเร้าอารมณ์ความรู้สึกของฉันด้วยการกอดจูบลูบไล้ตลอดเวลา

รสจูบของเขานั้นจุดไฟในอารมณ์ของฉันให้กระเจิดกระเจิงเพริดไปเลยทีเดียว เพราะนอกจากเขาจะทาบจูบแล้ว เขายังใช้หนวด-เคราอันดกดำทิ่มตามเนื้อนิ่มของฉันอีกด้วย โดยแรกเริ่มนั้นเขาซบจูบลงที่ซอกคอฉันก่อน จากนั้นก็ย้ายเลียมายังใบหู ขณะเดียวกันยังขบเม้มเล่นเบา ๆ บริเวณติ่งหูทั้งสองของฉันด้วย

จากใบหูเขาก็เอาริมฝีปากมาประกบปากของฉัน มันซาบซ่านเสียวเหลือเกิน ปากต่อปากดูดกันดังจ๊วบ ๆ พร้อมกันนั้นก็ดุนปลายลิ้นล้วงเข้าไปในโพรงปากของฉัน ปีเตอร์จูบทั้งริมฝีปากบน-ล่างตลอดเวลา ขณะที่จูบนั้นมือของเขาก็เคลื่อนไหวลูบไล้คลึงเคล้นไปบนเรือนร่างของฉันตลอดเวลาแม้ตามซอกหลืบ..!!

สักพักปีเตอร์ก็ค่อย ๆ เปลื้องชุดนอนและชั้นในของฉันทีละชิ้น จนปราศจากสิ่งใดปกปิดเรือนร่างอีกต่อไป ส่วนเขาเองก็อยู่ในสภาพเช่นเดียวกัน จากนั้นเขาก็คว้าร่างฉันไปจูบอย่างไม่ยั้งและเลื่อนใบหน้าต่ำลงมาอีก ครั้นถึงทรวงอกอันชูชัน เขาก็ระเรี่ยหนวดเคราไซ้ จนฉันรู้สึกสะท้านถึงกับขนลุกซู่ และแอ่นอกจนแผ่นหลังแทบไม่แตะพื้นทรายเลยทีเดียว

นอกจากลีลาจูบอันเร่าร้อนแล้ว สองมือของเขายังไต่ไปทั่วสรรพางค์กายฉัน มือหนึ่งนั้นขยุ้มขยำคลึงอยู่กับทรวงอกอันเต่งตึง ส่วนอีกข้างก็ลูบตามหน้าท้องและเรียวขา จนกระทั่งเขาเลื่อนมือลูบไล้เบา ๆ ที่เนินเนื้อส่วนนั้น ถึงตอนนี้ร่างของฉันก็ถึงกับกระตุกยะเยือกและเสือกไปมาตามผืนทรายทันที เพราะเขาไม่เพียงแต่ลูบเท่านั้นแต่ยังถูไถลงที่ร่องสวรรค์ที่ปริ่มไปด้วยน้ำหล่อลื่น...

และแล้วร่างของฉันก็ต้องสั่นระริก เมื่อเขาทาบริมฝีปากพร้อมกับไล้ลิ้นลงไปบนเนินเนื้อของฉัน คราวนี้อารมณ์ฉันเสียววูบทันที เพราะส่วนนั้นของฉันสัมผัสกับลิ้นสาก ๆ ของเขาทำให้ฉันต้องเผลอปล่อยเสียงครางระรัว บางทีเสียวจี๊ดถึงกับขยุ้มเส้นผมบนหัวของเขาเอาไว้แน่น ในขณะเดียวกันก็แอ่นสะโพกและหน้าอกรับกับความสุขเสียวที่เขามอบให้อย่างสะใจที่สุด

ใบหน้าของเขาเลื่อนต่ำลงมาอีกจากหน้าท้องก็เลื่อนลงมาตามลำขาทั้งสองสลับไปมา บางครั้งเขาก็ละเลียดปลายลิ้นลงที่ซอกขาด้านในอีกด้วย ครู่เดียวเท่านั้นฉันก็ร้องเสียงลั่นครางออกมาอีก เมื่อเขาซบหน้าลงที่เนินสวรรค์อีกครั้ง พร้อมกับรัวปลายลิ้นลงที่กลีบเนื้อนิ่ม ซึ่งปริ่มน้ำจนเยิ้มหยาด และชั่วขณะฉันก็ถึงกับเสือกไปมาพรวดพราดบนผืนทรายอีกครั้ง เมื่อปลายลิ้นของเขาตวัดลงที่ "ปุ่มเสียว" สลับกับการขบกัดแบบเบา ๆ

ในที่สุดความเสียวก็แผ่ซ่านไปทั่วทุกอณูเนื้อ ซึ่งมันเป็นความสุขสุดที่จะพรรณนาได้จริง ๆ จนกระทั่งฉันสุดจะทานทนต่อไปได้นั่นแหละ จึงร้องขอความสุขจากเขาอย่างเร็วพลัน โดยเขาได้มอบความสุขให้ฉันอย่างสะใจที่สุด ทั้งล้ำลึกเร่าร้อนและรุนแรงเหลือเกิน จนฉันหลั่งความสุขอันเสียวซึ้งออกมาครั้งแล้วครั้งเล่าเลยทีเดียว

แล้วแบบนี้จะให้ฉันลืมคืนนั้นบนหาดทรายได้ยังไงล่ะคะ...

อินคา เจน ฟลอริด้า

เตี้ยระดับสายตา

โอลิเวอร์ ซึ่งเป็นคนแคระ สูงแค่ 3 ฟุตเท่านั้นได้เข้าไปเที่ยวในนิคมอาบแดดระยะหนึ่ง พอออกจากนิคมมาก็มีคนถามเขาว่า...

"เฮ้!...โอลิเวอร์ ไปอยู่ในนิคมอาบแดดน่ะเป็นไงสนุกมั๊ย??"

"อี๋ย!!" โอลิเวอร์ครางออกมา พร้อมกับทำท่าขนลุกขนพอง

"ไม่เอาอีกแล้ว" โอลิเวอร์หนุ่มอาภัพสูงแค่ 3 ฟุตกล่าวตอบ

"อ้าว...! ทำไมล่ะ" เพื่อนซัก

"ก็มองไปทางไหนมันก็มีแต่เคราโคไม่มีคำพรึบไปหมดน่ะซิ"

□■□

ความในใจนางแบบ

โชติมา พิม 34-23-33

● สาวน้อยคุณภาพล้นมือในฉบับนี้มีนามว่า "โชติมา พิม" นางแบบผู้มีความใฝ่ฝันสูง ซึ่งก้าวเข้ามาในแวดวงของคนกลางคืน ด้วยเหตุผลส่วนตัวบางประการ...อะไรคือจุดหมายของเธอลองสัมผัสดูค่ะ

"ไม่ใช่เพราะความอกหักหรือความสมัครใจหรอกฮ่ะ หนูเรียนจบมาแล้วตอนนั้นยังว่างงาน เพื่อน ๆ ก็ชวนไปสมัครเป็นแอร์โฮสเตทของการบิน แต่โชคไม่เข้าข้างความฝันที่จะเป็นนางฟ้าจึงหมดไป แต่หนูก็หวังว่าจะเป็นนักแสดงหรือนางแบบในหน้านิตยสารหน้าหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์"

"ยังไม่ประสบผลสำเร็จหรอกค่ะ เพราะ...เพราะขาดคนสนับนสนุน หนูกล้าแสดงออกตั้งแต่เป็นเด็กแล้วฮ่ะ ตอนเป็นนักเรียนก็เคยแสดงหน้าเวที บางทีนั่งคนเดียวเงียบ ๆ ก็มานั่งแสดงหน้ากระจก เป็นนางเอกบ้างตัวอิจฉาบ้าง"

"เพื่อนแนะนำเข้ามาฮ่ะ พอดีรู้จักกับเจ้าของสังกัดเค้า เป็นคนติดต่อคิวให้หนูแสดงแบบ คิดว่าจะต้องถ่ายแบบปกปฏิทินเหล้ายี่ห้อหนึ่ง แต่พอเอาจริงแล้วหนูพลาดโอกาสนั้น เพราะไม่กล้าแสดงออก ตอนถ่ายชุดชุพีช หนูขนลุกซู่ มันเขินอายยังไงไม่รู้นะ"

ตอนนั้นอายุยังน้อยและยังไม่มีประสบการณ์ฮ่ะ แต่ตอนนี้แม้จะต้องวาบ ๆ หวิว ๆ บ้าง หนูก็ไม่คิดอะไรเพราะมันเป็นอาชีพขอให้ทำเงินได้มาก ๆ เท่านั้น เรื่องของหัวใจหนูยังเด็กอยู่มากฮ่ะ ขอให้มีเวลาอีกสักระยะหนึ่งเก็บเงินทองให้มากกว่านี้ แล้วค่อยคิดอ่านกันอีกทีนะฮะ"

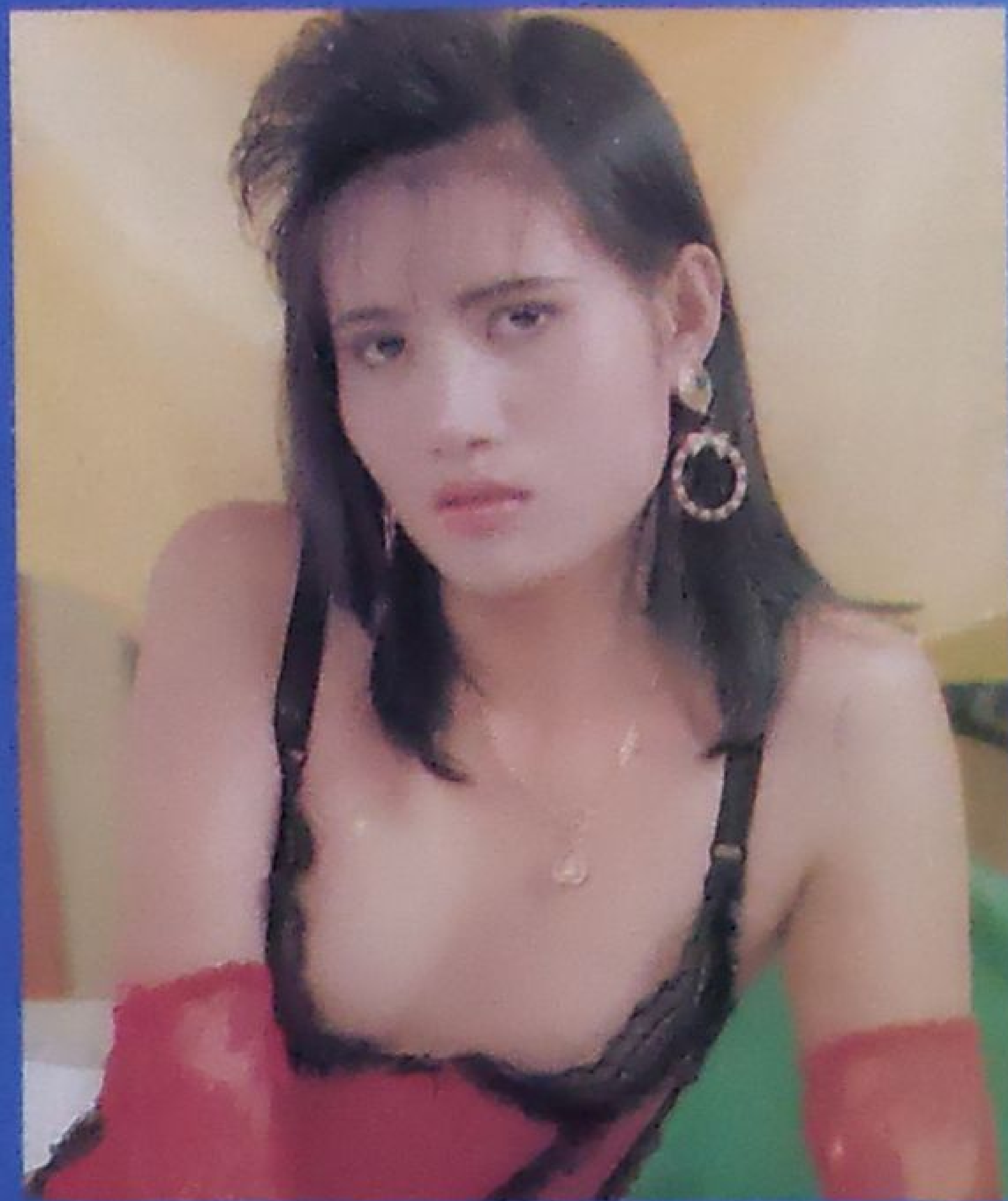
CHOTTIMA PIM

34-23-33

โชติมา พิม

CHOTTIMA PIM

โชติมา พิม

34-23-33

โรส 2517483

CHOTTIMA PIM

โชติมา พิม

34-23-33

โรส 2517483

ผลิตภัณฑ์จากฝรั่งเศส
ชุดเสริมชายให้เป็นชายที่สมบูรณ์

★ **ครีมนวดมูแลงรูจ** สกัดจากพืชและสารธรรมชาติ ใช้นวดกระตุ้นเซลล์อวัยวะเพศชาย ทำให้โลหิตหมุนเวียนสะดวก ขยายขนาดสัดส่วนให้ใหญ่ได้มาตรฐาน ใช้ควบคู่กับ

ราคา 590

★ **เครื่องมือเดอะวินเนอร์** ระบบสูญญากาศ บริหารเพื่อเสริมขนาดในเพศชาย เพื่อสมรรถภาพทางเพศที่ดีกว่าเดิม

ราคา 980

ผลิตภัณฑ์จากฝรั่งเศส
เสริมทรวงอกสำหรับท่านหญิง

★ **ครีมนวดอิวเดอร์มู** ครีมนวดเสริมสร้างทรวงอกให้เต่งตึง ใช้ ควบคู่กับ

ราคา 690

★ **เครื่องมือแฟนตาซี** ระบบสูญญากาศ ปั๊มบริหารทรวงอกเล็กเล็กให้ใหญ่และเต่งตึง

ราคา 980

* เขต กทม. บริการส่งถึงที่ ทางโทรศัพท์ ☎ **412-5120** โฟนลิ้งค์กด **151-152** เรียก **211935**

แผนกศัลยกรรมตกแต่ง โดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ เสริมจมูก แต่งปีกจมูก ทำตาสองชั้น แก้ตาล่างหย่อน แต่งริมฝีปาก เสริมคาง ทำลักยิ้ม ตัดย้ายไฝ เสริมทรวงอก ดึงหน้า แก้แผลเป็นบนใบหน้า

ตัวแทนจำหน่ายในประเทศไทย มูแลงรูจ โพลีคลีนิค

240/101 บริเวณรถปรับอากาศสายใต้เก่า สามแยกไฟฉาย บางกอกน้อย กทม. 10700 (ต่างจังหวัดสั่งซื้อทางธนาณัติ พ.ก.ง.)

คุณเขียนมา

ตอนผมเรียนอยู่ม.ศ.5 สมัยนั้นก็ผ่านมาหลายปีเดียว ผมก็เป็นคนหนึ่งที่บูมที่สุดสำหรับรักร่วมวัยเรียน แต่ผมมีโอกาสเรียนน้อยไม่ได้เข้ามหาลงมหาลัยกับเขาหรอก ด้วยเหตุผลที่ชอบเที่ยวมากกว่าเรียน

หน้าตาไม่ถึงกับพระเอกทีวี แต่มันดีตรงที่มีรถขี่ เลยมีสาว ๆ ให้บี้บ่อย ๆ ช่วงกลางปีในตลาดมีงานเทศกาลประจำปี "งานดอกจูดพาน" มีการประกวดธิดาดอกจูนและอื่น ๆ มากมาย โดยไม่เก็บค่าผ่านประตูใด ๆ มีการออกร้านขายของ เหล่ากาชาด อะไรมากมาย ผู้คนล้นหลาม

ผมแอบนัดรุ่นน้องเอาไว้คนหนึ่งชื่อ "น้อย" ขณะนั้นเรียนอยู่ ม.3 ซึ่งผมหลงรักมานานแต่หาโอกาสทองไม่ได้ พ่อน้อยรับราชการ แม่เปิดร้านเสริมสวยทั้งคู่หวงลูกสาวอย่างกะอะไรดี น้อยจึงเป็นเด็กในโอวาท เรียบร้อย น่ารัก

แต่คนเราส่วนมากเลี้ยงได้แต่กาย ส่วนหัวใจนั้นยากที่จะเอาไว้อยู่ คืนแรกของงานผมพาน้อยออกไปเที่ยว โดยหามุมสงบลับตาผู้คนคุยกัน ผมพาน้อยไปนั่งคอสะพานรถไฟซึ่งเห็นเงียบดี แรก ๆ ก็แค่จับไม้จับมือพอเข้าที่เริ่มไปตามกระบวนยุทธ

น้อยแต่งตัวแบบสบาย ๆ กางเกงสามส่วนแบบชาบานแค่เข่า เผยให้เห็นปลีน่องขาวเนียนเรียวงาม เสื้อยืดแบบวัยสะรุ่นเขานิยมกัน อากาศที่เริ่มหนาวช่างเป็นใจ ผมโอบกอดพร้อมกับอุ้มน้อยวางบนตัก อุ๊ยพี่ น้อยดิ้นผมกอดไว้แนบแน่น

มือไม่เริ่มทำงาน จับโน่นลูบนี่ น้อยก็แค่บิดโยกตัวแบบเหนียมอายตามทำเนียมหญิง ผมประกบปากจูบดุนดัน ลิ้นพันกัน น้อยอื้ออ้า มือเลื้อยเข้าหาช่องขากางเกงซึ่งเปิดกว้างเหมาะมือลูบไล้บุกรุกถึงรอยแยกของสามเหลี่ยมที่โหนกนูน ขนขึ้นปุกปุย ผมสาละวนนิ้วอยู่ในช่องนั้นจนไปเจอเอาติ่งปะการังที่นุ่มนิ่ม กดดุนดันจนนิ้วเปียกเหนียวหนืดไปหมด อุ๊ย พี่จ๋า อย่าทำน้อย อุ๊ยเจ็บ จะคนเสียงคราง ซู้ด ซี๊ด... อย่างลืมตัว

ผมก็กำลังเพลินอยู่กับกระบวนยุทธสวาทจนลืมไปว่าที่นี่ที่ไหน เลยเพลี่ยงพล้ำตกลงไปกองอยู่ใต้สะพานซึ่งเปียกปอนไปทั้งคู่ ดีที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ น้อยตกใจมากกลัวไม่กล้ากลับบ้าน ผมจึงชวนไปบ้านพักไปบ้านพักผมซึ่งตอนนั้นอยู่คนเดียว

ผมบอกว่าจะซักให้และทำให้แห้งในคืนนี้แหละ น้อยงง ๆ ก็โอเคไปกับผมถึงบ้านผมให้น้อยเปลี่ยนเสื้อผ้า โดยเอาผ้าเช็ดตัวมาให้นุ่งแล้วคลุมด้วยผ้าห่ม

ผืนใหญ่ แล้วผมก็จัดการซักเสื้อกางเกงของน้อยอย่างรีบเร่งเสร็จเอาไปผึ่งหน้าพัดลม บอกว่าเดี๋ยวพอแห้งหมาด ๆ แล้วพี่จะรีดให้รับรองเชื่อมือเถอะ แม่คงไม่รู้หรอก

เป็นการพูดปลอบใจไปในตัว แต่ทุกอย่างผมได้วางหมากเอาไว้หมดแล้ว ตรงเป๊ะตามแผน ผมอุ้มน้อยไปบนที่นอน น้อยทำทีบิดเบือนแต่ในใจนั้นคงยังคิดถึงความเสียวซ่านที่ถึงกับครวญครางออกมาก่อนตกสะพาน ผมคิดในใจและกิจจริงอย่างว่า

น้อยแค่นอนเกร็งตัวเล็กน้อยโดยปล่อยให้ผมเชยชมเรือนกายที่เปลือยเปล่าอย่างพึงพอใจ ผมเริ่มไซ้ตั้งแต่หน้าผากจรดปลายเท้า เนื้อตัวน้อยหอมอบอวนไปด้วยกลิ่นไอของความสาว ช่างอวบอั๋นเต่งตึงจนผมแทบจะกลืนเข้าไปทั้งตัว น้อยจ๋า น้อยน่ารักเหลือเกิน

ผมออดอ้อน ปากก็เลื่อนมาดูดเล็มเลียยอดประทุมถันที่แดงระเรื่อ แข็งปิ๋งแบบไม่เคยต้องมือชาย ฝ่ามือก็รุกล้ำลูบไล้โคกสามเหลี่ยมอันมโหฬาร นิ้วก็ชอนไชเข้าไปในช่องหลืบที่เปียกแฉะจนหยั่งลึกลงไปในโพรงกว้าง

น้อยอุทาน อุ๊ยเจ็บ!อย่างลืมตัว ผมบรรเลงเพลงชักเข้าชักออกแบบช้า ๆ เพื่อเป็นการเบิกทางก่อนจะอัดส่วนที่ใหญ่โตกว่านั้นลงไป

ได้ผล น้อยส่ายสะโพกร่อนรับไปมา อูย...อูย...เสียวเหลือเกินพี่จ๋า น้อยทนไม่ไหวแล้ว ซี๊ด...โอ๊ย...พี่จ๋าช่วยน้อยด้วย อื้อ...

ผมเริ่มรุกใหญ่ จนน้อยกัดฟันเกร็งไปทั้งร่าง ผมก็อัดเอาชายใหญ่อัดลงไปอย่างช้า ๆ น้อยสะดุ้งอุ๊ยเจ็บ เบา ๆ พี่จ๋า อูย

ผมเร่งเครื่องช้า ๆ จนความเร็วเต็มที่น้อยบิดกายไปมาส่ายร่อนรับกันไม่ติดที่นอน อูย...ซี๊ด กอดผมแน่น ที่สุดผมก็ปล่อยไออุ่นจากชายใหญ่ลงไปอย่างโชกชุ่ม เสร็จกามกิจน้อยเปลี่ยนมาเป็นเศร้าเคล้าน้ำตา

ผมปลอบอยู่พักใหญ่ก็เดินเครื่องต่ออีกไปสองทีก็พอดีผ้าก็แห้งจัดการรีดให้ใส่กลับบ้าน น้อยมาบอกผมตอนหลังว่าเจ็บระบมไปหมด ก็จะไม่ให้เจ็บได้ไงเธอยังซิง ๆ อยู่เลยนี่ครับ!

เด็กซิ่ง

●●●

สาวนมสด

1.

เธอเป็นคนสวยน่ารัก ชนิดที่ว่าใครได้เห็นแล้วไอ้เรื่องจะมองผ่านไปโดยไม่หันกลับมามองซ้ำนะเป็นไปไม่ได้ ยิ่งได้พูดคุยกับเธอด้วยแล้วต่อให้ใจแข็งแสนแข็งก็ต้องถามตัวเองว่า ทำไมถึงแอบรักเธอเข้าแล้ว

ผมก็เป็นผู้ชายเคราะห์ร้ายอีกคนหนึ่งที่บังเอิญต้องมาพบและรู้จักกับเธอจนต้องกลายเป็นลูกค้าของเธอโดยอัตโนมัติ เพราะต้องการที่จะได้เห็นได้พูดได้คุยกับเธอมากกว่าที่จะติดใจในสินค้าที่เธอนำมาขาย

เธอชื่อ บังอร แต่ไม่ยอมเอาแต่นอนเหมือนเนื้อเพลง อาชีพของเธอคือพนักงานขายของโดยวิธีขี่จักรยานมาส่งให้กับเหล่าลูกค้าถึงหน้าประตูบ้าน

สาเหตุที่ผมจะได้รู้จักกับเธอก็มีอยู่ว่า วันนั้น ผมเกิดปวดฟันขึ้นมาก็เลยเบี้ยวไม่ไปทำงานมันซะเฉย ๆ ยังงั้นแหละ และในตอนบ่ายเมื่ออาการปวดหายผมก็เกิดหิวขึ้นมาเลยตั้งตัวจะไปหาอะไรกินสักหน่อย เมื่อก้าวพ้นประตูบ้านออกมาผมก็ได้เห็นเธอเข็นรถจักรยานคู่ชีพออกมาพอดี

เพียงสายตาสบกัน เธอก็ยื่นยิ้มส่งมาให้ ซึ่งผมก็ยิ้มตอบแต่มันอาจจะไม่สดใสนักเพราะความตกใจ คาดไม่ถึงว่าคนน่ารักอย่างเธอจะยิ้มให้ผม

"ไม่ไปทำงานเหรอคะ" เธอถามอย่างสนิทสนม

"อ้า...อ้า...ผมพอดีวันนี้ปวดฟันเลยถือโอกาสเบี้ยว"

เธอยิ้ม มันเป็นรอยยิ้มที่ผมต้องยอมรับว่ามันช่างประทับใจผมเสียเหลือเกิน

"ไม่รับนมสดสักกล่องเหรอคะแก้หิว"

ผมพนักหน้า ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้นึกอยากกินแม้แต่สักนิด

เธอหยุดเจ้ารถคู่ชีพ หันไปเปิดตู้เก็บความเย็นที่วางอยู่บนตะแกรงท้ายรถหยิบเอานมสดมายื่นส่งให้ผม

"เอาอย่างจืดแล้วกันนะคะ จะได้ไม่มีคราบน้ำตาลจับฟันให้ปวดอีก"

ผมพยักหน้าอย่างไม่รู้จะทำอะไรดีกว่านั้น รับกล่องนมมาถือแต่ยังไม่ยอมล้วงเงินส่งให้

"ขายแถวนี้ทุกวันหรือครับ"

"ค่ะ" เธอตอบพร้อมกับรอยยิ้ม

"ผมไม่ค่อยได้เจอเลย"

เธอช้อนสายตามองผม

"ก็คุณไม่อยู่นี่คะ จะเจออรได้อย่างไง"

ผมยิ้มมั่ง แต่รอยยิ้มของผมคงจะไม่น่ารักเท่าของเธอแน่ ๆ

"ต่อไปนี้ผมเห็นท่าจะต้องอยู่มั่งแล้ว" เขาทำตาโต

"แล้วคุณไม่ไปทำงานหรือคะ"

"ทำครับ แต่ผมจะมาดักรออรตอนเวลาช่วงนี้" ผมพูดแล้วยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

"สิบโมงครึ่ง" ผมพึมพำด้วยสีหน้าฉงนเมื่อเห็นเวลาบนหน้าปัทม์

เธอหัวเราะกริ๊กออกมาอย่างกลั้นไม่อยู่

"อรดูซิครับ ของผมเพิ่งสิบโมงครึ่งจริง ๆ"

"ยี่ห้อเจอดั้งอีกแล้ว"

"สงสัยมันคงปวดท้องน่ะครับเลยหยุดเดินเป็นเพื่อนผมตอนปวดฟัน"

"ซื่อสัตย์ดีนะคะ"

"ก็เจ้าของมันซื่อนี่ครับ นาฬิกามันก็เลยซื่อตาม"

"ตายเลยนี่ถ้าคุณไม่บอกอรไม่รู้นะคะว่าคุณเป็นคนซื่อ"

"รู้แล้วอรจะออกใบประกาศนียบัตรให้ผมหรือเปล่า" ผมยื่นหน้าถามเธอใกล้ ๆ

ในที่สุดกางเกงยีนส์ของเธอก็ถูกรูดให้ไหลมากองอยู่ที่หัวเข่า

เธอสั่นหน้า

"เดี๋ยวอรถูกแหกอก"

"ใครจะมาแหกอกคุณ หรือว่าอรมีแฟนแล้ว"

"แฟนคุณนะซิ"

ผมสั่นหน้า

"ผมยังไม่มีแฟน คนรูปไม่หล่อแถมพ่อไม่รวยอย่างผมใครเขาจะมาเป็นแฟน"

"มันก็ไม่แน่หรอกค่ะ"

"หรืออรจะมาเป็นแฟนผม"

เธอมองหน้าผม

"ว่าไงครับ" ผมรีบรุก

"ขอคิดดูก่อนค่ะ"

"ในที่สุดผมก็ถูกหลอกอีกครั้ง ผมพูดแล้วยกกล่องนมในมือขึ้นมาดู"

สงสารฉันบ้างไหมเจ้านมกล่องน้อย

"ถ้ากล่องนมไม่ตอบแล้วคุณช่วยบอกอรด้วยนะคะ"

เธอพูดแล้วก็จูงรถเดินจากผมไป เพื่อขายของให้กับลูกค้าคนอื่น ๆ ของเธอโดยมีสายตาของผมมองตามจนกระทั่งเธอลับสายตา

อีกสองวันต่อมา ผมถือโอกาสหยุดพักร้อน เพราะไม่อาจจะทนคิดถึงเธอได้ถึงกับต้องลงทุนลางาน ผมผลุดลุกผลุดนั่งเดินเข้าเดินออกจนนับครั้งไม่ถ้วน มองนาฬิกาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งจนกระทั่งเที่ยงแล้วก็ยังไม่มีวี่แววของเธอให้เห็น

หัวใจที่กระหยิ่มอิ่มเอมเริ่มห่อเหี่ยวทำท่าจะสิ้นเรี่ยวแรง เธอจะมาหรือเปล่าหนอวันนี้ ผมถามตัวเองเป็นครั้งที่ร้อยสิบสองเห็นจะได้เมื่อเวลาบอกบ่ายสองโมง หัวใจเริ่มท้อแท้สิ้นหวัง

และแล้วเธอก็มาในขณะที่ผมจวนเจียนจะสิ้นหวัง เพียงแว่บที่ได้เห็นหัวใจที่เหนื่อยหน่ายท้อแท้พลันเกิดพลังลุกโชติช่วง เธอยิ้มมาแต่ไกลเมื่อแลเห็นผม

"วันนี้ไม่ทำงานหรือคะ" เธอถามผมเมื่อผมเดินออกไปเผชิญหน้ากับเธอ

ผมสั่นหน้า

"คิดถึงอร เลยหยุด"

เธอเบิกตากว้างมองหน้าผม

"อะไรจะขนาดนั้น"

"ผมก็ไม่รู้" ผมพูดพร้อมกับสั่นหน้า

"ว่าเพราะอะไรผมถึงคิดถึงอรมากขนาดนั้น อรรู้หรือเปล่า"

"รู้อะไรคะ" เธอถามเสียงแผ่ว

"ผมนั่งนับเวลารออรตั้งแต่เช้าจนถึงนี่" ผมพูดแล้วยกนาฬิกาขึ้นมา

ตรงหน้า

"ต้องตั้งอีกหรือเปล่าคะ" เธอถามยิ้ม ๆ ทำให้ผมต้องยิ้มตามไปด้วย

"วันนี้ไม่ต้องหรอกครับ เพราะมันก็รอคอยการมาของอรเหมือนผมรับรองไม่มีหลับ"

"ไม่น่าเชื่อเลยนะคะ"

"เชื่ออะไรครับ" ผมถามอย่างพอชื่อ

"เชื่อว่านาฬิกาเรือนนี้มันจะคอยอรนะซิคะ"

"แล้วถ้าบอกว่าเจ้าของนาฬิกาก็คอยอรจะเชื่อไหมครับ"

ต้องขอคิดดูก่อนคะ" เธอบอกหน้าแดงระเรื่อ

"ขอคิดอีกแล้ว" ผมพูดด้วยน้ำเสียงตัดพ้อ

"คราวก่อนก็ขอคิดยังไม่ให้คำตอบผมเลย มาคราวนี้ก็ขอคิดอีก" เธอยิ้ม

"ทานนมหรือเปล่าคะวันนี้"

"ขอผมคิดดูก่อน" ผมตอบเล่นลิ้น

"เรื่องแบบนี้ไม่ต้องเสียเวลาคิดมากหรอกคะ กินนมมีแต่ได้ประโยชน์บำรุงร่างกาย"

"แต่ไม่บำรุงหัวใจ" ผมค้าน

"ใครบอกคะ"

"ก็ผมบอกอยู่เดี๋ยวนี้นี่ไงครับ"

"ถ้าอย่างนั้นวันหลังอรจะเอายาบำรุงหัวใจมาด้วย"

"แสดงว่าอรห่วงผม"

เธอทำจมูกย่นเมื่อเห็นนัยน์ตาเจ้าชู้ของผม

ผมตัดสินใจยื่นมือไปจับแขนเธอบีบเบา ๆ

"วันอาทิตย์อรหยุดหรือเปล่า"

"ทำไมคะ"

"ถ้าอรหยุดผมจะชวนไปหาอะไรกิน"

เธอสั่นหน้า

ผมหน้าสลด

"อรต้องซักเสื้อผ้า" เธอรีบบอก

"ผมไปช่วยซัก"

"รู้จักบ้านอรเหรอคะ"

คำถามของเธอทำให้ใจผมชื้นเพราะแสดงว่าเธอไม่รังเกียจผม

"อรมารับผมซิครับ"

"ไม่ต้องหรอกค่ะรบกวนคุณเปล่า ๆ"

"ถ้าอย่างนั้นผมไปหาอรเอง" ผมรีบยื่นข้อเสนอใหม่

เธอนิ่งสีหน้าบอกถึงการครุ่นคิดตัดสินใจ

"หรืออรมีคนช่วยซักแล้ว" ผมถามเสียงร้าวราน

เธอสั่นหน้า

"ห้องของอรมันคับแคบ"

"นั่นมันเรื่องขี้ผง ผมถือว่าคับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก"

เธอมองหน้าผม แล้วก็พยักหน้า

ผมดีใจจนบีบแขนเธอแน่น

"เจ็บนะคะ" เธอร้องบอก

"“ขอโทษครับอร ผมดีใจมากเกินไปน่ะครับที่อรไม่รังเกียจผม"

หลังจากนัดแนะเวลาและบอกสถานที่ซึ่งเธออาศัยอยู่ให้ผมได้รู้ แล้วเธอก็ไปเพื่อขายสินค้าตามหน้าที่ของเธอ

ผมเฝ้านับวันเร่งคืนเพื่อจะให้ถึงวันนัดเร็ว ๆ และแล้ววันอาทิตย์ก็มาถึง ผมรีบตื่นแต่เช้าแต่งตัวเสียหล่อเฟี้ยวตรงไปยังที่บ้านของเธอด้วยหัวใจอันกระหยิ่มยิ้มย่อง

อรมารอรับผมตามนัด

"นึกว่าคุณจะไม่มา รอนานหรือเปล่าคะ"

ผมสั่นหน้า ถือโอกาสจับมือเธอมากุมไว้

"“ใครบอกอร ผมเฝ้ารอวันนี้มาเวลามันนานเหมือนสามปีทีเดียว"

"ทานข้าวมาหรือยังคะ"

"แล้วอรล่ะ"

เธอสั่นหน้า

"ธรรมดาอรทานสายค่ะ ต้องต้องซักเสื้อผ้าเสร็จก่อนถึงจะทาน"

เธอพาผมแวะซื้อข้าวหิ้วพะรุงพะรังมายังห้องพักของเธอซึ่งอยู่ชั้นบน เมื่อเข้ามาอยู่ภายในห้องซึ่งลับตาคน ผมดึงร่างของเธอเข้ามากอดและจูบที่แก้มของเธออย่างรวดเร็ว โดยที่เธอไม่ทันจะคาดคิดหรือระวังตัว ได้แต่ยืนตกใจตัวแข็งอยู่ในอ้อมแขนของผมนั่นเอง

•••

2.

"ปล่อยค่ะ เธอร้องพร้อมดิ้นรนเมื่อหายจากการตกตะลึง"

ผมรัดร่างเธอให้แน่นเข้าอีก ในสมองตอนนั้นร้องบอกกับตัวเองอยู่เพียงแต่ว่า

เราปล่อยไม่ได้ มันจะเป็นอะไรก็ให้มันเป็นไป

ผมพยายามใช้ทั้งจมูกและปากจูบฟัดไปตามใบหน้าและลำคอของเธอ ซึ่งเธอก็ดิ้นรนเต็มที่ แต่แล้วเธอคงจะเหนื่อยหรือเริ่มเคลิบเคลิ้มไปกับรสจูบของผมก็ยังเดาไม่ถูก อาการดิ้นรนที่แข็งขันในตอนแรกเริ่มอ่อนลง จนกระทั่งผมได้โอกาสทาบริมฝีปากของผมลงไปบนริมฝีปากของเธอ

อรถึงกับหลับตาปี๋อาการดิ้นรถผลักไสเปลี่ยนเป็นใช้สองแขนโอบรัดตอบที่ร่างของผม ริมฝีปากอ้าเผยอเปิดทางให้ปลายลิ้นของผมพุ่งฉกเข้าไปในปากกระทบกับลิ้นของเธอ

ผมค่อยประคองพาเธอไปยังที่นอนริมห้อง แล้วกดให้เธอนอนราบลงไป ในขณะที่เธอหอบหายใจแรง ๆ คล้ายกับคนที่ออกแรงเหน็ดเหนื่อยมาหยก ๆ

ผมถอนริมฝีปากออกจากเธอ ขณะที่อรหายใจยาว จมูกผมไซ้ลงมาที่ซอกคออันขาวผ่องกลมกลึงของเธอและวนเวียนไซ้ขึ้นไปหาใบหู ค่อยใช้ปลายลิ้นแลบเลียที่ปลายใบหูของเธอเบา ๆ

"อี๊ย..." อรร้องออกมาเบา ๆ ด้วยความจั๊กกระจี้และเสียวซ่าน

น้ำเสียงของเธอยิ่งทำให้ผมได้ใจ เพราะกังวานมันบอกถึงความเคลิบเคลิ้มยินยอมพร้อมใจทุกอย่างมากกว่าจะคิดขัดขืน

มือผมลากมาคลำที่หน้าอกของเธอ ซึ่งถูกปิดด้วยเสื้อเชิ้ตบาง ๆ มันดูหยุ่นเหมาะมือดีจริง ๆ

"ไม่ค่ะ" เธอร้องห้ามแล้วเอามือมาจับมือผมไว้ให้หยุดยั้งการรุกคืบหน้า

ผมก้มลงจูบที่ริมฝีปากช่างห้ามของเธออีกครั้ง มือที่กดมือผมค่อยคลายและถูกโอบกอดรอบคอผมแทน ผมไซ้หนักขึ้นมือค่อยเลื่อนเข้าไปภายใต้ชายเสื้อลูบไล้แผ่นเนื้อนวลเนียนบริเวณหน้าท้องของเธอ ละเรื่อยไปจนกระทั่งถึงปทุมถันอันตั้งตูมของเธอที่ถูกห่อหุ้มด้วยยกทรงเอาไว้

"อีสส์...เฮอว์"

เสียงเธอหายใจแรง ทรวงอกที่ถูกมือผมกุมสะท้อนขึ้นลงตามจังหวะหายใจ มือที่คล้อยู่นอกยกทรงค่อย

ล้วงเข้าไปกระทบก้อนเนื้อที่ซุกอยู่ภายใน

อรเอามือมาจับมือผมที่ทำท่าจะแกะตะขอยกทรงให้หยุดยั้งอยู่แค่นั้น

"พอเถอะค่ะ" เธอพูดเสียงปนหอบ

"ผมรักอร อยากกอดอรอย่างนี้" ผมป้อนคำหวานเป็นการเล้าโลมอารมณ์ของเธออีกทาง

เธอเหลือบดวงตาขึ้นมองผม

"จริงนะ ผมรักคุณจริง ๆ " ผมกระซิบย้ำแล้วก็จูบเบา ๆ ที่เปลือกตาของเธอ ก่อนจะจูบไล่ละเรื่อยไปทั่วทั้งใบหน้าของเธอ

มาถึงตอนนี้ผมรู้สึกว่าเหตุการณ์มันปลอดโปร่งขึ้น ไม่มีการดิ้นรนขัดขืนอะไรให้ต้องหงุดหงิดหัวใจต่อไปอีก

กระดุมเสื้อของเธอถูกแกทีละเม็ด จนกระทั่งเปิดเผยออกให้เห็นผิวขาวนวลที่ไม่มีวันถูกแสงแดดของเธอ และยกทรงสีขาวบริสุทธิ์ที่ปกปิดเต้าทั้งสองข้างของเธอเอาไว้ ให้พ้นจากการถูกสายลมโลมเล้าและนัยน์ตาซุกซนของคนทั่ว ๆ ไป

จมูกของผมคงทำหน้าที่เก็บเติมความหอมหวานต่อไปบนความขาวเนียนของผิวเนื้อ และเพียงผมใช้ความพยายามอีกเล็กน้อย ทั้งเสื้อและยกทรงก็มีอันเป็นหลุดพ้นออกไปจากตัวของอร

หน้าอกของเธอตั้งแข็งเป็นไตรูปร่างขนาดชาละเปาใบละห้าบาท เอามือกำลงไปจับได้เต็มไม้เต็มมือดีแท้

ร่างของเธอแอ่นขึ้นมาเมื่อถูกผมฝังจมูกลงไปที่กลางร่องอกของเธอ และซุกไซ้ไปทั้งสองข้าง ก่อนจะค่อยเลาะเล็มปลายลิ้นไปที่จงอยเม็ดติ่งบนยอดของเธอ

"ซี๊ด...ซีย์...เฮาว์...ฮาชซ์..."

เธอครางร่างบิดไปมาด้วยความเสียวกระสันต์เต็มที่ มือข้างหนึ่งของผมถูเรื่อยลงไปคลำเคล้นที่เป้ากางเกงยีนส์ของเธอ

ความรู้สึกบอกกับตัวเองว่าเนื้อที่บริเวณนั้นของเธอมันช่างไหนกนูนเต็มไม้เต็มมือดีเหลือเกิน

"อย่าค่ะ" เธอห้ามแล้วพยายามจะจับมือผมออกจากการโจมตีจุดนั้น

ผมทำตามอย่างว่าง่ายละมือจากการกำขยำเนินเนื้อไหนกรูปหลังเต่ามาเป็นปลดตะขอกางเกงยีนส์ของเธอให้หลุดออกจากกันแทน

ถึงช่วงนี้ดูเหมือนเธอจะรู้ตัวแล้วว่า จะต้องพบกับอะไรในช่วงสุดท้าย เธอจึงพยายามรวบรวมกำลังสติสัมปชัญญะขัดขวางการบุกรุกเล้าของผมอีกครั้ง แต่มันก็ดูอ่อนปวกเปียกเสียเหลือเกิน

ในที่สุดกางเกงยีนส์ของเธอก็ถูกรูดให้ไหลลงมากองอยู่ที่หัวเข่า เผยให้เห็นกางเกงในสีเหลืองอ่อนที่ปิดซ่อนเร้นเจ้าเต่าตัวงามเอาไว้ แต่ก็พอมองเห็นคราบสีดำของตะไคร่น้ำที่เกาะอยู่บนกระดองได้ลาง ๆ

จมูกและลิ้นของผมแลบเลียไป...แผ่นท้องอันแบนราบ พร้อมกับ... ๆ ใช้มือรูดเจ้ากางเกงลิงตัวน้อย...อนไหลต่ำลงไป โดยที่เธอไม่ได้ข...อะไร จนในที่สุดเต่าทองตัวน้อยของเธอก็โผล่มาปรากฏกับสายตาผมที่จ้องมองอย่างตะลึงลาน

นินเนื้อบริเวณนั้นเนียนเรียบ...ที่ไหนกก็ได้ส่วนรับกับช่วงขากลม...ไคร้าปตะไคร่เกาะสีดำช่วยขับ...ให้พิลาศยิ่งขึ้น

...มือลูบไปเบา ๆ อย่างหลงให...สาวปิดท่อนขาขาวอวบ...กัน คล้ายจะป้องกันเจ้าเต่าน้อย...จากการจู่โจมของศัตรู

เสียงฝีเท้าคนเดินดังขึ้น ทำให้ผมสะดุ้งรีบหันไปที่ประตูซึ่งเปิดแง้มเผยออยู่ ผมกระโดดพรวดเดียวถึงประตู และจัดการปิดมันเข้ามาลงกลอนอย่างแน่นหนา ก่อนจะกลับมายังร่างที่นอนหอบหายใจระรวยของหญิงสาว

เธอขยับทำท่าจะลุกขึ้น แต่ผมกลับกอดรวบร่างของเธอให้นอนลงไปตามเดิม เริ่มบทโลมเล้าจูบที่ริมฝีปาก ซอกคอ ติ่งหู และทรวงอกทั้งสองของเธออย่างหนัก จนเธอนอนหายใจระรวย ผมก็จัดการดึงเจ้ากางเกงที่ยังคาค้างเติ่งของเธอให้หลุดพ้นออกจากตัว โดยที่ไม่ลืมจะจัดการทำตัวเองให้เป็นชีเปลือยตามไปด้วย ก่อนจะโถมร่างลงคลุกเคล้ากับเธออีกครั้ง

ผมเฝ้าจูบลูบไล้โลมเลียไปทั่วทุกหนแห่งในร่างกายของเธอ จนแทบจะไม่มีตรงไหนที่จะรอดพ้นจากการสำรวจของผมไปได้ ก่อนที่ผมจะใช้เจ้าท่อนเนื้อของผม เข้าไปกวาดล้วงภายในลำคอของเต่าเธอ จนเธอส่งเสียงครางระงม กอดรัดผมจนแยกไม่ออกว่าแขนใครขาใคร

หลังจากสงครามสวาทจบสิ้นลง ผมกับเธอจัดการกินอาหารที่ซื้อมาด้วยกันอย่างเอร็ดอร่อย เป็นการเรียกพลังงานที่สูญเสียไปให้กลับคืนมาอีกครั้ง

"ไหนว่าจะมาช่วยอรซักผ้า" เธอถามหลังจากอิ่มเสร็จสิ้นการกินอาหารมื้อเช้า

"แน่นอน" ผมพยักหน้ายืนยัน

เราทั้งคู่ช่วยกันซักผ้าอย่างสนุกสนาน และก่อนที่จะตากผ้าผมก็เปิดเกมสวาทสงครามได้สะดือกับเธออีกครั้ง ซึ่งคราวนี้ทุกอย่างราบรื่น ผมไม่ต้องไปสูญเสียกำลังในการปล้ำฟัดกับเธอให้เหนื่อยเปล่า ๆ

วันนั้นผมอยู่กับเธอในห้องจนถึงค่ำ จึงได้กลับด้วยร่างกายที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรง แต่หัวใจก็ชุ่มชื่นเปี่ยมล้นไปด้วยความสุข เพราะผมกับเธอบรรเลงเพลงรักกันถึงสี่เกมรวด

พอมาถึงตอนนี้หลายคนคงนึกอยากจะถามผมว่า แล้วตอนนี้ล่ะเธอไปไหน ยังอึ๊บกันอยู่อีกหรือเปล่า

บอกให้ก็ได้ครับว่า ตอนนี้เธอกับผมเลิกยุ่งเกี่ยวกันแล้ว เพราะผมมารู้ภายหลังว่าเธอมีสามีแล้ว แต่อยู่ในฐานะเมียน้อย โดยที่นาน ๆ ผัวเธอจะมาหาสักครั้ง

นี่เป็นเหตุผลที่ผมเลิกกับเธอ ทั้ง ๆ ที่หัวใจของผมยังคร่ำครวญเรียกหาเธออยู่ แต่ผมไม่มีนิสัยที่จะทำตัวเป็นแมวขโมย ทำร้ายจิตใจของลูกผู้ชายด้วยกัน เพราะถือคติว่า ผู้หญิงไม่ไร้เท่าใบพุทรา ผมถึงได้บอกเลิกกับเธอ แต่ก็มีข้อแม้ว่าวันใดที่เธอมีอิสระแล้ว ก็ขอให้นึกถึงผมเป็นคนแรกก็แล้วกัน

เกม รัก ใน หอ แดง

ทฤษฎีของ "ยิน-ยาง" สอนการกำเนิดของมนุษยชาติ ตำรา "ซู-นุ ชิง" เผยกามสูตรของการร่วมเพศ

"เข้ามาเล่นกันเถอะยู ล้างทุกวันไม่สะอาดไม่ต้องจ่ายตังค์"

"ขอเชิญชิมดูของจริงนะจ๊ะ"

"ของฉันนิ่งไปเลย ลองดูซิคะ"

ภาษาเหล่านี้จะได้ยินอย่างซ้ำซากที่บริเวณโสเภณีชั้นต่ำ ผิดกับพวกระดับสูงที่มีพิธีรีตรองมากมายไม่แร่ดร่าน ซึ่งคติของนางโสเภณีเหล่านี้คือ **"จ่ายบนเตียง"**

ผู้หญิงโสเภณีเหล่านี้ได้ชื่อว่าเป็นพวกรองรับอารมณ์ของชาวต่างชาติ ถูกดูหมิ่นดูแคลนกับคนจีนด้วยกัน แม้แต่โสเภณีชั้น "ไก่ฟ้า" เดินอยู่ตามถนนฟู่เจา ยังเชิดจมูกใส่ด้วยความรังเกียจ

โสเภณีชั้นสูงยังแบ่งแยกออกเป็นสองชั้นคือ "สาวบริสุทธิ์" (ก้วนเจน) และ "สาวอันเป็นที่นิยม" (ฮั่งก้วงเจน) ก็คือ โสเภณีที่เป็นพรหมจารีย์ หาก ลูกค้าคนใดประสงค์จะเป็นผู้ขยายกลีบดอกไม้ ก็มีเงื่อนไขอยู่สองประการคือ

ประการแรกจัดงานเลี้ยง "ดอกไม้" หรือจ่ายเงินรอบวงเพื่อเอาหน้า ส่วนประการที่สองคือ ใช้เงินก้อนใ[illegible]ซื้อตัวจากแม่เล้าตามราคาตกลงกัน ข้อหลังนี้มานิยมกันตอนฝรั่งเข้า[illegible]ดินแดนตอนใต้ของจีน

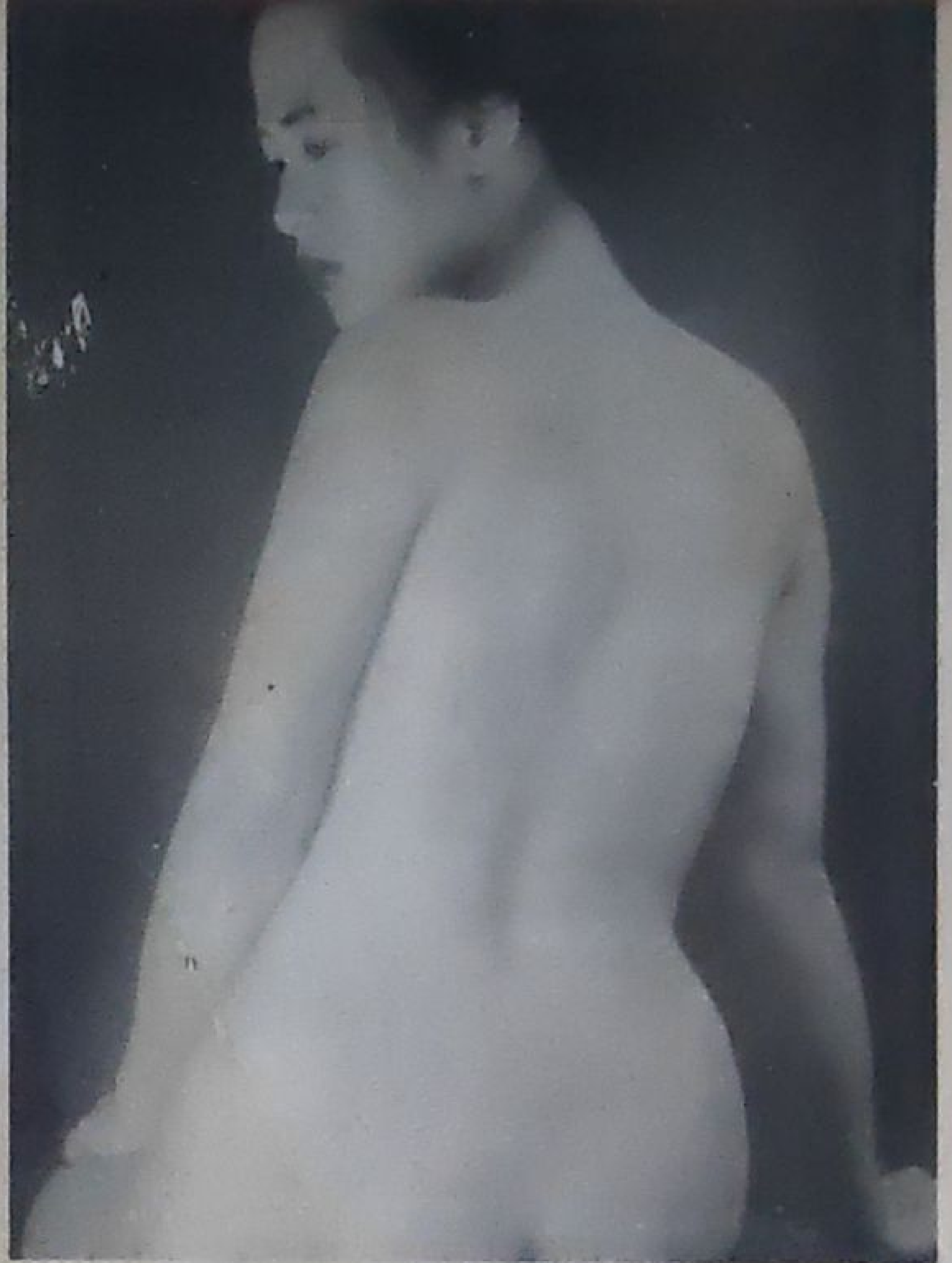
พิธีกรรมเปิดบริสุทธิ์ของโสเภณีจีน คืนแรกเรียกว่า "จุดเทียนเล่มใหญ่) คล้ายกับคืนวิวาห์คู่บ่าว-สาว

ก่อนลูกค้าจะขึ้นเตียงบ[illegible]แม่เล้าจะสอนลูกสาวว่า จะต้องวา[illegible]สีขาวไว้รองรับบนส่วนเ[illegible]เมื่อเสร็จกิจ จะต้องชำระ[illegible]นั้นเพื่อให้รอยเลือด[illegible]จรรย์" ติดผ้าเป็นเครื่อ[illegible]หญิงสาวนั้นบริสุทธิ์

เช้าวันรุ่งขึ้นแม่เล้าจะเข้าไปในห้อง เพื่อแสดงความยินดีต่อหนุ่มสาว จนถือเป็นประเพณี และหากทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ลูกค้าก็มีสิทธิ์ชมเชยร่วมรักกับนางต่อไปอีกสามวันสามคืน โดยไม่ต้องจ่ายเงินเพิ่ม

แต่ถ้าหากว่านางผู้นั้นไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าบริสุทธิ์จริงแล้ว ลูกค้ามีสิทธิ์เรียกเงินคืนได้ แม่เล่าจะปฏิบัติตามเงื่อนไขด้วยความยินดี และโสเภณีนางนั้นจะต้องรับเคราะห์กรรมอย่างแน่นอน

ส่วนใหญ่ลูกค้าระดับเปิดบริสุทธิ์

มีพวกเจ้าชายและขุนนางมหาเศรษฐีร่ำรวย ยอมเสียเงินกับการเปิดบริสุทธิ์[illegible]งสาวเพียงครั้งเดียว คนจีนก็ถือว่า[illegible]ศักดิ์ศรีและได้กำไรต่อสุ[illegible]ภาพร่างกาย

[illegible]จรรยาบร[illegible]อาชีพนี้เป็นไปอย่างเข้มงวด จนกระ[illegible]ราชวงศ์แมนจูได้ล้มลงในปีค.ศ.191[illegible] ต่อจาก[illegible]นอีก 2 ปี จักรพรรดิกวงซูก็สวรรคต และอีก 2 วันต่อมา พระนางซูสีไทเฮาก็สิ้นพระชนม์ชีพเช่นเดียวกัน

ระยะนั้นสถานการณ์ในนครเซี่ยงไฮ้เริ่มจะเปลี่ยนไป การค้าประเวณีเป็นธุรกิจมากขึ้น ในสมัยตอนต้นของการสถาปนาประเทศจีนขึ้นเป็นสาธารณรัฐ ธุรกิจค้าเนื้อสดและน้ำกามในนครเซี่ยงไฮ้เจริญรุ่งเรืองอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นยุคทองของสมัยโสเภณีทีเดียว

จากสนธิสัญญาของการยึดครองก่อตั้งรกรากของฝรั่งเศส บนนครเมืองท่าเซี่ยงไฮ้ บรรดาขุนศึกคอรัปชั่นและพวกศักดินาขุนนางที่เคยร่ำรวยอยู่ตามเมืองต่าง ๆ ที่แพ้สงคราม แห่งการโค่นล้มราชวงศ์แมนจู ต่างได้หลั่งไหลเข้ามาในนครเซี่ยงไฮ้ เพื่อจุดหมายปลายทางที่แตกต่างกัน

บรรดาขุนศึกส่วนใหญ่อยู่บ้านนอกคอกนา ซึ่งบังเอิญมีโชคขึ้นมาในช่วงแห่งการศึกสงครามกลางเมือง เมื่อได้รับยศฐาบรรดาศักดิ์เป็นนายพล จึงแสวงหาความสุขจากการเปิดบริสุทธิ์เหมือนพวกขุนนางทั้งหลาย ขุนศึกเหล่านั้นมีความเชื่อว่า หากตัวเองได้ร่วมรักบุกเบิกพรหมจรรย์แล้วไซ้ จะทำให้มีชีวิตยืนยาวและมีโชคดี

ต่อ ๆ มาแม่เล้าทั้งหลายได้ใช้วิธีการอันชาญฉลาดออกใช้กับลูกค้าคนอื่น ๆ ที่คลั่งกับความต้องการบุกเบิกพรหมจรรย์ จนทำให้ความเชื่อและศรัทธาเดิมที่เคยปฏิบัติมาเสื่อมไป ในที่สุดคำว่า "พรหมจรรย์เลือดไก่" จึงเป็นที่ฮือฮาในหมู่นักเที่ยว

ในปัจจุบันนี้ประเทศจีน อันมีระบบการปกครองแบบสาธารณรัฐได้วิวัฒน์ไปสู่สังคมใหม่ ประชาชนทุกคนต่างมีความตั้งใจจะพัฒนาประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมและความเก่าแก่เป็นมายาวนาน

"เกมรักในหอแดง" จึงขออวสานลงเพียงแค่นี้ คิดว่าท่านผู้อ่านคงจะได้ความรู้จากเรื่องราวของประวัติศาสตร์ไม่มากก็น้อย...สวัสดีครับผม!

(จบบริบูรณ์)

รสสวาท

ตอนที่ 1.

ชีวิตของผมอาจจะไม่เหมือนคนอื่นที่เขียน ๆ กันมา เพราะผมมาอยู่กรุงเทพฯไม่ได้มาอยู่ในคราบของนักศึกษาระดับไหนทั้งนั้น ไม่ว่ามหาลัยเปิดหรือปิด แต่ผมมาอยู่ในสภาพของผู้อี้ภัยที่ไม่ใช่การเมืองหรือการมุ้งหากทว่าเป็นการหนีจากบาทาของกลุ่มศัตรูคู่อาฆาตแทน เพราะขืนอยู่ที่ถิ่นเดิมมีหวังนอนหยอดน้ำข้าวต้ม หรือถ้าโชคดีบางทีอาจได้ไปทัวร์เมืองยมโลกเอาเสียด้วย

ที่เรื่องของเรื่องมันเป็นอย่างนั้นก็ไม่มีอะไรมาก นอกจากว่าผมได้หวดเจ้าคู่อริของผม ซึ่งเป็นลูกของผู้มีอิทธิพลจนนอนหยอดน้ำข้าวต้ม เพราะเรามาคั่วชะผู้หญิงคนเดียวกัน แต่เสน่ห์ของมันสู้ผมไม่ได้ สาวไม่สนมันเลยพาลหาเรื่องอัดผม แต่โชคไม่เข้าข้างกลับถูกผมอัดแทบกระอักแทน

ผมดุหรัดดุเหร่เข้ากรุงเทพเมืองฟ้าอมรด้วยเสื้อผ้าชุดเดียว โดยอาศัยโหนมากับรถน้ำมัน รอนแรมตากแดดตากฝนถึงสองวันสามคืนเต็ม ๆ ทั้ง ๆ ที่ในกระเป๋ามีเงินติดตัวเพียงร้อยกว่าบาท

ก้าวแรกที่เหยียบกรุงเทพผมงงไปหมด เมื่อเห็นแสนไฟสีแสงทั้งคนทั้งรถวูบวาบตื่นตาตื่นใจไปหมด แต่ที่น่าตื่นเต้นกว่าก็คือ ในตัวผมเหลือเศษแบ็งก์สิบเก่า ๆ อยู่เพียงสองใบและเหรียญบาทอีกสามอันเท่านั้นเอง

เราจะไปไหนดี?

เป็นคำถามแรกที่ผมถามตัวเอง

ตะขอกางเกงของเธอถูกผมปลดทั้ง ๆ ที่ใบหน้ายังคลุกเคล้าคลอเคลียกับเต้าเต่งตึงทั้งคู่ของเธอ

เมื่อได้เหยียบลงบนพื้นปูนซีเมนต์ของความศิวิไลแห่งเมืองสวรรค์ที่ชาวภูธรอย่างพวกผมถวิลหาที่จะเข้ามาเป็นส่วนเกิด ดุจไม้ประดับที่หาราคาไม่ได้

ขณะที่สองขาพาก้าวย่ำไปตามพื้น สมองทึบ ๆ ของผมก็พยายามนึกลำดับถึงรายชื่อของเพื่อน ๆ ที่มีโอกาสเข้ามาอยู่ก่อนแล้ว

"ไอ้เบิ้ม!!"

คือชื่อที่ผมนึกได้อย่างสนิทใจหลังจากที่นึกถึงคนอื่นไปแล้วสองสามคน

หอพักย่านสะพานควายคือเป้าหมายที่ผมจะต้องไป เมื่อหวนคิดถึงคำบอกของมันเมื่อปีกลายที่เจ้าเบิ้มกลับไปเยี่ยมบ้านเกิด และรายงานกับผมว่าเช่าห้องอยู่เพียงลำพังคนเดียว

หลังจากสอบถามถึงเส้นทางมาสะพานควายจากคนที่เดินสัญจรผ่านไปมาจนรู้ชัดแล้ว ผมนายเบิร์ดที่ไม่ใช่นามสกุลแมคอินไตย์ ก็พาตัวเองบินแบบนกปีกหัก มาจนกระทั่งถึงหอที่เพื่อนผมพักอยู่

เจ้าเบิ้มดีใจมากเมื่อเปิดประตูห้องโผล่มาพบหน้าผม ในขณะที่ผมเองหิวข้าวจนท้องแทบขาด เพราะเงินในตัวเหลือเพียงสิบบาทสุดท้าย

"เฮ้ย! มายังไงวะเบิร์ด" เบิ้มทักเสียงดังด้วยใบหน้ายิ้มระรื่น

หัวใจผมอุ่นวาบขึ้นเมื่อเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของเพื่อนที่ตัวเองสู้อุตส่าห์ตะเกียกตะกายมาหา

"เกาะรถไฟมาว่ะ" ผมตอบเสียงหอบ ๆ

"เข้ามาก่อนโว้ย ห้องมันรกหน่อยนะเพื่อน ข้าเพิ่งกลับมาจากงานเหมือนกันไม่ได้เก็บกวาดเลย"

ผมเดินเข้าไปภายในห้องแคบ ๆ กวาดสายตามองดูใบหน้าหวาน ๆ จากดาราสาวที่เพื่อนผมบรรจงตัดจากหน้าปกหนังสือเอามาแปะไว้ที่ข้างฝาจนเต็มพรืดไปหมด

"ร้อนหน่อยนะเพื่อน กะว่าจะซื้อพัดลมสักตัว แต่กลัวไม่มีเงินจ่ายค่าไฟว่ะ"

ผมมองหน้าเพื่อน ขณะที่ในใจนึกต่อว่า คนหิวจะตายห่าเสือกพูดเรื่องบ้าอะไรก็ไม่รู้

"เอ็งกินข้าวมาหรือยังวะ" เบิ้มหลุดคำถามออกมา ซึ่งทำให้ผมแสนจะปลื้ม

ผมส่ายหน้า

"ไปลงไปกินข้าวกันก่อน เดี๋ยวค่อยมานอนคุยกัน"

ไม่ต้องรอให้พูดซ้ำ ผมรีบสปริงตัวออกไปยืนรออยู่หน้าห้อง ในขณะที่เจ้าเบิ้มรีบแต่งตัวอย่างลวก ๆ สลัดกางเกงกีฬาที่นุ่งอยู่ไปกองกับพื้น แล้วหยิบเอายีนส์ตัวเก่งขึ้นมาสวมคว้าเสื้อยืดคอกลมมาพาดไหล่ล็อคประตูห้องอย่างแน่นหนา ราวกับกลัวจะมีใครมาขโมยสมบัติพระศุลีของมัน ก่อนจะออกเดินนำหน้าพาผมที่ท้องไส้ปั่นป่วนคร่ำครวญจนแทบจะได้ยินออกมาถึงข้างนอก

ร้านที่เจ้าเบิ้มพาผมไปนั่งเป็นร้านอาหารเล็ก ๆ ที่มองแล้วก็เหมาะกับเสถียรภาพของคนอย่างพวกผม ที่จะได้อาศัยฝากท้องกันตายไปวัน ๆ

เบิ้มสั่งเบียร์มาให้ผมดื่มกลั้วคอเป็นการขับไล่ความเหนื่อยเหนื่อยและเรียกน้ำย่อยไปในตัว ก่อนจะสั่งอาหารมากิน

"แจ๋ว มานี่หน่อยซิ"

เสียงเบิ้มเรียกเด็กสาว ซึ่งทำหน้าที่เสิร์ฟซึ่งเดินผ่านมาพอดี

"เอาอะไรพี่เบิ้ม" เด็กสาวเจ้าของนามว่าแจ๋วเข้ามาเกาะโต๊ะถาม

"ขอน้ำให้เพื่อนพี่หน่อยซิ" เบิ้มบอกพร้อมกับหันมาถามผมที่นั่งมองดูเด็กสาวอยู่เงียบ ๆ

"เอาน้ำอะไรดีเบิร์ด"

"ชื่อเบิร์ดหรือพี่" เด็กสาวถามพร้อมกับยิ้มให้

ผมยิ้มตอบ ขณะในใจนึกบอกกับตัวเอง

เด็กอะไรหน้าตาน่ารักจริง ๆ

"ขอน้ำเปล่าก็แล้วกัน"

เด็กสาวยิ้มก่อนจะเดินผละจากไป และกลับมาพร้อมด้วยน้ำเย็นสองแก้ว

"ขอบใจนะแจ๋ว" เบิ้มหันไปบอก ก่อนจะยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม

ผมหันไปมองเด็กสาวซึ่งเธอ

ก็มองผม สายตาเราสบกัน ผมยิ้มให้เธอ ซึ่งเธอก็ยิ้มตอบให้ผม

"เป็นไง" เบิ้มถามหลังจากที่เด็กสาวเดินจากไป

"หน้าตาน่ารักดี" ผมพูดขณะส่งสายตามองไปยังร่างของเด็กสาวที่กำลังบริการลูกค้ารายอื่นอยู่ในร้าน

หลังจากนั้นมาทุกเย็นผมจะมานั่งกินข้าวที่ร้านของแจ๋วเป็นประจำพร้อมกับเบิ้ม และสร้างความสนิทสนมระหว่างผมกับเธอให้รุกก้าวหน้าต่อไปจนถึงขั้นที่ผมจะต้องมานั่งเป็นเพื่อนคุยกับเธอจนปิดร้านทุกวัน โดยที่ลุงป้าของเธอซึ่งเป็นเจ้าของร้านก็ไม่รังเกียจในการสนิทสนมคบหาของผมกับเธอ

วันนั้นมันเป็นวันสิ้นเดือน ผมรีบดิ่งมาที่ร้านของแจ๋วด้วยหัวใจอันร้อนรน หลังจากที่รับเงินเดือนค่าแรงของผม...อ้อ...ผมลืมบอกคุณ ๆ ไปว่าผมได้งานทำแล้ว โดยที่เบิ้มเป็นผู้ฝากให้ ก็ที่ร้านซึ่งเบิ้มทำอยู่นั่นแหละ โดยหัดงานช่างพ่นสี วัน ๆ ก็นั่งขัดกระดาษทรายขูดสีเก่าจากตัวรถที่เจ้าของเอามาพ่นสีใหม่ ได้เงินเดือน 1,200 บาท ซึ่งก็พอคุ้มค่าเหนื่อย ตอนเช้ากับกลางวันอาศัยกินที่ร้านมันก็พออยู่ได้

"พี่เบิ้มยังไม่มาหรือเบิร์ด"

เธอร้องถามเป็นการทักขึ้น เมื่อเห็นผมเดินเข้ามาในร้านเพียงคนเดียว ผมหันไปยิ้มให้กับป้าของเธอก่อนจะหันมาตอบ

"เบิ้มทำโอ พี่เลยมาก่อน"

"พี่เบิร์ดจะกินอะไรล่ะ" เธอถาม

"แจ๋วมีอะไรให้พี่กินบ้างล่ะ" ผมย้อนมองเธอด้วยสายตาหวานฉ่ำ

เธอทำท่าอายหลบสายตาผม ผมมองไปรอบ ๆ ร้านเห็นเป็นจังหวะปลอดคน จึงกระเถิบเข้าไปใกล้ ๆ แล้วกระซิบกับเธอ

"พี่มีของมาฝากแจ๋วด้วย"

เธอทำหน้าตื่นเต้น ขณะที่ผมค่อย ๆ ล้วงกล่องของขวัญออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

"สวยไหม" ผมถามเมื่อแกะกล่องของขวัญให้เธอดูแหวนหัวพลอยวงเล็ก ๆ ที่ซื้อมาจากร้านจิวเวอรี่

เธอพยักหน้า

"พี่ให้" ผมพูดแล้วยัดกล่องแหวนใส่ในมือของเธอ

หลังจากกินอาหารเสร็จ ผมก็นั่งคุยเป็นเพื่อนกับเธอจนปิดร้านเหมือนเช่นปกติทุกวัน และเมื่อก่อนที่ผมจะกลับก็ถามเธอขึ้นว่า

"อาทิตย์นี้แจ๋วว่างหรือเปล่า"

เธอมองหน้าผม

"พี่เบิร์ดจะทำไมหรือจ๊ะ"

"พี่จะชวนแจ๋วไปดูหนังกับพี่"

เธอทำหน้าครุ่นคิด

"แจ๋วต้องบอกป้าก่อน"

"วันอาทิตย์ตอนสิบโมงพี่จะมารับนะ" ผมบอกโดยไม่รอฟังว่าเธอจะขออนุญาตป้าได้หรือไม่

เมื่อกลับมาถึงห้อง ผมก็นอนกระหยิ่มอยู่ในใจ คิดวางแผนที่จะได้เคลมร่างสมส่วนของเด็กสาวหลังกลับออกจากโรงหนัง เพราะผมก็ไม่ใช่ไก่อ่อนที่จะมองสายตาของเธอไม่ออกว่าเธอก็ชอบผมเข้าเต็มทรวงแล้ว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แม่ผีเสื้อไฟ

10

สาวน้อยนอนดิ้นละบัดสั่นด้วยความเสียวซ่าน และเมื่อถูกไซ้ลงมากับเนินเนื้อ ปากก็ดูดความฉ่ำเยิ้มอย่างเมามันส์

ลิ้นสากของชายหนุ่มยอดนักรักไม่อยู่นิ่งตวัดไปมาตามร่องเต่งตึงของเนื้อสาว รสชาดเค็มมันปะแล่มเล่นเอาทั้งผู้เล็มและผู้ถูกเล็มจิกนิ้วเล็บตัวเกร็งทื่อไปหมด

"ขยับมาทางนี้ซิจ๊ะ พี่จะช่วยอีกแรง"

ลินดากระซิบผะแผ่วที่ซอกหูของกินรี เธอทำตามอย่างว่าง่าย แต่พอขยับกายเท่านั้น ร่างของชายโถมเข้ามาอีกครั้ง

คราวนี้จงอางที่ผงาดแผ่แม่เบี้ยกำลังมองหารูจะมุดหนี เพียงแต่แตะผ่านประตูสวรรค์เท่านั้น มันก็ผลุบหายไปอย่างไหลลื่น และค่อยจมหายเข้าไปในกลีบเกสรสวรรค์

"พี่...อุ๊ย...ยูว์...พี่ลินดา...โอ้...โอวว์"

หน้าอกอันอวบอิ่มของกินรีถูกมือของลินดาบีบคลึงเบา ๆ มันรับจังหวะการกระแทกของชายหนุ่มพลังม้าที่กำลังพยศอย่างหึกเหิม

ขณะเดียวกันนั้น มือของหนุ่มใหญ่ลูกม้าน้ำก็สอดเข้าไปในร่องขาของลินดา ขยับนิ้วแทรกเข้าไปกลีบเนื้ออันปกคลุมหนาด้วยขนดกดำ...มันลื่นไหลไปด้วยเมือกไคลแห่งอารมณ์ฉ่ำชื้น

ต่างคนต่างดิ้นส่ายละบัดดุจดังงูพันหลัก จุดมุ่งหมายปลายทางคือ สวรรค์อันชั่วชี้ช่ำใจ...แล้วทุกคนก็เดินทางถึงดวงดาวพร้อมกันในนาทีต่อมา

หลังพายุสวาทผ่านพ้นไป ระหว่างชายหนึ่งหญิงสอง

คนทั้งสามก็นอนกอดกันกลมดิกแทบจะหลอหลอมเป็นร่างเดียวกัน ในชีวิตที่เติบโตมาจนกระทั่งเป็น "อีตัว" ที่ช่ำชองชีวิต กินรียอมรับว่าเธอเองเพิ่งจะได้สัมผัสกับการเล่นรักหมู่เป็นประสบการณ์ครั้งแรก ซึ่งมันตอบไม่ถูกว่าเป็นความสนุกที่คุ้มหรือไม่เพียงใด

แต่ถ้าจะว่าไปแล้ว โอกาสอย่างนี้มันมีน้อยครั้งนัก มันเป็นเรื่องที่หาไม่ได้บ่อยนักหรอก ซึ่งจะได้มีประสบการณ์เช่นนี้

"หนูจะเล่าอะไรให้ผมรู้...เกี่ยวกับการตายของเพื่อนเธอ"

หนุ่มนักรัก "ลูกม้าน้ำ" ซึ่งปลอมตัวมาในคราบของนักเที่ยวพูดขึ้น ขณะที่ทั้งสามนอนก่ายกอดกันอยู่บนเตียง

"เปล่า...เปล่าหรอก...ยมนาเธอฆ่าตัวตาย"

"หนูสงสัยฆาตกรรมมิใช่หรือ บอกผมได้มั้ยว่าสงสัยใคร"

"ไม่ได้คิดเช่นนั้นหรอกค่ะ...ฉันพูดอะไรไม่ได้"

"ไม่ต้องกลัวนะ...บอกผมมาเถอะ"

ชายหนุ่มในคราบของนักเที่ยวพยายามซักความจริง

"เคยมีคนมาถามเพื่อล้วงความลับ แล้วไปเล่าให้เจ๊รู้"

"ผมเป็นตำรวจกองปราบนะ เธอไม่ต้องกลัว"

หนุ่มนักเที่ยวยืนยันตัวเองอย่างจริงจัง ทำให้กินรีลังเล

"บอกพี่เค้าไปเถอะกินริ พี่ลินดารับรองความปลอดภัย"

"ผมจะรายงานผู้บังคับบัญชา แล้วจะนำกำลังเข้ามาช่วยพวกเธอออกไปจากที่นี่...ผมให้สัญญาบอกผมมาเถอะ"

กินรีพยักหน้าเป็นเชิงตอบ แล้วทั้งสามก็กอดกันนอนม่อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลียจากเกมสวาท "เซ็กซ์หมู่"

ตะวันโด่งฟ้า...เพลาใหม่ได้เคลื่อนมาถึง

มาลากำลังเอะอะอยู่ในห้องอย่างอารมณ์เสีย

"อีหล้า...เฮ้ยอีหล้า...ตื่นรึยังมานี่จิ"

เงียบไม่มีเสียงตอบกลับ คงมีแต่นายเตี้ยว แมงดาคุมซ่องโผล่หน้าเข้าไปในห้อง และหญิงสาวเดินตามเข้ามาห่าง ๆ

"ให้ผมตามตัวมาแล้วครับ"

"นี่อีหล้า...แขกมาฟ้องฉัน มันเรื่องอะไรของหล่อนยะ"

น้ำเสียงตวาดจากเจ๊มาลา

"โธ่เจ๊...ไอ้แขกนั่นมันวิตถารจะไปแคร์อะไรมัน"

หญิงสาวหน้าตาบอกชัดว่าสาวเหนือ ส่งสำเนียงคำเมืองกับเจ้าของซ่อง

"อีหล้า...แกจะพูดยังงั้นไม่ได้นะ หล่อนน่ะมันแทบจะไม่มีราคาแล้ว ถ้าหากินที่นี่ไม่ได้ แกจะถูกส่งไปมาเลย์จำไว้"

เจ๊มาลาอารมณ์เกรี้ยวกราดให้กับลูกสาวในเล้ากระจก

"หนู...หนูจะไม่ทำเช่นนั้นอีกค่ะเจ๊"

หญิงสาวสารภาพ เมื่อถูกแม่เล้าดุด่าตำหนิ

"เออดี อย่าให้มีปัญหาอีก ถ้าแกไม่อยากถูกส่งไปอยู่มาเลย์จำไว้ใส่กลาหัวอีหล้า...ไปๆกลับไปได้แล้ว"

ราตรีกาลของคืนวันนั้น บรรยากาศภายในสำนักของเจ๊มาลาเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด เนื่องจากมีเหตุการณ์หลายอย่างประดังเข้ามา ทำให้นักเที่ยวทั้งหลายเกิดความเซ็ง

ปกติย่านฝั่งธนบุรีนั้นรถราทั้งหลายไม่ค่อยจะพลุกพล่านเหมือนฝั่งกรุงเทพฯ เพราะอยู่ในช่วงหน้าฝน

เมื่อเลยเที่ยงคืนไปแล้ว ก็ปรากฏว่าเหลือเพียงสถานบริการบางแห่งที่ยังเปิดอยู่ แสดงให้เห็นว่าแหล่งเริงรมย์เหล่านั้นเส้นใหญ่ปึ๊กจริง ๆ ไม่เช่นนั้นจะถูกกวาดล้างจับกุมในความผิดเปิดบริการเกินเวลา

สำนักของเจ๊มาลาเงียบ เพราะหมดชั่วโมงสำหรับแขก นอกจากจะมีลูกค้าค้างคืนกับหญิงสาวบริการเท่านั้น

กินรีสาวน้อยจากที่ราบสูงปิดห้องนอนตั้งแต่ยังไม่ดึก เพราะเธออารมณ์ไม่ค่อยจะเอ็นจอย

ความคิดฟุ้งซ่านกระเจิดกระเจิงไป

คิดถึงพ่อเลี้ยงที่หลอกเธอขายให้กับเจ้าเขมรหัวล้านอันโดย และสงสารแม่ที่ไม่รู้อีโหน่อีเหน่อะไร

ใจหวลนึกไปถึงหนุ่มบุญเริ่มลูกผญบ.คนรัก ที่ได้ตัวของเธอไปครอบครองเป็นคนแรก คิดแล้วก็ภูมิใจที่พรหมจารีของความเป็นหญิงได้มอบให้กับชายคนรักเป็นผู้พิชิต ก่อนที่ทุกอย่างมันจะเป็นไปอย่างกู่ไม่กลับเช่นทุกวันนี้

หากกินรีรู้ว่าชีวิตชะตากรรมจะต้องเดินมาบนเส้นทางของผู้หญิงหาเงินอย่างจำใจเช่นนี้แล้ว เธอเองคงจะมีเวลาให้เป็นของตัวเองมากกว่านี้ จะใช้เวลาให้กับบุญเริ่มหนุ่มคนรักให้นานกว่าที่ได้รับ แต่เพราะคนเราไม่รู้อนาคตของตัวเอง จึงต้องเป็นไปเช่นนี้

นึก ๆ แล้วก็ให้ช้ำตัวเองอยู่ไม่หาย...กินรีหวลถึงอดีต

ตอนเป็นสาวรุ่นยังบริสุทธิ์ผุดผ่องไร้เดียงสาราคีคาว เธอไม่เคยรู้เลยว่า ชีวิตการมีคู่มีแฟนอยู่ร่วมกันมันเป็นอย่างไร

คุณเขียนมา

สาวนมสด

1.

เธอเป็นคนสวยน่ารัก ชนิดที่ว่าใครได้เห็นแล้วไอ้เรื่องจะมองผ่านไปโดยไม่หันกลับมามองซ้ำนะเป็นไปไม่ได้ ยิ่งได้พูดคุยกับเธอด้วยแล้วต่อให้ใจแข็งแสนแข็งก็ต้องถามตัวเองว่า ทำไมถึงแอบรักเธอเข้าแล้ว

ผมก็เป็นผู้ชายเคราะห์ร้ายอีกคนหนึ่งที่บังเอิญต้องมาพบและรู้จักกับเธอจนต้องกลายเป็นลูกค้าของเธอโดยอัตโนมัติ เพราะต้องการที่จะได้เห็นได้พูดได้คุยกับเธอมากกว่าที่จะติดใจในสินค้าที่เธอนำมาขาย

เธอชื่อ บังอร แต่ไม่ยอมเอาแต่นอนเหมือนเนื้อเพลง อาชีพของเธอคือพนักงานขายของโดยวิธีขี่จักร-ยานมาส่งให้กับเหล่าลูกค้าถึงหน้าประ-ตูบ้าน

สาเหตุที่ผมจะได้รู้จักกับเธอก็มีอยู่ว่า วันนั้น ผมเกิดปวดฟันขึ้นมาก็เลยเบี้ยวไม่ไปทำงานมันซะเฉย ๆ ยังงั้นแหละ และในตอนบ่ายเมื่ออาการปวดหายผมก็เกิดหิวขึ้นมาเลยตั้งตัวจะไปหาอะไรกินสักหน่อย เมื่อก้าวพ้นประตูบ้านออกมาผมก็ได้เห็นเธอเข็นรถจักรยานคู่ชีพออกมาพอดี

เพียงสายตาสบกัน เธอก็ยื่นยิ้มส่งมาให้ ซึ่งผมก็ยิ้มตอบแต่มันอาจจะไม่สดใสนักเพราะความตกใจ คาดไม่ถึงว่าคนน่ารักอย่างเธอจะยิ้มให้ผม

"ไม่ไปทำงานเหรอคะ" เธอถามอย่างสนิทสนม

"อ้า...อ้า...ผมพอดีวันนี้ปวดฟันเลยถือโอกาสเบี้ยว"

เธอยิ้ม มันเป็นรอยยิ้มที่ผมต้องยอมรับว่ามันช่างประทับใจผมเสียเหลือเกิน

"ไม่รับนมสดสักกล่องเหรอคะแก้หิว"

ผมพนักหน้า ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้นึกอยากกินแม้แต่สักนิด

เธอหยุดเจ้ารถคู่ชีพ หันไปเปิดตู้เก็บความเย็นที่วางอยู่บนตะแกรงท้ายรถหยิบเอานมสดมายื่นส่งให้ผม

"เอาอย่างจืดแล้วกันนะคะ จะได้ไม่มีคราบน้ำตาลจับฟันให้ปวดอีก"

ผมพยักหน้าอย่างไม่รู้จะทำอะไรดีกว่านั้น รับกล่องนมมาถือแต่ยังไม่ยอมล้วงเงินส่งให้

"ขายแถวนี้ทุกวันหรือครับ"

"ค่ะ" เธอตอบพร้อมกับรอยยิ้ม

"ผมไม่ค่อยได้เจอเลย"

เธอช้อนสายตามองผม

"ก็คุณไม่อยู่นี่คะ จะเจออรได้อย่างไง"

ผมยิ้มมั่ง แต่รอยยิ้มของผมคงจะไม่น่ารักเท่าของเธอแน่ ๆ

"ต่อไปนี้ผมเห็นท่าจะต้องอยู่มั่งแล้ว" เขาทำตาโต

"แล้วคุณไม่ไปทำงานหรือคะ"

"ทำครับ แต่ผมจะมาดักรออรตอนเวลาช่วงนี้" ผมพูดแล้วยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

"สิบโมงครึ่ง" ผมพึมพำด้วยสีหน้าฉงนเมื่อเห็นเวลาบนหน้าปัทม์

เธอหัวเราะกริ๊กออกมาอย่างกลั้นไม่อยู่

"อรดูซิครับ ของผมเพิ่งสิบโมงครึ่งจริง ๆ"

"ยี่ห้อเจอดั้งอีกแล้ว"

"สงสัยมันคงปวดท้องน่ะครับ เลยหยุดเดินเป็นเพื่อนผมตอนปวดฟัน"

"ซื่อสัตย์ดีนะคะ"

"ก็เจ้าของมันซื่อนี่ครับ นาฬิกามันก็เลยซื่อตาม"

"ตายเลยนี่ถ้าคุณไม่บอกอรไม่รู้นะคะว่าคุณเป็นคนซื่อ"

"รู้แล้วอรจะออกใบประกาศนีย-บัตรให้ผมหรือเปล่า" ผมยื่นหน้าถามเธอใกล้ ๆ

ในที่สุดกางเกงยีนส์ของเธอก็ถูกรูดให้ไหลมากองอยู่ที่หัวเข่า

เธอสั่นหน้า

"เดี๋ยวอรถูกแหกอก"

"ใครจะมาแหกอกคุณ หรือว่าอรมีแฟนแล้ว"

"แฟนคุณนะซิ"

ผมสั่นหน้า

"ผมยังไม่มีแฟน คนรูปไม่หล่อแถมพ่อไม่รวยอย่างผมใครเขาจะมาเป็นแฟน"

"มันก็ไม่แน่หรอกค่ะ"

"หรืออรจะมาเป็นแฟนผม"

เธอมองหน้าผม

"ว่าไงครับ" ผมรีบรุก

"ขอคิดดูก่อนค่ะ"

"ในที่สุดผมก็ถูกหลอกอีกครั้ง ผมพูดแล้วยกกล่องนมในมือขึ้นมาดู"

สงสารฉันบ้างไหมเจ้านมกล่องน้อย

"ถ้ากล่องนมไม่ตอบแล้วคุณช่วยบอกอรด้วยนะคะ"

เธอพูดแล้วก็จูงรถเดินจากผมไป เพื่อขายของให้กับลูกค้าคนอื่น ๆ ของเธอโดยมีสายตาของผมมองตามจนกระทั่งเธอลับสายตา

อีกสองวันต่อมา ผมถือโอกาส
หยุดพักร้อน เพราะไม่อาจจะทนคิดถึง
เธอได้ถึงกับต้องลงทุนลางาน ผมผลุด
ลุกผลุดนั่งเดินเข้าเดินออกจนนับครั้ง
ไม่ถ้วน มองนาฬิกาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง
จนกระทั่งเที่ยงแล้วก็ยังไม่มีวี่แววของ
เธอให้เห็น

หัวใจที่กระหยิ่มอิ่มเอมเริ่มห่อ
เหี่ยวทำท่าจะสิ้นเรี่ยวแรง เธอจะมา
หรือเปล่าหนอวันนี้ ผมถามตัวเองเป็น
ครั้งที่ร้อยสิบสองเห็นจะได้เมื่อเวลา
บอกบ่ายสองโมง หัวใจเริ่มท้อแท้สิ้น
หวัง

และแล้วเธอก็มาในขณะที่ผม
จวนเจียนจะสิ้นหวัง เพียงแว่บที่ได้เห็น
หัวใจที่เหนื่อยหน่ายท้อแท้พลันเกิด
พลังลุกโชติช่วง เธอยิ้มมาแต่ไกลเมื่อ
แลเห็นผม

"วันนี้ไม่ทำงานหรือคะ" เธอ
ถามผมเมื่อผมเดินออกไปเผชิญหน้า
กับเธอ

ผมสั่นหน้า

"คิดถึงอร เลยหยุด"

เธอเบิกตากว้างมองหน้าผม

"อะไรจะขนาดนั้น"

"ผมก็ไม่รู้" ผมพูดพร้อมกับ
สั่นหน้า

"ว่าเพราะอะไรผมถึงคิดถึงอร
มากขนาดนั้น อรรู้หรือเปล่า"

"รู้อะไรคะ" เธอถามเสียงแผ่ว

"ผมนั่งนับเวลารออรตั้งแต่เช้า
จนถึงนี่" ผมพูดแล้วยกนาฬิกาขึ้นม

ตรงหน้า

"ต้องตั้งอีกหรือเปล่าคะ" เธอถามยิ้ม ๆ ทำให้ผมต้องยิ้มตามไปด้วย

"วันนี้ไม่ต้องหรอกครับ เพราะมันก็รอคอยการมาของอรเหมือนผมรับรองไม่มีหลับ"

"ไม่น่าเชื่อเลยนะคะ"

"เชื่ออะไรครับ" ผมถามอย่างพอซื่อ

"เชื่อว่านาฬิกาเรือนนี้มันจะคอยอรนะซิคะ"

"แล้วถ้าบอกว่าเจ้าของนาฬิกาก็คอยอรจะเชื่อไหมครับ"

ต้องขอคิดดูก่อนคะ" เธอบอกหน้าแดงระเรื่อ

"ขอคิดอีกแล้ว" ผมพูดด้วยน้ำเสียงตัดพ้อ

"คราวก่อนก็ขอคิดยังไม่ให้คำตอบผมเลย มาคราวนี้ก็ขอคิดอีก" เธอยิ้ม

"ทานนมหรือเปล่าคะวันนี้"

"ขอผมคิดดูก่อน" ผมตอบเล่นลิ้น

"เรื่องแบบนี้ไม่ต้องเสียเวลาคิดมากหรอกค่ะ กินนมมีแต่ได้ประโยชน์บำรุงร่างกาย"

"แต่ไม่บำรุงหัวใจ" ผมค้าน

"ใครบอกคะ"

"ก็ผมบอกอยู่เดี๋ยวนี้นี่ไงครับ"

"ถ้าอย่างนั้นวันหลังอรจะเอายาบำรุงหัวใจมาด้วย"

"แสดงว่าอรห่วงผม"

เธอทำจมูกย่นเมื่อเห็นนัยน์ตาเจ้าชู้ของผม

ผมตัดสินใจยื่นมือไปจับแขนเธอบีบเบา ๆ

"วันอาทิตย์อรหยุดหรือเปล่า"

"ทำไมคะ"

"ถ้าอรหยุดผมจะชวนไปหาอะไรกิน"

เธอสั่นหน้า

ผมหน้าสลด

"อรต้องซักเสื้อผ้า" เธอรีบบอก

"ผมไปช่วยซัก"

"รู้จักบ้านอรเหรอคะ"

คำถามของเธอทำให้ใจผมชื้นเพราะแสดงว่าเธอไม่รังเกียจผม

"อรมารับผมซิครับ"

"ไม่ต้องหรอกค่ะรบกวนคุณเปล่า ๆ"

"ถ้าอย่างนั้นผมไปหาอรเอง" ผมรีบยื่นข้อเสนอใหม่

เธอนิ่งสีหน้าบอกถึงการครุ่นคิดตัดสินใจ

"หรืออรมีคนช่วยซักแล้ว" ผมถามเสียงร้าวราน

เธอส่ายหน้า

"ห้องของอรมันคับแคบ"

"นั่นมันเรื่องขี้ผง ผมถือว่าคับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก"

เธอมองหน้าผม แล้วก็พยักหน้า

ผมดีใจจนบีบแขนเธอแน่น

"เจ็บนะคะ" เธอร้องบอก

"ขอโทษครับอร ผมดีใจมากเกินไปน่ะครับที่อรไม่รังเกียจผม"

หลังจากนัดแนะเวลาและบอกสถานที่ซึ่งเธออาศัยอยู่ให้ผมได้รู้ แล้วเธอก็ไปเพื่อขายสินค้าตามหน้าที่ของเธอ

ผมเฝ้านับวันเร่งคืนเพื่อจะให้ถึงวันนัดเร็ว ๆ และแล้ววันอาทิตย์ก็มาถึง ผมรีบตื่นแต่เช้าแต่งตัวเสียหล่อเฟี้ยวตรงไปยังที่บ้านของเธอด้วยหัวใจอันกระหยิ่มยิ้มย่อง

อรมารอรับผมตามนัด

"นึกว่าคุณจะไม่มา รอนานหรือเปล่าคะ"

ผมส่ายหน้า ถือโอกาสจับมือเธอมากุมไว้

"ใครบอกอร ผมเฝ้ารอวันนี้มาเวลามันนานเหมือนสามปีทีเดียว"

"ทานข้าวมาหรือยังคะ"

"แล้วอรล่ะ"

เธอส่ายหน้า

"ธรรมดาอรทานสายค่ะ ต้องต้องซักเสื้อผ้าเสร็จก่อนถึงจะทาน"

เธอพาผมแวะซื้อข้าวหิ้วพะรุงพะรังมายังห้องพักของเธอซึ่งอยู่ชั้นบน เมื่อเข้ามาอยู่ภายในห้องซึ่งลับตาคน ผมดึงร่างของเธอเข้ามากอดและจูบที่แก้มของเธออย่างรวดเร็ว โดยที่เธอไม่ทันจะคาดคิดหรือระวังตัว ได้แต่ยืนตกใจตัวแข็งอยู่ในอ้อมแขนของผมนั่นเอง

•••

2.

"ปล่อยค่ะ เธอร้องพร้อมดิ้นรนเมื่อหายจากการตกตะลึง"

ผมรัดร่างเธอให้แน่นเข้าอีก ในสมองตอนนั้นร้องบอกกับตัวเองอยู่เพียงแต่ว่า

เราปล่อยไม่ได้ มันจะเป็นอะไรก็ให้มันเป็นไป

ผมพยายามใช้ทั้งจมูกและปากจูบฟัดไปตามใบหน้าและลำคอของเธอ ซึ่งเธอก็ดิ้นรนเต็มที่ แต่แล้วเธอคงจะเหนื่อยหรือเริ่มเคลิบเคลิ้มไปกับรสจูบของผมก็ยังเดาไม่ถูก อาการดิ้นรนที่แข็งขันในตอนแรกเริ่มอ่อนลง จนกระทั่งผมได้โอกาสทาบริมฝีปากของผมลงไปบนริมฝีปากของเธอ

อรถึงกับหลับตาปี๋อาการดิ้นรถผลักไสเปลี่ยนเป็นใช้สองแขนโอบรัดตอบที่ร่างของผม ริมฝีปากอ้าเผยอเปิดทางให้ปลายลิ้นของผมพุ่งฉกเข้าไปในปากกระทบกับลิ้นของเธอ

ผมค่อยประคองพาเธอไปยังที่นอนริมห้อง แล้วกดให้เธอนอนราบลงไป ในขณะที่เธอหอบหายใจแรง ๆ คล้ายกับคนที่ออกแรงเหน็ดเหนื่อยมาหยก ๆ

ผมถอนริมฝีปากออกจากเธอขณะที่อรหายใจยาว จมูกผมไซ้ลงมาที่ซอกคออันขาวผ่องกลมกลึงของเธอ และวนเวียนไซ้ขึ้นไปหาใบหู ค่อยใช้ปลายลิ้นแลบเลียที่ปลายใบหูของเธอเบา ๆ

"อื๋ย..." อรร้องออกมาเบา ๆ ด้วยความจั๊กกระจี้และเสียวซ่าน

น้ำเสียงของเธอยิ่งทำให้ผมได้ใจ เพราะกังวานมันบอกถึงความเคลิบเคลิ้มยินยอมพร้อมใจทุกอย่างมากกว่าจะคิดขัดขืน

มือผมลากมาคลำที่หน้าอกของเธอ ซึ่งถูกปิดด้วยเสื้อเชิ้ตบาง ๆ มันดูหยุ่นเหมาะมือดีจริง ๆ

"ไม่ค่ะ" เธอร้องห้ามแล้วเอามือมาจับมือผมไว้ให้หยุดยั้งการรุกคืบหน้า

ผมก้มลงจูบที่ริมฝีปากช่างห้ามของเธออีกครั้ง มือที่กดมือผมค่อยคลายและถูกโอบกอดรอบคอผมแทน ผมใช้หนักขึ้นมือค่อยเลื่อนเข้าไปภายใต้ชายเสื้อลูบไล้แผ่นเนื้อนวลเนียนบริเวณหน้าท้องของเธอ ละเรื่อยไปจนกระทั่งถึงปทุมถันอันตั้งตูมของเธอที่ถูกห่อหุ้มด้วยยกทรงเอาไว้

"อีคส์...เธอว์"

เสียงเธอหายใจแรง ทรวงอกที่ถูกมือผมกุมสะท้อนขึ้นลงตามจังหวะหายใจ มือที่คลำอยู่นอกยกทรงค่อย

ล้วงเข้าไปกระทบก้อนเนื้อที่ซุกอยู่ภายใน

อรเอามือมาจับมือผมที่ทำท่าจะแกะตะขอยกทรงให้หยุดยั้งอยู่แค่นั้น

"พอเถอะค่ะ" เธอพูดเสียงปนหอบ

"ผมรักอร อยากกอดอรอย่างนี้" ผมป้อนคำหวานเป็นการเล้าโลมอารมณ์ของเธออีกทาง

เธอเหลือบดวงตาขึ้นมองผม

"จริงนะ ผมรักคุณจริง ๆ" ผมกระซิบย้ำแล้วก็จูบเบา ๆ ที่เปลือกตาของเธอ ก่อนจะจูบไล่ละเรื่อยไปทั่วทั้งใบหน้าของเธอ

มาถึงตอนนี้ผมรู้สึกว่าเหตุการณ์มันปลอดโปร่งขึ้น ไม่มีการดิ้นรนขัดขืนอะไรให้ต้องหงุดหงิดหัวใจต่อไปอีก

กระดุมเสื้อของเธอถูกแกทีละเม็ด จนกระทั่งเปิดเผยออกให้เห็นผิวขาวนวลที่ไม่มีวันถูกแสงแดดของเธอและยกทรงสีขาวบริสุทธิ์ที่ปกปิดเต้าทั้งสองข้างของเธอเอาไว้ ให้พ้นจากการถูกสายลมโลมเล้าและนัยน์ตาซุกซนของคนทั่ว ๆ ไป

จมูกของผมคงทำหน้าที่เก็บดมความหอมหวานต่อไปบนความขาวเนียนของผิวเนื้อ และเพียงผมใช้ความพยายามอีกเล็กน้อย ทั้งเสื้อและยกทรงก็มีอันเป็นหลุดพ้นออกไปจากตัวของอร

หน้าอกของเธอตั้งแข็งเป็นไตรูปร่างขนาดชาละเปาใบละห้าบาท เอามือกำลงไปจับได้เต็มไม้เต็มมือดีแท้

ร่างของเธอแอ่นขึ้นมาเมื่อถูกผมฝังจมูกลงไปที่กลางร่องอกของเธอและซุกไซ้ไปทั้งสองข้าง ก่อนจะค่อยเลาะเล็มปลายลิ้นไปที่จงอยเม็ดติ่งบนยอดของเธอ

"ซี๊ด...ซีย์...เฮาว์...ฮาซซ์..."

เธอครางร่างบิดไปมาด้วยความเสียวกระสันต์เต็มที่ มือข้างหนึ่งของผมถูเรื่อยลงไปคลำเคล้นที่เป้ากางเกงยีนส์ของเธอ

ความรู้สึกบอกกับตัวเองว่าเนื้อที่บริเวณนั้นของเธอมันช่างโหนกนูนเต็มไม้เต็มมือดีเหลือเกิน

"อย่าค่ะ" เธอห้ามแล้วพยายามจะจับมือผมออกจากการโจมตีจุดนั้น

ผมทำตามอย่างว่าง่ายละมือจากการกำขยำเนินเนื้อโหนกรูปหลังเต่ามาเป็นปลดตะขอกางเกงยีนส์ของเธอให้หลุดออกจากกันแทน

ถึงช่วงนี้ดูเหมือนเธอจะรู้ตัวแล้วว่า จะต้องพบกับอะไรในช่วงสุดท้าย เธอจึงพยายามรวบรวมกำลังสติสัมปชัญญะขัดขวางการบุกรุกเล้าของผมอีกครั้ง แต่มันก็ดูอ่อนปวกเปียกเสียเหลือเกิน

ในที่สุดกางเกงยีนส์ของเธอก็ถูกรูดให้ไหลลงมากองอยู่ที่หัวเข่า เผยให้เห็นกางเกงในสีเหลืองอ่อนที่ปิดซ่อนเร้นเจ้าเต่าตัวงามเอาไว้ แต่ก็พอมองเห็นคราบสีดำของตะไคร่น้ำที่เกาะอยู่บนกระดองได้ลาง ๆ

จมูกและลิ้นของผมแลบเลียไปตามแผ่นท้องอันแบนราบ พร้อมกับค่อย ๆ ใช้มือรูดเจ้ากางเกงลิงตัวน้อยให้เลื่อนไหลต่ำลงไป โดยที่เธอไม่ได้ขัดขืนอะไร จนในที่สุดเต่าทองตัวน้อยของเธอก็โผล่มาปรากฏกับสายตาผมที่จ้องมองอย่างตะลึงลาน

เนินเนื้อบริเวณนั้นเนียนเรียบส่วนที่โหนกก็ได้ส่วนรับกับช่วงขากลมกลึง มีคราบตะไคร่เกาะสีดำช่วยขับความขาวนวลให้พิลาศยิ่งขึ้น

ผมค่อยเอามือลูบไปเบา ๆ อย่างหลงไหล ขณะที่หญิงสาวปิดท่อนขาขาวอวบให้เบียดชิดติดกัน คล้ายจะป้องกันเจ้าเต่าน้อยให้พ้นจากการจู่โจมของศัตรู

เสียงฝีเท้าคนเดินดังขึ้น ทำให้ผมสะดุ้งรีบหันไปที่ประตูซึ่งเปิดแง้มเผยออยู่ ผมกระโดดพรวดเดียวถึงประตู และจัดการปิดมันเข้ามาลงกลอนอย่างแน่นหนา ก่อนจะกลับมายังร่างที่นอนหอบหายใจระรวยของหญิงสาว

เธอขยับทำท่าจะลุกขึ้น แต่ผมกลับกอดรวบร่างของเธอให้นอนลงไปตามเดิม เริ่มบทโลมเล้าจูบที่ริมฝีปาก ซอกคอ ติ่งหู และทรวงอกทั้งสองของเธออย่างหนัก จนเธอนอนหายใจระรวย ผมก็จัดการดึงเจ้ากางเกงที่ยังคาค้างเติ่งของเธอให้หลุดพ้นออกจากตัว โดยที่ไม่ลืมจะจัดการทำตัวเองให้เป็นชีเปลือยตามไปด้วย ก่อนจะโถมร่างลงคลุกเคล้ากับเธออีกครั้ง

ผมเฝ้าจูบลูบไล้โลมเลียไปทั่วทุกหนแห่งในร่างกายของเธอ จนแทบจะไม่มีตรงไหนที่จะรอดพ้นจากการสำรวจของผมไปได้ ก่อนที่ผมจะใช้เจ้าท่อนเนื้อของผม เข้าไปกวาดล้วงภายในลำคอของเต่าเธอ จนเธอส่งเสียงครางระงม กอดรัดผมจนแยกไม่ออกว่าแขนใครขาใคร

หลังจากสงครามสวาทจบสิ้นลง ผมกับเธอจัดการกินอาหารที่ซื้อมาด้วยกันอย่างเอร็ดอร่อย เป็นการเรียกพลังงานที่สูญเสียไปให้กลับคืนมาอีกครั้ง

"ไหนว่าจะมาช่วยอรซักผ้า" เธอถามหลังจากอิ่มเสร็จสิ้นการกินอาหารมื้อเช้า

"แน่นอน" ผมพยักหน้ายืนยัน

เราทั้งคู่ช่วยกันซักผ้าอย่างสนุกสนาน และก่อนที่จะตากผ้าผมก็เปิดเกมสวาทสงครามได้สะดือกับเธออีกครั้ง ซึ่งคราวนี้ทุกอย่างราบรื่น ผมไม่ต้องไปสูญเสียกำลังในการปล้ำฟัดกับเธอให้เหนื่อยเปล่า ๆ

วันนั้นผมอยู่กับเธอในห้องจนถึงค่ำ จึงได้กลับด้วยร่างกายที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรง แต่หัวใจก็ชุ่มชื่นเปี่ยมล้นไปด้วยความสุข เพราะผมกับเธอบรรเลงเพลงรักกันถึงสี่เกมรวด

พอมาถึงตอนนี้หลายคนคงนึกอยากจะถามผมว่า แล้วตอนนี้ล่ะเธอไปไหน ยังอึ๊บกันอยู่อีกหรือเปล่า

บอกให้ก็ได้ครับว่า ตอนนี้เธอกับผมเลิกยุ่งเกี่ยวกันแล้ว เพราะผมมารู้ภายหลังว่าเธอมีสามีแล้ว แต่อยู่ในฐานะเมียน้อย โดยที่นาน ๆ ผัวเธอจะมาหาสักครั้ง

นี่เป็นเหตุผลที่ผมเลิกกับเธอทั้ง ๆ ที่หัวใจของผมยังคร่ำครวญเรียกหาเธออยู่ แต่ผมไม่มีนิสัยที่จะทำตัวเป็นแมวขโมย ทำร้ายจิตใจของลูกผู้ชายด้วยกัน เพราะถือคติว่า ผู้หญิงไม่ไร้เท่าใบพุทรา ผมถึงได้บอกเลิกกับเธอ แต่ก็มีข้อแม้ว่าวันใดที่เธอมีอิสระแล้ว ก็ขอให้นึกถึงผมเป็นคนแรกก็แล้วกัน

เกมรักในหอแดง

ทฤษฎีของ "ยิน-ยาง" สอนการกำเนิดของมนุษยชาติ ตำรา "ซู-นุ ชิง" เผยกามสูตรของการร่วมเพศ

"เข้ามาเล่นกันเถอะยู ล้างทุกวันไม่สะอาดไม่ต้องจ่ายตังค์"

"ขอเชิญชิมดูของจริงนะจ๊ะ"

"ของฉันนิ่งไปเลย ลองดูซิคะ"

ภาษาเหล่านี้จะได้ยินอย่างซ้ำซากที่บริเวณโสเภณีชั้นต่ำ ผิดกับพวกระดับสูงที่มีพิธีรีตรองมากมายไม่แร่คร่าน ซึ่งคติของนางโสเภณีเหล่านี้คือ "จ่ายบนเตียง"

ผู้หญิงโสเภณีเหล่านี้ได้ชื่อว่าเป็นพวกรองรับอารมณ์ของชาวต่างชาติ ถูกดูหมิ่นดูแคลนกับคนจีนด้วยกัน แม้แต่โสเภณีชั้น "ไก่ฟ้า" เดินอยู่ตามถนนฟู่เจา ยังเชิดจมูกใส่ด้วยความรังเกียจ

โสเภณีชั้นสูงยังแบ่งแยกออกเป็นสองชั้นคือ "สาวบริสุทธิ์" (ก้วนเจน) และ "สาวอันเป็นที่นิยม" (ฮั่งก้วงเจน) ก็คือ โสเภณีที่เป็นพรหมจารีย์ หากลูกค้าคนใดประสงค์จะเป็นผู้ขยายกลีบดอกไม้ ก็มีเงื่อนไขอยู่สองประการคือ

ประการแรกจัดงานเลี้ยง "ดอกไม้" หรือจ่ายเงินรอบวงเพื่อเอาหน้า ส่วนประการที่สองคือ ใช้เงินก้อนใหญ่ซื้อตัวจากแม่เล้าตามราคาตกลงกัน ซึ่งข้อหลังนี้มานิยมกันตอนฝรั่งเข้ามาในดินแดนตอนใต้ของจีน

พิธีกรรมเปิดบริสุทธิ์ของโสเภณีจีน คืนแรกเรียกว่า "จุดเทียนเล่มใหญ่) คล้ายกับคืนวิวาห์คู่บ่าว-สาว

ก่อนลูกค้าจะขึ้นเตียงบุกเบิก แม่เล้าจะสอนลูกสาวว่า จะต้องวางผ้าไหมสีขาวไว้รองรับบนส่วนก้น และเมื่อเสร็จกิจ จะต้องชำระเช็ดด้วยผ้าผืนนั้นเพื่อให้รอยเลือดแห่ง "พรหมจรรย์" ติดผ้าเป็นเครื่องแสดงว่า หญิงสาวนั้นบริสุทธิ์

เช้าวันรุ่งขึ้นแม่เล้าจะเข้าไปในห้อง เพื่อแสดงความยินดีต่อหนุ่มสาวจนถือเป็นประเพณี และหากทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ลูกค้าก็มีสิทธิ์ชมเชยร่วมรักกับนางต่อไปอีกสามวันสามคืน โดยไม่ต้องจ่ายเงินเพิ่ม

แต่ถ้าหากว่านางผู้นั้นไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าบริสุทธิ์จริงแล้ว ลูกค้ามีสิทธิ์เรียกเงินคืนได้ แม่เล้าจะปฏิบัติตามเงื่อนไขด้วยความยินดี และโสเภณีนางนั้นจะต้องรับเคราะห์กรรมอย่างแน่นอน

ส่วนใหญ่ลูกค้าระดับเปิดบริสุทธิ์

มีพวกเจ้าชายและขุนนางมหาเศรษฐีร่ำรวย ยอมเสียเงินกับการเปิดบริสุทธิ์หญิงสาวเพียงครั้งเดียว คนจีนก็ถือว่ามีศักดิ์ศรีและได้กำไรต่อสุขภาพร่างกาย

จรรยาบรรณแห่งอาชีพนี้เป็นไปอย่างเข้มงวด จนกระทั่งราชวงศ์แมนจูได้ล่มลงในปีค.ศ.1911 ต่อจากนั้นอีก 2 ปี จักรพรรดิกวงซูก็สวรรคต และอีก 2 วันต่อมา พระนางซูสีไทเฮาก็สิ้นพระชนม์ชีพเช่นเดียวกัน

ระยะนั้นสถานการณ์ในนครเซี่ยงไฮ้เริ่มจะเปลี่ยนไป การค้าประเวณีเป็นธุรกิจมากขึ้น ในสมัยตอนต้นของการสถาปนาประเทศจีนขึ้นเป็นสาธารณรัฐ ธุรกิจค้าเนื้อสดและน้ำกามในนครเซี่ยงไฮ้เจริญรุ่งเรืองอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นยุคทองของสมัยโสเภณีที่เดียว

จากสนธิสัญญาของการยึดครองก่อตั้งรกรากของฝรั่งเศส บนนครเมืองท่าเซี่ยงไฮ้ บรรดาขุนศึกคอรัปชั่นและพวกศักดินาขุนนางที่เคยร่ำรวยอยู่ตามเมืองต่าง ๆ ที่แพ้สงคราม แห่งการโค่นล้มราชวงศ์แมนจู ต่างได้หลั่งไหลเข้ามาในนครเซี่ยงไฮ้ เพื่อจุดหมายปลายทางที่แตกต่างกัน

บรรดาขุนศึกส่วนใหญ่อยู่บ้านนอกคอกนา ซึ่งบังเอิญมีโชคขึ้นมาในช่วงแห่งการศึกสงครามกลางเมือง เมื่อได้รับยศฐาบรรดาศักดิ์เป็นนายพล จึงแสวงหาความสุขจากการเปิดบริสุทธิ์เหมือนพวกขุนนางทั้งหลาย ขุนศึกเหล่านั้นมีความเชื่อว่า หากตัวเองได้ร่วมรักบุกเบิกพรหมจรรย์แล้วไซ้ จะทำให้มีชีวิตยืนยาวและมีโชคดี

ต่อ ๆ มาแม่เล้าทั้งหลายได้ใช้วิธีการอันชาญฉลาดออกใช้กับลูกค้าคนอื่น ๆ ที่คลั่งกับความต้องการบุกเบิกพรหมจรรย์ จนทำให้ความเชื่อและศรัทธาเดิมที่เคยปฏิบัติมาเสื่อมไป ในที่สุดคำว่า "พรหมจรรย์เลือดไก่" จึงเป็นที่ฮือฮาในหมู่นักเที่ยว

ในปัจจุบันนี้ประเทศจีน อันมีระบบการปกครองแบบสาธารณรัฐได้วิวัฒน์ไปสู่สังคมใหม่ ประชาชนทุกคนต่างมีความตั้งใจจะพัฒนาประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมและความเก่าแก่เป็นมายาวนาน

"เกมรักในหอแดง" จึงขออวสานลงเพียงแค่นี้ คิดว่าท่านผู้อ่านคงจะได้ความรู้จากเรื่องราวของประวัติศาสตร์ไม่มากก็น้อย...สวัสดีครับผม!

(จบบริบูรณ์)

รสสวาท

ตอนที่ 1.

ชีวิตของผมอาจจะไม่เหมือนคนอื่นที่เขียน ๆ กันมา เพราะผมมาอยู่กรุงเทพฯไม่ได้มาอยู่ในคราบของนักศึกษาระดับไหนทั้งนั้น ไม่ว่ามหาลัยเปิดหรือปิด แต่ผมมาอยู่ในสภาพของผู้ลี้ภัยที่ไม่ใช่การเมืองหรือการมุ้งหากทว่าเป็นการหนีจากบาทาของกลุ่มศัตรูคู่อาฆาตแทน เพราะขืนอยู่ที่ถิ่นเดิมมีหวังนอนหยอดน้ำข้าวต้ม หรือถ้าโชคดีบางทีอาจได้ไปทัวร์เมืองยมโลกเอาเสียด้วย

ที่เรื่องของเรื่องมันเป็นอย่างนั้นก็ไม่มีอะไรมาก นอกจากว่าผมได้หวดเจ้าคู่อริของผม ซึ่งเป็นลูกของผู้มีอิทธิพลจนนอนหยอดน้ำข้าวต้ม เพราะเรามาคั่วจีะผู้หญิงคนเดียวกัน แต่เสน่ห์ของมันสู้ผมไม่ได้ สาวไม่สนมันเลยพาลหาเรื่องอัดผม แต่โชคไม่เข้าข้างกลับถูกผมอัดแทบกระอักแทน

ผมดุหรัดดุเหร่เข้ากรุงเทพเมืองฟ้าอมรด้วยเสื้อผ้าชุดเดียว โดยอาศัยโหนมากับรถน้ำมัน รอนแรมตากแดดตากฝนถึงสองวันสามคืนเต็ม ๆ ทั้ง ๆ ที่ในกระเป๋ามีเงินติดตัวเพียงร้อยกว่าบาท

ก้าวแรกที่เหยียบกรุงเทพผมงงไปหมด เมื่อเห็นแสนไฟสีแสงทั้งคนทั้งรถวูบวาบตื่นตาตื่นใจไปหมด แต่ที่น่าตื่นเต้นกว่าก็คือ ในตัวผมเหลือแบงก์สิบเก่า ๆ อยู่เพียงสองใบและเหรียญบาทอีกสามอันเท่านั้นเอง

เราจะไปไหนดี?

เป็นคำถามแรกที่ผมถามตัวเอง

ตะขอกางเกงของเธอถูกผมปลดทั้ง ๆ ที่ใบหน้ายังคลุกเคล้าคลอเคลียกับเต้าเต่งตึงทั้งคู่ของเธอ

เมื่อได้เหยียบลงบนพื้นปูนซีเมนต์ของความศิวิไลแห่งเมืองสวรรค์ที่ชาวภูธรอย่างพวกผมถวิลหาที่จะเข้ามาเป็นส่วนเกิด ดุจไม้ประดับที่หาราคาไม่ได้

ขณะที่สองขาพาก้าวย่ำไปตามพื้น สมองทึบ ๆ ของผมก็พยายามนึกลำดับถึงรายชื่อของเพื่อน ๆ ที่มีโอกาสเข้ามาอยู่ก่อนแล้ว

"ไอ้เบิ้ม!!"

คือชื่อที่ผมนึกได้อย่างสนิทใจหลังจากที่นึกถึงคนอื่นไปแล้วสองสามคน

หอพักย่านสะพานควายคือเป้าหมายที่ผมจะต้องไป เมื่อหวนคิดถึงคำบอกของมันเมื่อปีกลายที่เจ้าเบิ้มกลับไปเยี่ยมบ้านเกิด และรายงานกับผมว่าเช่าห้องอยู่เพียงลำพังคนเดียว

หลังจากสอบถามถึงเส้นทางมาสะพานควายจากคนที่เดินสัญจรผ่านไปมาจนรู้ชัดแล้ว ผมนายเบิร์ดที่ไม่ใช่นามสกุลแมคอินไตย์ ก็พาตัวเองบินแบบนกปีกหัก มาจนกระทั่งถึงหอที่เพื่อนผมพักอยู่

เจ้าเบิ้มดีใจมากเมื่อเปิดประตูห้องโผล่มาพบหน้าผม ในขณะที่ผมเองหิวข้าวจนท้องแทบขาด เพราะเงินในตัวเหลือเพียงสิบบาทสุดท้าย

"เฮ้ย! มายังไงวะเบิร์ด" เบิ้มทักเสียงดังด้วยใบหน้ายิ้มระรื่น

หัวใจผมอุ่นวาบขึ้นเมื่อเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของเพื่อนที่ตัวเองสู้อุตส่าห์ตะเกียกตะกายมาหา

"เกาะรถไฟมาว่ะ" ผมตอบเสียงหอบ ๆ

"เข้ามาก่อนโว้ย ห้องมันรกหน่อยนะเพื่อน ข้าเพิ่งกลับมาจากงานเหมือนกันไม่ได้เก็บกวาดเลย"

ผมเดินเข้าไปภายในห้องแคบ ๆ กวาดสายตามองดูใบหน้าหวาน ๆ จากดาราสาวที่เพื่อนผมบรรจงตัดจากหน้าปกหนังสือเอามาแปะไว้ที่ข้างฝาจนเต็มพรืดไปหมด

"ร้อนหน่อยนะเพื่อน กะว่าจะซื้อพัดลมสักตัว แต่กลัวไม่มีเงินจ่ายค่าไฟว่ะ"

ผมมองหน้าเพื่อน ขณะที่ในใจนึกต่อว่า คนหิวจะตายห่าเสือกพูดเรื่องบ้าอะไรก็ไม่รู้

"เอ็งกินข้าวมาหรือยังวะ" เบิ้มหลุดคำถามออกมา ซึ่งทำให้ผมแสนจะปลื้ม

ผมส่ายหน้า

"ไปลงไปกินข้าวกันก่อน เดี๋ยวค่อยมานอนคุยกัน"

ไม่ต้องรอให้พูดซ้ำ ผมรีบสปริงตัวออกไปยืนรออยู่หน้าห้อง ในขณะที่เจ้าเบิ้มรีบแต่งตัวอย่างลวก ๆ สลัดกางเกงกีฬาที่นุ่งอยู่ไปกองกับพื้น แล้วหยิบเอายีนส์ตัวเก่งขึ้นมาสวมคว้าเสื้อยืดคอกลมมาพาดไหล่ล็อคประตูห้องอย่างแน่นหนา ราวกับกลัวจะมีใครมาขโมยสมบัติพระศุลีของมัน ก่อนจะออกเดินนำหน้าพาผมที่ท้องไส้ปั่นป่วนคร่ำครวญจนแทบจะได้ยินออกมาถึงข้างนอก

ร้านที่เจ้าเบิ้มพาผมไปนั่งเป็นร้านอาหารเล็ก ๆ ที่มองแล้วก็เหมาะกับเสถียรภาพของคนอย่างพวกผม ที่จะได้อาศัยฝากท้องกันตายไปวัน ๆ

เบิ้มสั่งเบียร์มาให้ผมดื่มกลั้วคอเป็นการขับไล่ความเหนื่ดเหนื่อยและเรียกน้ำย่อยไปในตัว ก่อนจะสั่งอาหารมากิน

"แจ๋ว มานี่หน่อยซิ"

เสียงเบิ้มเรียกเด็กสาว ซึ่งทำหน้าที่เสิร์ฟซึ่งเดินผ่านมาพอดี

"เอาอะไรพี่เบิ้ม" เด็กสาวเจ้าของนามว่าแจ๋วเข้ามาเกาะโต๊ะถาม

"ขอน้ำให้เพื่อนพี่หน่อยซิ่" เบิ้มบอกพร้อมกับหันมาถามผมที่นั่งมองดูเด็กสาวอยู่เงียบ ๆ

"เอาน้ำอะไรดีเบิร์ด"

"ชื่อเบิร์ดหรือพี่" เด็กสาวถามพร้อมกับยิ้มให้

ผมยิ้มตอบ ขณะในใจนึกบอกกับตัวเอง

เด็กอะไรหน้าตาน่ารักจริง ๆ

"ขอน้ำเปล่าก็แล้วกัน"

เด็กสาวยิ้มก่อนจะเดินผละจากไป และกลับมาพร้อมด้วยน้ำเย็นสองแก้ว

"ขอบใจนะแจ๋ว" เบิ้มหันไปบอก ก่อนจะยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม

ผมหันไปมองเด็กสาวซึ่งเธอ

ก็มองผม สายตาเราสบกัน ผมยิ้มให้เธอ ซึ่งเธอก็ยิ้มตอบให้ผม

"เป็นไง" เบิ้มถามหลังจากที่เด็กสาวเดินจากไป

"หน้าตาน่ารักดี" ผมพูดขณะส่งสายตามองไปยังร่างของเด็กสาวที่กำลังบริการลูกค้ารายอื่นอยู่ในร้าน

หลังจากนั้นมาทุกเย็นผมจะมานั่งกินข้าวที่ร้านของแจ๋วเป็นประจำพร้อมกับเบิ้ม และสร้างความสนิทสนมระหว่างผมกับเธอให้รุกก้าวหน้าต่อไปจนถึงขั้นที่ผมจะต้องมานั่งเป็นเพื่อนคุยกับเธอจนปิดร้านทุกวัน โดยที่ลุงป้าของเธอซึ่งเป็นเจ้าของร้านก็ไม่รังเกียจในการสนิทสนมคบหาของผมกับเธอ

วันนั้นมันเป็นวันสิ้นเดือน ผมรีบดิ่งมาที่ร้านของแจ๋วด้วยหัวใจอันร้อนรน หลังจากที่รับเงินเดือนค่าแรงของผม...อ้อ...ผมลืมบอกคุณ ๆ ไปว่าผมได้งานทำแล้ว โดยที่เบิ้มเป็นผู้ฝากให้ ก็ที่ร้านซึ่งเบิ้มทำอยู่นั่นแหละ โดยหัดงานช่างพ่นสี วัน ๆ ก็นั่งขัดกระดาษทรายขูดสีเก่าจากตัวรถที่เจ้าของเอามาพ่นสีใหม่ ได้เงินเดือน 1,200 บาท ซึ่งก็พอคุ้มค่าเหนื่อย ตอนเช้ากับกลางวันอาศัยกินที่ร้านมันก็พออยู่ได้

"พี่เบิ้มยังไม่มาหรือเบิร์ด"

เธอร้องถามเป็นการทักขึ้น เมื่อเห็นผมเดินเข้ามาในร้านเพียงคนเดียว ผมหันไปยิ้มให้กับป้าของเธอก่อนจะหันมาตอบ

"เบิ้มทำโอ พี่เลยมาก่อน"

"พี่เบิร์ดจะกินอะไรล่ะ" เธอถาม

"แจ๋วมีอะไรให้พี่กินบ้างล่ะ" ผมย้อนมองเธอด้วยสายตาหวานฉ่ำ

เธอทำท่าอายหลบสายตาผม ผมมองไปรอบ ๆ ร้านเห็นเป็นจังหวะปลอดคน จึงกระเถิบเข้าไปใกล้ ๆ แล้วกระซิบกับเธอ

"พี่มีของมาฝากแจ๋วด้วย"

เธอทำหน้าตื่นเต้น ขณะที่ผมค่อย ๆ ล้วงกล่องของขวัญออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

"สวยไหม" ผมถามเมื่อแกะกล่องของขวัญให้เธอดูแหวนหัวพลอยวงเล็ก ๆ ที่ซื้อมาจากร้านจิวเวอรี่

เธอพยักหน้า

"พี่ให้" ผมพูดแล้วยัดกล่องแหวนใส่ในมือของเธอ

หลังจากกินอาหารเสร็จ ผมก็นั่งคุยเป็นเพื่อนกับเธอจนปิดร้านเหมือนเช่นปกติทุกวัน และเมื่อก่อนที่ผมจะกลับก็ถามเธอขึ้นว่า

"อาทิตย์นี้แจ๋วว่างหรือเปล่า"

เธอมองหน้าผม

"พี่เบิร์ดจะทำไมหรือจ๊ะ"

"พี่จะชวนแจ๋วไปดูหนังกับพี่"

เธอทำหน้าครุ่นคิด

"แจ๋วต้องบอกป้าก่อน"

"วันอาทิตย์ตอนสิบโมงพี่จะมารับนะ" ผมบอกโดยไม่รอฟังว่าเธอจะขออนุญาตป้าได้หรือไม่

เมื่อกลับมาถึงห้อง ผมก็นอนกระหยิ่มอยู่ในใจ คิดวางแผนที่จะได้เคลมร่างสมส่วนของเด็กสาวหลังกลับออกจากโรงหนัง เพราะผมก็ไม่ใช่ไก่อ่อนที่จะมองสายตาของเธอไม่ออกว่าเธอก็ชอบผมเข้าเต็มทรวงแล้ว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

10

สาวน้อยนอนดิ้นสะบัดสั่น ด้วยความเสียวซ่าน และเมื่อถูกไซ้ลงมากับเนินเนื้อ ปากก็ดูดความฉ่ำเยิ้มอย่างเมามันส์

ลิ้นสากของชายหนุ่มยอดนักรักไม่อยู่นิ่งตวัดไปมาตามร่องเค่งตึงของเนื้อสาว รสชาติเค็มมันปะแล่มเล่นเอาทั้งผู้เล็มและผู้ถูกเล็มจิกนิ้วเล็บตัวเกร็งทื่อไปหมด

"ขยับมาทางนี้ซิจ๊ะ พี่จะช่วยอีกแรง"

ลินดากระซิบผะแผ่วที่ซอกหูของกินรี เธอทำตามอย่างว่าง่าย แต่พอขยับกายเท่านั้น ร่างของชายโถมเข้ามาอีกครั้ง

คราวนี้จงอางที่ผงาดแผ่แม่เบี้ยกำลังมองหารูจะมุดหนี เพียงแค่แตะผ่านประตูสวรรค์เท่านั้น มันก็ผลุบหายไปอย่างไหลลื่น และค่อยจมหายเข้าไปในกลีบเกสรสวรรค์

"พี่...อุ๊ย...อูวว์...พี่ลินดา...โอ้...โอวว์"

หน้าอกอันอวบอิ่มของกินรีถูกมือของลินดาบีบคลึงเบา ๆ มันรับจังหวะการกระแทกของชายหนุ่มพลังม้าที่กำลังพยศอย่างฮึกเหิม

ขณะเดียวกันนั้น มือของหนุ่มใหญ่ลูกม้าน้ำก็สอดเข้าไปในร่องขาของลินดา ขยับนิ้วแทรกเข้าไปกลีบเนื้ออันปกคลุมหนาด้วยขนดกดำ...มันลื่นไหลไปด้วยเมือกไคลแห่งอารมณ์ฉ่ำชื้น

ต่างคนต่างดิ้นส่ายสะบัด ดุจดั่งงูพันหลัก จุดมุ่งหมายปลายทางคือ สวรรค์อันฉ่ำชื่ฉ่ำใจ...แล้วทุกคนก็เดินทางถึงดวงดาวพร้อมกันในนาทีต่อมา

หลังพายุสวาทผ่านพ้นไป ระหว่างชายหนึ่งหญิงสอง

คนทั้งสามก็นอนกอดกันกลมดิกแทบจะหล่อหลอมเป็นร่างเดียวกัน

ในชีวิตที่เติบโตมาจนกระทั่งเป็น "อีตัว" ที่ช้ำชองชีวิต กินรียอมรับว่าเธอเองเพิ่งจะได้สัมผัสกับการเล่นรักหมู่เป็นประสบการณ์ครั้งแรก ซึ่งมันตอบไม่ถูกว่าเป็นความสนุกที่คุ้มหรือไม่เพียงใด

แต่ถ้าจะว่าไปแล้ว โอกาสอย่างนี้มันมีน้อยครั้งนัก มันเป็นเรื่องที่หาไม่ได้บ่อยนักหรอก ซึ่งจะได้มีประสบการณ์เช่นนี้

"หนูจะเล่าอะไรให้ผมรู้...เกี่ยวกับการตายของเพื่อนเธอ"

หนุ่มนักรัก "ลูกม้าน้ำ" ซึ่งปลอมตัวมาในคราบของนักเที่ยวพูดขึ้น ขณะที่ทั้งสามนอนก่ายกอดกันอยู่บนเตียง

"เปล่า...เปล่าหรอก...ยมนาเธอฆ่าตัวตาย"

"หนูสงสัยฆาตกรรมมิใช่หรือ บอกผมได้มั้ยว่าสงสัยใคร"

"ไม่ได้คิดเช่นนั้นหรอกค่ะ...ฉันพูดอะไรไม่ได้"

"ไม่ต้องกลัวนะ...บอกผมมาเถอะ"

ชายหนุ่มในคราบของนักเที่ยวพยายามซักความจริง

"เคยมีคนมาถามเพื่อล้วงความลับ แล้วไปเล่าให้เจ๊รู้"

"ผมเป็นตำรวจกองปราบนะ เธอไม่ต้องกลัว"

หนุ่มนักเที่ยวยืนยันตัวเองอย่างจริงจัง ทำให้กินรีลังเล

"บอกพี่เค้าไปเถอะกินรี พี่ลินดารับรองความปลอดภัย"

"ผมจะรายงานผู้บังคับบัญชาแล้วจะนำกำลังเข้ามาช่วยพวกเธอออกไปจากที่นี่...ผมให้สัญญาบอกผมมาเถอะ"

กินรีพยักหน้าเป็นเชิงตอบ แล้วทั้งสามก็กอดกันนอนม่อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลียจากเกมสวาท "เซ็กซ์หมู่"

ตะวันโด่งฟ้า...เพลาใหม่ได้เคลื่อนมาถึง

มาลากำลังเอะอะอยู่ในห้องอย่างอารมณ์เสีย

"อีหล้า...เฮ้ยอีหล้า...คินรียังมานี่ซิ"

เงียบไม่มีเสียงตอบกลับ คงมีแต่นายเตี้ยว แมงดาคุมซ่องโผล่หน้าเข้าไปในห้อง และหญิงสาวเดินตามเข้ามาห่าง ๆ

"ให้ผมตามตัวมาแล้วครับ"

"นี่อีหล้า...แขกมาฟ้องฉัน มันเรื่องอะไรของหล่อนยะ"

น้ำเสียงตวาดจากเจ๊มาลา

"โธ่เจ๊...ไอ้แขกนั้นมันวิตถารจะไปแคร์อะไรมัน"

หญิงสาวหน้าตาบอกชัดว่าสาวเหนือ ส่งสำเนียงคำเมืองกับเจ้าของซ่อง

"อีหล้า...แกจะพูดยังงั้นไม่ได้นะ หล่อนน่ะมันแทบจะไม่มีราคาแล้ว ถ้าหากินที่นี่ไม่ได้ แกจะถูกส่งไปมาเลย์จำไว้"

เจ๊มาลาอารมณ์เกรี้ยวกราดให้กับลูกสาวในเล้ากระจก

"หนู...หนูจะไม่ทำเช่นนั้นอีกค่ะเจ๊"

หญิงสาวสารภาพ เมื่อถูกแม่เล้าดุด่าตำหนิ

"เออดี อย่าให้มีปัญหาอีก ถ้าแกไม่อยากถูกส่งไปอยู่มาเลย์จำไว้ใส่กลาหัวอีหล้า...ไป๊กลับไปได้แล้ว"

ราตรีกาลของคืนวันนั้น บรรยากาศภายในสำนักของเจ๊มาลาเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด เนื่องจากมีเหตุการณ์หลายอย่างประดังเข้ามา ทำให้นักเที่ยวทั้งหลายเกิดความเซ็ง

ปกติย่านฝั่งธนบุรีนั้นรถราทั้งหลายไม่ค่อยจะพลุกพล่านเหมือนฝั่งกรุงเทพฯ เพราะอยู่ในช่วงหน้าฝน

เมื่อเลยเที่ยงคืนไปแล้ว ก็ปรากฏว่าเหลือเพียงสถานบริการบางแห่งที่ยังเปิดอยู่ แสดงให้เห็นว่าแหล่งเริงรมย์เหล่านั้นเส้นใหญ่ปึ๊กจริง ๆ ไม่เช่นนั้นจะถูกกวาดล้างจับกุมในความผิดเปิดบริการเกินเวลา

สำนักของเจ๊มาลาเงียบ เพราะหมดชั่วโมงสำหรับแขก นอกจากจะมีลูกค้าค้างคืนกับหญิงสาวบริการเท่านั้น

กินรีสาวน้อยจากที่ราบสูงปิดห้องนอนตั้งแต่ยังไม่ดึก เพราะเธออารมณ์ไม่ค่อยจะเอ็นจอย

ความคิดฟุ้งซ่านกระเจิดกระเจิงไป

คิดถึงพ่อเลี้ยงที่หลอกเธอขายให้กับเจ้าเขมรหัวล้านอันโดย และสงสารแม่ที่ไม่รู้อีโหน่อีเหน่อะไร

ใจหวนนึกไปถึงหนุ่มบุญเริ่มลูกผญบ.คนรัก ที่ได้ตัวของเธอไปครอบครองเป็นคนแรก คิดแล้วก็ภูมิใจที่พรหมจารีของความเป็นหญิงได้มอบให้กับชายคนรักเป็นผู้พิชิต ก่อนที่ทุกอย่างมันจะเป็นไปอย่างกู่ไม่กลับเช่นทุกวันนี้

หากกินรีรู้ว่าชีวิตชะตากรรมจะต้องเดินมาบนเส้นทางของผู้หญิงหาเงินอย่างจำใจเช่นนี้แล้ว เธอเองคงจะมีเวลาให้เป็นของตัวเองมากกว่านี้ จะใช้เวลาให้กับบุญเริ่มหนุ่มคนรักให้นานกว่าที่ได้รับ แต่เพราะคนเราไม่รู้อนาคตของตัวเอง จึงต้องเป็นไปเช่นนี้

นึก ๆ แล้วก็ให้ช้ำตัวเองอยู่ไม่หาย...กินรีหวนถึงอดีต

ตอนเป็นสาวรุ่นยังบริสุทธิ์ผุดผ่องไร้เดียงสาราศีดาว เธอไม่เคยรู้เลยว่า ชีวิตการมีคู่มีแฟนอยู่ร่วมกันมันเป็นอย่างไร

มันหอมหวานหยดย้อยแค่ไหน ได้ แต่รุ่นพี่ ๆ พูดกัน

กินรีเองเคยคิดคลางแคลงใจว่า จะเป็นทุกข์ เพราะมีเพื่อน ๆ รุ่นพี่บาง พูดกระเซ้าเย้าแหย่ให้ครุ่นคิดถึงภาพ รมานว่า ครั้งแรกของการแต่งงานหรือ อนกับผู้ชายนั้น มันน่ากลัวชะมัด

ถ้าเจอผู้ชายเขี้ยวแรงเหมือน างม้า จะถูกฟัดอย่างไม่บันยะบัน ง เมื่อตอนที่ถูกขยับขย่มให้นึก งพ่อแก้วแม่แก้วเอาไว้

ผู้หญิงถูกผู้ชายกระแทกครั้งแรก นเตียงนั้น เจ็บปวดทรมานแสนสาหัส างคนเย้าว่าเจ็บฉิบหายวายป่วงระบม ปเป็นอาทิตย์

บางคนก็เย้ายิ่งกว่านั้น ถ้าตั้ง ารับไม่ได้เลือดจะพุ่งกระฉูด ต้องหาม ปหาหมอที่คลินิคหรือตามสถานีอนามัย ลือดไหลไม่หยุดต้องเย็บเป็นสิบ ๆ เข็ม

เธอฟังเรื่องเหล่านั้นได้แต่สยด ยอง วาดภาพไปเองว่าการเสียตัวให้ ชายครั้งแรกจะต้องเสี่ยงกับความเจ็บ วดรวดร้าวจนน้ำตาเล็ด เหมือนดั่งที่ ฆ่าฟันกันหาญเหี้ยม เนื้ออ่อนจะฉีก ระจุยกระจายแหลกลานย่อยยับ

ตอนนั้นเมื่อหลับตาลงครั้งใด ะเห็นเลือดสด ๆ แดงฉานไหลทะลัก ป็นลิ่ม ๆ ออกมาจากร่องหลืบในเรือน าย มันคงเจ็บปวดหัวใจปานจะขาด อน นี่คงจะต้องให้หมอเย็บ คิดแล้วก็ วเราะคิก ๆ คนเดียว

เพราะเดี๋ยวนี้กินรีรู้แล้วว่า ารร่วมรักกับผู้ชายครั้งแรกด้วย วามเต็มใจนั้น มันไม่เจ็บปวด ยองขวัญอะไรเลย

นอกจากความสนุกเพลิดเพลิน นเดียวกับขึ้นสวรรค์ชั้นเจ็ด มันทั้ง ขหฤหรรษ์และเพริดพริ้วสยิวทรวง ะไรจะอร่อยกายจนปานนั้น ดุจดั่งว่า ลกเป็นของผู้เดียว

หนุ่มบุญเริ่มคนรักชายคนแรก มั้จะไม่ค่อยเป็นมวยนัก แต่เขาก็ป้อน วามสุขให้เธอเป็นชายคนแรก ยากยิ่ง ะลืมเลือนได้ง่าย ๆ

แต่แล้วสาวน้อยก็ต้องชะงัก เมื่อเธอได้ยินเสียงคนวิ่งคึกคัก ยู่ด้านนอก ความคิดของกินรี ะตุ้งจากภวังค์ทันที

66

"กินรี" เด็กสาวชนบทผู้มีจิตใจเอื้ออารีต่อทุกคน เธอจะต้องประสบกับชะตากรรม ของชีวิตเหมือนกับนิยายน้ำเน่า เรื่องราวของเธอโลดโผนตื่นเต้น!!.."

99

"เกิดอะไรขึ้น"

เธอร้องถามตัวเองในใจ เพราะได้ยินเสียงผู้คนร้องเอะอะ มีทั้งผู้หญิงผู้ชาย

ทันใดนั้น...

โครม...โครม!!

"กินรี...กินรีอยู่มั้ย ตื่นเร็ว"

เสียงทุบประตูดังสนั่น พร้อมกับเรียกชื่อของสาวน้อยอย่างเร่งรีบร้อน สาวน้อยจำเสียงได้คลับคล้ายคลับคลาแต่ไม่แน่ใจ

"ใครน่ะ"

กินรีตะโกนถามจากข้างในห้อง "ลินดาใช่ไหม"

"ใช่จ้ะ กินรีเปิดประตูเร็วเข้าเร็ว ตำรวจมา..."

ลินดาละล้าละลัก พอดีประตูห้องเปิดออก สองสาวปะหน้ากัน

"เร็วเข้าเถอะกินรี เก็บเสื้อผ้าข้าวของเท่าที่จะเอาได้"

"ทำไม...เกิดอะไรขึ้น"

"เร็วเข้าเถอะกินรี เก็บเสื้อผ้าข้าวของเท่าที่จะเอาได้"

"ทำไม...เกิดอะไรขึ้น"

"ตำรวจ...ตำรวจบุกเข้าจับแน่ะ" ลินดาบอกเพื่อนสาวรุ่นน้องเสียงสั่น

"ตายล่ะ ตำรวจที่ไหนน่ะ เห็นเจ๊เค้าบอกว่าจ่ายเงินให้ค่าคุ้มครองทุกเดือน สงสัยเป็นพวกกองปราบ" สาวน้อยออกความเห็น

"ใช่ ลูกม้าน้ำนั่นแหละ คราวนี้คงจับใหญ่"

ลินดาจับแขนเพื่อนสาวร่วมอาชีพเขย่า เตือนสติ

"หนีเถอะ อย่าเพิ่งพูดอะไรเลย เก็บของเท่าที่เอาได้ เป็นโอกาสของเราจะได้หนีออกจากที่นี่แล้วล่ะ"

พูดจบลินดาก็วิ่งกลับเข้าไปในห้องของตัวเองที่อยู่ข้าง ๆ กินรีรีบรวบเสื้อผ้าสิ่งของเท่าที่จำเป็นลงกระเป๋าใบเขื่อง

สักครู่ลินดาก็หิ้วกระเป๋าขนาดกลางกลับออกมาจากห้อง

"ไปกันเถอะ"

"ทำไมเราไม่รอให้ตำรวจส่งตัวออกไปล่ะ ฉันจะได้พูดความจริงเสียที"

กินรียังลังเลว่า จะตัดสินใจหนีออกไปหรือให้ตำรวจจับ

"โธ่ อย่าโง่ไปหน่อยเลย เธอจะมาพูดอะไรตอนนี้ ไม่มีประโยชน์หรอก ตำรวจจะส่งเธอไปบ้านสงเคราะห์ มันก็เหมือนติดคุกฐานค้าประเวณี ฝึกอาชีพที่นั่นจนหัวหงอก"

ลินดาอธิบายแล้วฉุดแขนเพื่อนสาววิ่งออกจากที่นั่น!

"หยุดนะ นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบ อย่าคิดหนี"

คำประกาศของชายฉกรรจ์ในชุดสีเขียวติดอาร์ม บอกเครื่องหมายที่ไหล่ว่าเป็นตำรวจจากกองปราบปราม ร้องบอกกับทุกคนที่กำลังวิ่งหนีกันพลุกพล่าน

"ว้าย...กรี๊ดด์" เสียงผู้หญิงกรีดร้องตกใจ

"ตำรวจบุกแล้วหนีเร็ว"

ชายหนุ่มหลายคนโผล่หน้าออกมาจากห้อง บางคนยังไม่ได้นุ่งผ้าเช่นเดียวกับหญิงสาวที่เอาผ้าปิดหน้าอกวิ่งหนีเอาตัวรอด

"อย่าหนี...นี่ตำรวจ"

ความหมายของคำว่าตำรวจมันศักดิ์สิทธิ์นัก มิจฉาชนผู้กระทำผิดกฎหมายย่อมจะไม่ชอบอยู่เผชิญหน้า

ทั้งผู้หญิงโสเภณีอีตัวและผู้ชายลูกค้าแมงดานักเลงทั้งหลายวิ่งกันพล่าน เอาตัวหนีออกให้ไกลจากที่นั่น เพื่อไม่ให้ตกเป็นผู้ต้องหา

"เจ๊...เจ๊..หนีเถอะ ตำรวจบุกแล้ว"

หนุ่มหน้าเหี้ยมร่างใหญ่เจ้าของชื่อ "ไอ้เดี่ยว" ผู้ดูแลคุ้มกันเจ้าของสำนักเคาะประตูเรียกนายหญิงของมันขึ้น เหมือนการแสดงออกถึงการปกป้องเจ้านายของมัน

"เจ๊ครับ ตำรวจกองปราบบุก หนีไปตั้งหลักก่อนเหอะ"

มันเร่งเร้าอยู่ที่หน้าประตูห้องของมาลาเจ้าสำนัก

"เดี่ยวเรอะ คอยคุ้มกันฉันด้วยนะรอเดี่ยว"

เสียงของมาลาร้อนรนออกคำสั่งบอดี้การ์ด ซึ่งถือปืนพกออโตเมติกขนาด .45 ระแวดระวังอยู่ด้านนอก

"เร็วเข้าซิเจ๊ เอาแต่ของสำคัญมาก่อน ตำรวจบุกเข้ามาถึงห้องแล้ว"

ปัง! ปัง!!

เสียงปืนดังแสดงถึงการต่อสู้ใกล้เข้ามา

มาลาสาวใหญ่เจ้าของสำนักคว้าเอาแต่เพียงกระเป๋าใส่เงินและเครื่อง-เพชรทองรูปพรรณมีค่าเท่านั้น

บ้านหลังดังกล่าวแม้ว่าจะตั้งอยู่ห่างผู้คน มีรั้วรอบขอบชิด แต่ก็เสมือนอาณาจักรหนึ่งที่เป็นแดนกักขังสำหรับหญิงขายตัว คนภายในไม่มีโอกาสออกมาดูโลกภายนอก หรือถ้าออกไปก็ต้องมีคนคอยคุมเหมือนนักโทษ

นักเที่ยวทั้งหลายที่เข้าไปสัมผัสไม่ค่อยมีใครจะให้ความสนใจอะไรมากนัก นอกจากหาความสุขเป็นการชั่วคราวแล้วก็ทิ้งคราบน้ำกามเอาไว้เท่านั้น

ผู้หญิงส่วนใหญ่เป็นหญิงสาวชาวเหนือและอีสาน

■ อ่านต่อฉบับหน้า

นางโลม

โดย...จักรวาล

8

พอที่จะเลี้ยงดูเธอได้ตลอดชีวิตนั่นเอง ซึ่งกว่าเธอจะรู้ตัวว่าผิดพลาด มันก็ถลำเข้ามาจนสุดจะแก้เสียแล้ว

"เฮ้ย! ทำไมหลบมานั่งซึมอยู่นี่วะ ตามหาเสียแทบแย่" หนุ่มลูกครึ่งพูดพลางเดินไปเอามือบีบที่หัวไหล่ของเสกศักดิ์เบา ๆ

ชายหนุ่มหน้าเข้มที่นัยน์ตาเปล่งประกายหม่นเผยอยิ้มเนือยๆ ให้กับเพื่อนวัยเดียวกับตน แต่มีฐานะแตกต่างกัน

"อกหักแค่นี้ทำเป็นจะตายไปได้ ไอ้ศักดิ์เอ้ย" วิชิตพูดพลางขยับแว่นสายตาหนาเตอะที่ตนสวมอยู่

"เดี๋ยวกันจะพาแกไปเปิดสมองบ้านเจ๊ศรีดีกว่า มีให้เลือกหลายไซค์หลายขนาด จะเลือกเอาสวยแค่ไหนก็ได้ กันรับรองว่าสวยกว่ายายวิชุดาแฟนแกเสียอีก"

"ขอบใจเพื่อน แต่กันไม่อยากไป" ศักดิ์พูดเนือย ๆ ทอดสายตามองไปเบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมาย

"ทุเรศ" วิชิตพูดน้ำเสียงหมั่นไส้

"กะอีแค่ผู้หญิงคนเดียว แกทำท่าเหมือนไส้เดือนตกขี้เถ้าไปได้ เราต้องผยองซิวะ หยิ่งในศักดิ์ศรีของความเป็นชายหน่อย อย่าให้เขามาหัวเราะเยาะแกได้ว่า แกมันเป็นลูกแหง่ ถ้าขาดเขาแล้วหัวใจจะวาย แกต้องทำตัวให้มันเห็นว่า แกขาดเขาแล้วไม่เป็นไร แต่เขาขาดแกแล้วจะรู้สึกซิวะ"

ศักดิ์หันมามองหน้าเพื่อนที่ร่วมสถาบันศึกษาเดียวกันมา และยังช่วยเหลือดึงเขาเข้ามาทำงานในบริษัทของพ่อตนอีกด้วย

"แต่กันบอกตรง ๆ ว่ะชิต ว่ากันเบื่อกันท้อเสียแล้ว" น้ำเสียงที่พูดขมขื่นหมดอาลัยตายอยากในชีวิต

"ขี้เรื้อนจริง ๆ ว่ะแกนี่" วิชิตพูดอย่างตำหนิ

"ไปเถอะ ไปกินเหล้านั่งฟังเพลงให้มันหายเซ็งดีกว่า ชีวิตของเรายังจะต้องพุ่งไปข้างหน้า ไม่ใช่จมปลักหมดสิ้นอยู่เพียงแค่นี้ โลกมันยังกว้างใหญ่ไพศาลสำหรับแกนัก บอกตรง ๆ กันไม่ชอบว่า ที่จะเห็นแกมานั่งแคร์กับผู้หญิงคนเดียว"

"แต่กันรักเธอ" ศักดิ์พูดเสียงแหบ

วิชิตทำปากกู๋

"ความรักกินไม่ได้หรอก ความสุขซิวะที่ทำให้ชีวิตยืนยาว แกลองนั่งหลับตาคิดถึงสภาพอีกห้าหกปีข้างหน้า ยายวิของแกจะต้องกลายเป็นสภาพอีแก่ที่จะคอยเป็นมารชีวิตของแก ดอกไม้น่ะมันมีวันร่วงโรย ดอกใหม่ ๆ ผลุดขึ้นมาแทนที่อยู่เสมอ ทั้งสวยทั้งหอมกว่าเก่าด้วย แกจำคำพูดของไอ้สันต์ได้หรือเปล่า

ศักดิ์พยักหน้า

"แล้วเป็นไงล่ะ ทุกวันนี้ไอ้สันต์มันจุดธูปวันละเจ็ดดอกแช่งเมียมันอยู่ทุกวัน แกเห็นไหมแรก ๆ มันก็อย่างแกนี่แหละ เช้าถึงเย็นถึงเพียรรับเพียรส่งทุกวัน เรียกว่าใครมองหน้าแฟนมันไอ้สันต์แทบโดดฆ่า แล้วตอนนี้เป็นไงอยากจะจ้างให้ใครมาช่วยเอาเมียมันไปเสียให้พ้น ๆ ด้วยซ้ำ"

ศักดิ์ถอนหายใจแรง

"แกจะไปไหนหรือชิต"

หนุ่มลูกครึ่งที่บังเอิญเกิดมามีเดียรวยยิ้มนิด ๆ

"เดี๋ยวไปนั่งหาอะไรกินรองท้องก่อน แล้วค่อยไปบ้านเจ๊ศรี รับเด็กออกมาเที่ยวให้สบายใจ คืนนี้รับรองกันจะให้แกเห็นสวรรค์แน่"

ศักดิ์พยักหน้าอย่างไม่อยากขัดใจเพื่อน ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้มีจิตใจนึกสนุกตามคำชวนของเพื่อนผู้มีบุญคุณกับตนแม้แต่น้อย

วิชิตยิ้มอย่างพอใจโอบกอดร่างของศักดิ์ไว้

"ไอ้เพื่อนรัก มันต้องอย่างนี้ซิวะลูกผู้ชาย แล้วสักวันหนึ่งกันจะช่วยแกทำให้ยายวิน้ำตาเช็ดหัวเข่าจนได้ มันทิ้งแกเพราะคิดว่าแกจนให้มันทิ้งไป แต่ถ้าแกรวยแล้วมันอยากกลับมาก็แล้วกัน ถ้ามันกลับมาแล้วแกรับมัน กันก็จะเลิกคบแก จำคำพูดกันไว้นะศักดิ์ ผู้หญิงไม่ไร้เท่าใบพุทรา แกจะชอบใครรักใครกันไม่ว่า แต่ผู้หญิงคนนั้นต้องไม่ใช่นางวิชุดา เข้าใจไหมเพื่อน"

"แกอย่าห่วงเลยชิต วิเขาคงไม่กลับมาหากันอีกหรอก ในเมื่อแฟนใหม่เขามีรถเก๋งขับ ส่วนกันยังต้องโหนรถเมล์"

"รถเก๋งคันละกี่สตางค์วะ เผลอน้ำหน้าอย่างนั้นผ่อนส่งเขาด้วย กันจะซื้อให้แกเองเพื่อน ขับโชว์ให้มันน้ำลายไหลเล่นดูซิ" น้ำเสียงของลูกเสี่ยบอกถึงความเจ็บแค้นแทนเพื่อนของตน

ขณะที่นั่งอยู่ในรถที่วิชิตทำหน้าที่เป็นคนขับ มุ่งไปยังจุดหมายที่เป็นสวนอาหารแห่งหนึ่งย่านชานเมือง หนุ่มลูกครึ่งหันมาบอกเสกศักดิ์ที่นั่งคู่กับตน

"แกต่อเบอร์ 5674231 ให้หน่อยซิวะศักดิ์"

ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาต่อหมายเลขให้ตามที่เพื่อนต้องการ และเมื่อติดแล้วก็ส่งให้

"ฮัลโหล เจ๊ศรีเหรอ"

"จ้ะ"

"จำผมได้หรือเปล่า" วิชิตย้อนถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"ทำไมจะจำไม่ได้ ว่าไงคะคุณชิต หมู่นี้หายหน้าหายตาไปเลย"

"ผมกำลังจะเอาหน้าไปให้เจ๊เห็นอยู่แล้วล่ะ"

"แหมเจ๊กำลังคิดถึงอยู่พอดี มีของดีจะอวดด้วย"

วิชิตหัวเราะอย่างชอบใจ

"เจ๊น่ะพอเห็นผมก็บอกมีของดีทุกทีเลย"

"แล้วเป็นไงล่ะ ลูกสาวของเจ๊เคยทำให้คุณผิดหวังหรือเปล่า"

"ก็เพราะอย่างนี้น่ะซี่ ผมถึงได้ใช้แต่บริการของเจ๊เป็นประจำ"

"ตอนนี้อยู่ที่ไหนคะ"

"อยู่กลางถนนครับเจ๊ ยังคิดจะหาที่กินอยู่เลย กะว่านั่งกินอะไรสักพักแล้วก็จะไปหาเจ๊"

"ปากหวาน บอกคิดถึงเจ๊ แต่ตอนเวลากินไม่ยักกะชวนเจ๊"

วิชิตหัวเราะชอบใจที่ถูกต่อว่า

"เจ๊จะมาก็ได้นี่ครับ มาหรือเปล่าล่ะ"

"เกรงใจคุณค่ะ"

"เออ ผมว่าเอาอย่างนี้ดีกว่านะเจ๊ เดี๋ยวเจ๊พาเด็กมาสองคน มาหาผมที่สุกี้โคคาตรงพหลโยธินนะ"

"สองคนรวมทั้งตัวเจ๊ด้วยหรือเปล่า" น้ำเสียงที่ถามมาบอกแววขี้เล่น

"ถ้าเจ๊มาสองคนกับเจ๊ ผมสงสัยว่าเจ๊คืนนี้ไม่ได้กลับแน่ มีหวังป๋าชัยต้องนอนกอดหมอนข้างแทน"

"อะไรจะขนาดนั้น"

"ผมพูดจริง ๆ นะเจ๊ ทุกวันนี้ถ้าไม่ติดศีลห้า ผมหิ้วเจ๊ไปกินนานแล้ว"

"แล้วเดี๋ยวนี้ยังคิดอยากกินอยู่หรือเปล่าจ๊ะ"

"เจ๊ถามแปลก"

"จะแปลกอะไร" เสียงเจ๊ศรีกลั้นหัวเราะ

"ของพรรค์นี้มันไม่ลึกไม่หรอกจริงไหมคะ"

"เจ๊พูดทำให้ผมต้องคิดเสียแล้ว" วิชิตพูดยิ้ม ๆ

"คิดยังไงคะ"

"คิดว่าจะทำอย่างที่เจ๊บอกดีไหมน่ะซิครับ"

"แล้วคุณชิตคิดได้หรือยัง"

"โอ.เค." วิชิตกรอกเสียงลงไป

"ถ้าเจ๊ไม่ขัดข้องก็มาหาผมพร้อม

กับเด็กที่เจ๊บอกว่าใหม่ด้วยนะ"

"อะไรกัน จะเล่นสองรุมหนึ่งเลยหรือ"

"เปล่าหรอกเจ๊ ผมพาเพื่อนมาด้วย เด็กใหม่ก็ของเพื่อน ส่วนเจ๊ก็ของผมไงล่ะ"

"เจ๊แก่แล้วนะ เดี๋ยวจะมาบ่นเสียดายเงินไม่ได้นะ"

"มะพร้าวยิ่งแก่ยิ่งมันครับเจ๊ ว่าแต่ว่าป๋าชัยไม่อยู่เหรอ เจ๊ถึงมาได้"

"เขาไปรับเด็กที่เชียงราย อีกสี่ห้าวันถึงจะกลับ"

"โชคผมดีจริงแฮะ โทร.มาได้จังหวะพอดี"

"ยังเปลี่ยนใจได้ทันนะ"

"ไม่เปลี่ยนหรอกเจ๊ ผมจะรอนะ รีบมาด่วนเลย วัยรุ่นใจร้อน"

เสียงเจ๊ศรีหัวเราะกริ๊กมาตามสายก่อนจะวางหูลง วิชิตหันมามองหน้าศักดิ์แล้วพูดขึ้น

"เจ๊ศรีแกบอกได้เด็กใหม่มาคนหนึ่ง สวยเช้งเลย กันจองมาให้แกแต่งงานด้วยแล้วคืนนี้"

"ดวงใจ" เจ๊ศรีร้องเรียกหญิงสาว

"นี่ใครอยู่แถวนี้ไปตามดวงใจมาให้แม่ทีซิ"

ครู่ต่อมาร่างของหญิงสาวก็ปรากฏตัวก้าวเข้ามาภายในห้องของแม่เล้าสาว ที่กำลังนั่งบรรจงแต่งหน้าอยู่

"แม่เรียกมีธุระอะไรหรือคะ"

นางศรีวรรณมองดูหน้าหญิงสาว

"เดี๋ยวดวงไปกับแม่"

"ไปไหนคะ" ดวงใจถามอย่างสงสัย

"มีคนเขาติดต่ออยากได้ลูกดวงให้แม่พาไปส่ง"

ใบหน้าของหญิงสาวซีดเผือด ทั้ง ๆ ที่ได้ตกลงตัดสินใจที่จะทำงานอาชีพนี้แล้ว แต่เมื่อถึงเวลาจริง ๆ เธอก็อดหวั่นไหวไม่ได้

"อย่าตื่นเต้นไปเลยลูกแต่งตัวเถอะ มันก็ธรรมดา ๆ นั่นแหละ คิดเสียว่า เงิน...เงิน...เงิน เราทำทุกอย่างเพื่อเงิน เพื่ออนาคตของตัวเราเอง" แม่เล้าสาวพูดอย่างให้กำลังใจ

ดวงใจยืนกัดริมฝีปากตัวเอง

> ❝ *ชายหนุ่มกดริมฝีปากลงไปบนริมฝีปากจิ้มลิ้มที่อ้าเผยอรอรับอย่างเร่าร้อน จนเธอถึงกับผวารัดร่างของเขาเอาไว้แน่น* ❞

ถอนหายใจยาว ก่อนจะพยักหน้าพูดด้วยน้ำเสียงประชดตัวเอง

"ค่ะแม่"

แม่เล้าสาวยิ้ม มองตามร่างที่วิ่งจากไปของหญิงสาว แล้วก็หันมาจัดการแต่งตัวอย่างมีความสุข เมื่อคิดถึงว่าอีกไม่นานนัก ตนก็จะได้เริงสวาทกับคนที่ตนพอใจอีกครั้ง แถมยังมีสิ่งตอบแทนอีกด้วย

ตลอดทางที่นั่งรถมาด้วยกัน แม่เล้าสาวพยายามพูดจาหว่านล้อมแนะนำดวงใจถึงการปฏิบัติ และยังกำชับให้เธอปิดปากเงียบในเรื่องที่นางจะไปกับแขกเช่นเดียวกับหญิงสาว โดยอ้างว่าเพื่อเป็นเพื่อนเธอ ทำให้ดวงใจเต็มไปด้วยความซาบซึ้งที่แม่เล้าสาวให้ความห่วงใยเธอ จนถึงกระทั่งยอมเอาตัวเข้าแลก

"ค่ะแม่ ดวงจะเก็บเรื่องทั้งหมดไว้เป็นความลับ"

"ดีมาก ลูกดวง คิดเพียงว่าแก้วสารพัดนึกของคนก็คือเงินอย่างเดียว"

หญิงสาวนั่งเงียบทอดสายตาเหม่อมองดูยวดยานที่แล่นสวนผ่านไปมา ยิ่งรถแล่นเข้าใกล้จุดหมายเท่าไหร่ หัวใจของเธอก็เต้นแรงยิ่งขึ้น เมื่อสำนึกบอกกับตัวเองว่า จะได้พบอะไรที่รออยู่

แท็กซี่แล่นมาจอดลงตรงหน้าร้านที่นัดหมาย แม่เล้าสาวจัดการจ่ายเงินค่าโดยสาร แล้วหันมาจับข้อมือของหญิงสาวที่นั่งหน้าซีดอยู่กับที่

"ถึงแล้วลูกไปเถอะ"

หญิงสาวเต็มไปด้วยความตื่นเต้นจนแทบจะเดินวางเท้าไม่ถูก เมื่อถูกแม่เล้าสาวพาเดินเข้าไปในห้องอาหารที่ติดแอร์เย็นฉ่ำ ท่ามกลางผู้คนที่นั่งกินอยู่อย่างหนาตา

แม่เล้าสาวเดินกวาดสายตามองหาบุคคลที่ตนต้องการพบ และก็ได้เห็นเขานั่งดื่มเบียร์อยู่กับชายหนุ่มรุ่นเดียวกันอีกคน

"นั่นไงนั่นอยู่นั่น" แม่เล้าสาวหันมาบอก พร้อมกับจูงมือหญิงสาวให้เดินตามตนเข้าไปหา

วิชิตหันมาเห็นแม่เล้าสาวซึ่งเดินตรงมาหา ก็ลุกขึ้นส่งยิ้มไปให้

"มาเลยเจ๊ ผมกำลังรออยู่ทีเดียว"

แม่เล้าสาวยิ้มหวาน หันไปบอกดวงใจให้ทำความรู้จักกับชายหนุ่มทั้งสอง

"นี่ลูกดวงที่เจ๊บอกกับคุณชิต"

ลูกเสี่ยยิ้มมองดูอย่างพอใจ พร้อมกับผายมือให้หญิงสาวไปนั่งคู่กับศักดิ์ที่นั่งเงียบเฉยอยู่

"ศักดิ์ให้คุณดวงนั่งด้วยคน"

"เชิญครับ" ศักดิ์พูดเนือย ๆ

หญิงสาวทิ้งตัวลงนั่งด้วยหัวใจที่เต้นแรง เธอไม่กล้าแม้แต่จะมองหน้าเขา ในขณะที่ชายหนุ่มก็นั่งเงียบขรึมอยู่เช่นกัน

"ดื่มเบียร์เย็น ๆ แก้เหนื่อยก่อนนะเจ๊" ชายหนุ่มลูกเสี่ยหันมาบอกกับแม่เล้าสาว

เจ๊ศรีพยักหน้า

"แล้วน้องคนนั้นล่ะ" วิชิตถาม

"เบียร์หน่อยนะลูก" แม่เล้าสาวหันมาบอกกับหญิงสาว

"เฮ้ย! ศักดิ์แกบริการน้องเขาหน่อยซิ นั่งซึมกระทืออยู่ได้" วิชิตพูดแล้วหันมาบอกกับแม่เล้าสาวที่นั่งคลอเคลียอยู่ข้าง ๆ

"เพื่อนผมมันอกหักน่ะครับเจ๊ เลยมึน ๆ ซึม ๆ อย่างนี้"

เสกศักดิ์หันมามองหญิงสาวที่นั่งข้าง ๆ อย่างไม่อยากขัดใจเพื่อน มากกว่าที่จะเต็มใจ

"เชิญครับ" พูดพร้อมกับยกขวดเบียร์ขึ้นรินเทให้

"ขอบคุณค่ะ" ดวงใจพูดน้ำเสียงเต็มไปด้วยความประหม่า เพราะถึงจะทำใจไว้แล้ว แต่เมื่อถึงเวลาจริง ๆ ก็อดจะตื่นเต้นไม่ได้

แม่เล้าสาวยิ้มหันมาทางวิชิตยกแก้วเบียร์ขึ้นชู

วิชิตยกแก้วเบียร์ขึ้นชูตาม

"เพื่ออะไรดี" ถามยิ้ม ๆ

แม่เล้าสาวมองสบตา

"เพื่ออะไรดีล่ะ" ถามนัยน์ตาเป็นประกาย

"เอาเป็นว่าเพื่อเพื่อนผมกับคุณคนนั้นก็แล้วกัน" วิชิตพูดพลางยื่นแก้วมาตรงหน้าของเสกศักดิ์และดวงใจ

ชายหนุ่มยกแก้วขึ้นชนกับเพื่อน แล้วหันไปทางหญิงสาวที่ยังนั่งก้มหน้าอยู่ด้วยความขายเขิน

"ชนแก้วกับคุณเขาซิดวงเพื่อมิตรภาพ" แม่เล้าสาวบอก

ดวงใจยกแก้วเบียร์ขึ้น ดวงตาของทั้งคู่สบกัน เสกศักดิ์เผยอยิ้มเนือย ๆ ยื่นแก้วเบียร์ไปกระทบกับหญิงสาว แล้วยื่นไปชนกับวิชิตและแม่เล้าสาว ก่อนจะกระดกขึ้นดื่ม

ตลอดเวลาที่นั่งกินอาหาร วิชิตและแม่เล้าสาวพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ในขณะที่เสกศักดิ์กับดวงใจพากันนั่งนิ่งเมื่อถูกถามก็ตอบสั้น ๆ จนในที่สุดทั้งวิชิตและแม่เล้าสาวก็เอิ่มชื่น

"ไปกันเถอะ" วิชิตเอ่ยชวนด้วยใบหน้าที่แดงด้วยฤทธิ์เบียร์

ทั้งสี่คนพากันมาขึ้นรถที่วิชิตขับ โดยมีแม่เล้าสาวร้อนสวาทนั่งคู่อยู่ทางตอนหน้าเสกศักดิ์และดวงใจนั่งอยู่ด้านหลัง

"ไปเต้นดิสโก้เอาเหงื่อกันอีกหน่อยนะเจ๊ เดี๋ยวค่อยไปสวรรค์กัน" วิชิตหันมาถามแม่เล้าสาวที่นั่งเอาศีรษะพิงซบกับไหล่ของชายหนุ่ม

"ตามใจซิคะ" แม่เล้าสาวตอบพร้อมกับใช้มือลูบคลำไปตามต้นขาของชายหนุ่มเบา ๆ

■ อ่านต่อฉบับหน้า

พบกันใหม่...ทุกวันที่ 10, 20 และ 30 ของเดือน...นะคะ!

ไม่สิ้นสวาท

โดย...ทวีพร ทวีชาติ

อวสาน

"เป็นไงทุกอย่างเรียบร้อยไหม"

ท่านเอ่ยอย่างเป็นห่วงจริงจัง

"ค่ะท่าน" ดิฉันตอบเสียงเรียบ

"ผมเป็นห่วงเสียแทบแย่ อยากจะบอกหนูว่า พรุ่งนี้มีราชการด่วน จะต้องไปต่างประเทศหลายวัน"

"ทำไมล่ะคะ"

ดิฉันแสร้งถามดีสีหน้าเศร้า ทำทีเป็นห่วงเป็นใย ทั้งที่ใจอยากให้ท่านไปนาน ๆ หรือไม่กลับเลยยิ่งดี

"ก็เรื่องแก๊งค้าประเวณีข้ามชาตินั่นแหละ มีหมายจับออกมาเราจะต้องไปตามตัวและรับผู้หญิงไทยกลับด้วย มันเป็นคำสั่งมาจากสำนักนายกรัฐมนตรี ต้องเร่งปฏิบัติภารกิจอย่างเร่งด่วน"

"ท่านจะไปนานมั้ยคะ"

"ก็ร่วมเดือนล่ะนะ ถ้าโชคดีหมดภารกิจก็คงไม่เกินครึ่งเดือน ผมจะพยายามรีบกลับให้เร็วที่สุด"

"หนูคงคิดถึงท่านแย่เลย" ดิฉันดีสีหน้าซบเข้าหาท่าน

"ไม่เป็นไรหรอกน่า ให้จุไทคอยดูแลรับใช้ มีอะไรก็เรียก ผมสั่งให้เขามาคอยเฝ้าดูแลหนูทุกวัน"

หัวใจของดิฉันพองโตเมื่อได้ยินคำว่าจะได้อยู่ตามลำพังกับจุไท ลูกน้องคนสนิทของท่านและเป็นคู่ขาของดิฉัน

"ระหว่างที่ผมไม่อยู่ อย่าไปเที่ยวไหนนะ อย่าเอาหนุ่มเข้าบ้าน ผมหึงรู้มั๊ย"

"โธ่...ท่านคะใครจะกล้าทำยังงั้น ท่านอย่ากังวลไปเลย"

ดิฉันขอตัวเข้าบ้านเพื่อผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ท่านได้เรียกตำรวจอารักขามาสั่งกำชับอีกครั้งหนึ่ง ก่อนจะเดินตามดิฉันขึ้นไปบนบ้าน

กระเป๋าเสื้อผ้าถูกจัดไว้อย่างเป็นระเบียบ เพราะท่านจะต้องไปสมทบกับคณะที่ศูนย์อำนวยการเฉพาะกิจของกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางเพื่อเตรียมแผนงานเสียก่อน

ดิฉันรู้ดีว่าก่อนท่านจะจากไปนั้น ได้เตรียมตัวเตรียมใจเพื่อรองรับอารมณ์ซาดิสม์ของท่านอย่างไม่มีทางเลี่ยง

พออาบน้ำอาบท่าเสร็จเรียบร้อยออกจากห้องมา ท่านได้ถือแส้หนังรอคอยอยู่ก่อนแล้ว เมื่อดิฉันเดินเข้าไปหาท่านก็กระชากผ้าเช็ดตัวออกจากร่างของดิฉัน และลงมือเฆี่ยนตี

ร่างของดิฉันดิ้นทุรนทุรายฟุบหน้าลงกับที่นอนอย่างเจ็บปวด เมื่อใดที่แส้กระทบผิวหนัง ดิฉันจะสะดุ้งเฮือกตามจังหวะ

เนื้อหนังอันบอบบางเมื่อถูกเฆี่ยนด้วยแส้หนัง มันก็จะแตกเป็นแผลและริ้วรอยลายพร้อยจนน่าเกลียด

แผลเก่ายังไม่ทันจะตกสะเก็ดหาย แผลใหม่ก็ขึ้นมาแทน แม้ว่ารอยบาดแผลส่วนใหญ่จะอยู่ในที่ลับของเรือนร่าง แต่ดิฉันก็ไม่กล้าที่จะให้ใครรู้เห็น ทนรับเป็นทาสบำบัดอารมณ์อันป่าเถื่อนคล้ายสัตว์เลี้ยงที่ซื่อสัตย์

ดิฉันต้องอดทนอยู่ เพราะความมีพระคุณและความน่าสงสาร เนื่องจากเมื่อเวลาปกติแล้วท่านก็จะเหมือนคนธรรมดา ช่างเอาอกเอาใจ

เนื้อตัวของดิฉันมันด้านชาเหมือนซากศพที่เดินได้ ต้องยอมให้ท่านเฆี่ยนตีเมื่อท่านเกิดอารมณ์ซาดิสม์ขึ้นมาอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงเลย

เมื่อตกตอนกลางคืน ความหวาดกลัวสะดุ้งผวาจะเข้ามาเยือนความรู้สึกทุกครั้ง ดิฉันเฝ้าภาวนาขออย่าให้ท่านมีอารมณ์เพศขึ้นมาเลย เพราะมันเหมือนมัจจุราชที่เอื้อมมือลงทัณฑ์อย่างไร้ความผิด

หลังจากการร่วมรักแบบวิปริตผ่านพ้นไป โดยท่านเป็นคนมีความสุขเพียงฝ่ายเดียว อารมณ์ของท่านก็กลับคืนเข้าสู่ปกติ

ดิฉันค่อยโล่งใจขึ้น และเมื่อท่านหิ้วกระเป๋าออกจากบ้านพัก เพื่อเดินทางไปปฏิบัติภารกิจในต่างประเทศนับเดือน ดิฉันจึงมีความรู้สึกว่าตัวเองได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระในชั่วระยะหนึ่ง

"จุไท" ตำรวจอารักขาลูกน้องของท่านรองผู้การ ยังคงมาคอยรับใช้ดิฉันที่บ้านพักตามท่านสั่ง

วัวเคยขา ม้าเคยขี่ มีหรือที่จะปล่อยโอกาสให้ผ่านเลยไปโดยเปล่าประโยชน์ หัวใจที่ไม่สิ้นเสน่หาได้เรียกร้องความต้องการอยู่ทุกเวลา

จุไทตำรวจหนุ่มลูกน้องของสามี ทำหน้าที่คอยบำบัดอารมณ์ใคร่ให้กับดิฉันอย่างสม่ำเสมอในช่วงเวลาที่ท่านเดินทางไปปฏิบัติภารกิจในต่างประเทศ

"เธอกล้าพอที่จะพาฉันไปจากที่นี่มั้ยจุไท"

ดิฉันเอ่ยถามความจริงใจของชายหนุ่มเลือดตำรวจไทยลูกน้องของสามี ซึ่งเขามีท่าทางอึดอัด

"ว่าไงจ๊ะ ฉันไม่อยากจะทนอยู่กับคนแก่คราวพ่อต่อไปแล้ว"

"ผะ..ผม...ไม่กล้าหรอกครับคุณนาย ขืนผมทำหยั่งงั้นท่านเอาผมตายแน่"

ชายหนุ่มละล่ำละลักปฏิเสธความประสงค์ของดิฉัน

"แล้วทุกวันนี้น่ะเธอไม่กลัวท่านหรอกรึจ๊ะ"

ดิฉันแกล้งแหย่คำพูดแทงใจของเขาดู

"กลัวครับ แต่คุณนายเรียกใช้ผมเองนี่ครับ ผมว่าสักวันท่านจะต้องรู้ความจริง เพราะความลับไม่มีในโลก"

"ฉันไม่แคร์หรอก เธอรู้มั๊ยว่ากับตำแหน่งคุณนายรองผู้การทุกวันนี้ ฉันทรมานเจ็บปวดแค่ไหน มันเจ็บช้ำทั้งร่างกายและจิตใจ เธอดูนี่ซิจุไท ดูซะให้เต็มตา"

ดิฉันเปิดแผลเป็นจากรอยเฆี่ยนตีไปสด ๆ ร้อน ๆ ให้กับคู่สวาทหนุ่มดู มันเป็นแผลอันเกิดจากความวิปริตทางเพศของท่าน

"ท่านเป็นคนรุนแรงครับคุณนาย เรื่องนี้เรารู้กันมานานแล้ว ภรรยาของท่านหลายคนที่ทิ้งไป ไม่มีใครทนอยู่ได้หรอกครับ"

ชายชู้ตอบดิฉันด้วยอาการอันเฉยเมยเหมือนเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดา

"ฉันกลัวว่าสักวันจะสิ้นความอดทน จะต้องไปจากท่านเมื่อพบคนถูกใจที่จะไปเริ่มต้นชีวิตใหม่"

คำพูดของดิฉันจุไทไม่ได้สนใจอะไรมากนัก คงจะเป็นเพราะว่าเขารับใช้เจ้านายมาจนรู้ใจดี ผู้หมู่ตำรวจนาย

นี้เป็นลูกน้องที่ซื่อสัตย์สมกับเจ้านายไว้วางใจ

เหตุที่แอบลักลอบเป็นชู้สาวกับดิฉัน ก็เพราะถูกดิฉันบังคับ เพราะลำพังตัวเขาเองไม่รู้ร้อนรู้หนาวเจียมเนื้อเจียมตัวในหน้าที่

ยิ่งนานไปดิฉันก็เกิดความเซ็ง ความหวังที่จะหนีไปร่วมชีวิตกับตำรวจรับใช้สามี ฝ่ายเขาก็ไม่เล่นด้วย เพียงแค่ถูกดิฉันเรียกขึ้นมาปลดเปลื้องอารมณ์สวาทเป็นครั้งคราว เหมือนตัวสำรองความใคร่

ความกลัดกลุ้มที่ไม่อาจจะอดทนอยู่กับผัวซาดิสม์วัยคราวพ่อได้ทำให้ดิฉันเริ่มมองหาผู้ชายที่ถูกใจสักคน ซึ่งพร้อมที่จะพากันหลบหนีไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ เช่นผัวหนุ่มเมียสาวทั้งหลาย

เนื่องจากทรัพย์สินเงินทองที่ดิฉันกอบโกยสูบเอาจากท่านรองผู้การสามีคราวพ่อ ก็มากโขพอจะตั้งตัวเป็นทุนได้อย่างสบาย

แต่การที่จะหาผัวที่ดีมีความจริงใจ คงหาไม่ได้ง่าย ๆ นัก นอกจากจะมีการทดลองใจกันดู

ซึ่งดิฉันนึกแผนการณ์ขึ้นมาได้ จึงติดต่อไปยังแนนซี่เพื่อนสาวนางแบบที่เคยให้ความช่วยเหลือดิฉันเรื่องที่อยู่อาศัย ในคราวที่หลบหนีออกจากซ่องของเจ๊พันเลี่ยมทอง

"อะไรกันภัสรา เธอคิดดีแล้วหรือที่จะกลับมาหาอาชีพเดิมอีก เป็นคุณนายก็ดีแล้วนี่ วาสนาดีหยั่งเธอจะหาที่ไหนได้อีก"

เพื่อนสาวทักท้วงเมื่อดิฉันได้เผยแผนการณ์ให้ฟังในเรื่องจะหาคู่ชีวิตที่จริงใจ โดยแอบมาเป็นนางทางโทรศัพท์อาชีพเดิมเพื่อหาชายที่ถูกใจ

แต่เมื่อดิฉันอธิบายรายละเอียดความลับบนเตียงทั้งหมด ระหว่างดิฉันกับท่านรองผู้การสามีให้เพื่อนสาวรับรู้ เธอจึงเข้าใจและเห็นใจ

ในที่สุด จำนวนชายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตนางทางโทรศัพท์ช่วงระหว่างที่ท่านไปเมืองนอกนั้น ดิฉันก็ได้พบชายคนหนึ่ง

ชายหนุ่มผู้นั้นไม่เคยรู้จักกันมาก่อน หน้าตาไม่ได้หล่อเหลาอะไรมากนัก เขามีอาชีพขับรถโดยสารของโรงแรม สำหรับพานักท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ ที่โปรแกรมกำหนดไว้

"โก้" คือชื่อเล่นของเขา เรานัดแนะกันไปเที่ยวต่างจังหวัดปะปนไปกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ แล้วเราก็แอบไปหาความสุขกัน เมื่อเห็นว่าทุกอย่างมันสุขงอม

"ถึงตอนนี้ดิฉันไม่เหลือความอายอีกแล้ว...เพราะถึงอย่างไรมันก็ไม่เสียหายชำรุดสึกหรอ นอกจากความสุข และความอยากเข้ามาแทนที่!!..."

โก้เอาอกเอาใจดิฉันราวกับว่าดิฉันเป็นสาวสูงศักดิ์มีค่า ไม่ใช่อีตัวยังงั้นแหละ เขาบริการอาหารเครื่องดื่มด้วยความสุภาพ และเริ่มบทรักด้วยการประคองจูบปากของดิฉันแน่น

ส่วนมือก็ลูบไล้ไปตามร่างกาย โดยเฉพาะสะโพกแก้มก้น ทำให้ดิฉันขนลุกซู่อย่างประหลาด

เสื้อผ้าของดิฉันหลุดออกทีละชิ้นอย่างไม่รู้ตัวจนเปลือยเปล่า แล้วโก้ก็ประคองร่างของดิฉันทอดลงไปบนโซฟาในห้อง

ปากก้มลงดูดหน้าอกปลายจะงอยด้วยความเสียวซ่าน เขาจูบและกัดเบา ๆ จนดิฉันเคลิบเคลิ้ม ก่อนที่จะก้มลงจูบบนผืนเนื้อแผ่นน้อย ซึ่งมีขนขึ้นปุกปุย

เขาเอามือยกท่อนขาของดิฉันแยกออกจนกว้าง พอศีรษะลอดเข้าไปได้ ลิ้นสากของเขาตวัดแต่ละครั้ง มันเสียวซ่านแทบขาดใจ

ดิฉันเกร็งตัวส่ายสะโพกรับแรงไหวจากจังหวะของการกระแทกรับ ทำเอาดิฉันส่งเสียงครางออกมาอู้อี้ไม่ได้ศัพท์สำเนียง

โก้เร่งความเร็วของลิ้นหนักขึ้น ดิฉันสุดจะทนต่อความเสียวซ่าน เอามือจิกผมของเขาไว้ คุจดั่งว่าความสุขนั้นจะหลุดลอยไปเสีย

ลิ้นของโก้สากเหมือนกระดาษทราย เมื่อเซาะเล็มไปตามติ่งเนื้ออ่อนเมื่อใด ดิฉันเป็นพล่านเดือดในเรือนกายจนร่างสั่นระริก

เขาโถมเข้ามาอีกครั้ง พร้อมกับความกำยำโดดเด่น ดิฉันหลับตาพริ้มรับการจูบจากเขาด้วยอารมณ์อันรุนแรง สองแขนของดิฉันโอบกอดรัดเขาไว้จนแน่นแทบกระดิกไม่ได้

แรงขยี้จากปากต่อปากลิ้นต่อลิ้น และการเสียดสีของร่างกายเป็นจังหวะจะโคน ทำให้ดิฉันผวาเฮือกละคุ้งกระตุกเกร็งตัวแน่นไปหมด

ดิฉันรู้สึกคล้ายตื่นจาก ความฝันมาพบความจริงแล้ว

"โก้" เป็นชายในอุดมคติของดิฉัน เราพูดคุยและเข้าใจกันตกลงร่วมชีวิตด้วยกัน

ดิฉันขนข้าวของหลบหนีออกจากบ้านของท่านรองผู้การ าโดยสละตำแหน่งคุณนาย ไม่ได้แจ้งให้ใครรู้เลย แม้แต่ "จุไท" ตำรวจอารักขาคู่สวาท

ดิฉันไม่ทราบว่าเมื่อ "ท่าน" กลับจากภารกิจในต่างประเทศแล้วจะสั่งคนออกติดตามตัวดิฉันหรือไม่

แต่ผู้ชายทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ก็คุจเช่นกระแสน้ำไหล ไม่มีวันจะกลับไปได้อีก เพราะทุกอย่างต้องผ่านเลยไปตามกาลเวลา...

จบ.

พบกันใหม่...ทุกวันที่ 10, 20 และ 30 ของเดือน...นะคะ!

คนองสวาท

โดย... เบอร์ 5

48

"ถ้าไม่มีใครอย่างนี้ซิ ต่อให้เอาช้างมาฉุดผมก็ไม่มีวันไปจากเจ๊"

"พูดอยู่นั่นแหละ เดี๋ยวก็หนักตายหรอก" ม่ายสาวพูดด้วยเสียงกระซิบ

ลอยก้มหน้าลงจูบที่เนินอกอวบอิ่มของเธอ

"ถ้าผมจะตายเพราะอุ้มเจ๊ในอ้อมแขนอย่างนี้ ผมยอมตาย"

ม่ายสาวโอบกอดรอบคอของคู่สวาท แล้วจูบที่แก้มของเขาอย่างหลงไหล"

"ไปห้องเรากันเถอะ เวลามีน้อย เดี๋ยวเธอต้องไปออกรถอีก"

ลอยจูบที่ริมฝีปากช่างพูดของม่ายสาวอีกครั้ง ก่อนจะอุ้มร่างของเธอเดินขึ้นสู่ฉิมพลีชั้นบนด้วยหัวใจอันกระหยิ่ม เพราะงานนี้ลอยเชื่อแน่สนิทว่าต้องได้ทั้งเงินและทั้งกล่องเหมือนอย่างเคยทุกครั้ง

ไปหาพิมพ์ดาวนี้ เขาจะได้มีเงินพอไปซื้อของปลอบใจหล่น

โชเฟอร์นักรักแอบให้สัญญากับตัวเองอยู่ในใจ

ร่างอวบอิ่มของม่ายสาวถูกวางลงบนที่นอนอย่างแผ่วพลิ้ว สองแขนที่รัดคอของโชเฟอร์หนุ่มโน้มดึงร่างของลอยให้ทาบทับลงไปบนร่างของเธอ พร้อมกับริมฝีปากของคนทั้งคู่ทาบทับกันสนิทอีกครั้ง

มันเป็นจูบที่เร่าร้อนด้วยเปลวไฟแห่งความต้องการ ที่คนทั้งคู่ต่างก็ถ่ายทอดเข้าหากัน ทั้ง ๆ ที่มีจุดมุ่งหมายคนละทาง

ลอยต้องการปรนเปรอรสสวาทให้ม่ายสาวเพื่อจุดประสงค์ข้อใหญ่คือเงิน ที่ตนจะได้รับก้อนใหญ่หลังจากเกมสวาทผ่านพ้นไป ในขณะที่ม่ายสาวต้องการรสสวาทด้วยหัวใจอันหิวโหย ดังกับคนที่อดอาหารมานาน เมื่อเจออาหารของโปรดวางอยู่ตรงหน้า ก็ผลีผลามตะกุมตะกรามกินเพื่อกักตุนเอาไว้เป็นทุนสำรองในยามหิว

เสื้อคอกระเช้าที่สวมอยู่ถูกถอดทิ้งไปโดยตัวของเจ้าของเอง เปิดเผยทรวงอกขาวอวบอิ่มให้ผงาดง้ำท้าทายการเคล้นคลึง ท่ามกลางแสนไฟสว่างจ้า ซึ่งลอยก็ไม่ปล่อยให้บัวงามคู่นั้นต้องซูซ่อรับไอเย็นจากแอร์โดยเปล่าประโยชน์

โชเฟอร์หนุ่มลากลิ้นอ่อนนุ่มเลียเล็มไปตามโคนฐานอวบอูม ก่อนจะเลาะเลื้อยฉกแว่บเข้าหาจะงอยเม็ดสีชมพูที่ตั้งชันผงาดอย่างท้าทาย

ม่ายสาวถึงกับครางออกมาเบา ๆ ในขณะที่แอ่นอกขึ้นรับการเลียอย่างหื่นกระหาย สองมือของม่ายสาวสอดล้วงเข้าไปลูบไล้แผ่นหลังของโชเฟอร์หนุ่มอย่างหลงไหล

มือของลอยไม่ยอมอยู่นิ่ง วางแปะลงบนโคกเหนือหว่างขาของสาวจีน แล้วค่อยกดเคล้นคลึงไปมา ในขณะที่ม่ายสาวก็แอ่นสะโพกขึ้นรับการคลึง พร้อมทั้งส่งเสียงครางไม่ขาดระยะ

"ลอยจ๋า เจ๊รักลอยเหลือเกิน"

"ผมก็รักเจ๊" โชเฟอร์หนุ่มตอบขณะที่บรรจงถอดกางเกงให้ม่ายสาวซึ่งยินยอมพร้อมใจที่จะให้กางเกงหลุดไปจากร่างอยู่แล้ว

ในที่สุดร่างขาวโพลนของสาวจีนก็ปรากฏแก่สายตาของโชเฟอร์หนุ่มซึ่งจ้องมองดูสัดส่วนต่าง ๆ อย่างหื่นกระหาย

"ถอดของเธอซิลอย" ม่ายสาวร้องเตือนเมื่อโชเฟอร์หนุ่มนั่งจ้องมองพร้อมกับเอามือลูบไล้ที่หน้าท้องขาวเนียน อันอุดมด้วยไขมันของเธออยู่ไปมาเนินนาน

ไม่ต้องให้เตือนซ้ำ ลอยจัดแจงลอกคราบตัวเองจนเหลือแต่ตัวล่อนจ้อนเช่นเดียวกับม่ายสาว แล้วโถมร่างคลุกคลึงกอดรัดร่างอวบอิ่มของสาวจีนอย่างเมามัน

ถึงแม้จะไม่ใช่หญิงวัยสาวแรกรุ่น แต่ลอยก็ต้องยอมรับกับตัวเองว่า กระดังงาดอกนี้ยังสดสวยด้วยกลิ่นและกลีบไม่เสื่อมคลายร่วงโรยเหมือนวัยสังขารที่ผ่านไป

"ซี๊ด...ลอยจ๋า...เจ๊ใจจะขาดแล้ว"

ม่ายสาวครางอย่างลำรักความสุขเมื่อถูกลอยไหมกระหน่ำบรรเลงเพลงสวาทเข้าใส่อย่างดุดันเร่าร้อน

เสียงหอบหายใจของคนทั้งสองที่ต่างเป่าออกมารดกัน กลบเสียงครางของเครื่องปรับอากาศจนหมดสิ้น นอกจากนาน ๆ จะมีเสียงดังเอี๊ยดอ๊าดจากการเสียดสีของเตียงดังแทรกขึ้นมาสักครั้ง

"ซี๊ด...เร็ว ๆ..ลอยจ๋า..อ๊าซ์..อี๊ดซ์.."

ม่ายสาวเร่งและครางเสียงขาดเป็นห้วง ในขณะที่ลอยเริ่มเหยียบคันเร่งเต็มสปีด เพื่อนำเจ้ายานคู่ชีพให้แซงหน้าคู่แข่ง ซึ่งดีคู่อยู่เข้าเส้นชัยไปก่อน

สาวจีนก็ไม่ลดละเร่งเครื่องโต้ตอบสนองให้อย่างสุดพลังการเหยียบคันเร่งของโชเฟอร์ผู้ขับขี่ตน จนเจ้ายานคู่ชีพพุ่งตะบึงผ่านหน้าคู่แข่งเข้าเส้นชัยไปในที่สุด

"อี๊ด...ฮาซ์..."

ม่ายสาวถอนหายใจยาวเป็นเฮือกสุดท้าย ก่อนที่ร่างจะสงบนิ่งนัยน์ตาหลับพริ้ม แต่ดวงหน้าก็อาบไว้ด้วยความสุขอย่างเต็มปรี่ ในขณะที่ลอยก็ฟุบหน้าลงกับหมอนข้าง ๆ ม่ายสาว นอนหายใจระรัวเช่นกัน

ครู่ใหญ่ต่อมาสาวจีนจึงค่อยเผยอเปลือกตาลืมขึ้นมองดูร่างที่ก่ายตนอยู่

"สลบเลยหรือทูนหัว" เธอกระซิบถามที่ริมหู พร้อมทั้งจูบเบา ๆ ที่แก้มของชู้รัก

ลอยลากมือมาวางที่บนทรวงอกอวบอิ่มของสาวจีน พูดทั้งไม่ลืมตา

"ผมอยากนอนกอดเจ๊อย่างนี้ทั้งคืน"

สาวจีนที่ร้างคู่สวาทมานับปี เผยอริมฝีปากยิ้มอย่างมีความสุข พลิกร่างขึ้นคร่อมทับร่างของโชเฟอร์หนุ่มเอาไว้

"ผมอยากนอนกอดเจ๊อย่างนี้ทั้งคืน"

สาวจีนที่ร้างคู่สวาทมานับปี เผยอริมฝีปากยิ้มอย่างมีความสุข พลิกร่างขึ้นคร่อมร่างของโชเฟอร์หนุ่มเอาไว้

"ปากหวานอย่างนี้จะไม่ให้เจ๊หลงเธอได้ยังไง ไม่รู้เวลานอนกับเมียจะปากหวานแบบนี้หรือเปล่า"

"ผมจะหวานก็เฉพาะเมียของผมคนนี้คนเดียว" ลอยตอบพลางโอบกอดร่างอวบอิ่มของสาวจีนให้ทาบทับมาบนร่างของตน จนสองเต้าอวบอิ่มเด่งดึงบี้แบน

"เจ๊ไม่อยากจะเชื่อ อย่าหลอกให้เจ๊ดีใจเลย" ม่ายสาวพูดอย่างไม่จริต

ทั้งที่ใจจริงแสนปลื้ม

ลอยจูบที่ปากช่างพูดของสาวจีนอีกครั้งนิ่งและนาน จนในที่สุดม่ายสาวก็เป็นฝ่ายผละออก

"ใจเจ๊เกือบขาด" พูดพร้อมกับหอบหายใจแรง

"ผมซิครับที่เกือบจะขาด เพราะต้องทนคิดถึงเจ๊" โชเฟอร์หนุ่มออเซาะ

"ทำไมต้องทนคิดถึง ในเมื่อเจ๊ไม่ได้หนีเธอไปไหน"

"แต่โอกาสซิครับมันไม่ค่อยเอื้ออำนวย จนทำให้ผมรู้สึกเหมือนกับว่าถึงจะอยู่ใกล้ก็เหมือนไกล เปรียบไปก็เหมือนหมาเห็นปลากระป๋องนั่นแหละครับ อยากจะกินใจแทบขาด แต่ทำได้ก็เพียงเขี่ยกระป๋องให้กลิ้งไปกลิ้งมาเท่านั้นเอง"

"น่าสงสาร" ม่ายสาวลากเสียงยาว

"แต่เจ๊ไม่ใช่ปลากระป๋องนะ และเธอก็ไม่ใช่หมาด้วย"

ลอยจูบที่แก้มขาวผ่องของม่ายสาวอีกครั้ง มือลูบจากหลังขาวผ่องของเธอไปขยำที่แก้มก้น ซึ่งสมบูรณ์ด้วยหนั่นเนื้ออย่างมันมือ จนสาวจีนถึงกับส่ายก้นไปมาด้วยความเสียวสยิว

"มือของเธอเหมือนมีไฟ จับเจ๊ที่ไหนมันทำให้วูบวาบไปหมด"

ลอยมองหน้าสาวจีนแล้วยิ้ม

"ผมมีแต่เพียงไฟรักเท่านั้น"

ม่ายสาวอมยิ้มอย่างพอใจ มันเป็นความสุขที่เธอต้องยอมรับกับตัวเองอย่างปฏิเสธไม่ได้ว่าทุกครั้งที่เธอได้ร่วมรสสวาทกับโชเฟอร์หนุ่มผู้นี้ มันช่างเป็นความสุขอันล้ำลึกอย่างชนิดที่เธอไม่เคยได้พบมันมาก่อนเลย แม้แต่กับการร่วมกับสามีผู้วายชนม์ไปแล้วก็ตาม

ถ้าจะเปรียบเทียบถึงลีลาในเชิงสวาทระหว่างคนทั้งสองแล้ว บทบาทของสามีเธอมันก็เหมือนกับกินข้าวกับแกงจืดที่ลืมใส่น้ำปลา แต่กับลอยนี้แล้วมันเหมือนเธอได้เจอแกงเผ็ดที่รสกลมกล่อมนุ่มนวล จนชวนให้อยากกินอยู่เสมอ

"เจ๊อยากให้เธอเป็นของเจ๊คนเดียว" ม่ายสาวรำพึงด้วยเสียงเลื่อนลอย ซึ่งโชเฟอร์หนุ่มได้ยินแล้วใจหายวาบ

"คมโหมจูบกระหน่ำหนักขึ้น ...ทั้งจมูกและปากไซร้ไปตาม ใบหน้าและลำคอ ของร่างที่อ่อนปวกเปียกหายใจระรวย!!..."

แต่ก็ฝืนใจตอบอย่างเอาใจขึ้นว่า

"ผมมันคนอาภัพ ชีวิตนี้มีแต่ความไม่สมหวัง รักใครก็ได้แต่เก็บซ่อนเอาไว้ในใจ ทำไมฟ้าดินถึงลงทัณฑ์ผมขนาดนี้"

"เธอรักใครอยู่หรือ" ม่ายสาวถามอย่างสนใจ

"ก็คนที่ผมกอดอยู่ขณะนี้น่ะซิครับ" โชเฟอร์หนุ่มตอบ

"ผมรักเจ๊ แต่สิ่งเดียวที่ผมทำได้คือ ทนเก็บฝืนกล้ำกลืนมันเอาไว้ภายใน"

"ก็ตอนนี้เธออยู่กับเจ๊แล้วนี่"

"มันก็เป็นได้เพียงครั้งคราว" ลอยพูดเสียงต่ำลึกตีสีหน้าเศร้าหมอง

สาวจีนก้มลงจูบที่ริมฝีปากของโชเฟอร์หนุ่มเบา ๆ อย่างหลงใหล

"เธอคิดว่าเจ๊ไม่ทรมานหรือ" ถามเสียงแผ่ว

"ทุกครั้งที่เธอกลับบ้าน เจ๊แทบจะทนไม่ได้เธอรู้หรือเปล่า"

ลอยพลิกตัวให้ร่างของสาวจีนลงไปนอนอยู่ข้างล่าง แล้วพรมจูบลงไปที่ซอกคอขาวผ่องของสาวจีน ละเรื่อยมาที่ทรวงอกของเธออย่างแผ่วพริ้ว ดุจนักดนตรีที่ชำนาญบรรจงกรีดนิ้วลงบนคีย์ให้เสียงที่ออกมาฟังแล้วชวนให้เคลิบเคลิ้ม

บทเพลงแห่งความพิศวาสเริ่มต้นของมันอีกครั้ง แผ่วช้าเนิบนาบในตอนต้น ก่อนจะค่อยเผ็ดร้อนรุนแรงเหมือนเรือใบลำน้อยที่แล่นออกจากฝั่ง มุ่งหน้าออกสู่ทะเลลึกที่คลื่นถาโถมเข้าซัด จนเรือใบลำน้อยโคลงเคลงไปมากว่าจะไปจอดสงบนิ่งเกยตื้นยังจุดหมาย

"เจ๊ไม่อยากให้เธอไปเลย" ม่ายสาวกอดร่างของโชเฟอร์หนุ่มเอาไว้แน่นพร้อมกับกระซิบที่ข้างหู

ลอยจูบม่ายสาวฟอดใหญ่อย่างเอาใจ ทั้ง ๆ ที่ยังหอบหายใจไม่ทั่วท้อง

"เวลาของความสุขมันช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน ผมอยากจะหยุดเข็มนาฬิกาเอาไว้ตรงนี้"

"เพื่ออะไร" ม่ายสาวถามเสียงฉะอ้อน

"เพื่อผมกับเจ๊จะได้อยู่คู่กันตลอดไป"

"เธอจะทำให้เจ๊ต้องขาดใจตายเพราะอิ่มในคำพูดของเธอ"

"มันก็คงดีกว่าที่เราจะต้องมาทรมานยามอยากอยู่ใกล้ชิดกันไม่ใช่หรือครับ" ลอยถามด้วยน้ำเสียงออดอ้อน

"คนเขาจะได้หัวเราะตาย ที่จู่ ๆ เราก็มาตายด้วยกัน"

"โลกมันจะได้บันทึกไว้เป็นประวัติศาสตร์รักอันยิ่งใหญ่เหมือนอย่างโรเมโอกับจูเลียต"

"แต่นี่เป็นกิมไล้กับลอย" สาวจีนพูดต่อพร้อมกับยิ้มอย่างนึกขำ

"นี่ล่ะครับดังทั่วโลกเลย" ลอยพูดยิ้ม ๆ

"ม่ายเอาหรอก เจ๊ยังไม่อยากดัง"

แก๊งค์...แก๊งค์...

เสียงไทยยามเคาะแผ่นเหล็กบอกเวลาดังขึ้นมาแว่ว ๆ ลอยหันไปมองนาฬิกาที่ข้างฝาแล้วก็ถอนใจยาว เมื่อเห็นเข็มนาฬิกาบอกเวลาสองยาม

"เวลาที่ช่างเหมือนแกล้ง"

"ไปอาบน้ำเถอะลอย เดี๋ยวจะไปส่งของช้า" ม่ายสาวเตือนพร้อมกับผุดลุกขึ้นนั่ง

ลอยหันมาประคองสองเต้าของสาวจีนไว้ในอุ้งมือ แล้วก้มลงจูบ

"เหม็นเหงื่อ" ม่ายสาวพูดเบา ๆ

"ไม่มีคำว่าเหม็นสำหรับผม" ลอยพูดน้ำเสียงจริงจัง

ม่ายสาวเอามือแตะที่ริมฝีปากของลอย

"ปากดีนัก เจ๊จะหลงเธอตายอยู่แล้วรู้ไหม"

"หลงผมน่ะไม่ตายหรอกครับเจ๊" ลอยพูดพร้อมกับดึงร่างของสาวจีนเข้ามากอด

"แต่ถ้าไม่เจอผมน่ะซิค่อยน่าคิด"

ม่ายสาวค้อนให้ชู้รักวงใหญ่ ก่อนจะถูกลอยประคองพากันเดินเข้าห้องน้ำ

เสียงน้ำจากฝักบัวดังกระทบพื้นเสียงซ่าส์ นาน ๆ จะมีเสียงหัวเราะหยอกล้อดังแทรกขึ้นมาสักครั้ง

หลังจากอาบน้ำชำระคราบเหงื่อไคลจนหมดสิ้น ทั้งคู่ก็ประคองกอดกันออกมาจากห้องน้ำ ด้วยใบหน้าฉาบรอยยิ้มอันบอกถึงความสุขที่ได้รับ

ลอยจัดแจงแต่งตัวเพื่อเตรียมออกปฏิบัติหน้าที่การงานของตนอีกครั้ง หลังจากหน้าที่งานพิเศษจบสิ้นลง

"เสร็จแล้วรีบกลับมานะจ๊ะ" ม่ายสาวสั่งย้ำเมื่อเดินลงมาเปิดประตูให้ชู้รักของตน

ลอยจูบที่หน้าผากของสาวจีนอีกครั้ง ก่อนจะเดินผละจากไปด้วยหัวใจอันกระหยิ่ม เพราะในกระเป๋ามีเงินที่สาวจีนหยิบยื่นส่งให้ปึกใหญ่

ลอยมาถึงจุดหมายปลายทางเอาก็เวลาตีกเข้าไปเกือบสิบโมงเช้า ซึ่งล่าไปกว่าปกติเกือบสี่ชั่วโมง โชเฟอร์หนุ่มมองหาเพื่อนเกลอที่ล่วงหน้ามาก่อน แต่ก็ไม่พบ จึงเกร่เข้าไปถามแป๊ะเสิงที่กำลังสาละวนอยู่กับการรับสินค้าที่มีผู้มาฝากส่งเข้ากรุงเทพฯ

■ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องของ สร้อยสวรรค์

สิงห์ทอง

2.

"ต้องถึงครับ" เขาย้ำเสียงหนัก

"เพราะผมคิดว่าเราคงเป็นมิตรกันได้"

ฉันมองหน้าเขา ก็ได้พบสายตาซื่อของเขาจ้องมองดิฉันอยู่

"ผมว่าเราไปนั่งทานอะไรกันก่อนดีกว่าครับ"

ฉันทำท่าจะปฏิเสธ แต่เขาชิงพูดขึ้นก่อน

"คิดว่าคุณคงไม่รังเกียจนะครับ"

โดนเข้าไม้นี้ฉันเลยปฏิเสธไม่ออก ต้องเดินคู่กับเขาไปนั่งยังร้านอาหารที่อยู่ภายในศูนย์การค้าแห่งนั้น

ตลอดเวลาที่นั่งทานอาหาร เขาชวนดิฉันพูดคุยด้วยท่าทางเป็นกันเอง พร้อมทั้งแนะนำตัวเองว่า เขาชื่อศักดิ์พรอีกด้วย

นับตั้งแต่วันนั้นทุกวันหลังจากที่โรงเรียนเลิก เขาจะมายืนรอดักรับดิฉันทุกวัน และตามไปส่งฉันจนถึงหอพัก จนความสนิทสนมเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ บางวันเขาก็จะชวนทานอาหารด้วย หรือถ้าอิ่มเขาก็จะให้กินของว่างแทน

นาน ๆ วันเข้าความสนิทสนมก็ค่อยเปลี่ยนจากการพบกันฉันเพื่อนมาเป็นคนกันแบบคนรัก แต่ฉันก็ไม่ปล่อยใจให้เขามากนัก เพราะความหลังแต่ครั้งอดีตมันยังคอยเตือนใจฉันอยู่เสมอ นอกจากยามลับตาคนก็ให้เขากอดจูบลูบคลำบ้างเท่านั้น เหมือนกับเป็นการรดน้ำพรวนดินใส่ปุ๋ยให้ต้นรักได้ชุ่มชื่น

แต่ก็อย่างว่านั่นแหละ จิตใจคนเราไม่ใช่พระอิฐพระปูน จะได้เย็นชาไม่รู้ร้อนรู้หนาว และแล้วเหตุการณ์ที่ที
ฉันไม่อยากให้เกิดมันก็เกิดขึ้นกับฉันอีกจนได้

วันนั้นเขามารับฉันไปดูหนังไทย เมื่ออยู่ในโรงหนังเขาทำตัวเป็นคนมือไม่อยู่สุข ซึ่งฉันก็ชินเสียแล้วเมื่อคิดบอกตัวเองว่าคนรักกันย่อมอดใจไม่ได้เมื่อยามอยู่ใกล้กัน ฉันปล่อยให้เขากอดจูบลูบคลำล้วงควักเอาตามใจเขา จนกระทั่งหนังเลิกเขาพาฉันไปกินอาหาร แล้วก็พาไปเดินช้อปปิ้งที่ศูนย์การค้า ซื้อของจำเป็นให้ฉัน 2-3 ชิ้น เมื่อออกจากศูนย์การค้า เขาก็เรียกรถแท็กซี่และฉันก็ขึ้นนั่งโดยไม่บอกว่าจะไปไหน

"จะไปไหนคะศักดิ์" ฉันถามเมื่อเห็นรถบ่ายหน้าไปอีกทางที่ไม่ใช่หอพัก"

"ไปหาที่เงียบ ๆ นั่งคุยกันดีกว่า" เขาตอบ "สวนลุมฯหรือ"

"เปล่า" เขาตอบเรียบ ๆ

ฉันจ้องหน้าเขาเหมือนจะอ่านเข้าใจถึงจิตใจให้รู้ว่าเขากำลังจะพาฉันไปไหน

"อย่ากลัวเลยสร้อย" เขาพูดยิ้มๆ ขณะเอามือลูบไล้ที่บริเวณขาอ่อนของดิฉัน หนักบ้างเบาบ้างตามจังหวะ

รถแท็กซี่เลี้ยวควับเข้าไปในโรงแรมแห่งหนึ่ง ฉันหันมามองหน้าเขา

"อย่าตกใจเลยครับ ผมอยากจะคุยกับสร้อยให้นาน ๆ โดยไม่มีใครมารู้มาเห็นให้เสียสมาธิเท่านั้นเอง"

"ทำไมต้องมาที่นี่ด้วย" ฉันถามอย่างกระอักกระอ่วนหัวใจพิกล

"ผมอยากอยู่ใกล้ ๆ กับสร้อย อยากพูดคุยกับสร้อยตามลำพังเท่านั้น" เขาพูดขณะประคองให้ฉันลงจากแท็กซี่และพาเข้าไปในห้อง

เมื่อเข้ามาอยู่ในห้องเรียบร้อยแล้ว ศักดิ์พรก็หันมารวบร่างฉันเข้าไปกอดจูบอย่างลุ่มหลง

"ไหนว่าจะคุยอย่างเดียวไงคะ" ฉันท้วงเขา

"ครับสร้อย เชื่อใจผมเถอะ" เขารับปากแข็งขันอีกครั้ง ทั้ง ๆ ที่ฉันก็พอจะรู้ว่า คำพูดของเขาก็แค่ขอไปทีเท่านั้น

ฉันถูกเขาพาไปนั่งที่เตียงนอน แล้วเขาก็กอดจูบลูบไล้ จนในที่สุดฉันก็เผลอตัวจนได้ เพราะอารมณ์ที่ถูกเก็บกดเอาไว้นาน เมื่อได้เชื้อมันก็ลุกโพรงขึ้นจนสุดที่จะห้าม

เขาค่อยปลดเปลื้องเสื้อผ้าของฉันจนหมดสิ้น หน้าอกเต่งตึงของอ้อนช้อนได้รูปของฉันถูกเขาลูบไล้บีบคลำอย่างมันเขี้ยว ทั้งมือทั้งปากทั้งจมูกของเขาทำเอาจิตใจของฉันล่องลอยด้วยความเคลิบเคลิ้ม

เนินเนื้อนูนไหนกโคกสวรรค์ของฉัน ถูกเขาคลึงเคล้าจนจิตใจฉันกระเจิงหมดความคิดที่จะขัดขืน เขากระหน่ำอารมณ์ใคร่เข้าใส่ ในขณะที่ฉันก็สนองตอบด้วยความเต็มใจ เนื้อแนบเนื้อลมหายใจที่เป่ารดกัน มันช่างให้อารมณ์แห่งความสุขเหมือนท่องอยู่ในแดนสวรรค์ที่หอมหวลอบอวลด้วยกลิ่นบุปผชาติ

อา...**สวรรค์แห่งความรักมันเป็นอย่างนี้เอง มองไปทางไหนก็มีแต่สิ่งสวยสดงดงามชวนตื่นตาตื่นใจ มันชวนให้น่าอยู่น่าภิรมย์ถวิลหาเสียยิ่งนัก เราทั้งสองต่างพากันตักตวงความสุขที่ต่างก็ปรนนิบัติให้แก่กันและกันอย่างคุ้มค่ากับเวลาที่ผ่านไป**

หลังจากวันนั้นฉันกับศักดิ์พรก็ยังคงติดต่อกันเรื่อยมา แต่การเรียนของฉันก็ยังอยู่ในเกณฑ์ดี ทั้งนี้ก็เพราะฉันรู้จักแบ่งเวลา เรียนเป็นเรียน รักเป็นรัก ไม่มั่วซั่วเสียจนเลอะไปหมดเหมือนเช่นคนอื่น ๆ

หอพักที่ดิฉันพักเป็นหอพักสตรีจริง ๆ แต่เจ้าของหอไม่เข้มงวดกวดขันอะไรนัก ใครจะมาหรือใครจะไปไม่เคยสนใจ นอกจากขอให้เงินตรงเวลาอย่างเดียว นอกนั้นแล้วฟรีสไตล์

ในหอจึงมีผู้ชายเข้ามาพลุกพล่านมากหน้าหลายตา บางคนมาส่งแล้วนั่งคุยสักพักก็กลับ บางคนมาตอนเย็นแต่จะกลับก็ตอนเช้าเลยทีเดียว ซึ่งเป็นที่รู้กันอยู่ แต่ก็ไม่มีใครพูดหรือสนใจใคร เพราะถือว่าธุระไม่ใช่ของใครของมันสิทธิ์แต่ละบุคคล

วันหนึ่งขณะที่ฉันนั่งรีดผ้าอยู่ เพื่อนร่วมหอที่อยู่ห้องถัดไปก็เข้ามาหาชวนพูดคุย และตอนหนึ่งได้บอกกับฉันว่า

"สร้อยจ๊ะ ฉันมีข่าวดีจะบอก"

"อะไรหรือชล" ฉันถามเนือยๆ ชลลดามองหน้าฉันแล้วยิ้มนิด ๆ

"มีคนเขาแอบสนใจเธออยู่รู้ไหม"

ฉันทำปากเบ้

"นายแมวที่ไหนกันมาสนใจฉัน"

"นครไงล่ะ"

ฉันขมวดคิ้วอย่างพยายามนึกคนชื่อนี้ฉันเคยรู้จักตั้งแต่เมื่อไหร่

"นครใครกันน่ะ"

"เพื่อนฉันเอง" ชลลดาตอบยิ้มๆ

"เขามาบอกกับฉันว่าชอบเธอและวานให้ฉันบอกเธอด้วย"

ฉันสั่นหน้า

"เสียใจด้วยนะชล ไปบอกเขาเถอะว่าฉันมีคนรักแล้ว"

"ไม่เห็นจะแปลกเลย ทำไมมีแฟนแล้วจะคบกับใครไม่ได้อีกเหรอไงกัน" ชลลดาพูดพร้อมกับยกไหล่

"เธอพูดแปลกนะชล" ฉันได้อย่างไม่คล้อยตามด้วย

"ในเมื่อฉันมีแฟนแล้ว ฉันก็ต้องซื่อสัตย์ยุ่งกับแฟนฉันคนเดียวซิจ๊ะ"

"เชย" ชลลดาทำเสียงเยาะ ๆ

"สร้อยเธอนี่เชยจริง ๆ ยังกับพวกไดโนเสาร์เต่าล้านปี สมัยนี้น่ะเขาไม่ถือกันแล้ว อย่าว่าแต่มีแฟนเลย ต่อให้มีผัวเป็นตัวเป็นตนเขายังไม่ถือกันเลย นี่แค่แฟนเธอต้องมาแคร์ เฮ้อ...น่าสงสารจริง ๆ"

"ดีแล้วที่เธอสงสารฉัน" ฉันพูดด้วยน้ำเสียงประชด

"เธอก็ช่วยบอกนายอะไรเพื่อนของเธอด้วยก็แล้วกันนะ ว่าอย่ามายุ่งกับฉัน"

ชลลดาหน้าเจื่อนไปจนเห็นได้ชัด

"ก็ได้ แต่ถ้าเขาไม่เชื่อฉันก็ไม่รู้นะ"

เมื่อชลลดากลับไปยังห้องของเธอ ฉันก็มาคิดทบทวนถึงคนที่ชื่อนครตามที่เพื่อนสาวบอก

นครเป็นคนหนุ่มที่จัดว่าหล่อเอาการ ผิวขาวสะอาด แถมเวลายิ้มยังมีลักยิ้มอีก คุยสนุกร่าเริงเป็นกันเอง แถมยังมีฐานะอยู่ในเกณฑ์ที่จะพึ่งพาอาศัยกันได้อีกด้วย

นี่ถ้าไม่คิดว่ามีศักดิ์พรอยู่แล้ว ฉันคงต้องรีบรับข้อเสนอของเขาเป็นแน่

อีกสามวันต่อมาขณะที่ฉันกลับจากโรงเรียน โดยที่ศักดิ์พรมาส่งแค่หน้าหอของตัวกลับไปก่อนด้วยติดธุระสำคัญ ฉันก็มานั่งอ่านตำราเป็นการฆ่าเวลา ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

"ใครน่ะ" ฉันร้องถามออกไป

"ผมเองครับ" เสียงขานตอบมา

"ผมนครครับ" เขาย้ำอีกครั้งเมื่อเห็นฉันยังเงียบ

"คุณมีธุระอะไรหรือ" ฉันร้องถามโดยไม่ยอมเปิดประตู

"มีครับคุณสร้อย กรุณาเปิดประตูก่อนซิครับ"

ฉันยืนคิดอยู่เป็นครู่ จึงตัดสินใจเปิดประตู ก็พบนครยืนยิ้มเผล่อยู่และก้มศีรษะให้ฉันน้อย ๆ

"อนุญาตให้ผมเข้าไปเป็นส่วนประดับภายในห้องคุณจะได้ไหมครับ"

ฉันถอนใจอย่างอึดอัด คิดจะปฏิเสธก็ใช่ที่ และด้วยมารยาททำให้ฉันพยักหน้า เขาจึงก้าวเดินเข้ามาในห้องฉัน

"คุณสร้อยกำลังทำอะไรอยู่ครับ" เขาถาม

"ดูหนังสือค่ะ"

"ขยันจริง ๆ นะครับ ปีนี้ก็คงผ่านแน่"

"ขอบคุณค่ะที่ให้กำลังใจ"

เขายิ้ม

"คุณสร้อยน่ะมีความหวังที่จะเรียนจบไปแล้ว ส่วนผมล่ะพอจะมีหวังหรือเปล่า"

"คุณจะหวังอะไรคะ" ดิฉันถาม

"ความรักจากคุณไงล่ะครับ"

ฉันเชิดหน้า

"อย่าดีกว่าค่ะ"

"ผมจะรอ" เขาพูดน้ำเสียงน่าสงสาร

ฉันรู้สึกใจคอไม่ดีเหมือนกัน เพราะอยู่กันตามลำพัง คิดกลัวว่าเขาจะเกิดบ้าระห่ำลำหนักขึ้นมาล่ะก็ยุ่งแน่ทีนี้ แต่ก็ไม่มีอะไร เขาชวนฉันพูดคุยอย่างสนุกสนานอีกพักใหญ่แล้วก็กลับ

อีกสามวันต่อมา นครก็มาเคาะประตูเรียกเธออีก และคราวนี้เขามีของติดมือมากำนันอีกด้วย มันทำให้ฉันเพิ่มความสนิทสนมขึ้น เขาคงพูดคุยเรื่องสนุก ๆ จนหลายครั้งฉันต้องหัวเราะออกมาอย่างลืมตัว ระหว่างที่คุยกันนั้นฝนก็บังเอิญตกลงมาแถมตกหนักเสียด้วย

"ตายแล้ว ผมกำลังจะกลับพอดี" นครพูดทำท่าหัวเสีย

"ฝนหายค่อยกลับก็ได้ค่ะ" ฉันบอกกับเขาไปโดยไม่คิดอะไร

"ผมมีนัดเสียด้วยซิ"

"แฟนหรือคะ"

"เปล่าครับ เพื่อนฝูงกัน" เขารีบปฏิเสธ

"ถ้ากลัวผิดนัด ดิฉันจะให้ร่มคุณยืมเอาไหมคะ"

"ขอเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้ไหมครับ" เขาถามยิ้ม ๆ

"จะเปลี่ยนอะไรคะ" ฉันถามโดยพาซื่อไม่คิดเฉลียวใจ

แทนคำตอบนครกลับโผเข้ามากอดดิฉันเอาไว้แน่น มันเป็นการจู่โจมแบบสายฟ้าแลบ รวดเร็วยิ่งกว่าพันธมิตรถล่มอิรักเสียอีก เขาจูบฉันอย่างหิวกระหาย จนฉันตกใจทำอะไรไม่ถูก

"คุณนคร" ฉันหลุดปากเรียกเขา

"ผมรักคุณ...ผมรักคุณ ได้ยินไหมครับ"

"ไม่..อย่า...อย่านะ.."

ทั้ง ๆ ที่ดิฉันอยากจะร้องขอความช่วยเหลือ แต่ทำไมกลับไม่มีเสียงรอดผ่านออกมา ได้แต่ดิ้นรนปัดป้อง ซึ่งก็เป็นการกระทำที่ไม่เต็มใจนัก

นครดันฉันไปยังที่นอน แล้วโถมทับลงไปบนร่างฉัน ทั้งจมูกและมือขยำคลึงเคล้นไม่ขาดระยะสลับกับเสียงพร่ำรำพัน

"ผมรักคุณ...ผมรักคุณ"

ฉันอ่อนเปลี้ยไปทั้งตัว รสจูบของเขาดูจะมีพิษลงเอาเสียจริง เล่นเอาฉันอ่อนระโหยไปหมด จิตใจระเหิดเปิดเปิงไปกับอารมณ์พิศวาสที่เขาป้อนให้ จนกระทั่งทุกสิ่งจบสิ้นลง เมื่อเขาได้มอบความเป็นผัวให้ฉันอีกคนหนึ่ง

ทุกวันนี้ฉันต้องนั่งถามตัวเองอยู่บ่อยครั้งว่า ทำไมฉันถึงปล่อยตัวปล่อยใจให้นครเชยชม ทั้ง ๆ ที่ฉันก็มีศักดิ์พรอยู่แล้ว

ฉันรักนครเหมือนอย่างที่ฉันรักศักดิ์พรหรือ?

มันเป็นคำถามที่ฉันพยายามถามใจตัวเองและคิดค้นหาคำตอบ แต่ก็ตอบตัวเองไม่ได้

มันเป็นความรู้สึกที่แยกแยะไม่ออกเอาเสียจริง ๆ

ทำไม...ทำไม...เราถึงเป็นแบบนี้ไปได้

ฉันคิด...คิดจนบางครั้งอยากจะตายเสียให้มันรู้แล้วรู้รอดไป

นครยังคงมาหาฉันเสมอ และทุกครั้งที่มาเขาจะต้องเชยชมตักตวงความสุขจากเรือนร่างของฉันไปทุกครั้ง

ซึ่งฉันก็ต้องยอมรับกับตัวเองอย่างปฏิเสธไม่ได้ว่า

ฉันมีความสุขสมใจทุกครั้งที่ได้จากนคร

ฉันเป็นอะไรไปแล้วนี่...หรือเรากำลังจับปลาสองมือ

หวนคิดถึงเพลงหนึ่งหญิงสองชาย แล้วฉันก็ต้องสะท้อนใจ ทำไมชีวิตของฉันจึงต้องมาเป็นแบบอย่างในเนื้อเพลงด้วย

มันเป็นเวรหรือกรรม...

พระเจ้าองค์ไหนหนอที่ลิขิตชีวิตฉันไว้เช่นนี้ ทั้ง ๆ ที่ฉันไม่เคยคิดจะทำเลย

นางวันทองว่าชั่ว แล้วฉันนี่ล่ะชั่วกว่านางวันทองหรือเปล่า

"คุณ ๆ ที่รักคะ ถ้าคุณได้อ่านเรื่องราวของดิฉันแล้ว คิดสงสารดิฉันล่ะก้อ

ขอร้องเถอะค่ะ

ช่วยตอบปัญหาแก้ไขข้องข้องใจให้ฉันทีเถอะนะคะ ว่าดิฉันจะทำยังไงดีกับเรื่องที่ต้องเผชิญอยู่นี้

● มีอารมณ์เพศมาก สามีก็เก่ง แต่พอเอาน้องสาวมาร่วมชายคาด้วย จึงยุ่ง

● สวัสดี คุณกามนิต ที่นับถือ

ดิฉันเคยอ่านคอลัมน์ตอบปัญหาของคุณกามนิตมาหลายฉบับแล้ว มีปัญหาของตัวเองอยากจะขอคำแนะนำดังนี้

เมื่อตอนดิฉันอายุได้ 13 ปี ขนเพชรก็ขึ้นเต็มไปหมด ผิดปกติของคนอายุวัยนี้ และดิฉันชอบช่วยตัวเองมากเรื่อย ๆ จนอายุ 17 ปี จึงเสียความบริสุทธิ์ให้คนรัก

อ้อ...ขนเพชรของดิฉันขึ้นมา ดิฉันถอนมันจนเคยมือเพราะว่ามันคันค่ะ จนต่อมาบริเวณอวัยวะเพศนั้นโล่นหมดเลย ดิฉันก็ถอนมันเรื่อย ๆ เหมือนถอนขนไก่ จะทำให้มีความสุขมาก

พออายุ 20 ปี ดิฉันก็แต่งงานกับชายอีกคนที่ไม่ได้รักกัน แต่ทางญาติผู้ใหญ่เห็นชอบ แต่เขาก็เป็นผู้ชายที่เก่งเรื่องอย่างว่า ดิฉันจะมีความสุขถึงจุดสุดยอดทุกครั้ง

ดิฉันยอมรับว่ามีความต้องการทางเพศมากค่ะ และต่อมาเมื่อดิฉันคลอดลูกคนแรกยิ่งมีอารมณ์มาก จนกระทั่งลูกคนที่สอง ดิฉันก็ยังต้องการมากขึ้น ช่องคลอดจะขมิบโดยไม่ได้ตั้งใจ

ต่อมาดิฉันได้เอาน้องสาวมาอยู่ด้วยเพื่อช่วยงานบ้าน ปรากฏว่าน้องสาวของดิฉันอายุ 20 ปี มีความสัมพันธ์กับสามี โดยที่ดิฉันได้พบเห็นเข้าโดยบังเอิญ คือน้องสาวดิฉันเป็นฝ่ายยั่วยวน เวลาที่ดิฉันไม่อยู่ เขาจะร่วมรักกันไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน

น้องสาวของดิฉันเป็นคนหน้าด้าน ไล่ก็ไม่ยอมไป แถมอวดดีจะแย่งสามีดิฉันอีก ไม่รู้จะทำยังไงดี ระยะหลังนี้สามีไม่เคยนอนกับดิฉันเลย ดิฉันน้ำตาไหลทุกคืน คิดไม่ถึงว่าน้องสาวในไส้จะทำได้ถึงเพียงนี้

ดิฉันจะหาทางออกอย่างไรดี ครั้นจะเป็นฝ่ายหนีก็สงสารลูก และรักสามีอยู่ค่ะ ช่วยชี้แนะดิฉันด้วย

เปิ้ล สมุทรปราการ

■■■

● ตอบ คุณเปิ้ล สมุทร-ปราการ

ปัญหาของคุณน่าเห็นใจมาก ดังที่โบราณว่า ลูกผู้หญิงนั้นแม้จะเสียทองเท่าหัว แต่ไม่ยอมเสียผัวให้ใคร เรื่องของคุณก็เข้าตำราหาเหาใส่หัว อยู่ดี ๆ มีความสุขตามประสาผัวเมีย ดันเอาน้องสาวที่ไม่รู้จักบุญคุณของพี่สาวมาอยู่ด้วยเรื่องจึงยุ่ง

ผู้ชายร้อยทั้งร้อยแหละครับ เมื่อถูกผู้หญิงให้ท่ายั่วยุใครจะทนได้ เรื่องอย่างนี้ต้นเหตุมาจากคุณเอง จะโทษใครได้ล่ะ คุณก็มีอารมณ์เพศรุนแรง ชอบร่วมรักกับสามีให้น้องสาวเห็นบ่อย ๆ เด็กสาวที่ไม่เคยก็เป็นของธรรมดา "กามนิต" ตอบตรงไปตรงมาอย่าโกรธกันนะครับ

ส่วนเรื่องขนเพชรขึ้นดก คุณใช้มือถอนจนเคยตัว และมันมีอาการคันดีนั้น แสดงว่าจิตใจของคุณหมกมุ่นอยู่กับเรื่องเพศ ขนเพชรเป็นธรรมชาติที่สร้างไว้สำหรับป้องกันภูมิต่าง ๆ เช่น แรงกระแทกและเวลาร่วมรัก จะทำให้การเสียดสีนุ่มนวลขึ้นกว่าคนที่ไม่มีขนเพชรเลย การที่คุณเกิดอาการคัน อาจจะเกิดจากติดเชื้อราก็ได้ครับ

ข้อแนะนำทางออก ผมว่าคุณเรียกลูกก็น่าจะเอียนแก้ด้วย ควรจะทำงานให้มากขึ้นเพื่อจะได้ลืมเรื่องเพศ และเรื่องน้องสาวของคุณนั้นควรจะใช้ความเด็ดขาดให้เธอกลับไปอยู่กับพ่อแม่เสีย เรื่องต่าง ๆ จะดีขึ้นเอง หรือถ้าเธอยังดื้อรั้นก็ควรจะพูดคุยกันตรง ๆ

ถ้าหากสามีเขารักคุณรักลูก ๆ เขาคงปฏิบัติตาม ไม่ยุ่งเกี่ยวกับน้องสาวคุณอีก เรื่องนี้อยู่ที่คุณต้องเด็ดขาดแยกคนทั้งคู่ออกไปเสีย แล้วความสุขจะกลับมาเป็นของคุณเหมือนเดิมครับ

กามนิต

■■■

● สามีไม่สนใจเรื่องเพศ อยากหาหนุ่มหรือไม่หนุ่มเป็นเพื่อนเล่น

● เรียน คุณกามนิต ที่นับถือทราบ

ศรีเคยพบแต่เรื่องของคนอื่น ไม่เคยถามปัญหาของตัวเองเลย คุณกามนิตกรุณาช่วยหาคู่ที่สมัครใจให้ศรีด้วยนะคะจะเป็นพระคุณอย่างสูง

ขอเริ่มปัญหาเลย คือศรีอายุ 32 ปี ปัจจุบัน ทำงานบริษัทแห่งหนึ่งอยู่ต่างจังหวัด หน้าตาดีจัดว่าสวยพอไปวัดไปวาได้ผิวขาวสะอาด สามีอายุ 38 ปี เคยมีภรรยามาแล้วมีลูกติดหนึ่งคนโตเรียนชั้น ป.2 แล้วค่ะ

เราแต่งงานกันมา 6 ปี สามีของศรีเป็นคนเจ้าชู้เจอผู้หญิงเป็น

ไม่ได้ตาถูกวาว ถือความคิดตัวเองส่วนส่วนใหญ่เผด็จการทางครอบตัวอ้อลืมบอกไปว่าเขาเป็นข้าราชการระดับ 7 หัวหน้างานค่ะ

ศรีไม่เคยมีความสุขเลยเพราะสามีเอาแต่งานมากและปล่อยปะละเลยของนอนด้วยกัน เขาจะร่วมรักกับศรีเดือนละ 4-5 ครั้งเท่านั้น ทรมานใจมากเพราะศรีมีความต้องการแทบทุกคืน

กลัวใจตัวเองเพราะยังไม่มีบุตรหน้าตาดีมีหนุ่มมาติดพันชวนไปทานอาหารแต่ศรีไม่ไปกับเขากลัวว่าเขาจะเป็นผู้ชายปากโป้งทั้งที่ใจอยาก จึงตัดใจเรื่อยมา

ปัญหาของศรีคือ สามีเขาชอบร่วมตอนเช้าแต่ศรีอยากให้เขาร่วมตอนเข้านอนเพราะร่างกายสะอาดทั้งคู่ ตอนเช้ามันฝืนอย่างไงชอบกลปล่อยอารมณ์ไม่ได้เต็มที่ กลิ่นตัวกลิ่นปากไม่ดี ทำให้อารมณ์ค้างเปล่า ๆ

ศรีอยากมีเพื่อนชายที่ไม่มีพันธะต่อกัน คือรู้จักและร่วมรักกันเป็นครั้งคราว ศรีเข้ากรุงเทพบ่อย นัดพบกันที่กรุงเทพก็ได้ค่ะ คุณกามนิตช่วยหามิตรให้ศรีด้วยจะเป็นชายโสด หรือมีเมียแล้วก็ตามขอให้เป็นคนสะอาดและไม่ปากโป้งก็พอแล้ว

จาก สมศรี ราชบุรี

■■■

● ตอบ คุณสมศรี ราชบุรี

จดหมายของคุณผมได้ลงประกาศหาคู่ไปแล้ว กรุณาติดต่อกันเองก็แล้วกันครับ ผมไม่อยากเป็นตัวชี้แนะให้ทำผิดศีลธรรม เพราะมันเป็นเรื่องบาปกรรมไม่ควรประพฤติ

เรื่องของคุณเป็นตัวอย่างของความไม่สมดุลทางเพศในชีวิตคู่ ก็น่าเห็นใจที่คุณไม่มีความสุขในครอบครัว หากแต่คุณก็ยังต้องการมีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีหน้ามีตา เพราะสามีเป็นข้าราชการระดับ ซี.7 หัวหน้างานที่มีลูกน้องใต้บังคับบัญชามาก จึงทำให้คุณไม่กล้าที่จะแสดงอะไรออกมาให้เป็นที่เสื่อมเสียเกียรติของสามี

ความต้องการทางเพศมิใช่แต่เพียงผู้ชายเท่านั้น แม้ผู้หญิงบางคนก็มีความต้องการทางเพศสูง เรื่องอย่างนี้เป็นอุทาหรณ์แก่สามีภรรยาคู่อื่น ๆ ควรเข้าใจซึ่งกันและกันอย่าเห็นแก่ตัวคนเดียว

ข้อแนะนำ ภรรยาควรจะสังเกตอารมณ์ของสามี และสามีก็ควรจะสังเกตความต้องการของภรรยา มันไม่ใช่เรื่องที่น่าอับอายอะไรหรอกครับ โบราณยังว่าศิษย์อายครูไม่รู้วิชา ภรรยาอายสามีไม่มีบุตร คุณสมศรียังสาวและสวย อันนี้ผมไม่ห่วงหรอกครับ

ผู้หญิงที่มีอารมณ์เก็บกดทางเพศมักจะมีอาการเครียดหงุดหงิด โกรธง่าย ปวดศีรษะ บางคนถึงกับเป็นลมชักเมื่อเกิดอารมณ์มาก ๆ ผู้ชายคนไหนก็ได้ที่มาพบเธอในช่วงนั้นก็สบายแฮไปเลย

ผมก็ช่วยคุณได้แค่นี้แหละครับ

กามนิต

■■■

● ดูภายนอกติ๋ม ๆ แต่ภายในร้อนแรง คันที่อวัยวะเพศบ่อย ๆ เป็นอะไร

● เรียน คุณลุงกามนิต

หนูกำลังศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยแห่งหนึ่ง ขอเล่าประวัติย่อ ๆ น่ะคะ ปกติแล้วนิสัยของหนูดูเรียบร้อย แต่เป็นคนมีอารมณ์เพศร้อนแรงและช่วยตัวเองบ่อย หนูรักความสะอาด แต่รู้สึกว่าคันที่อวัยวะเพศเป็นประจำ

หนูทำความสะอาดเพียงวันเดียวก็มีกลิ่นฉุนเหม็นอับ (หนูเคยเป็นตกขาว 2 ครั้ง) ที่คันบ่อย ๆ เป็นเพราะเชื้อราหรือไม่ จะแก้ไขอย่างไรคะ กลิ่นเหม็นจึงจะหาย

หนูเป็นคนอย่างไรผิดปกติหรือไม่ เพราะดูต่อหน้าผู้คนเรียบร้อย แต่พอมีอารมณ์ขึ้นมารุนแรงมาก จนต้องเข้าห้องน้ำบ่อยช่วยตัวเอง (หนูอายุ 18 ปีค่ะ) ถ้าแต่งงานไปสามีจะทราบหรือรังเกียจไหมคะว่า หนูเป็นคนมีความต้องการสูง

ขณะนี้ได้มีตำรวจชั้นประทวนนายหนึ่งรู้จักกับหนู เขาแก่กว่าหลายปีเป็นโสด ขอร้องให้หนูไปจดทะเบียนสมรสด้วย โดยอ้างว่าต้องการสิทธิ์ห้องแฟลตที่พัก เรารู้จักกันมาปีเศษ แต่พ่อแม่ของหนูไม่ชอบ ต้องการให้หนูเรียนให้จบมีงานทำเสียก่อน

หนูเชื่อฟังพ่อแม่จึงเลิกติดต่อกับเขามาเป็นเดือนแล้ว แต่มีความกลุ้มใจมาก อยากขอคำชี้แนะจากคุณลุงกามนิตช่วยตอบปัญหาด้วยค่ะ

รัชดาภรณ์ (นครปฐม)

■■■

● ตอบ คุณรัชดาภรณ์ นครปฐม

หนูเป็นคนน่ารักที่เชื่อฟังพ่อแม่ แม้จะทรมานใจตัวเองก็ตาม เรื่องมีคู่เมื่อไหร่ก็ยังไม่สาย เมื่อเรากำลังเรียนก็เรียนให้จบมีงานทำแล้วจะทำให้มีค่าขึ้นอีก ถ้าแฟนรักหนูจริงเขาคงรอได้ ต้องพูดคุยกันด้วยเหตุผล เรื่องที่เขาขอจดทะเบียนสมรสโดยอ้างว่าจะขอทำเรื่องจองที่พักอาศัยของทางราชการ ผมไม่เข้าใจเจตนารมณ์อันแท้จริง จึงยังให้คำตอบอะไรไม่ได้ เพียงแนะนำว่า "อย่า...ดีกว่า" จะได้ไม่มีปัญหา

สำหรับเรื่องร่างกายของหนู มีความต้องการทางเพศจะต่ำหรือสูง เป็นเรื่องของจิตใจด้านอารมณ์ของแต่ละบุคคลเป็นธรรมชาติ หนูรู้จักช่วยตัวเองเป็นครั้งคราวถูกต้องแล้ว อย่าไปเก็บกดเอาไว้ไร้ประโยชน์เปล่า เมื่อแฟนรู้ว่าคุณมีอารมณ์เพศสูงกลับชอบเสียอีก ผู้ชายส่วนมากชอบผู้หญิงร้อนแรงสนองตอบ ไม่ชอบเป็นท่อนไม้ตายซากไร้ชีวิตชีวา

คนที่มีตกขาวมาก ๆ จากเชื้อราหรือพยาธิจะระคายเคืองผิวหนังบริเวณนั้น หนูต้องไปพบแพทย์หรือสูตินารี จะได้คำตอบที่ชัดเจนแน่นอนในการบำบัดรักษาครับ

กามนิต

■■■

ศาลาพิศวาส

ควบคุมโดย...

"มิสเตอร์เอ็กซ์"

ครับ! ช่วงนี้มีจดหมายของแฟนเข้ามามากมาย **"มิสเตอร์เอ็กซ์"** และทีมงาน **"พิศวาส"** ของเราเองก็พลอยปลื้มอกปลื้มใจกันไปตาม ๆ กัน จดหมายของแฟน ๆ ทุกฉบับนั้น มิสเตอร์เอ็กซ์ให้ความสำคัญเท่าเทียมกันทุกฉบับ ไม่ว่าจะเป็นจดหมายติหรือชม และถ้ามีโอกาสมิสเตอร์เอ็กซ์ก็จะนำเอามาตอบให้ได้ทราบกันที่ **"ศาลาพิศวาส"** แห่งนี้

และจดหมายของ **"คุณอนันต์"** ก็เป็นอีกฉบับหนึ่งที่เขียนมาชมและแนะนำสิ่งใหม่ ๆ ให้กับเรา อันนี้ต้องขอขอบคุณคุณอนันต์ไว้เป็นอย่างสูงครับ!!..

ส่วนเรื่องการขอเป็นสมาชิกของหนังสือ **"พิศวาส"** ของเรานั้นก็มีคนเขียนเข้ามาถามกันบ่อย ๆ อันนี้ต้องขอชี้แจงกันไว้ก่อนว่า เรายังไม่พร้อมที่จะรับสมาชิก เอาไว้เราพร้อมเมื่อไหร่แล้วเราจะแจ้งให้ทราบกันอีกครั้งหนึ่ง ตอนนี้ก็คงต้องหาซื้อตามแผงกันเอาก่อนนะครับ...เรื่องการบริการทางด้านอื่น ๆ ก็คงจะมีเรื่อง "ภาพลับเฉพาะ" ของเรานั่นแหละ คุณเคยอ่านรายละเอียดและสั่งซื้อกันบ้างหรือยังล่ะครับ! **"มิสเตอร์เอ็กซ์"** รับรองได้ว่าของเขาแจ๋วจริง ๆ !!...

"มิสเตอร์เอ็กซ์"

จดหมายแฟนประจำ

สวัสดีครับ คุณมิสเตอร์เอ็กซ์

ผมได้ติดตามผลงานของนิตยสาร **"พิศวาส"** มานานพอสมควรแล้วครับ แต่เป็นครั้งแรกที่ได้เขียนจดหมายมาคุยด้วยครับ ก่อนอื่นต้องขออภัยที่ไม่ได้ใช้คำว่า "อา" เหมือนจดหมายฉบับอื่น ๆ เหตุผลเพราะไม่ทราบว่าอายุของคุณอยู่ในระหว่างใด จะได้เลือกถูกระหว่างคำว่า "อา" หรือ "พี่" ซึ่งจะดูหนุ่มขึ้น

นิตยสารฉบับนี้ผมชอบมากที่สุด 2 คอลัมน์คือ **"รักต้องมีสูตร"** และ

จดหมายติดต่อ : "มิสเตอร์เอ็กซ์"
ตู้ ป.ณ. 32 ปทฝ. หัวหมาก กทม. 10243

"ลีลารัก" เพราะเป็นส่วนหนึ่งที่ให้ความรู้ในชีวิตของคนเราโดยตรง ความจริงทางคุณน่าจะมีคอลัมน์ที่ให้ความรู้ทางด้านกฎหมายเพิ่มขึ้นอีกคอลัมน์หนึ่งจะดีมากทีเดียวเลยครับ (กฎหมายทั่ว ๆ ไปที่ประชาชนควรจะรู้"

มีเรื่องรบกวนคุณ **"มิสเตอร์เอ็กซ์"** คือว่า ในฉบับที่ 44 ใน **"ศาลา-พิศวาส"** ผมอยากจะรู้จักกับคนที่ชื่อ **"น้ำส้ม"** และในฉบับนี้คือ 45 อยากจะรู้จักกับ **"คุณน้อย"** หวังว่าคุณคงจะช่วยแนะนำให้ได้นะครับ

ปัจจุบันผมยังโสด มีธุรกิจส่วนตัว (ไม่ใหญ่มากนัก) อายุ 29 ปี ผิวดำแดง เป็นคนที่รักความสะอาดและความเป็นระเบียบ ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า ชอบขับรถไปเที่ยวต่างจังหวัดในยามว่างและตอนว้าเหว่ หวังว่าคุณคงจะเป็นธุระให้ผมด้วยนะครับ

ท้ายนี้ขอให้ทางคุณช่วยแนะนำในด้านการเป็นสมาชิก หรือในด้านการบริการอื่น ๆ ที่ทางนิตยสารของคุณมีให้ด้วยนะครับ และขอให้ยอดจำหน่ายนิตย-สารฉบับนี้และฉบับอื่น ๆ ในเครือจงมียอดขายพุ่งขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่มีอุปสรรคใด ๆ ทั้งสิ้น และให้คุณและครอบครัวจงมีความสุขตลอดไปครับ (อย่าลืมบอกนะครับว่าจะให้เรียกว่า "อา" หรือ "พี่")

ด้วยความเคารพ

อนันต์

ถ้าเหงาแ...หนูช่วยได้

สวัสดีค่ะ มิสเตอร์เอ็กซ์

ดิฉันซื้อนิตยสาร **"พิศวาส"** มาอ่านก็เป็นเล่มแรกสำหรับดิฉัน ไม่เคยซื้อหนังสือประเภทนี้มาก่อนเลย ที่ซื้อมาก็เป็นฉบับที่ 25 แล้วล่ะค่ะ

อ่านมาสนุกมากให้ความรู้ด้านเซ็กซ์ดีมาก ดิฉันเหงาอยากหาเพื่อนคุยทางจ.ม.บ้าง อยากให้คุณช่วยติดต่อให้ด้วย...

ประวัติส่วนตัว อายุ 26 สูง 150 หนัก 46 ก.ก. ผิวดำแดง ใครที่คิดว่าตัวเองเหงาเหมือนกัน ก็เขียนจ.ม.มาคุยกันได้ ถ้าจะให้ดีขอให้ส่งรูปมาด้วย ยินดีตอบทุกฉบับและทุกคนค่ะ

ท้ายนี้ขอขอบคุณ **"มิสเตอร์เอ็กซ์"** เป็นอย่างสูง

จาก...ราตรี

ด้อยประสบการณ์

สวัสดีครับ คุณมร.เอ็กซ์

ผมต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงที่เป็นโสด อายุไม่เกิน 35 หรือ 40 ปีก็ได้ ที่ยังไม่มีประสบการณ์หรือมีแล้วแต่ไม่มีพันธะกับคนอื่น ผมต้องการความสุขทางเพศ ถ้าอายุ 33 ปีขึ้นไปยิ่งดี

ผมอายุ 24 ปี รูปหล่อ ผิวดำแดงแบบพงษ์พัฒน์ สถานะภาพโสด สูง 169 หนัก 62

สาวม่ายใดสนใจ **"ติดต่อมิสเตอร์เอ็กซ์"**

ขอแสดงความนับถือ

หนุ่มด้อยประสบการณ์

แบบคู่หรือเดี่ยว...ย่อมได้!

ียนให้คุณมิสเตอร์เอ็กซ์ทราบ

สวัสดีครับคุณ "มิสเตอร์เอ็กซ์" ผมต้องขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างมากที่ได้ติดต่อคู่ให้กับผม แล้วผมก็พบกับความสำเร็จ ฉบับนี้ป็นฉบับที่ 44 แล้ว ผมติดตามคอลัมน์ของคุณแล้วไม่ผิดหวัง ผมู้สึกดีใจมากที่คุณทำให้ผมพบกับความสมหวัง

ผมจะขอติดตามหนังสือของคุณไปโดยตลอด แต่แล้วภรรยาผมเกิดมีความ้องการพบปะกับ "สาวเดี่ยว" คุณมิสเตอร์เอ็กซ์พอจะมีรายชื่อบ้างหรือไม่ ถ้าีสาวเดี่ยวผมขอความกรุณาให้คุณมิสเตอร์เอ็กซ์ช่วยตอบให้ผมทราบด้วย

ถ้ามีสาวเดี่ยวยิ่งแม่ม่ายก็ยิ่งดี ถ้าเป็นไปได้ผมต้องขอขอบพระ-ุณคุณมิสเตอร์เอ็กซ์เป็นอย่างมาก

ท้ายนี้ผมขอให้คุณมิสเตอร์เอ็กซ์จงสุขสดชื่นสมหวังจงเป็นของคุณตลอดาล และขอให้หนังสือของคุณจงอยู่คู่ประชาชนตลอดไป

นับถือ

ประเสริฐ

ครับ! คุณสาวแก่,แม่ม่าย หรือสาวโสดรายใดสนใจอยากจะเป็น "สาวดี่ยว" ร่วมสนุกกับคุณประเสริฐ ก็เชิญติดต่อกันเข้ามาได้นะครับ "มิสเตอร์-อ็กซ์" มีที่อยู่ของคุณประเสริฐ พร้อมที่จะมอบให้ไปติดต่อกันได้ทันที!!...

■■■

ชอบเสียงเพลง

เียน มิสเตอร์เอ็กซ์

ผมติดตามหนังสือคุณมานาน แต่ไม่เคยเขียนจ.ม.มาเลย ฉบับนี้เป็นฉบับแรกที่เขียนมาหาคุณ รู้สึกพอใจในคอลัมน์ของคุณมาก และให้ประโยชน์แก่คนที่เหงา เป็นสื่อสัมพันธ์ที่ดี

ผมต้องขอรบกวนคุณช่วยเป็นสื่อกลางประกาศหาเพื่อนหญิงที่กำลังเหงาใจ สาวหรือแม่ม่ายก็ได้ที่ยินดีจะติดต่อกับผม อายุไม่ควรเกิน 35 รักความสะอาด และถ้าเข้าใจกันได้ก็ยินดีอยู่ร่วมด้วย จน-รวยไม่สำคัญ ขอให้จริงใจต่อกันเป็นใช้ได้ "ติดต่อผ่านมิสเตอร์-เอ็กซ์"

ผมอายุ 35 ผิวคล้ำ รูปไม่หล่อแต่ก็ไม่ขี้เหร่ รักความสะอาด+ชอบเสียงเพลง+ธรรมชาติ+อิสระ และยังโสด ผมขอรบกวนคุณลงประกาศให้ด้วย

จาก วิชัย

■■■

อยากมีเพื่อนแม่ม่าย

สวัสดีครับ พี่เอ็กซ์ (มร.เอ็กซ์)

ผมอีกคนหนึ่งที่ติดตามอ่านหนังสือของพี่มานาน แต่ผมไม่เคยเขียนจด-หมายมาคุยกับพี่เลย ฉบับนี้เป็นฉบับแรกที่ผมเขียนมาถึงพี่ ผมบอกกับพี่ตรง ๆ ว่า ตั้งแต่ผมได้อ่านหนังสือ "พิศวาส" ของพี่แล้ว ผมรู้สึกหายตึงเครียดไปได้มากเลยครับ

ผมอ่านหนังสือของพี่รู้สึกสนุกมาก และตอนนี้ผมก็ยังติดตามอ่านพิศวาสอยู่เป็นประจำ ตอนนี้ผมอยู่ในเรือนจำ ผมรู้สึกเหงาจริงๆ ผมขอความกรุณาให้พี่ช่วยเป็นสื่อกลางช่วยประกาศหาเพื่อนหญิงให้ผมสักหน่อย จะเป็นสาวแก่หรือแม่ม่ายที่ไหนก็ได้ ตั้งแต่อายุ 25 ปี ถึง 40 ปี ขอให้มีความจริงใจก็พอ ตอนนี้ผมอายุ 30 ปี สูง 160 ซ.ม. น้ำหนัก 54 ก.ก. เมื่อก่อนมีอาชีพค้าขาย

ขอรบกวนพี่ให้ลงประกาศที่อยู่ของผมลงในคอลัมน์ของพี่ด้วยครับ ให้ส่งตรงถึงผมได้เลยครับ ขอขอบคุณครับ

ท้ายสุดนี้ผมขออวยพรให้พี่เอ็กซ์และทีมงาน "พิศวาส" ทุกคนจงมีแต่ความสุขความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไปครับผม

ด้วยความนับถือ

วิชัย ประสาทกสิกร ร.จ.ก.นครสวรรค์ อ.เมือง นครสวรรค์ (60000)

■■■

ความอดทนสูง

ถึง คุณมิสเตอร์เอ็กซ์ ที่นับถือยิ่ง

ผมได้ติดตามหนังสือพิศวาสมาตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว อ่านพิศวาสแล้วได้ความรู้ใหม่ ๆ แปลก ๆ ขึ้นมากเลยครับ

ผมอยากจะรบกวนพี่มิสเตอร์เอ็กซ์ช่วยเป็นสื่อกลางให้หน่อยครับ ผมอยากจะติดต่อกับบนสุภาพสตรี อายุประมาณ 18-28 ปี ผิวขาว สูง (หน้าตาพอดี-พอดี) ผมยาว เป็นคนรักสะอาด อิสระ ไม่มีพันธะ ชอบความสนุก-เที่ยว-ฟังเพลง ถ้าเป็นคนอยู่ทางภาคเหนือยิ่งดี จะได้ติดต่อกันง่าย (ยินดีออกค่าใช้จ่ายให้ทุกอย่าง)

สำหรับผมอายุ 35 ปี สูง 175 ซ.ม. น้ำหนัก 63 ก.ก. ทำงานด้านบันเทิง (กลางคืน) เรื่องส่วนตัว 6.5 นิ้ว + 5.5 นิ้ว มุก 5 มีความอดทนสูง ลักษณะพิเศษออรัล สุภาพสตรีท่านใดที่คิดว่าตัวเองชอบเที่ยว-สนุก ติดต่อถึงผมเลยครับ

อภิรักษ์ 2/1 ถ.มหาจักรพรรดิ อ.เมือง จ.พิษณุโลก 65000

ขอขอบพระคุณพี่มิสเตอร์เอ็กซ์มา ณ.โอกาสนี้ครับ

จาก...**คนที่อยากมีแฟนผิวขาว-สูง**

สุดท้ายนี้ขอให้มร.เอ็กซ์และพิศวาส มีแต่ความสุขตลอดไป

■■■

ต้องสะอาดพอสมควร

สวัสดี คุณมิสเตอร์เอ็กซ์

ผมขอรบกวนคุณช่วยประกาศหามิตรคลายเหงาให้ผมหน่อย คือ สตรีท่านใดที่มีความเหงา หรือไม่มีความสุขทางเพศ หรือต้องการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ต้องสะอาดพอสมควร สาวโสด สาวแก่ แม่ม่าย สนใจติดต่อผ่านทางคุณ "มิสเตอร์เอ็กซ์" ทันทีเลยนะครับ

ขอขอบพระคุณมากครับ

ปล. ผมสูง 173 น.น. 65 อายุ 24 ใจเย็น รักธรรมชาติครับ

นันท์

■■■

หนุ่มโสดอารมณ์เปลี่ยว

เรียน "มิสเตอร์เอ็กซ์"

ผมชอบอ่านหนังสือนี้มาก อยากให้ช่วยประกาศให้หาสาวแก่แม่ม่ายที่เหงา ต้องการคนช่วยเหลือทางเพศสูงให้ผม ผมโสดบริสุทธิ์ แต่มีวิธีทำสูงมาก

ผมมีอาชีพนักข่าว เรื่องเก็บความลับนั้นรับรองได้ไม่มีปัญหา ของ ๆ ผม ทั้งใหญ่ยาวมากด้วย

หญิงใดสนใจติดต่อได้ บริการฟรีถึงที่ครับ

จากผม...ทองสุข

■■■

โลกพิสดาร

'อัล' กับงานฉีด(สเปรย์)ใส่ผิวสาวสวย

เขาล่ะ "อัล เบิร์ดวิน" ชาวออสเตรเลียน กับงานของเขาที่ชายหนุ่มทั่วโลกต้องอิจฉา

อัล บาล์ดวิน

ถ้าแฟน ๆ พิศวาสติดตามชมรายการ "ตามไปดู" ทางช่อง ๙ มาตลอดจะจำได้ว่ามีอยู่ช่วงหนึ่งที่ทีมงานของเขาบุกประเทศออสเตรเลีย และได้ไปเจอะเอาหนุ่ม (แก่) อัล บาล์ดวิน นี่เข้า จึงนำมาออกอากาศให้เราได้พอรู้บ้างแล้วว่า...

อาชีพของอัลก็คือ การพ่นน้ำมันตามเนื้อตัวของผู้หญิงสาวแสนสวยที่แต่งตัว แบบชนิดที่โชว์เนื้อหนังให้ได้โดนแสงแดดให้ได้มากที่สุด บางคนก็เปลือยกายตามชายหาดต่าง ๆ ในออสเตรเลีย

ด้วยอายุที่ปาเข้าไปถึง 60 ปีกว่า ๆ แล้ว แต่อัลก็ยังดูเป็นหนุ่มเป็นแน่นอยู่เสมอ ๆ คงเป็นเหตุผลที่ว่าเขาคงได้รับความกระชุ่มกระชวยอยู่เสมอจากงานนี้นั่นเอง...อัลแต่งเนื้อแต่งตัวง่าย ๆ ซึ่งก็ไม่ค่อยจะเหมือนชาวบ้านเค้าสักเท่าไหร่หรอกค่ะ แค่กางเกงขาสั้นตัวหนึ่งกับหมวกใบหนึ่งก็พอ แต่ที่เป็นจุดเด่นที่สุดก็คือ ผิวสีแทนเข้มของเขาต่างหาก ที่ทำให้นักท่องเที่ยวชอบมาเยือนชายหาดแห่งนี้ (ส่วนหนึ่งไม่ได้มาให้อัลพ่นสเปรย์ แต่มาเพื่อเห็นตัวจริง)

อัลเผยถึงที่มาของอาชีพการฉีดสเปร์ใส่ผิวคนนี้ว่า..."ประมาณปี 1972 ได้มั้งที่ผมได้รับสัญญาให้มาฉีดน้ำมันสเปรย์ให้ผู้หญิงที่เซิร์ฟเฟอร์ พาราไดซ์แห่งนี้ นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ผมได้ฉีดสเปรย์นี้ให้พวกผู้หญิงซะครึ่งค่อนประเทศแล้วล่ะ

จนมาเมื่อเร็ว ๆ นี้มีผู้รณรงค์ต่อต้านสเปรย์นี้ หากว่าถ้าใช้แล้วจะทำให้เกิดโรคมะเร็งในผิวหนัง จึงทำให้อัลเกรงว่าอีกหน่อยคงจะไม่ค่อยได้เห็นสาว ๆ ตามชายหาดคราคร่ำเหมือนเช่นเคย

"คนที่ผิวบอบบางมาก ๆ ไม่ควรอยู่กลางแดดนาน ๆ ผมทำงานประเภทนี้ซะเห็นปุ๊บก็รู้ได้ปั๊บเลยว่า ผิวชนิดใดที่ไม่ควรโดนแดดมากเกินไป ซึ่งพอเห็นผมก็บอกเขาตามตรงว่า คุณน่ะไม่ควรอาบแดดจัด ๆ จ้า ๆ และไม่ควรอยู่ชายหาดนาน ๆ

ก่อนที่เขาจะมาทำอาชีพแบบนี้ อัลได้กล่าวว่า "เคยมีคนเสนองานดี ๆ เงินดี ๆ ให้ผมทำเยอะแยะ แต่ผมก็ตอบปฏิเสธกลับไปหมด แหม...คุณก้อ..จะมีงานไหนที่มันจะเทียบกับงานนี้ได้อีก มีอิสระที่จะไปเล่นวินด์เซิร์ฟได้ทุกวัน สูดโอโซนบริสุทธิ์ ได้อาบแดด แถมได้คลุกคลีได้พบได้เห็นสาว ๆ สวย ๆ มากมาย แล้วอย่างนี้ยังจะโง่ไปทำงานอื่นอีกทำไมกัน..!!

ถึงแม้ชายหนุ่มท่าทางใจดีคนนี้จะไม่ร่ำรวยเท่าใด แต่จิตใจของเขาอิ่มเอิบไปด้วยความสุขมาตลอด เพราะเหตุที่เขาไม่ทำใจให้เครียด ยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดเวลา จึงเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้ลูกค้าสาว ๆ สวย ๆ ไปให้เขาบริการอย่างใกล้ชิดเป็นประจำ

อัลบอกว่าถ้าเป็นไปได้แล้วอนาคตอยากจะมาทำอาชีพนี้ในเมืองไทย

รอด ปาฏิหาริย์

****

ไม่ใช่กายกรรม แต่นี่คือความจริงที่สุดแสนจะพิสดารพันลึกเหลือเกิน เมื่อนาย "คาร์ล บริส" หนุ่มวัยฉกรรจ์ตกลงมาจากชั้นที่ 20 แต่ไม่ยักจะเป็นอะไร..!?

เขาบอกว่าขณะนั่งเล่นเพลิน ๆ อยู่ที่ขอบระเบียงบนที่พักชั้น 20 นั้น ความประมาทเลินเล่อจึงทำให้พลาดเสียหลัก ร่วงผล็อยตกลงมากระทบขอบระเบียงชั้นต่าง ๆ มาแทบทุกชั้น และสิ้นสุดที่พื้น ผลปรากฏว่ากระดูกสันหลังหัก ข้อเท้า ส้นเท้า ซี่โครงอีก 3 ซี่ และมือก็หัก!!! รักษาตัวอยู่นานพอสมควร จึงออกมานั่งม้าเข็นโชว์ซี้ตึกที่ตัวเองหล่นลงมาให้เห็น

ไม่ตายก็บุญแล้วล่ะพี่ ยังจะมาทำหน้าระรื่นอยู่อีก..!

□■□

แค่ 4 ขวบ...แต่ช่วยชีวิตพ่อได้

เรื่องราวของหนูน้อยวัย งแค่ 4 ขวบ แต่สามารถช่วย ของตัวเอง ซึ่งเป็นโรคหัวใจ นี้ พิสดารมากนะคะเพราะใน นี้คงไม่มีเด็กวัยขนาดนี้ทำ แน่ ๆ

หนุ่มใหญ่ชาวอิตาเลียน วัย 42 ลฟองโซ่ได้พาลูกชายฟรังเชสเดิน ด้วยรถยนต์ไปยังที่แห่งหนึ่ง แต่ ญรถดันไปติดหล่ม ผู้เป็นพ่อจึงลง รถมาเพื่อเข็นรถ ขณะออกแรงเข็น นั้น อาการของโรคประจำตัว (โรค จ) ก็ได้กำเริบขึ้นมาอย่างฉับพลัน ข้าล้มลงหมดสติกับพื้น..

ฝ่ายเจ้าหนูน้อยฟรังเชสเห็นพ่อเงียบไปจึงออกจากรถมาดู เห็นว่าคงเป็นเรื่องไม่เข้าทีเข้าท่าแน่ ๆ จึงเดินฝ่าพายุ (ตอนนั้นเกิดพายุด้วย) ไปตามหาคนมาช่วย โดยเดินผ่านป่าไปแต่เพียงผู้เดียว เป็นระยะทางถึง 4 **ไมล์!!** จนพบพลเมืองดีผัว-เมียคู่หนึ่ง ซึ่งก็ได้บอกแก่หนูน้อยฟรังเชส โดยขอให้เจ้าหนูไปพักผ่อนก่อน เพราะท่าทางอิดโรยโซมาก แต่คำตอบที่สองผัวเมียได้รับก็คือ การส่ายหน้าปฏิเสธ พร้อมกับรีบจูงมือผัวเมียคู่นั้นรีบไปหาพ่อตัวเอง ซึ่งตอนนั้นชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้ายแห่งความตายแล้ว...

เดินทางตามเจ้าหนูน้อยไปสักพัก จึงได้พบกับนายอัลฟองโซล้มลงและก็ยังนอนหมดสติอยู่ที่พื้นท้ายรถนั้น ซึ่งหลังจากที่ได้นำส่งโรงพยาบาลและได้รับการรักษาจนสุขภาพของเขาดีวันดีคืน...

ซึ่งอัลฟองโซก็ได้ระลึกนึกถึงอยู่เสมอว่า เขาเป็นหนี้ชีวิตลูกชายและเพื่อนพลเมืองดีอีก 2 คน ชาตินี้จะไม่มีวันลืมเลย...

เกือบไปแล้วมั้ยล่ะ เนี่ยล่ะนับค้าว่า มีลูกดีเป็นศรีแก่ตัวจริงๆ นะคะ

****

△ ฟรังเชสภายในอ้อมกอดของอัลฟองโซ่

...น้อยผู้มีหน้าอกสวยงามที่สุด

หญิงสาวผู้นี้เป็นนางแบบของ ...ป ทางแถบสแกนดิเนเวียค่ะ ได้ การยอมรับจากสื่อมวลชนว่า มี ...้าอกงอนงามได้สัดส่วนของสรีระ ...ไว้ด้วยความมีเสน่ห์แบบลึก ๆ (ว่า ...ไปนั่น)

ด้วยฝีมือการถ่ายภาพเล่นแสง- ...โชว์ความเป็นศิลปะบนเนินโค้ง ...นี่เอง จึงทำให้ภาพนี้ดูแล้วเด่นสวย ... ซึ่งเจ้าตัวก็บอกว่า ชอบมากมาก

อ็อตโต้ เชก้า เธอผู้นิยมชมชอบ ...ธรรมชาติมากที่สุด ยามว่างเธอบอกว่า

เธอมักจะไปเล่นสกีซึ่งเป็นกีฬาโปรดที่เดียว

ให้มันรู้ซะมั่ง

คุณขโมย-ขโจรทั้งหลายโปรดอ่านทางนี้หน่อยนะคะ แล้วหากมีโอกาสพวกคุณจงรีบเปลี่ยนอาชีพแต่โดยเร็ว เพราะเดี๋ยวนี้เหยื่อของพวกคุณน่ะไม่ใช่หมูที่จะให้เคี้ยวกันได้ง่าย ๆ แล้ว

เรื่องนี้จะเป็นอุทาหรณ์ได้ดี คุณนาย "จีน่า สการ์ไบร์" อายุตั้ง 90 ปีแล้ว แต่ไม่ต้องไปอาศัยอยู่ตามบ้านพักคนชรา ด้วยเหตุที่แกเป็นเศรษฐีนีเงินกู้ อีกทั้งยังมีบ้านให้เช่าอีกด้วย...

ทุก ๆ วันเหตุการณ์ก็ไม่มีอะไรผิดปกติ จนกระทั่งมีอยู่คืนหนึ่ง ผู้เช่าที่เช่าบ้านแกอยู่วัย 72 ปี โทรศัพท์มาบอกว่า เห็นคนมาด้อม ๆ มอง ๆ ในบ้านเช่า ถ้าท่าทางไม่ใช่คนดีแน่ เธอไม่รอช้าจัดแจงโทรศัพท์ไปแจ้งตำรวจ พร้อมทั้งรีบแจ้นไปที่บ้านพักที่ลูกค้าบ้านเช่าโทรมา โดยไม่ลืมที่หยิบปืนพกประจำตัวไปด้วย

จริงดังคาด! เพราะไปถึงโจรนิรนามกำลังลำเลียงขนสเตอริโออยู่พอดี เธอจึงใช้ปืนขู่ให้ไอ้วายร้ายนั้นวางของลง อีกทั้งยังให้นอนหมอบด้วยแน่ะค่ะ!

ซึ่งตอนนั้นมันเป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้า แกบอกภายหลังว่าต้องรีบตัดสินใจทำลงไปก่อน เพราะตำรวจยังไม่มา

จนเธอบอกให้ผู้เช่าโทรเรียกไปอีกครั้ง ไม่นานคุณตำรวจก็มารวบเจ้าหัวขโมยไป...

ให้มันรู้ซะมั่งว่ามาขึ้นบ้านใคร แก่ ๆ อย่างนี้ขี้เด็ดนัก..!!

□■□

งวดประจำวันที่ 16 ตุลาคม 2534

วิเคราะห์เลขชุด "คู่เงิน"

4 - 7 - 8 - 9

47 - 48 - 49 - 78
74 - 84 - 94 - 87
79 - 97 - 89 - 98

วิเคราะห์เลขชุด "คู่ทอง"

1 - 6 - 8 - 9

16 - 18 - 19 - 68
61 - 81 - 91 - 86
69 - 96 - 89 - 98

โดย อ.มนต์ วัดเนิน

พิศวาสนำโชค

งวดประจำวันที่ 16 ตุลาคม 2534

ดวงมหาโชค

เด่น 8 รอง 9

ชุดเด็ด ๙ ชุด มีสิทธิ์มาทั้งบน-ล่าง

81 - 82 - 89
91 - 92 - 97
71 - 72 - 78

(ควรจะกลับตัวด้วยทุกชุด)

อ.ทิพย์ ท่าพระ

นิตยสาร"ระทึกใ

337

ลุยขาดบาดลึกคึก
จนเนื้อระริก
คิกๆคั๊กๆ
ไม่มียึกยักให้เมื่อยจิต
เชิญท่านมาพลอก
ความเอร็ดที่เผ็ด
ซ่านลิ้นไม่สิ้นเสน่หา

พันธุ์ดิบ

สะกิดเกล็ดเจ็บ
แปลบแสบผิวเนื้อ

จอมใจ
จักรพรรดิ์
ภาคพิศดาร

สะท้านสะเทือนเคลื่อนสนุก

และพลิกไป
พบกับสุดยอด
แห่งความมัน
ในฉบับ

สาวพล่าน

ร่านรอนวอนวิ่น
แคะสนิมใจ

12.

นิตยสาร "ระทึกใจ" ฉบับ

ระทึก

สารบัญ

ตามรอยกอริลล่าภูเขา	4
เกร็ดข่าวรอบโลก	8
สาวพล่าน	12
พันธุ์ดิบ	14
จอมใจจักรพรรดิ	16
บันทึกลับนางสาวโลก	18
ตามหาพรหมจาริณี	19
ว่านเสน่หา	20
เพชฌฆาตนรก	22
ฝ่ามิติมรณะ	24
ฝันจะครองโลก	25
ดอกไม้ค้าวน้ำค้าง	26
100 เรื่องเฟื่อง	28
ระทึกสโมสร	30
เสพสุขทุกข์คลาย	39
คุยปัญหาระทึก	
ศึกก่อนนอน	41
เลือดเดือด	42
ขัดให้ขาว	43
เพลิงชีวิต	44
มายาดำ	46
มันส์หยดติ๋ง	48
6 นาทีกับนางแบบ	49
เสน่หาวิตถาร	50
กวีระทึก	60
ศาลารัก	61
ระทึกบันเทิง	64
เดินตามดวง	66

ปีที่ 6 ฉบับที่ 337 พฤศจิกายน 2532

สวัสดีครับ

เช่นเคยครับท่านผู้อ่านที่เคารพรักทุกท่าน ที่เราพบกันเป็นประจำ และสำหรับ "ระทึก" ของเราในฉบับนี้นั้นก็คือ "ฉบับที่ 337" ซึ่งวางแผงตามท้องตลาดทั่วไปเป็นประจำ "ทุกวันอังคาร"

เริ่มกันด้วยฉบับนี้ถึงนิยายที่เรียกว่าสุดยอดแห่งความพิศวาสและเสน่หา "สาวพล่าน" ซึ่งเป็นเรื่องเก่าที่เคยนำมาลงใน "ระทึก" ตั้งแต่เมื่อ 5 ปีก่อนหน้านี้ แต่ทว่าเนื้อหาภายในนั้นยังทันสมัยต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ยังมีการปรับปรุงและตกแต่งจากนักประพันธ์คนเดิมเพื่อให้เนื้อเรื่องบรรจบถึงความสุดยอดแห่งแท้จริงอีกด้วย เราจึงกล้ามั่นใจที่จะนำเอานิยายเรื่องนี้มาลงซ้ำอีกหนหนึ่ง

จะดีหรือไม่อย่างไรเราอยากจะให้ท่านได้พิสูจน์กันด้วยสายตาของท่านผู้อ่านเอง แต่ "ระทึก" กล้ารับประกันว่าหากไม่ดีจริงเราจะไม่มีการนำมาลงซ้ำสองอีกอย่างแน่นอน

สารคดีต่างประเทศของเราฉบับนี้นั้นนำเอา "แผ่นดินไหว" ซึ่งเป็นข่าวเกรียวกราวเมื่อไม่นานมานี้มาลงให้ท่านได้ดูกันอย่างจะจะ นี่คือความรวดเร็วอีกอย่างหนึ่งของ "ระทึก" ซึ่งท่านไม่เคยผิดหวังมาก่อน พูดถึงตอนนี้แล้วเราจึงอยากที่จะให้ท่านพลิกดูเร็วๆ เสียเลย เอาไว้ฉบับหน้าพบกันใหม่ครับ

กณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา วิมล พลกุล, ระวิ โหลทอง, มานิตย์ ลือประไพ, จรูญ วานิชชา, อุโฆษ ขุนเดชสัมฤทธิ์, **ผู้อำนวยการ** อำนวย เจริญผล **รองผู้อำนวยการ** โกวิท สีตลายัน **หัวหน้ากองบรรณาธิการ** ทวยเทพ ไวทยานนท์ **ประจำกองบรรณาธิการ** ชวลิต เดชะพนิจกิจ, ดำฤทธิ์ วีรียะกุล, สนั่น หุนธนเสวี, วิฑูร นิรันดราย **ฝ่ายต่างประเทศ** เจษฎา วิจารณ์ **ที่ปรึกษากฎหมาย** สงวนจิต ไชยกิจ **บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา** ทวยเทพ ไวทยานนท์ **ฝ่ายศิลป์** ปรีชา ดินานนท์, เสงี่ยม ต้นประทุม, วรอร รัตนากร **ฝ่ายภาพ** ชาติชาย มีบำรุง **สำนักงานและพิมพ์** ที่บริษัทสยามสปอร์ตพริ้นติ้ง จำกัด เลขที่ 1776-1784 ถนนพระรามที่ 4 แยกเกษมราษฎร์ แขวงคลองเตย เขตพระโขนง กทม. 10110 โทร. 249-0250, 249-0299, 249-0428, 249-0447 **จัดจำหน่าย** วัชรี มุสิกะสินธร ก.สัมพันธ์ หัวลำโพง โทร. 214-1604, 214-3066 **แยกสี** เจฟิล์ม

ตามรอยกอริลล่าภูเขา

นิโคลาสและผู้ช่วยหญิงที่เข้าใกล้ฝูงลิงที่ร้ายตัวหนึ่ง

แม้ว่าหนังเรื่อง "กอริลลาสุดสายหมอก" จะลาโรงไปเรียบร้อยแล้ว แต่ความประทับใจและข้อคิดต่างๆ จากหนังเรื่องนี้ยังอยู่ในความนึกคิดของผู้ที่ดูหนังเรื่องนี้แล้ว เพราะมันเป็นชีวประวัติที่ถูกสร้างขึ้นมาเป็นอุทาหรณ์ให้เห็นถึงภัยของการล่ากอริลลาภูเขาฝูงสุดท้ายของโลก

หลายคนยังติดใจว่าหนังเรื่องนี้มันค่อนข้างจะเกินความจริงไป แต่ต้องบอกว่าหนังได้สร้างตามการบันทึกอัตชีวประวัติของนักอนุรักษ์ธรรมชาติและฝูงกอริลลาที่ยิ่งใหญ่ของโลก ชื่อของเธอคือไดแอน ฟอสซี่ที่ยอมอุทิศตนเองเป็นเวลา 30 ปีกับการศึกษาฝูงกอริลลาภูเขาฝูงสุดท้ายของโลก ทั้งได้ส่งเรื่องราวการค้นคว้ามาตีพิมพ์ในนิตยสารเนชั่นแนลจีออกราฟฟี่ ซึ่งเป็นผู้ออกทุนให้เธอทำการติดตามและศึกษาชีวิตของมัน

หลังจากนั้นเธอก็พบว่าฝูงกอริลลาฝูงนี้ได้ลดจำนวนลงมาก ซึ่งไม่เคยเป็นมาก่อนเลย และเธอก็พบความจริงว่ากอริลลาดังกล่าว เป็นที่ต้องการของตลาดอย่างมาก เพราะว่าทุกอย่างจะขายได้เงินมากมายทีเดียว นอกจากนี้ยังรู้ว่าทางการของประเทศรวันดาเองเป็นผู้สนับสนุนขายกอริลลาดังกล่าวเสียเอง การต่อสู้ของเธอไม่ได้เป็นเพื่อทำให้ฝูงกอริลลาที่เหลือเพียงน้อยนิดมีชีวิตรอดให้เธอได้ศึกษาต่อไป แต่มันเป็นการต่อสู้กับคนลักลอบฆ่าและจับกอริลลาไป กับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีอำนาจเต็มที่จะออกใบอนุญาตให้เธอทำงานต่อไปหรือไม่ เธอถูกอิทธิพลหลายรูปแบบ แต่เธอก็สามารถทำงานส่วนหนึ่งได้สำเร็จอย่างที่ไม่คิดว่ามันจะทำได้ เธอมีความสนิทชิดเชื้อกับฝูงกอริลลาแทบทุกตัวเธอจำชื่อได้ โดยเฉพาะเจ้าดิจิต กอริลลาตัวโปรดของเธอ

แต่หลังจากนั้นไม่นาน เธอก็ถูกพบศพนอนตายอยู่ในห้องพักในลักษณะที่ถูกฆาตกรรมอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นฝีมือของพวกลักลอบฆ่ากอริลลานั่นเอง แต่ก็ยังไม่สามารถเอาผิดกับใครได้จนป่านนี้ด้วย หลังจากนั้นไม่นานก็มีการดำริสร้างหนังเรื่องนี้ขึ้นมาด้วยสาเหตุหลายประการที่จะต้องทำให้มันเป็นหนังขึ้นมาเตือนชาวโลกให้ได้ รวมทั้งยังได้เข้าไปศึกษามันเป็นการใหญ่ทีเดียว แต่เรื่องนั้นมันอาจจะเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่องที่เราจะพูดกัน เพราะเรื่องที่จะพูดกันนั้นคือการเข้าไปทำสารคดีที่ยิ่งใหญ่ของสถานีโทรทัศน์ช่อง 1 ของฝรั่งเศสเพื่อนำมาออกในรายการ "อูชไว" ซึ่งเป็นรายการสารคดีทั่วโลกที่เขาส่งคนมีฝีมือที่ชื่อนิโกลาส อูโลต์ ซึ่งเราเคยเสนอเรื่องราวของเขากับรายการนี้ใน "ระทึก" เกือบจะเป็นประจำทีเดียว คราวนี้เขาและคณะได้บุกกันไปถึงแดนของกอริลลาภูเขาอันเป็นสถานที่จริงที่ใช้สำหรับการถ่ายทำหนังเรื่องดังดังกล่าว รวมทั้งเป็นสถานที่ทำงานของไดแอน ฟอสซี่ เจ้าแม่กอริลลานั่นเอง

ศูนย์คาริโซเก้ที่รวันดานั้นเป็นศูนย์ที่ไดแอนได้ตั้งบ้านและการวิจัยทุกอย่าง รวมทั้งเป็นที่ตายของเธอด้วย การที่ทีมดังกล่าวได้ไปที่นี่ก็เพื่อที่จะตามไปดูทุกอย่างที่ไดแอนได้ทำเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นบ้านของเธอที่ยังมีทุกอย่างครบถ้วนและได้รับอนุรักษ์เอาไว้เพื่อเป็นที่ระลึกว่าเธอได้ทำการต่อสู้จนวาระสุดท้ายที่โลกจะต้องสานต่อไปอีก

ภาพในอดีตที่ไดแอนปราบปรามประลักกอริลลา

หน้าตาอย่างนี้ไม่เป็นมิตร แต่ต่อมามันก็ยอมเป็นมิตรจนได้

ไดแอนกำลังอธิบายให้กับกลุ่มนักวิจัยอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งมีปาสกาลรวมอยู่ด้วย

จนกว่ามันจะสามารถขยายพันธุ์ได้มากกว่านี้เหมือนกับครั้งที่มันได้มีเผ่าพันธุ์มากมายในอดีต ในตอนนี้ผู้ที่รับผิดชอบการศึกษานี้มีหลายกลุ่ม แต่คนที่สานต่อไปในช่วงที่ไดแอนยังมีชีวิตอยู่ก็คือปาสกาล ซีก็อตต์ชาวเมืองควีเบค แคนาดา ซึ่งเข้ามาสานต่อการทำงานของเธอ และก็อยู่ในเหตุการณ์ตอนที่เธอตายด้วย ซึ่งมันก่อนหน้าวันคริสต์มาสเพียงสองวันเท่านั้น

ดังนั้นปาสกาลจึงเป็นเพียงคนเดียวที่จะสามารถพาไปดูสถานที่สำคัญต่างๆ และก็พาเข้าไปดูฝูงกอริลลาที่เชื่องขึ้นมากแล้ว และพวกมันก็คุ้นกับคนเป็นอย่างมากด้วย ตอนนี้เหมือนกับรู้ว่าคนนั้นคือเพื่อนที่ดีที่สุดของมัน ที่ทำให้มันอยู่รอดและก็ขยายพันธุ์ออกไปจากเดิมที่ลดลงเหลือเพียงไม่ถึง

นิโคลาสส่องตะเกียงเจ้าพายุให้เห็นภาพที่ไดแอนถ่ายไว้ตั้งแต่เริ่มต้นการวิจัยทีเดียว

80 ตัว กลายเป็นกว่า 280 ตัว แล้วสิ่งที่ปาสกาลได้บอกกับทีมนี้ก็คือกอริลลาต้นตระกูลของมันนั้นได้พากันแตกเหล่าออกไป เพื่อทำให้ฝูงของมันเป็นตระกูลใหม่ขึ้นมามากกว่าแต่เดิม ธรรมชาติรายรอบนั้นก็ยังคงเหมือนเดิม และทางการรวันดาก็ได้ช่วยเหลืองบประมาณส่วนหนึ่งให้กับการคุ้มครองฝูงกอริลลาภูเขาฝูงนี้ รวมทั้งยังได้จัดการเอาผิดกับพวกที่ลักลอบเข้ามาล่ามันด้วย

ปาสกาลในตอนนี้ก็มีผู้ช่วยที่มาจากส่วนต่างๆ ของโลก เพื่อทำให้มันอยู่รอดและกลายเป็นฝูงกอริลลาที่มากที่สุดในโลกด้วย โดยนัยแล้วจะเห็นได้ว่าการช่วยกันในเรื่องนี้มันเป็นเรื่องดีอย่างยิ่งทีเดียว และเป็นการสร้างความฝันของไดแอน ฟอสซี่ให้เป็นความจริงที่สุด ซึ่งเธอเคยบอกไว้ว่าถ้าเธอเสียชีวิตไปก็ขอให้ชาวโลกรู้ด้วยว่าจะต้องมีคนสานต่อและก็จะต้องเอาชนะความโหดร้ายของมนุษย์ที่เห็นแก่ตัวให้หมดไปด้วย

ลูกหลานของดิจิตตัวเอกในเรื่องนั้นได้กลายเป็นส่วนหนึ่งที่มันเหมือนกับความมหัศจรรย์ทีเดียว เพราะลูกของมันนั้นได้กลายเป็นหัวหน้าฝูงกลุ่มหนึ่งไปแล้ว และก็มีหลานเหลนออกมาอีกมากมายทีเดียว ปาสกาลบอกว่าสิ่งที่เขาภูมิใจก็คือไม่ค่อยมีใครกล้าที่จะเข้ามาล่ามัน เพราะว่าพวกกอริลลาทั้งหลายรวมตัวกัน และไม่ยอมให้ล่าวิธีการที่จะให้มันติดบ่วงนั้นเป็นวิธีการที่ล้าสมัยเกินไปเสียแล้ว กอริลลาทั้งหลายรู้ว่านี่คือสิ่งที่จะทำให้มันสูญเสียชีวิตและอิสรภาพพวกมันจึงเหมือนคนที่รู้และไม่เข้าใกล้บ่วงดักเหล่านี้เลย

ความฉลาดของมันทั้งหลายนั้นปาสกาลและทีมที่ตามไปดูนี้ต่างก็อดยิ้มในใจไม่ได้ ความน่ารักของมันไม่ต่างอะไรกับเด็กน้อยหรือผู้ใหญ่ที่เชื่องช้าจนภาพที่ถูกบันทึกมาทั้งหลาย ทำให้คนฝรั่งเศสที่ดูรายการนี้ประทับใจไม่รู้ลืมทีเดียว 2 ชั่วโมงเต็ม ฉายติดต่อกันถึง 3 วันนั้นทำให้คนฝรั่งเศสอยากจะตามไปเห็นกันจริงๆ แต่มันเป็นกฎห้ามทีเดียว เพราะจะทำให้ฝูงกอริลลาถูกรบกวน และอยู่กันอย่างไม่เป็นสุขที

กลุ่มลูกหาบที่ต้องระวังตัวเมื่อพบว่ามีเหตุการณ์ที่ไม่ดีเกิดอยู่ข้างหน้า

เดียว สิ่งเหล่านี้มันอาจจะเป็นครั้งแรกก็ได้ที่มนุษย์สนใจและศึกษาฝูงกอริลลาอย่างจริงจัง และได้พบว่ามันอาจจะเป็นต้นเค้าของมนุษย์ในยุคปัจจุบันจริงๆ ตามที่มีการสันนิษฐานกันเช่นนั้น

ปาสกาลได้บอกให้นิโคลาสเรียนรู้ควรทำตัวให้เคยชินกับฝูงกอริลลาเหล่านี้ นับตั้งแต่การสอนให้รู้จักการเข้าหามัน ภาษาจำเป็นที่จะสื่อกับกอ–ริลลาเหล่านั้น เพื่อที่มันจะได้ไม่ตรงเข้าทำร้าย มันจึงกลายเป็นความสำเร็จของทีมทำสารคดีชุดนี้ เพราะว่าสามารถเข้าชิดตัวของกอริลลาทีเดียว อย่างที่ไม่มีใครทำได้อย่างนี้ และกฎที่ตั้งเอาไว้ว่า ใครก็ตามที่เข้ามาศึกษาหรือดูพฤติกรรมของฝูงกอริลลาจะต้องอยู่ห่างจากตัวมันถึง 5 เมตร แต่นี่พวกเขาสามารถเข้าใกล้จนเรียกว่าจะ

นิโคลาสเข้าไปใกล้ฝูงกอริลลาเพศเมียทั้งหลายเพื่อทำความเป็นมิตรด้วย

กอริลลาตัวเบิ้มที่เป็นเจ้าฝูงอยู่ในขณะนี้

เหมือนกับที่ไดแอนได้เคยทำไว้ทีเดียว

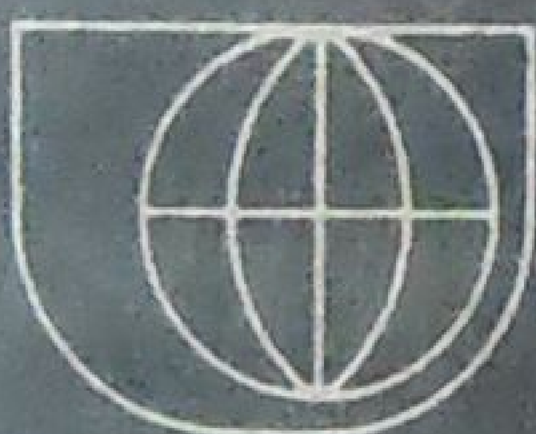
นิโคลาสบอกว่าในบ้านที่ไดแอนเคยอาศัยอยู่นั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย เพราะทางการก็ได้อนุรักษ์เอาไว้อย่างใดอย่างนั้น นิโคลาสได้ขออนุญาตทางการเพื่อจะเข้าไปถ่ายทำสภาพภายในบ้านของไดแอน ซึ่งก็พบว่าทุกอย่างยังเหมือนเดิม ภาพของลิงกอริลลาแต่ละตัวแต่ละอิริยาบถตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงวาระสุดท้ายของเธอก็ยังคงอยู่ ต้นไม้คริสต์–มาสที่เธอเตรียมตัวจะฉลองนั้นก็ยังอยู่ พวงมาลัยที่ทำด้วยข้าวโพดก็ยังเหลือซากอยู่บ้าง และสิ่งที่แปลกที่สุดก็คือที่นอนของเธอที่เปื้อนเลือด ยังคงทิ้งไว้เป็นร่องรอยแห่งความอัปยศอดสูถึงความโหดร้ายของคนเถื่อนเหล่านั้น สิ่งเหล่านี้นิโคลาสให้กล้องถ่ายเก็บไปด้วย

แต่รูปดังกล่าวได้ถูกเซ็นเซอร์ไปเพราะไม่อนุญาตแต่อย่างใดทั้งสิ้น พวกเขาได้เดินทางไปดูสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่หลุมศพของเธอฝังคู่อยู่กับเจ้าดิจิตกอริลลาตัวโปรดนั่นเอง มันยังคงได้รับการดูแลและคุ้มครองอย่างดีที่สุด และชาวบ้านในเขตนั้นเชื่อว่าวิญ–ญาณของเธอและลิงที่เสียชีวิตไปยังคงอยู่ที่นั่นเพื่อคุ้มครองทุกคนและกอริลลาทุกตัวให้อยู่ดี รวมทั้งยังให้พ้นจากการถูกลอบฆ่าด้วย ความเชื่อของชาวบ้านยังเหนียวแน่น แม้แต่ทีมดังกล่าวจะเข้าไปยังหลุมศพดังกล่าวก็ยังมีการคัดค้านแต่ในที่สุดก็เข้าใจและสามารถจะเข้าไปถ่ายทำได้

นิโคลาสเชื่อว่าฝูงลิงกอริลล่าดังกล่าวนี้ได้เรียนรู้ถึงคนเราที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับมัน มันสามารถจะรู้ว่าคนใดที่มีใจเป็นมิตรกับมัน คนใดที่มีใจเป็นปฏิปักษ์กับมัน แม้แต่นิโคลาสที่กลัวจนตัวสั่นหลังจากที่เข้าไปใกล้มันแต่เมื่อเห็นมันลูบคลำหน้าตาเขาก็สบายใจได้แล้วว่าเขาคือมิตรไม่ใช่ศัตรู ยังเสียดายที่บ้านเราไม่ได้ดูสารคดีเรื่องนี้ แต่ก็ดูเพียงหนังแผ่นไปก่อนก็แล้วกัน ซึ่งคงจะเป็นเพียงกลุ่มเดียวที่สามารถเข้าใกล้ได้ถึงเพียงนี้ จากการศึกษาพบว่า 29 กลุ่มของฝูงกอริลลานั้นได้เพิ่มขึ้นอีกต่อไปและหลายคนเชื่อว่ามันจะกลายเป็น 32 กลุ่มในไม่ช้านี้ เพราะว่าตัวผู้แต่ละตัวนั้นจะไม่ยอมรวมกลุ่มกับใครเมื่อมีอำนาจขึ้นมาก็จะแตกไปตั้งกลุ่มกันเอาเอง

เราต้องขอยกนิ้วให้ทีเดียวว่าพวกเขาถึงพร้อมที่จะย้อนกลับไปดูความเป็นไปของการทำงานเพื่อสัตว์หน้าขนหน้าคนนี้และถ่ายทอดมาให้โลกเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องให้การอนุรักษ์มันต่อไปจนกว่าโลกจะสลาย

เกร็ด ข่าว รอบ โลก

ผาดแผลงท้าตายกีฬาใหม่ร็อคเซิร์ฟเวอร์

กลุ่มของเขาจะใส่เสื้อผ้ารัดรูปมีหมวกกันน็อค มีแผ่นรัดที่ข้อศอกและหัวเข่ากันกระแทก รองเท้ากีฬาแต่คนที่นำทีมนั้นคือนายเซอร์จิโอ แคลไล ชาวบราซิลซึ่งได้ชื่อว่าเป็นนักร็อคเซิร์ฟเวอร์หรือนักไผผินแห่งภูเขา กล่าวคือแทนที่พวกเขาจะเล่นแบบวินด์เซิร์ฟกันในน้ำก็กลับเล่นกันบนภูเขาซึ่งไม่ต้องพึ่งกระดานบอร์ดด้วย เพียงแต่วิ่งขึ้นเขาสูงเมื่อถึงจุดสูงสุดแล้วก็ร่อนถลาลงมา วิธีการอย่างนี้แหละที่เขาเรียกกันว่าร็อคเซิร์ฟเวอร์ซึ่งบ้านเรายังไม่มีแต่อย่างใด เขาฝึกฝนวิชาดังกล่าวและเริ่มเล่นมาตั้งแต่อายุได้ 12 ปี ตอนนี้ก็ 20 เศษๆ หลังจากที่เห็นว่าแกร่งแล้วก็เริ่มปฏิบัติการให้ผู้คนประจักษ์เมื่อเขาวิ่งขึ้นเขามองเต โคสเตา ซึ่งมีความสูง 214 เมตร อยู่ใกล้กับเขาสูงที่เมืองริโอ เดอจาเนโร บราซิลโน่น เขาสามารถจะร่อนถลาลงมาจากยอดเขาด้วยความเร็วเพียง 40 วินาทีเท่านั้นโดยไม่ได้รับอันตรายแต่อย่างใด แม้ว่าจะเสี่ยงอันตรายอย่างไรแต่สำหรับเขาแล้วไม่เคยหรั่น

ร็อคเขย่าโลกลงทุนเปลือยเข้ากับเพลง

สาวเจ้าคนที่เห็นอยู่ในรูปนี้เธอมีชื่อว่าเฮเลน สาวสวยหนึ่งในสมาชิกวงดนตรีร็อคเขย่าโลก แต่เป็นโลกของจิงโจ้เสียถิบ เธอได้ปรากฏตัวพร้อมกับสมาชิกของวงหน้าบาร์เมนรีฟเทรเวิร์นเพื่อแสดงดนตรี แต่การปรากฏตัวของเธอครั้งนี้หาได้มาเหมือนทุกครั้ง เพราะว่าเธอใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้นที่สุดซึ่งก็ทำเอาบรรดาหนุ่มๆ ทั้งหลายน้ำลายหกกันเป็นทิวแถว แต่หลังจากที่ดนตรีกำลังเข้าขั้นมันสุดเธอก็ฉวยเอามอเตอร์ไซค์ของเพื่อนร่วมวงขึ้นมาบนเวทีแล้วก็จัดการขึ้นคร่อมขี่อย่างมาดมั่นซึ่งดูแล้วเซ็กซี่ไม่เบาทีเดียว พร้อมกับพูดออกไมค์ไปด้วยว่าเธอจะปราบพยศมันให้ดูว่าแล้วเธอก็เริ่มปลดเสื้อผ้าออกให้มันเปลือยซะอย่างนั้นแล้วก็ร่ายลีลาขั่วขวนไปบนมอเตอร์ไซค์คันยักษ์นั่นแหละ มันยิ่งทำให้คนดูแทบจะคลั่งตายทีเดียว ไม่รู้ว่าเธอกล้าทำได้อย่างไรแต่ก็ดีกว่าอยู่เปล่าๆ เป็นไหนๆ

เปิบพิสดารทุกครั้งที่กินเลียจานจนเกลี้ยงคราบไม่เหลือ

จากความเคยชินที่เป็นนิสัยที่แก้ไม่หายกลายมาเป็นเรื่องแปลกที่กินเนสส์บุ๊คเขาเตรียมจะมอบตำแหน่งให้กับเขาแล้ว เขาคือนายเชอริล แม็คอินทีอช ชาวเมืองวอร์วิคในออสเตรเลียได้ทำให้ทุกคนแปลกใจกับการทานข้าวของเขาเพราะว่าทุกครั้งที่เขาจะอิ่มเขาจะต้องยกจานข้าวขึ้นมาแล้วก็จัดการเลียจนเกลี้ยงไม่เหลือคราบอะไรให้เห็นเลย ซึ่งเจ้าตัวเปิดเผยว่ามันเป็นความเคยชินที่แก้ไม่หาย และก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันเป็นอัตโนมัติได้อย่างไร แม้ว่าจะมีคนห้ามแล้วก็ตามแต่เขาต้องทำเช่นนั้นเพื่อความสบายใจว่าได้จัดการกับเศษอาหารบนจานเรียบร้อยไปแล้ว ทั้งนี้เพราะในวัยเด็กของเขานั้นเป็นคนยากจนพ่อแม่ต้องเคี่ยวเข็ญให้เขากินข้าวให้หมดไม่ให้มีเหลือแม้แต่เม็ดเดียว เขาจึงทำตามและก็ติดมาเป็นนิสัยจวบจนทุกวันนี้ แปลกดีไหมล่ะ อย่างนี้ร้านขายอาหารทั้งหลายจะไม่สนใจตัวเขาหรือเพราะว่าไม่ต้องเปลืองน้ำยาล้างจานเพราะเขาสามารถใช้ลิ้นแทนทุกอย่างได้จนเกลี้ยงเกลาที่ว่าขจัดคราบให้มันแวววาวก็คงสู้เขาไม่ได้หรอก

ป้ายแปลกพางง เข้าไปไม่ต้องกลับ

นี่ก็อีกเหมือนกันสำหรับป้ายบอกทางที่มักจะตกเป็นข่าวอยู่บ่อยๆ บ้างก็ชี้ไปผิดทางบ้าง บอกกันไปคนละทางบ้าง แต่นี่คือป้ายที่ไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไรจะเป็นความผิดของทางการหรืออย่างไรไม่ทราบได้ แต่มีคนเห็นและถ่ายมาให้ดูเป็นขวัญตากัน ป้ายนี้ตั้งอยู่ในนิวซีแลนด์เมื่อป้ายได้บอกว่าทางที่จะไปนั้นเป็นป่าช้าฝรั่ง และป้ายอันที่อยู่ต่ำลงมาก็บอกอย่างโจ่งแจ้งว่ามันไม่มีทางออกหรือไม่ใช่ทางออกหรอกนะอย่าหลงเข้าไปเลย เรื่องนี้ฝรั่งเขาขำสิครับ เพราะว่าชื่อแรกก็บอกอยู่โต้งๆ ว่ามันคือป่าช้าต้องเป็นที่ฝังศพคนตาย ดังนั้นเมื่อใครที่เข้าไปทางนี้ก็ต้องพบกับความตายเพราะว่าคำที่อยู่ต่ำลงมามันให้ความหมายเช่นนั้นว่าเมื่อเข้าไปแล้วก็ไม่มีทางออกหรือหลุดรอดมาได้เป็นอันขาด

แกล้งเพื่อนที่เมา ฉีดด้วยใยจอมคัน

จะด้วยความเมามายหรือว่าด้วยอารมณ์ขุ่นมัวอย่างไรไม่ทราบได้ที่ทำให้นายเคไวต้องถูกเพื่อนสาวและเพื่อนชายแกล้งอย่างนั้น หลังจากที่นายเคไวนั่งอยู่ในร้านเหล้าแต่ก็ไม่สนุกสนานตามเพื่อนๆ ผลปรากฏว่าเพื่อนทนดูความเซ็งไม่ได้เอาใยพลาสติกที่เป็นกระป๋องสเปรย์กดฉีดใส่หัวเข้าให้ แต่แทนที่เขาจะหายจากความเซ็งกลับเซ็งหนักเข้าไปอีกเพราะว่ามันทำให้ตาของเขาแสบไปหมด เพราะใยพลาสติกนั้นเขาเพ้มันเสียด้วยซี ช่วยไม่ได้ กินเหล้าแล้วเซ็งไปได้

ภาษาผิดนิดเดียวต่างชาติผวาไม่กล้าเข้า

ป้ายที่เห็นอยู่นี้มันตั้งอยู่ที่เมืองเซียน ในจีนแผ่นดินใหญ่แต่มันดูทะแม่งชอบกลเมื่อคำพูดที่บอกทั้งหมดนั้นมันผิดไปจากจุดประสงค์ที่แท้จริงอย่างเห็นได้ชัด เพราะว่าข้อความภาษาอังกฤษทั้งหมดนั้นมันเป็นการเชิญชวนให้ลูกค้าเข้าไปใช้บริการแบบที่ต้องลืมไปเลยว่ามันวิเศษขนาดไหน เพราะว่ามันได้ชื่อว่าเป็นภัตตาคารอาหารจีนที่เต็มไปด้วยคุณค่าของสมุนไพร แต่ข้อความภาษาอังกฤษดังกล่าวมันผิดที่คำแรกเท่านั้นซึ่งสะกดผิดแทนที่จะเป็นคำว่า "เซฟเวอร์" กลับกลายเป็น "เซเวอร์" ซึ่งแปลว่าสละหรือตัดทิ้ง ดังนั้นฝรั่งมังค่าที่เห็นป้ายนี้ก็ไม่กล้าเข้าไปกินอาหารเพราะว่ากลัวจะต้องถูกตัดหัวใจและทิ้งวิญญาณไว้ที่นั่นแทนที่จะเป็นอาหารเหล่านั้นจะช่วยทำให้สุขภาพดีและสมบูรณ์ขึ้นอย่างอัศจรรย์ มันก็เป็นความผิดพลาดทางภาษาที่กลายเป็นเรื่องใหญ่ไปเลย

งัดเจ้าโลกให้ดูแผนให้สาวยอมถ่ายรูป

ภาพนี้ดูแล้วหลายคนอาจจะไม่ชอบ แต่อีกหลายคนก็ชอบใจเพราะอาจจะได้เห็นของดีที่เจ้าของไม่เคยได้อวดใครมาก่อน ที่มาของภาพนี้เกิดขึ้นมาจาก เชอร์รี่ มอร์เลย์ สาวหนึ่งที่ไม่ชอบการถ่ายรูปเป็นนิสัยจะทำอย่างไรก็ไม่ยอมถ่าย ดังนั้นคู่หมั้นของเธอก็เลยใช้ไม้ตายอย่างที่เธอเองไม่คิดมาก่อนด้วยการเดินเข้าไปใกล้เธอว่าแล้วก็รูดซิปกางเกงออกแล้วก็งัดของดีออกมาให้เห็นเพียงเท่านั้นเองที่เธอถึงร้องกรี๊ดและก็หลับตาปี๋ทีเดียว ทนดูไม่ได้ แต่วิธีการดังกล่าวไม่สามารถจะเห็นใบหน้าของเธอได้อีกเช่นกันเพราะเธอกลัวสิ่งประหลาดนั้นจนไม่กล้ามอง แถมยังผรุสวาทว่าเล่นอะไรบ้าๆ เช่นนั้นมันยังไม่ถึงเวลาสักหน่อย แต่มันก็ทำให้มีรูปของเธอปรากฏอยู่ในภาพได้แม้ว่าจะไม่ได้เห็นใบหน้าที่แท้จริงก็ตาม

ไม่สนใจสกีหิมะ เล่นใต้น้ำมันกว่า

เห็นเขาเล่นสกีกันตามภูเขาที่มีหิมะปกคลุมหรือในทะเลในน้ำมามากแล้ว คราวนี้มาดูความสามารถของคนๆหนึ่ง ที่ไม่เหมือนชาวบ้านเขาคือเขาเอาสกีหิมะมาผสมกับสกีน้ำและก็การดำน้ำลึก เพื่อให้มันเป็นการเล่นสกีใต้น้ำซึ่งยังไม่มีใครสามารถทำได้เพราะว่าเขาเพิ่งเป็นผู้คิดค้นขึ้นให้โลกได้ทึ่งมันก็ไม่มีอะไรมาก เมื่อนายเกอร์ฮาร์ด ไซเบอร์ ชาวออสเตรียได้เปลี่ยนแปลงการเล่นสกีหิมะให้มาเป็นการเล่นสกีใต้น้ำซึ่งมันมีผลไม่ต่างจากบนบก แม้ว่าในน้ำจะเคลื่อนตัวได้ช้ากว่าแต่ก็ไม่มากนัก เขาทดลองให้เห็นการเล่นเกมพิสดารนี้กันที่ทะเลสาบฮาลล์สตัดในออสเตรียนั่นเองเพื่อเตรียมตัวบันทึกไว้ในกินเนสส์บุ๊ค แต่ก็ต้องมีการทดสอบให้เห็นว่ามันเป็นเกมที่สามารถใช้การได้อย่างจริงจังด้วย ไม่ใช่เพื่อความแปลกใหม่อย่างเดียวเท่านั้นซึ่งเขาจะต้องพยายามต่อไปอีก ในครั้งต่อไปเขาก็จะทดลองให้เห็นกันในทะเลไม่ใช่ในทะเลสาบเหมือนครั้งนี้ซึ่งก็เอาใจช่วยล่ะว่าเขาจะได้ตำแหน่งนี้หรือไม่

นอนลอยตัวกับทุ่น
ฟังคอนเสิร์ตพิลึก

ภาพที่เห็นอยู่นี้มันเป็นส่วนหนึ่งของงานการแสดงคอนเสิร์ตในงานแมนก้าเฟสติวัลที่จัดขึ้นที่เมืองนีซของฝรั่งเศส มันเป็นงานประจำปีแต่ว่าวงที่มาเล่นคือ วงไมเคิล เรอดอลฟี ซึ่งตั้งเวทีกันกลางน้ำทีเดียวและคนที่มาเที่ยวงานก็สามารถจะลอยคอหรือนอนฟังในน้ำได้โดยจับของลูกทุ่นลอยน้ำไว้เกี่ยวขาแล้วก็ใช้หูฟังนอนลอยกันอยู่ในน้ำอย่างนี้แหละ ไม่รู้เหมือนกันว่าใครเป็นคนคิดค้นขึ้น มันแปลกดีและไม่รู้เหมือนกันว่ามันจะซึ้งกับดนตรีที่เขาแสดงหรือไม่

ใหม่ชุดว่ายน้ำเก๋
ใช้แค่สติ๊กเกอร์

เดี๋ยวนี้ชุดว่ายน้ำชายหาดของคุณผู้หญิงเขาพัฒนากันไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ไอ้ประเภทที่ชิ้นเดียวสองชิ้นแบบที่เราคุ้นตานั้นมันเชยไปเสียแล้ว เพราะได้มีการพัฒนาให้มันเซ็กซี่ก้าวไปกว่านั้นอีก นั่นคือแทนที่จะต้องเปลืองผ้าปิดหน้าอกก็กลับใช้สีเขียนหรือสติ๊กเกอร์กันบ้างแทน เพียงแต่เดินเข้าไปในร้านขายอุปกรณ์ดังกล่าวแล้วบอกกับคนขายว่าต้องการสติ๊กเกอร์ปิดนม เขาก็จะชี้ไปที่แผงให้คุณเลือกลายตามใจชอบ รับรองว่าเมื่อติดเข้าไปแล้วไม่ต้องกลัวว่าจะโดนคลื่นแล้วหลุดให้อุจาดตา เพราะมันแน่นยิ่งกว่ากาวชนิดพิเศษเสียอีก ใครที่อยากจะเก๋และเซ็กซี่ก็เชิญเลย แต่มีข้อแม้เพียงว่าขอให้มีหน้าอกหน่อย ไอ้ประเภทที่แฟบเหมือนไข่ดาวอย่าไปซื้อมาติดเป็นอันขาด อายเขาเปล่าๆ

รถยักษ์หนักเป็นตัน
ก็ซิ่งแค่สองล้อได้

เห็นรูปนี้แล้วอย่านึกว่ารถเทเลอร์บรรทุกของคันนี้กำลังจะหงายท้องอย่างไม่เป็นท่า แต่มันเป็นหนึ่งในการแสดงความสามารถของนายแพทริก บูร์นี ชาวสหรัฐที่ประสบความสำเร็จคือสามารถยกรถเทเลอร์ที่หนักถึงหลายตันให้ตั้งอยู่บนสองล้อหลังได้ในขณะที่แล่นมาด้วยความเร็ว 1,320 กิโลเมตรต่อชั่วโมงโดยไม่เกิดอุบัติเหตุแต่อย่างใด และเมื่อเขาทำสำเร็จก็สามารถจะเข้าไปบันทึกอยู่ในหนังสือกินเนสส์บุ๊คได้อย่างสบายสำหรับปีล่าสุดนี้

1

ไม่มีสิ่งใดที่จะสร้างความสุขให้แก่ดิฉันเท่ากับความหอมกรุ่นของเจ้าหนูตัวอ้วนพีที่ทอดวางยาวอยู่ภายในปาก ยามใดที่ดิฉันได้มีโอกาสร่วมแ... ...กับชายหนุ่มคนใดก็ตาม เมื่อเขาใกล้ถึงจุด ดิฉันชอบที่จะให้ครีมข้นที่อบอุ่นพุ่งกระฉูดออกจากความสุขสุดยอดของเขาผ่านลำคอ ปล่อยให้มันคายความอบอุ่น อยู่ภายในปาก ปล่อยให้รับราดรดลงบนใบหน้า มันเปรียบประหนึ่งดั่งยาบำรุงที่จะสร้างความเอิบอิ่มให้แก่ใบหน้าของดิฉัน

ความเสียวกระสันและความสุขชนิดใหม่นี้ ดิฉันพบมันครั้งแรกภายในห้องนอนบนแฟลตของดิฉันเอง ดิฉันยังจำได้ว่าวันนั้นมันเป็นวันที่แสงแดดยามบ่ายกำลังทอแสงอย่างน่าอาบไล้ หลังจากที่ดิฉันอาบน้ำชำระกายแล้ว ก็เดินมาที่บริเวณระเบียงด้านหลังบ้าน ซึ่งมันเป็นที่โล่งวางทอดเพื่อรอรับแดด

เก้าอี้ผ้าใบสีน้ำเงินเข้มตัดกับสีผิวของดิฉัน ซึ่งค่อนข้างจะขาวจนเหลืองมองดูกระจ่างตายิ่งขึ้น แดดยามบ่ายทอประกายอาบความนวลเนียนของผิวอกที่อวบอิ่มสั่นระริกไหวเล็กน้อย เมื่อมาพบกับอากาศที่ผันแปรผิดแผกจากห้องน้ำ เม็ดจะงอยสีชมพูบนยอดอกผุดขึ้นอย่างเชื่องช้า แต่มันคงตั้งตุ่ง รองรับความแรงกล้าของแสงแดด ดิฉันปล่อยกายและปล่อยใจไปกับความดื่มด่ำของบรรยากาศลมโชยพัดมาอ่อนๆ ทำให้ขนกายพลิ้วมันเรียกเอาความรัญจวนภายในกายของดิฉันให้ตื่นตัวขึ้นอย่างประหลาด

แฟลตที่พักของดิฉันนั้น เป็นแฟลตที่สร้างเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า มันสร้างอยู่ลึกเข้าไปภายในซอยที่แยกจากถนนใหญ่ ด้านหน้าติดกับซอย ซึ่งดิฉันยินดีที่จะเรียกมันว่าถนนมากกว่า เพราะมันกว้างเกือบ 20 เมตร ฝั่งตรงข้ามของแฟลตเป็นป่าทึบพอสมควร ถึงฤดูใบไม้ผลิใบเมื่อไร ใบของไม้จะออกเขียวขจีเป็นผืนกว้าง เหมือนช่างก่อสร้างมือดีนำเอากระเบื้องสีเขียวขจีมาปู ส่วนช่วงล่างนั้นมองดูโปร่ง เพราะต้นไม้แต่ละต้นสูงใหญ่แผ่กิ่งขึ้นด้านบน

ด้านหลังของแฟลตนั้น ก็เป็นป่าเช่นเดียวกัน แต่ออกจะโล่งและโปร่งมากกว่าด้านหน้า เพราะเจ้าของแฟลตนั้น อยากที่จะให้ป่าด้านหลังเป็นสถานที่พักผ่อนของชาวแฟลต ต้นไม้ที่ขึ้นเรียงชิดกันจึงถูกตัดออกไปจนห่าง และพื้นดินก็ถูกปรับจนราบเรียบ ปูทับด้วยหญ้าใบใหญ่หรือที่เรียกกันว่าหญ้ามาเลย์

ยามเช้าป่าโปร่งด้านหลังนี้จะมีบรรดาชาวแฟลตมาวิ่งออกกำลังกายมองดูคลาคล่ำพอสมควร แต่พอยามบ่ายคงมีแต่เสียงนกกาที่จับกิ่งไม้ร้องขันเรียกกันเท่านั้น คนจะมาหนาแน่นอีกครั้งหนึ่งเมื่อถึงยามเย็นที่ทุกคนกลับจากที่ทำงานแล้ว เด็กเล็กจะถูกนำออกมาวิ่งเล่น พ่อแม่บางคนก็ถือโอกาสป้อนข้าวลูกไปในตัว เสียงของมันจะอึกทึกพอสมควร กระทั่งอาทิตย์เริ่มอ่อนแสงลง เสียงเอะอะเหล่านั้นก็จะจางลงไปจนกระทั่งเงียบสงัด และอีกครู่ใหญ่ต่อมาเสียงจิ้งหรีดเรไรก็จะร้องประสานเสียงขึ้นมาแทน ยามนี้หลอดไฟดวงโตที่วางตัวอยู่บนยอดเสาจะเปล่งประกายสีนวลขึ้นมาแทนหิ่งห้อยที่โบยบินยามค่ำมองดูระยิบระยับงามจับตา

ดิฉันชื่อ พัชรินทร์ แฟร้งค์ มีแม่เป็นคนไทย แต่พ่อเป็นอเมริกัน ชีวิตของดิฉันเติบโตแบบฝรั่ง อายุเพียง 5 ขวบเท่านั้น พ่อก็พาไปที่สหรัฐอเมริกา และร่ำเรียนเติบโตขึ้นที่นั่น

พ่อของดิฉันคือ แฟร้งค์ เจสัน เป็นนักธุรกิจระดับเศรษฐีคนหนึ่ง ส่วนแม่ ชื่อ พัชรี สุเบญจรักษ์ ตระกูลของแม่เป็นตระกูลของผู้ดีเก่า มีชื่อมีเสียงในวงการค้ามาก ท่านทั้งสองแต่งงานอยู่กินกันเมื่อครั้งแม่เดินทางไปศึกษาที่สหรัฐ พอแม่เรียนจบ ก็อุ้มท้องราว 7 เดือนกลับเมืองไทย และคลอดดิฉันที่เมืองไทย

แม่ออกจะโชคร้ายสักหน่อย เพราะพอแม่กลับเมืองไทยได้ไม่กี่ปี การค้าของคุณตาก็พังพินาศ ไม่มีอะไรเหลือเลย นอกจากบ้านหลังเล็กๆ เพียงหลังเดียว ที่ทิ้งให้แม่อาศัยอยู่ แม่เป็นลูกคนเดียวของครอบครัวพยายามทุกอย่างที่จะหาเลี้ยงดิฉัน แต่ในที่สุดก็ทนไม่ไหว แม่ตัดสินใจเขียนจดหมายถึงพ่อให้มารับดิฉันไปอยู่ที่สหรัฐอเมริกา

ถึงแม้ว่าแม่จะเป็นฝ่ายเขียนจดหมายถึงพ่อให้มารับ แต่ตอนนั้นดิฉันจำได้ว่า แม่เถียงกับพ่ออย่างหนัก พ่อบอกว่าพ่อทิ้งบ้านเกิดเมืองนอนไม่ได้ และธุรกิจทุกอย่างของพ่อก็อยู่ที่สหรัฐ และแม่ก็ทิ้งเมืองไทยไม่ได้เช่นกัน

ชีวิตครอบครัวอเมริกัน มันผิดแผกกับชีวิตในเมืองไทยมาก ดิฉันต้องช่วยตัวเองตั้งแต่ยังเด็ก พออายุได้ 10 ปี พ่อก็พา "เจเน็ต" เข้ามาอยู่ในบ้าน พร้อมกับแนะนำว่า นี่คือ "แม่"

เจเน็ตเป็นสาวสวยวัยเพียง 20 ปีเศษเท่านั้น เธอชอบแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่น้อยชิ้น ยกทรงดูเหมือนจะไม่มีอยู่ภายในตู้เสื้อผ้าของเธอ เธอชอบปล่อยให้ทรวงอกที่ใหญ่โตพุ่งตระหง่านมีอิสระ การคิดดื่มไปทุกหนทุกแห่ง บางครั้ง อยู่ภายในบ้าน เธอจะไม่ยอมสวมเสื้อเลย ปล่อยให้ทรวงอกสั่นระริกไหวระ... ...อเดินไปมา ถึงแม้ว่าดิฉันจะไม่ชอบเจเน็ตมากนัก แต่ก็ยอมรับว่าทรวงอกของเธอนั้นสวย สวยจนน่าที่จะอวดโชว์ได้อย่างอิสระไม่อายใคร

พ่อดูมีชีวิตชีวามากขึ้นเมื่อเจเน็ตเข้ามาอยู่ภายในบ้าน แต่พ่อก็เริ่มห่างเหินจากดิฉันไป ขลุกอยู่ภายในห้องกับยายเจเน็ตเพียงลำพังสองต่อสอง วันทั้งวันดิฉันจะได้พบและคุยกับพ่อเมื่อถึงเวลาอาหารเย็นเท่านั้น

ห้องนอนของดิฉันอยู่ติดกับห้องของพ่อและเจเน็ต เวลาเข้านอนทีไรมักจะได้ยินเสียงหัวเราะต่อกระซิกของพ่อและเจเน็ตที่ดังลอดออกมาจากรอยแตกของผนังตึกอยู่เสมอ มีอยู่คืนหนึ่ง ดิฉันทนไม่ไหว จึงได้ใช้เท้ากระแทกที่ผนังตึกไป พ่อคงจะได้ยินเพราะพอรุ่งขึ้นพ่อก็ให้ช่างปูนมาโบกบริเวณรอยร้าวของตัวตึกทันที

พออายุได้ 12 ปี ความอยากรู้อยากเห็นก็เกิดขึ้น ดิฉันจะนึกถึงเสียงครวญครางที่เคยได้ยินจากห้องของเจเน็ตและพ่อเสมอ และในที่สุดความอยากรู้อยากเห็นก็ทนต่อไปไม่ไหว ดิฉันฉวยโอกาสที่พ่อไปทำงานและเจเน็ตออกไปข้างนอก ใช้ตะปูตอกบริเวณผนังตึกจนเป็นรูใหญ่พอมองทะลุลอดและเพื่อป้องกันไม่ให้พ่อรู้จึงนำเอากรอบรูปมาแขวนปิดบริเวณรูภายในห้องของดิฉันเอาไว้ เผื่อว่าเวลาเปิดไฟแสงไฟจะไม่ลอดเข้าไปภายในห้องของพ่อ

คืนวันนั้นดิฉันเข้าห้องนอนแต่หัวค่ำ

บนเตียงที่แสนสุข ดิฉันรอคอยด้วยความกระวนกระวายใจ บ่อยครั้งที่ดิฉันต้องปีนขึ้นหัวเตียง แล้วดันให้กรอบรูปพ้นจากรูที่เจาะไว้ พร้อมกับแนบตาลงบนรู แต่ทว่าภายในห้องยังคงสว่างไสว ไม่มีแม้แต่เงาร่างของเจเน็ตหรือพ่อ

ดิฉันทำอยู่หลายครั้งจนรู้สึกหงุดหงิดใจ และพยายามที่จะข่มตาของตนเองให้หลับ แต่ทว่าถึงแม้ตาจะหลับใจกลับไม่ยอมหลับ ความคิดที่ฟุ้งซ่านประดังเข้าสู่สมองตลอดเวลา กระทั่งเสียงหนึ่งดังลอดรูเข้ามาภายในห้อง

"เจสคะ รอให้เจนอาบน้ำก่อนนะคะ"

ดิฉันสลัดผ้าห่มออกจากตัวทันทีพร้อมกับปีนขึ้นไปบนหัวเตียงแนบตาลงกับรู

ภายในห้องพ่อนอนคลุมผ้าห่มระดับอก บนเตียงนอนไหล่ของพ่อกว้างมองดูสง่างาม ขนที่อกของพ่อโผล่พ้นจากผ้าห่ม เป็นเส้นใยระยิบระยับ ส่วนเจเน็ตกำลังสาละวนอยู่กับการถอดเสื้อผ้า ก่อนที่จะเดินเปลือยกายเข้าไปภายในห้องน้ำ ดิฉันสังเกตเห็นว่าสายตาของพ่อลุกโพลงขึ้นเมื่อเห็นร่างเปลือยเปล่าของเจเน็ตนวยนาดเข้าห้องน้ำไป

เสียงน้ำฝักบัวภายในห้องดังซ่าขึ้น พ่อมีท่าทางกระวนกระวายใจผุดลุกขึ้นนั่งและนอนสลับไปมา ยามที่พ่อลุกขึ้นนั่ง ผ้าห่มก็เลื่อนลงมากองอยู่ที่บั้นเอวขนบนอกของพ่อหนาทึบไล่เรื่อยตลอดทั้งแผงอกลงไปจนถึงช่วงล่าง ดิฉันมองดูก็รู้ทันทีว่าขณะนี้พ่อไม่มีอะไรสวมใส่อยู่เลย

เสียงน้ำภายในห้องน้ำหยุดไหลแล้ว

พ่อมีท่าทางที่กระปรี้กระเปร่ามากขึ้น เจเน็ตเดินออกจากห้องน้ำด้วยผ้าขนหนูผืนเดียว ด้านบนของผ้ามันรัดแค่ครึ่งอกของเจเน็ตเท่านั้น มันทำให้อกที่ใหญ่โตของเจเน็ตโผล่ทะลักออกมา เนื้อนวลเปล่งปลั่ง หยดน้ำที่ยังเกาะเป็นแต้มอยู่เหนือทรวงยิ่งทำให้ตระการตามากยิ่งขึ้น ส่วนช่วงล่างของผ้าขนหนู มันสั้นจนเกือบเห็นแก้มก้น สีของผ้าขนหนูที่แดงชาดตัดกับผิวเนื้อของเจเน็ตดูงามสง่ามากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

"โอ้...เจน วันนี้เธอสวยจริงๆ" พ่ออุทานออกมาพร้อมกับอ้าแขนทั้งสองออกเพื่อรอรับ

แต่เจเน็ตเหมือนต้องการยั่วให้พ่อคลั่งมากยิ่งขึ้น เธอทำพรากายเข้าไปหาพ่อพร้อมกับก้มลงจูบที่หน้าผากพ่อก่อนที่จะถลันกายออกมา แต่ทว่ามือของพ่อกลับเร็วกว่าเมื่อคว้าเอาผ้าขนหนูผืนน้อยนั้นไว้ได้ ร่างที่ถลาออกจากอ้อมอกของพ่อ จึงเปลือยเปล่าโชว์ความผุดผาดออกมาอย่างเต็มตา

"อุ๊ย..." เจเน็ตอุทานเสียงใส "อย่าใจร้อนสิคะ เจส"

เธอถลากายออกมาพร้อมกับยกมือขึ้นปิดบังทรวง 2 เต้าที่ฟูงตระหง่านอยู่เต็มอก แต่มือของเธอไม่สามารถที่จะปิดทรวง 2 เต้าของเธอไว้ได้ มันจึงล้นทะลักออกมาตามง่ามมือและแขนทั้ง 2 ข้าง

มันเป็นภาพที่ยิ่งเหมือนยั่วยุให้กิเลสของพ่อลุกโพลงมากยิ่งขึ้น เพราะพ่อไม่สามารถที่จะทนนั่งอยู่บนเตียงได้อีกต่อไปแล้ว พ่อสลัดผ้าห่มออกจากกายลุกขึ้นพรวดเข้าหาร่างของเจเน็ตอย่างร้อนรน

ยามนี้ดิฉันจึงได้เห็นร่างกายของพ่ออย่างหมดเต็มตัว ร่างของพ่อสูงใหญ่เอาการยามเปลือยกายออกหมดมองดูบึกบึน ดิฉันจับจ้องมองที่อาวุธประจำตัวของพ่อ ซึ่งดิฉันเพิ่งจะเห็นอย่างเต็มตาครั้งแรก ดิฉันอยากจะเบือนหน้าหนี แต่ไม่ทราบเหมือนกันว่ามีอะไรที่ดึงดูดให้ตาของดิฉันแนบชิดเข้าที่รูผนังมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

พ่อรี่เข้าหาร่างเปลือยของเจเน็ตตรงเข้าสวมกอดในขณะที่เจเน็ตทำดิ้นรนไปมา แต่ปากกลับมีเสียงหัวเราะอย่างสดใสสั่นระริกระรื้ออยู่ตลอดเวลา

"เดี๋ยวสิคะเจส...เดี๋ยวสิคะเจส"

เธอปัดป้องไปมา แต่ร่างกายถอยหลังเข้าไปชิดเตียงนอน ก่อนที่จะล้มลงไปบนฟูกหนา

ร่างของพ่อตรงเข้าสวมทับ มือของพ่อไขว่คว้าอยู่ที่ทรวงอกของเธอใบหน้าของพ่อซุกลงหว่างอกที่อวบใหญ่ เม็ดทับทิมเม็ดน้อยที่อยู่บนยอดอกของเธอกลายเป็นขนมหวานของพ่อที่ละเลงลิ้นลงไปอย่างเมามัน

อาการดิ้นของเจเน็ตเริ่มอ่อนแรงลงคงมีแต่เสียงครวญครางขึ้นมาแทน ตาของเธอหวานเยิ้มและปรือเหมือนใจจะขาด ปากแดงสดเชิดเหมือนกินพริกเผ็ดๆ มือที่เคยปัดป้องของเธอก็หันมากดศีรษะของพ่อให้ซุกอยู่ระหว่างอกของเธอทั้ง 2 ข้าง

"เจสคะ...เจสคะ...อย่า...อย่าค่ะ..." ปากของเธอบอกอย่าแต่มือกลับกดหนักมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ใจของดิฉันสั่นหวิวเหมือนจะเป็นลม แข้งขาอ่อนยวบแต่ปลายเท้าที่จิกลงบนหัวเตียง เพราะต้องเขย่งดูกลับจิกลึกลงไปราวกับเหล็กแหลมที่ปักตรึงอยู่บนพื้นดิน มือของดิฉันข้างหนึ่งวางแนบกับผนังห้องถูกเลื่อนมาที่ทรวงอกของดิฉันอย่างไม่รู้ตัว ยิ่งพ่อขยำมือกับอกของเจเน็ตเร็วเท่าไรดิฉันก็รู้ว่ามือของดิฉันสั่นระริกไหวและเคลื่อนไหวไม่ช้าไปกว่ามือของพ่อ

ข้อเท้าด้านขวาของเจเน็ตวางอยู่บนหัวไหล่ด้านซ้ายของพ่อ พ่อขยับตัวนั่งคุกเข่ากับฟูกเตียง ก่อนที่จะค่อยๆ ดันร่างเข้าไปในช่องว่างระหว่างขาของเจเน็ต ร่างของเจเน็ตสะดุ้งเล็กน้อย ช่วงล่างใต้บั้นเอวของพ่อเริ่มเคลื่อนไหวอย่างช้าในขณะที่เจเน็ตสะบัดหน้าไปมา เสียงครางดังขึ้นกว่าเดิมอีก

พ่อเริ่มเกมด้วยท่าที่เชื่องช้าแล้วค่อยเร็วขึ้น...เร็วขึ้น...จนใบหน้าของเจเน็ตสะบัดไปมาอย่างรวดเร็ว พ่อดันกายไปด้านหน้าครั้งหนึ่งเสียงของเจเน็ตก็ร้องเรียกชื่อของพ่อครั้งหนึ่ง

ยิ่งพ่อเคลื่อนไหวเร็วขึ้น เสียงเรียกชื่อพ่อก็ถี่มากขึ้น สลับไปมากับเสียงเนื้อกระทบเนื้อ พร้อมกับเสียงเสียดสีของผิวเนื้อที่มีต่อเนื้อผ้าปูที่นอน

ดิฉันเริ่มทนไม่ไหวแล้ว ขาของดิฉันสั่นจนสังเกตเห็นได้ มือที่เคยลูบไล้กับทรวงอกที่เริ่มจะตั้งตูมเคลื่อนมาอยู่ที่บริเวณเนินแห่งความผาสุกของดิฉันอย่างไม่รู้ตัว ความร้อนกระจายจากท้องน้อยลงสู่เบื้องล่าง ทุกขุมขนเหมือนถูกเปลวเพลิงลามเลีย

ดิฉันต้องทรุดตัวลงนั่ง แต่เสียงที่ดังจากรูยังก้องกังวานตามไล่ติดอยู่ในช่องหู "เจส...เจส...เจส..." เสียงของมันถี่กระชั้นเร็วขึ้นทุกขณะเหมือนกับมือกของดิฉันที่ขยำลงบนเนินเนื้ออย่างไม่ปรานีปราศรัยเพื่อต้องการคลายความร้อนรุ่มที่สุมอยู่บริเวณนั้น

กระทั่ง...กระทั่ง...หยาดน้ำรื้นไหลออกมาเปื้อนมือของดิฉัน มันเปรียบเสมือนกับน้ำอมฤตที่มาชุบคลายร้อนรุ่ม ดิฉันเกร็งไปทั้งมือและแขนก่อนที่มันจะค่อยๆ คลายความเกร็งลง มันเป็นความสุขที่ดิฉันไม่อาจจะลืมได้ และไม่เคยพบมาก่อนเลยในชีวิตของดิฉัน

เสียงของเจเน็ตยังคงสั่นระรัวเร็วและแรงมากขึ้น แต่ทว่าดิฉันเพลีย...เพลียจนเสียงที่สั่นระรัวนั้นไม่มีอิทธิพลเหนือความรู้สึกของดิฉันเสียแล้ว สักครู่ใหญ่เสียงของเจเน็ตจึงร้อง "อ้าววว..." ก่อนที่มันจะค่อยๆ สงบลง คงมีแต่เสียงหัวเราะกระซิกกระซี้ของพ่อและเจเน็ต

จากคืนนั้นเป็นต้นมา ดิฉันก็ใช้สวรรค์บนผนังแห่งนั้น เป็นที่พาดิฉันสู่สวรรค์ทุกคืน โดยที่พ่อและเจเน็ตไม่ทราบระแคะระคายเลย

จนดิฉันอายุได้ ๑๘ ปี ดิฉันก็ขออนุญาตพ่อออกมาอยู่หอพัก เป็นการแยกตัวเองออกจากครอบครัว โดยที่พ่อจะต้องส่งเสียดิฉันต่อไปจนกระทั่งอายุได้ ๒๑ ปี ดิฉันจึงจบจากมหาวิทยาลัย คณะบริหารศาสตร์ และเข้าทำงานเป็นเลขานุการิณีของบริษัทเหล็กกล้า ซึ่งจากนั้นเป็นต้นมา ความเหินห่างจากพ่อก็เริ่มมากขึ้น เพราะดิฉันไม่ต้องหวังพึ่งเงินพึ่งทองจากพ่ออีกต่อไป

2

แดดยามบ่ายยังคงแสงแห่งความแรงกล้าเอาไว้ มันเหมือนเปลวไฟทิพย์ที่สร้างความอบอุ่นให้แก่ร่างกายของดิฉัน สีผิวที่ขาวออกเหลืองของดิฉันมันอาจจะดูน่าเกลียดไปบ้างสำหรับคนอเมริกัน แต่เมื่อมันได้รับการลูบไล้จากแสงธรรมชาติ มันก็เพิ่มความคมเข้มจนน่าแตะต้อง

มือของดิฉันลูบผ่านทรวงอกที่ครอบลิ้มมันเป็นการภาคภูมิใจ

(อ่านต่อหน้า 56)

พันธุ์ดิบ

เหล็กน้ำพี้

3

"กริ๊งงงง..กริ๊งงง..."

"สยามธนกิจการพิมพ์ค่ะ"

"ขอสายคุณพงค์อนันต์สักครู่ครับ"

"ขอโทษจากไหนคะ"

"ช่วยเรียนบอกว่าเหล็กน้ำพี้โทรมาครับ"

"สักครู่ค่ะ" เป็นเจ็ดวันหลังจากวันนั้น และเป็นเจ็ดวันแห่งความกระสับกระส่าย

"ฮัลโหล..."

"พี่พงค์อนันต์หรือครับ"

"ครับผม..."

"ผมเหล็กน้ำพี้ครับ"

"อ้อ..นี่งานเขียนของคุณผมอ่านแล้วนะ"

"โอพี่ ผมอยากทราบผลจังเลย"

"มาคุยกันที่นี่ดีไหม"

"ที่ไหนครับ"

"ที่บริษัท"

"เมื่อไหร่ครับ"

"คุณจะมาได้เมื่อไหร่ล่ะ"

"วันนี้เลยได้ไหมครับ"

"ได้"

"ผมจะไปถึงสยามธนกิจไม่เกินห้าโมงครับพี่"

"ผมจะรอ" คนที่กำลังจะเปลี่ยนอาชีพ ก็เหมือนคนที่กำลังจะเปลี่ยนหน้ากาก ผมข่อนตื่นเต้นลิงโลดดุจปลาที่กำลังเห็นน้ำใหม่ จึงไม่ถึงห้าโมงเย็นผมก็มาเหยียบย่านสยามสแควร์อีกครั้ง และอีกเพียงสิบนาทีก็ได้พบและรู้จักกับบรรณาธิการของสยามธนกิจ

"สวัสดีครับพี่" ผมนั่งไหว้อย่างนอบน้อม

"เหล็กน้ำพี้เหรอ"

"ครับ" มีรอยยิ้มอบอุ่นมาให้การต้อนรับ

"ออกไปนั่งคุยกันข้างนอกดีกว่า" ดูเขาเป็นกันเองไม่ถือตัว ในรถเก๋งกลางเก่ากลางใหม่ของเขา เราได้คุยกันบางประโยค และการได้คุยกับบรรณาธิการโดยมีงานเขียนของผมเป็นเงื่อนไขตัวกลาง มันจึงมีรสชาติกว่าการทอดไมตรีของนางงาม

"งานของคุณใช้ได้" ผมเริ่มใจเต้น

"เขียนหนังสือมานานแล้วหรือ"

"ครับ ฝึกเขียนมาหลายปีแล้ว"

"ออกจากงานมานานแล้วหรือ"

"ครับ กลับมาจากตะวันออกกลางก็ตั้งใจว่าจะยึดอาชีพนักเขียน แล้วผมก็เขียนเรื่อยมา" มีรอยยิ้มซึ่งไม่สดใสนักให้กับผม แล้วรถก็เลี้ยวเข้าสู่ซอยหลังสวน เลี้ยวอีกครั้งหนึ่งเข้าสู่ฮอทช็อพเรสเทอรองท์

ภายในสงบบรรยากาศผู้ดี นักร้องยังไม่มีดนตรียังไม่เล่น มันจึงเหมาะสมจะเป็นสถานที่สนทนาหรือปรึกษาธุรกิจ ผมสั่งน้ำส้มคั้นแต่พี่พงค์อนันต์สั่งจอห์นนี่

"ไม่ดื่มเหรอ..."

"ครับพี่ ผมดื่มไม่ได้เอาเลย"

"เอาเบียร์ไหม"

"ไม่ครับ ตามสบายเลยพี่อย่าห่วงผม" พงค์อนันต์กวักมือเรียกพนักงานอีกครั้ง

"ขอพิซซ่าที่หนึ่ง"

"ค่ะ"

"นั่งกินเป็นเพื่อนกันไป"

"ครับ"

"ขอโทษ คุณจบจากจุฬาฯหรือ"

"ไม่ครับพี่ ผมจบเพียงระดับป.ว.ส.เท่านั้น"

"งานเขียนของคุณค่อนข้างรุนแรง โดยเฉพาะบทเริ่มต้นในธรรมศาสตร์ คุณไม่กลัวฝ่ายบ้านเมืองจะเพ่งเล็งเอาหรือ"

"ผมเพียงขอยืมเหตุการณ์มาทำฉากเท่านั้นเองครับ อีกอย่างมันเป็นแค่นวนิยาย ผู้ใหญ่ท่านคงจะเข้าใจประเด็นครับ"

"คุณอยู่ในเหตุการณ์หกตุลาด้วยหรือเปล่า"

"เปล่าครับ ผมอยู่แค่วงนอก"

"แล้วคุณเอาข้อมูลจากที่ใดมาเขียน"

"จากบทวิเคราะห์ของหนังสือบางเล่ม กับแหล่งคุยสัพเพเหระครับพี่"

"อะไรที่ทำให้คุณต้องเอาเหตุการณ์นี้มาเป็นฐานของเรื่อง"

"ผมเพียงอยากจะเลี่ยงแนวเขียนให้พ้นไปจากนักเขียนผู้อื่นเท่านั้น" แก้วที่ขังน้ำสีอำพันถูกยกขึ้นดื่ม แววตาของคนคร่ำโลกทอดมองอยู่ที่ผมแล้วเอ่ยออกมาเบาๆ

"ความกล้าและความถูกต้องเป็นเรื่องที่ดี แต่บ้านเรากลับเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง"

"จำเป็นครับ ถ้าผมตามรอยผู้อื่นก็เห็นจะไม่มีโอกาสเกิด เพื่อปากเพื่อท้องผมจำเป็นต้องกล้าครับ" มีรอยยิ้มยิ้มมาจากใต้เพิงหนวดกระจุกนั้น มันมีกิทธิพลพอที่จะทำให้ผมสบายตัว

"ผมยอมรับว่าเรื่องและสำนวนคุณใช้ได้ สำคัญที่มีความเป็นตัวของตัวเอง งานของคุณชิ้นนี้ถือว่าได้ผ่านการพิจารณาจากผมแล้ว แต่ว่า..." วิสกี้ที่ถูกจรดเลียดอยู่ใต้กรีมหนวดยิงกลืนช้ายิ่งกดดัน มันทำให้ผมต้องควบคุมความตื่นเต้นของหัวใจ

"ผมต้องรอผู้จัดการเพื่อเสนอเหตุผล"

"ต้องใช้เวลานานมั้ยครับ"

"พบพรุ่งนี้เสนอพรุ่งนี้"

"ขอบพระคุณครับ"

"ไม่เป็นไร เรามันคล้ายๆ กัน" ผมคิดว่า คำพูดของบรรณาธิการสยามธนกิจไม่ใช่สุราพาไป เพราะในแววตาของเขามีความนิ่งและให้ความรู้สึก

"คุณรู้ไหม ทำไมผมถึงให้ความสนใจกับงานเขียนของคุณ"

"ผมยังไม่ทราบครับ"

"น้องสาวผมต้องตายไปคนหนึ่งในเหตุการณ์ครั้งนั้น..."

"อา..." เสียงของผมแผ่วกระเพื่อมออกมาบางเบา คืนนั้นผมนั่งเป็นก้นออกรากอยู่กับพี่พงค์อนันต์จนฮอทช็อพปิด ผมจ่ายไปพันกว่าบาทด้วยความเต็มใจ รู้สึกว่ามันเต็มอิ่มไปหมด ไม่ว่าอาหารหรือคำกล่าวชมพันธุ์ดิบประโยคสุดท้ายก่อนที่จะจากกัน

"คิดว่าไม่เกินห้าวันผมจะให้คำตอบได้ ขอให้คุณโทรเช็คเข้ามา"

การเป็นนักเขียนย่อมถือเป็นศิลปินเป็นปุคมของประชาชน เป็นอาชีพที่

สังคมยกย่อง นั่นคือความคิดของผมและเมื่อคิดย้อนถึงอดีตตัวเองที่ไต่ขึ้นมาจากท้องไร่ท้องนาในตระกูลทุกข์เข็ญและถูกหยามเหยียดมาสารพัดจากคนที่มีกินกว่า บัดนั้นรอยยิ้มเหยียดกระด้างก็ถูกเค้นออกมาจากเรียวปากที่เต็มขึ้น

"กูกำลังจะลบคำสบประมาทลงได้ กูกำลังจะแสดงพลังความคิดให้พวกมึงเห็น กูกำลังจะก้าวไปสู่ความดัง..." ทุกพยางค์คำพูดย่อมมีที่มา สิ่งที่มันเก็บกดฝังลึกกำลังจะมีที่ไป ชั่วโมงหนึ่งเริ่มนมนานเป็นสองเท่า วันหนึ่งเริ่มเหมือนเวลาในคุก แต่ที่ไม่เหมือนคือความรู้สึกตัวเองที่จิตใจผ่องใสและตื่นตัวขึ้นในทุกวัน ผมเริ่มรู้จักออกกำลังกายหลังจากที่ละทิ้งมาแรมปี แล้ววันแห่งความกระวนกระวายก็ล่วงพ้น

"กริ๊ง...กริ๊ง...กริ๊ง..."

"สยามธนกิจการพิมพ์ค่ะ" ยังเป็นเสียงเดิมที่เพราะจนน่ากิน

"ขอสายพี่พงค์อนันต์สักครู่ครับ"

"คุณพงค์อนันต์ไม่อยู่แล้วค่ะ"

"ไม่ทราบแกจะเข้าบริษัทประมาณกี่โมงครับ"

"ไม่เข้าแล้วค่ะ คือว่าแกไม่ได้อยู่ที่นี่แล้ว"

"หือ อะไรนะครับ ไม่ชัดเจนครับ"

"ค่ะ คือว่าแกได้ลาออกจากสยามธนกิจไปเมื่อวานนี้เองค่ะ" ผมรู้สึกว่าตัวจะชาตั้งแต่หัวลงไป แต่จิตใจไม่ถึงกับเลื่อมในทันที

"ขอบคุณมากครับ"

"ค่ะ สวัสดีค่ะ" ผมหลุดจากตู้โทรศัพท์ออกมาเหมือนคนเมา เป็นไปได้ มันเป็นไปได้จริงๆ กับคำว่า ความแน่นอนคือความไม่แน่นอน ปรัชญามันเป็นปรัชญา...

จากเช้าไปบ่าย จากบ่ายไปค่ำกระทั่งเข้าดึก...พวกทำงานกะกลางวันย่อมหลับนอน แต่ผมผู้ซึ่งใช้เวลาไม่เป็นสัดส่วนยังคงไม่หลับตา ไม่ทำอะไรแต่นอนนิ่งๆ นิ่งชนิดที่ไม่ได้ขยับกายมาเป็นชั่วโมง มีเพียงมือเท่านั้นที่เคี้ยวเอาขึ้นเอาลงระหว่างหน้าผากกับพื้น

...ที่สุดความซื่อก็ไม่มีความหมายอันใดกับคนในศตวรรษนี้ ที่สุดกูก็ยังเป็นไอ้โง่อยู่เช่นเดิม มันต้องการสิ่งใดกัน ความสุขปากและอิ่มท้องไปวันๆ หรือได้เขวี้ยงไม้ให้หมาวิ่งคาบเป็นเรื่องสนุก...

"คิดผิด พงค์อนันต์ มึงกำลังคิดผิด" ผมสะบัดหัวขึ้นครั้งหนึ่ง เพื่อสลัดอุบาทว์ความคิดที่เร่งเร้า ผมเริ่มสำนึกถึงโรคจิต โรคที่คิดไม่เลิก ในยามที่คิดมาก กดดันมาก วิธีเดียวที่ผมรักษาตัวเองคือทำให้หลับ และสิ่งที่จะทำให้หลับได้คือสิ่งสวยๆ งามๆ ในจินตนาการ คนลงเคยเสพเป็นครั้งที่เก้าที่สิบ ก็จะมีครั้งที่ร้อยที่ห้าร้อย มันมีอานุภาพยิ่งกว่าดอกฝิ่น ยิ่งกว่ามอร์ฟีน และต่อให้เอานางงามมารักษาบำบัด ก็ไม่มีโอกาสที่จะหายขาด ไม่เชื่อก็ลอง...

ผมเริ่มสมรักโดยไม่สูญเสียเงินตรา หลั่งได้โดยไม่ต้องข่มขืนเสี่ยงภัย ความคุคั่นเครียดเคร่งลดลง และที่รู้มันให้ความละเอียดอ่อนกับอารมณ์และขอเพียงเกิดความละเอียดอ่อนจินตนาการจะแจ่มชัดและบรรเจิด ผมไม่อาจเรียกมันว่าสวรรค์ในมือ แต่อยากจะเรียกว่าวิมานในใจ เพราะเพียงแค่ เพียงแค่พลิกตัวให้นอนคว่ำบนที่นอนนิ่มๆ งีบหนึ่งก็ถึงแล้ว และผมใช้วิธีนี้เพื่อจะลืมไอ้บรรณาธิการกะล่อนตัวนั้นไว้ชั่วคราว...

ตู้โทรศัพท์สาธารณะในกทม.หาได้ไม่ยาก แต่ที่ยากกลับเป็นสมุดโทรศัพท์ เช้าวันนี้ผมแสดงความใจกว้างโดยอยู่ๆ ก็เอาแบงก์สิบไปยื่นให้เจ๊ก เจ้าของร้านยาหน้าปากซอย

"ซื้ออาลาย..."

"ขอยืมสมุดโทรศัพท์สักครู่"

"จะโทรศัพท์หรือยังงาย..."

"เปล่า แค่ยืมสมุดโทรศัพท์เท่านั้น สิบบาทนี่อั้วให้ค่าป่วยการ" เจ๊กเดี๋ยวนี้ดีขึ้น หรือบางทีจะรู้คุณประเทศไทยที่มีบุญคุณท่วมหัวขึ้นมาบ้าง เพราะมีเศษเหรียญทอนมาพร้อมสมุดโทรศัพท์เจ็ดอัน

"ขอบใจ..." ในหน้าอักษรตัวพอพาน ไม่เกินนาที ใบหน้าที่เก็บงำความอำมหิตก็มีรอยยิ้มเหยียดขึ้นอย่างชาด้าน เศษกระดาษในกระเป๋าเสื้อถูกกระตุกออกมาจด...

"กูเสียรู้คนมามาก และคนที่รู้มากกับกู ควงมักกุดเสมอ..."

คนลองฆ่าคนได้ย่อมไม่ใช่ธรรมดา เมื่อไม่ใช่ธรรมดาย่อมต้องผิดธรรมดา ชายผู้นี้ฆ่าคนโดยไม่มีพื้นฐานทางมูลเหตุที่สมควรฆ่า หากแต่ถ้าโดยพื้นฐานมูลเหตุทางความคิดแล้ว มันกลับมีมากมายเกินกว่าผู้ใดจะมีเท่า ทำไมความซื่อถึงต้องถูกตอบสนองด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ ทำไมมนุษย์ถึงได้เป็นเยี่ยงนี้กันไปหมด หนีก็พบหลบก็เจอแล้วท่านและท่านจะโทษผมหรือที่ใจต้องเป็นฆาตกร...

เมื่อถึงเวลานอนแล้ว ไฟฟ้าย่อมถูกดับดวงลงบ้าง เพื่อการสนองตอบคำขอของร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง บ้านเลขที่ 299 จึงเหลือไฟที่เปิดสว่างอยู่เพียงสามดวง ในห้องนอนห้องทำงาน และหน้าประตูบ้าน...

หญิงหนึ่ง เด็กหนึ่ง ทารกหนึ่ง นอนเรียงหลับสนิทอยู่บนเตียง มันเป็นภาพที่กำลังสะท้อนอยู่ในแก้วตา และยิ่งสะท้อนต่อลงไปในอก ลูก... ลูกผมก็เยี่ยงนี้เมื่อสี่ปีที่แล้ว แววสลดรันทดเข้าละลายแววกระด้างอำมหิตในดวงตาอย่างหักล้าง และทุกครั้งที่ความรันทดในอดีตเข้าสอดแทรก ผมมักจะพ่ายแพ้ยินยอม อาจดีต อดีตที่คอยฉุดรั้ง...

"กึ๊ดด" ปลั๊กไฟที่เสียบแล้วถูกกระตุกออกม้วนเก็บคืนตัว สามชีวิตยังคงหลับไหลไร้สำเหนียก มัจจุราชผู้มาเยือนก้าวถอยออกมาช้าๆ ไม่มีเสียง ไม่มีร่องรอย และไม่มีปฏิบัติการณ์... ลูกมันเมียมันย่อมไม่เกี่ยวข้อง มันคนเดียวที่เกี่ยวข้อง...

พงค์อนันต์ วิไลพงศ์ ยกสองฝ่ามือขึ้นปิดหน้าหาวขึ้นครั้งหนึ่ง แต่ยังทรงร่างสงบนิ่งอยู่หน้าโป๊ะไฟไม่ขยับเขยื้อน เงาดำที่ทอดออกสู่ประตูถูกเหยียบสวนเข้ามาแล้วอย่างเงียบกริบ เงาค่อยๆ ทับเงา มันค่อยๆ กลืนเหมือนเหยื่อในปากงู อีกเมตรครึ่งจะถึงตัว เงาเพชฌฆาตกลับหยุด และสองนาทีเต็มๆ ที่ถูกปล่อยทิ้งไปโดยไม่มีสิ่งใดบังเกิด เป็นแต่เจ้าบ้านผละจากเก้าอี้จะเข้าห้องน้ำ...

"อ๊ะอ๊ะ..." เสียงหลุดคอสองคำย่อมบอกว่าตกใจสองเท่า ร่างนั้นเซกลับไปกระแทกโต๊ะก่อนจะจำได้

"คุณ เป็นคุณ..." ยังมีรอยยิ้มกระเพื่อมมาให้ และยังมีเหล็กขนาดสอ หุนยาวแค่คืบถูกดึงออกมาให้เห็น มันไม่ยาวบาดตา แต่มันแหลมบาดใจมนุษย์ตรงหน้ายกมือขวายันขึ้นเป็นปางห้ามญาติ

"อย่า...อย่าทำผม..."

"กลิ๊กก" ประตูถูกปิดและกดล็อกเปลือกตาที่หรี่ซ่อนแววอำมหิต เชื้อโรคสังคมตรงหน้ามันย่อมมองเห็น ไม่เห็นด้วยตาก็เห็นด้วยสำนึก

"คุณ กรุณาฟังผม ฟังผมก่อน..."

"พูดมา"

"ผมถูกไล่ออกจากสยามธนกิจ" ประเด็นเนื้อๆ ประโยคเดียวกลับมีค่าถึงทำให้บรรยากาศคลี่กลับ ผมแม้จะฆ่าคนเพื่อรักษาโรค แต่เพราะพื้นฐานมีความยุติธรรมในหัวใจ...

"นั่งลงแล้วพูดออกมา"

"ผมมีปัญหากับเจ้าของบริษัทเพราะงานเขียนของคุณ"

"ทำไม"

"เขาปฏิเสธ แต่ผมจะพิมพ์"

"พูดต่อไป"

"ผมรักหน้าที่และสถาบัน ผมวัดดวงกับเขาโดยเอาตำแหน่งบรรณาธิการขึ้นไปดับ"

"พูดต่อไป"

"ผมพูดกับเขาว่า ถ้าไม่พิมพ์งานชิ้นนี้ก็เท่ากับผมไม่มีความหมายในบริษัท"

"เขาตอบคุณว่ายังไง"

"เขาไม่ตอบผม แต่ให้ฝ่ายการเงินคิดบัญชี แล้วนำเงินที่ค้างอยู่ใส่ซองมาให้"

"ไล่ออก??"

"ครับ ไม่มีเหตุผลอื่น"

"เขาควรจะพูดกับคุณเกินกว่าที่เล่ามา" อดีตบรรณาธิการส่ายหน้าอย่างท้อแท้

"มีข้อความพิมพ์มาประโยคเดียวที่ท้ายใบคิดเงินของผม" เงาอาคันตุกะยังนิ่ง นั่นย่อมบอกถึงการรอฟังในคำพูดต่อไป

"คุณไม่มีความตั้งใจจริง ที่จะนำสยามธนกิจไปสู่เป้าหมายที่เราตั้งไว้... นี่คือประโยคที่ผมรู้ว่า มันเป็นรหัสของการไล่ออก"

(อ่านต่อหน้า 53)

จอมใจจักรพรรดิ
ภาคพิสดาร
นิพนธ์ พรรณราย

5

หลี่เสี่ยวเฮยยักไหล่ทีหนึ่ง

"หญิงสาวนางนี้น่าสนใจ ท่าทางประเปรียวเหมือนปลาตัวหนึ่ง วงหน้ามีส่วนคล้ายฮองเฮาอยู่บ้าง"

"ประโยคแรกเปรียบเปรยไม่ผิด ประโยคหลังน่าขยักขย้อน" เจิ้งเต๋อฮ่องเต้ทรงทุบไหล่มันทีหนึ่ง "พวกเรากลับกันเถอะ"

"ไม่ไปที่ร้านเหล้าของนางหรือ?" หลี่เสี่ยวเฮยทูลถามขึ้น

"วันหลังเถอะ..." ฮ่องเต้หนุ่มเองก็ตั้งพระทัยใกล้ชิดกับฟิ่งเจ้นางนี้ แต่ไม่สะดวกกับการเอื้อนพระโอษฐ์ สาวพระบาทไปข้างหน้า

"น่าเสียดายจ่ายเงินไปฮักใย" หลี่เสี่ยวเฮยคัดค้าน "ตามเหตุผลจ่ายเงินไปมากมายถึงเพียงนั้น สมควรให้ฟิ่งเจ้อยู่เป็นเพื่อนกับท่านผู้เฒ่าสักหน่อย"

"เหลวไหล เงินสักแค่ไหนกัน"

ฮ่องเต้หนุ่มประพาสในเมืองหวงฮัว พระองค์ความจริงไม่สนพระทัยต่อร้านเหล้า แต่ในพระหฤทัยเมื่อมีเงาร่างของฟิ่งเจ้ พลอยบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อร้านเหล้าขึ้นมา เสด็จเข้าร้านเหล้าแห่งหนึ่ง

หลี่เสี่ยวเฮยตามเสด็จเข้าไป ชี้มือไปที่นักร้องแต่งตัวฉูดฉาดในร้านเหล้าหลายนาง

"ที่นี่มีสตรีมากมาย"

นักร้องสาวเหล่านั้นร้องเพลงรักทางภาคเหนือ มีอยู่นางหนึ่งสั่นกระดิ่งเล็กๆ สองอัน ยักย้ายส่ายตะโพก ยั่วเย้าแขกที่มาดื่มกิน

มีแขกคนหนึ่งเอื้อมมือลูบตะโพกของนางทีหนึ่ง นางหวีดร้องออกมาคำหนึ่ง ใช้กระดิ่งเคาะศีรษะแขกคนนั้น ต่อจากนั้นเดินน ,ยนาดมาถึงข้างฮ่องเต้หนุ่ม

ฮ่องเต้หนุ่มทอดพระเนตรเท้าน้อยๆ ของนางคู่นั้น นางกำนัลในวังล้วนแต่มีเท้าใหญ่ บางครั้งมีพระสนมคนสองคนที่รัดเท้าจนเล็กกิ๋ว แต่เจิ้งเต๋อฮ่องเต้ไม่ทรงเลือกพระสนม จะนั้นไม่เคยสัมผัสกับเท้าเล็กๆ มาก่อน คนส่วนใหญ่เห็นว่าการรัดเท้าเป็นความทันสมัย แต่ฮ่องเต้หนุ่มทรงตั้งข้อรังเกียจ การรัดเท้าทำลายความเจริญเติบโตทางธรรมชาติไปหมด

ฮ่องเต้หนุ่มขมวดพระขนง รับสั่งต่อหลี่เสี่ยวเฮยว่า

"จ่ายเงินแล้วไปเถอะ ข้าไม่ชอบผู้หญิงที่รัดเท้าคนนั้น"

"ผู้คนบอกว่าผู้หญิงที่รัดเท้า มีส่วนเน้นตะโพกผึ่งผายเป็นพิเศษ..."

"ข้าไม่ชอบ" ฮ่องเต้หนุ่มสั่นพระเศียร "ดูแล้วไม่สบายตา"

ฮ่องเต้หนุ่มเสด็จนำหน้า ด้วยพระหฤทัยที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง ดูเหมือนมีพลังที่บอกไม่ถูก ฉุดดึงให้พระองค์เสด็จไปยังทิศทางหนึ่ง... ทิศทางที่ฟิ่งเจ้ชี้ไปเมื่อครู่นี้

พระองค์พอเสด็จผ่านร้านเหล้าแห่งหนึ่ง จะทอดพระเนตรแวบหนึ่ง จนกระทั่งถึงท้ายถนนในเมือง ค่อยพบร้านเหล้าเล็กๆ แบบโบราณ แตกต่างกับร้านเหล้าที่ทรงแวะเมื่อครู่ แต่ว่าในร้านเหล้าเล็กๆ มีฟิ่งเจ้อยู่

"นางอยู่ที่นี่เอง" หลี่เสี่ยวเฮยพูด "จะเข้าไปดื่มเหล้าหน่อยไหม?"

"ตกลง เข้าไปดื่มสักหลายจอก"

ฟิ่งเจ้เห็นพวกเขามาถึง ก็โปรยยิ้มอย่างอ่อนหวานเดินออกมาต้อนรับ

"ข้านึกอยู่แล้วว่าพวกท่านต้องมา" ฟิ่งเจ้พูดยิ้มๆ "เพียงแต่สถานที่ของพวกเราเล็กไปหน่อย"

"เมื่อมีเจ้า ถึงแม้เล็กไปหน่อยยังดีอยู่" หลี่เสี่ยวเฮยยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ยพลางหันไปทางฮ่องเต้หนุ่ม "เถ้าแก่ ข้าพูดถูกไหม?"

ฮ่องเต้หนุ่มไม่ทันตรัสตอบ ฟิ่งเจ้ก็ฉุดพระหัตถ์ของพระองค์เดินเข้าไปพลางพูดว่า

"พวกท่านทั้งสองนี้ เถ้าแก่เป็นคนดี แต่ลูกจ้างเลว"

เมื่ออยู่ต่อหน้าสตรี เจิ้งเต๋อฮ่องเต้มักทรงทำอะไรไม่ถูก ถึงแม้ว่านางเพียงแต่เป็นลูกสาวของร้านเหล้า ก็สร้างความประหม่าให้กับพระองค์ แต่ส่วนลึกในพระทัย ทรงบังเกิดความพอพระทัยอย่างหนึ่ง นั่นคือนางฉุดดึงพระหัตถ์ของพระองค์ไว้ ที่ถ่ายทอดมาจากใจกลางฝ่าพระหัตถ์คือความรู้สึกที่ลื่นนุ่มชนิดหนึ่ง

ฟิ่งเจ้ฉุดดึงพระองค์ประทับนั่งลงวางมือลงบนพระอังสาของพระองค์ถามว่า

"ท่านชอบดื่มเหล้าอะไร ร้านของข้าถึงแม้จะเล็ก แต่ก็มีเหล้ามากมาย นายท่านเรียกว่าอะไรนะ?"

นางพอเผยปาก พระนาสาของฮ่องเต้หนุ่มสูดได้กลิ่นหอมพิเศษของหญิงสาวแรกรุ่นชนิดหนึ่ง เหล่านี้เหมือนกับเป็นการยั่วยุ และเป็นการปลุกเร้าอย่างหนึ่ง เหมือนกับกรีดนิ้วลงบนสายพิณ พระหฤทัยของพระองค์ต้องสั่นสะท้านน้อยๆ ขึ้นมา

"เถ้าแก่พวกเราแซ่จู เมื่อครู่ก็บอกต่อเจ้าแล้ว เหตุใดเจ้าลืมง่ายนัก?" หลี่เสี่ยวเฮยเห็นพระพักตร์ฮ่องเต้หนุ่มแดงเรื่อนิดหนึ่ง จึงดุว่าฟิ่งเจ้

ฟิ่งเจ้แลบลิ้นออกมา

"ท่านดุร้ายถึงเพียงนี้ คิดขู่ข้าตกใจกลัวจนตายหรือไง?"

เสียงของนางเหมือนแก้วเคลือบเบาบางกระทบกัน ช่างสดใสไพเราะ สร้างความใสมนัสแก่ฮ่องเต้หนุ่มอย่างบอกไม่ถูก

"นี่..." ฟิ่งเจ้บีบพระอังสาของพระองค์ทีหนึ่ง "ท่านทำไมไม่พูดกับข้า ปล่อยให้ลูกจ้างของท่านพูดขู่ข้า?"

"เสี่ยวเฮย" ฮ่องเต้หนุ่มรับสั่งขึ้น "ห้ามไม่ให้ดุว่านาง แม่นางคนนี้..."

"ข้าชื่อฟิ่งเจ้" นางพูดสอดขึ้น

"อ้อ ฟิ่งเจ้ พวกเรามาดื่มเหล้า เหล้าอะไรก็ได้ ขอให้เป็นอย่างดี"

"มีเหล้าใบไผ่เขียวจากซานสี เหล้าน้ำแข็งหยกจากหนิวจวง ท่านต้องการอย่างไหน?" ฟิ่งเจ้ยื่นหน้าเข้ามาถาม

ฮ่องเต้หนุ่มสูดได้กลิ่นหอมกรุ่นจากปากลิ้นของนางอีก ซ้ำยังทอดพระเนตรพบฟันขาวสะอาดของนาง

"เหล้าอะไรนะ..." ฮ่องเต้หนุ่มตรัสถามหลี่เสี่ยวเฮย

"ท่านนั่งซี่" ฟิ่งเจ้พูดเสริมขึ้น

หลี่เสี่ยวเฮยไม่กล้านั่ง แต่ฮ่องเต้หนุ่มไม่สนพระทัยธรรมเนียมข้อนี้ ทรงชี้พระดรรชนี รับสั่งเสริมว่า

"เจ้านั่งซี่"

ฟิ่งเจ้คลายมือออกช้าๆ หมุนตัวไปยกเหล้าน้ำแข็งหยกมาป้านหนึ่ง รินเหล้าถ้วยหนึ่งยื่นส่งต่อฮ่องเต้

ฮ่องเต้หนุ่มเอื้อมพระหัตถ์รับ แต่นางหดมือกลับไป พูดเป็นเชิงออกคำสั่งว่า

"ดื่มเหล้าบนมือของข้าให้หมด"

"ตกลง" ฮ่องเต้หนุ่มรับสั่งอย่างว่าง่าย

หลีเสี่ยวเชยเห็นเช่นนั้น ต้องแลบลิ้นออกมา

ฟ่งเจ๋ยิ้มพราย พูดว่า

"ท่านอยู่ในไอวาทนัก" พลางรินเหล้าอีกถ้วยหนึ่ง "ดื่มอีกสักหน่อย"

"นี่..." หลีเสี่ยวเชยขัดคอขึ้น "อย่าเอาแต่กรอกเหล้าเถ้าแก่ข้า"

"ถ้างั้นท่านดื่มสักถ้วย" นางหมุนตัวไปหยิบถ้วยเหล้าใบใหญ่ "เถ้าแก่ท่านดื่มถ้วยเล็ก ท่านต้องดื่มถ้วยใหญ่"

คำเจรจาและกิริยาท่าทางของนางล้วนเป็นไปตามธรรมชาติ คิ้วขนงวงพักตร์ก็แฝงเค้าความสาวเหมือนกับดอกไม้ป่าที่แรกแย้ม ต่างกับสตรีภายในวังที่ฮ่องเต้หนุ่มเคยพบมา สตรีภายในวังแข็งทื่อราวกับพิมพ์จากเบ้าเดียวกัน ส่วนฟ่งเจ๋ให้ความรู้สึกที่สดใสแก่พระองค์

จะนั้นพระองค์ทรงถูกความสดใสนี้ดึงดูดไว้

ฮ่องเต้หนุ่มเย้มพระโอษฐ์ พระทัยก็กล้ากว่าเดิม บางทีฤทธิ์เหล้าทำให้พระองค์กล้าขึ้น ทรงเอื้อมพระหัตถ์จับมือของนางไว้ เพ่งพิศโดยละเอียด

"ท่านดูลายมือเป็นหรือ?" นางถามอย่างไร้เดียงสา "ดูให้ข้าหน่อย"

ฮ่องเต้หนุ่มตั้งพระทัยเพ่งพิศนานหน่อย ทรงแสร้งเป็นนักดูลายมือ เพ่งพระเนตรที่มือของนาง ค่อยเงยพระพักตร์ขึ้นช้าๆ ขณะจะรับสั่ง พอดีประสบกับดวงตาของนาง ดวงตาของนางใสราวกับน้ำค้าง สะกดจนพระองค์ต้องตะลึงลาน

"เป็นไรไปหรือ?" ฟ่งเจ๋ชักมือกลับ สัมผัสถูกพระหนุ (คาง) ของพระองค์ที่หนึ่ง พระพักตร์ของฮ่องเต้หนุ่มต้องแดงเข้มขึ้นมา

เวลานั้นพอดีมีแขกเข้าร้านมา จะนั้นนางพูดกับฮ่องเต้ว่า

"ขอโทษ ข้าต้องไปต้อนรับ สักครู่จะกลับมา"

แขกที่มาเป็นพ่อค้ากลางคนสองคน หลังจากสั่งเหล้า ก็ก้มหน้าก้มตาดื่มกิน ฟ่งเจ๋ต้อนรับขับสู้เล็กน้อย ก็ย้อนกลับมาใหม่

ขณะเดียวกัน หน้าประตูปรากฏทหารรักษาพระองค์ขึ้นสองคน เจิ้งเต๋อฮ่องเต้ทอดพระเนตรพบก่อน รีบปรายพระเนตรต่อหลีเสี่ยวเชย รับสั่งเบาๆ

"เจ้าออกไปสั่งการ อย่าเข้ามารบกวน"

ขณะที่หลีเสี่ยวเชยเดินออกไป พอดีกับฟ่งเจ๋กลับมาถึง ลากเก้าอี้ตัวหนึ่งนั่งลงที่ข้างพระวรกาย

"ฟ่งเจ๋" ฮ่องเต้หนุ่มรับสั่งเรียกชื่อของนางเป็นครั้งแรก "ท่าทางของเจ้าไม่เหมือนกับเป็นคนพื้นเมือง"

"ใช่แล้ว ข้ามาจากสถานที่อันไกลโพ้น"

สตรีจากมาตุภูมิถิ่นเกิด มาถึงสถานที่ไกลโพ้น ถือว่ามีไม่บ่อยนัก ฮ่องเต้หนุ่มตรัสถามด้วยความแปลกใจว่า

"เจ้าทำไมต้องระหกระเหินมา?"

"ข้าก็ไม่รู้" นางดูเหมือนไม่ต้องการแต่งนิทานพูดปดต่อผู้มีพระคุณ พูดว่า "ข้ามาพร้อมกับครอบครัว"

ฮ่องเต้หนุ่มทรงนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่นี้ จึงตรัสถามว่า

"เวลานี้เจ้าอยู่กับใคร?"

"ท่านแม่ข้า" นางรินเหล้าถ้วยหนึ่ง พลางถามขึ้น "อยากให้ข้าร้องเพลงไหม?"

"จริงซี่ ข้าลืมให้เจ้าร้องเพลง เจ้าร้องเพลงอะไรได้บ้าง?" พระองค์แสดงความเป็นฮ่องเต้ออกมาโดยไม่รู้สึกพระองค์

"บอกตามตรง ข้าร้องไม่เป็น แต่เมื่อทำงานในร้านเหล้า ต้องร้องให้ได้"

"ถ้างั้นแล้วแต่เจ้า ขอเพียงแต่เจ้าร้องออกมา ข้าชอบฟังทั้งนั้น"

ฟ่งเจ๋ยิ้มอย่างอ่อนหวาน หยิบไม้กระทบที่ทำจากไม้จันทน์ เป็นเครื่องดนตรีแบบง่ายๆ มา ขณะจะเริ่มร้อง หลีเสี่ยวเชยก็เข้ามาทูลเชิญฮ่องเต้เสด็จกลับ

"อย่ากวนข้า" ฮ่องเต้หนุ่มโบกพระหัตถ์ หันไปรับสั่งต่อฟ่งเจ๋ "เจ้าร้องซี่"

ฟ่งเจ๋ขยับไม้กระทบเบาๆ ร้องเป็นเพลงว่า

"ฝันไปไกลลิบลับ ดินแดนภาคใต้ ขวนหลงใหล ลอยเรือกลางลำธารน้ำใส ปุยนุ่นในนครปลิวเวียนว่อน ผู้คนชมบุปผาเกลื่อนกล่น"

นี่เป็นบทเพลงรำลึกถึงแดนเจียงหนัน ร้องด้วยสำเนียงทางใต้ ทั้งนุ่มนวลทั้งอ้อยอิ่ง แฝงไว้ด้วยความเศร้าหมองอยู่บ้าง

"ดีมาก" ฮ่องเต้หนุ่มตรัสชมขึ้น

"ขอบคุณที่ชม" ฟ่งเจ๋ยิ้มพรายอีกครั้ง

"เจ้าเกิดที่แดนเจียงหนันหรือ?"

ฟ่งเจ๋ผงกหัว หลีเสี่ยวเชยก็ทูลซ้ำเชิญฮ่องเต้เสด็จกลับวัง

แต่ฮ่องเต้หนุ่มทรงอาวรณ์ หญิงสาวที่ถือกำเนิดที่แดนเจียงหนัน ระหกระเหินมาถึงดินแดนภาคเหนือนางนี้ ทรงสร้างความประทับใจแก่ฮ่องเต้หนุ่มขึ้น ความงามของนาง กิริยาท่าทางของนางล้วนเป็นธรรมชาติ เหมือนกับลมใต้คืนฤดูร้อน ให้ความรู้สึกเย็นสบายแก่ผู้คน

เพราะเหตุนี้ พระองค์ตั้งพระทัยว่าจะใกล้ชิดกับนางกว่านี้ ไม่ประสงค์เสด็จกลับทันที แต่หลีเสี่ยวเชยเฝ้าทูลเร่งรัด จะนั้นทรงดุว่า

"รีบร้อนอะไร?"

"พวกท่านจะกลับไปแล้วหรือ?" ฟ่งเจ๋วางมือลงบนพระอังสาฮ่องเต้หนุ่มอีก "พรุ่งนี้จะมาไหม?"

"มาซี่" ฮ่องเต้หนุ่มตรัส "ข้าจะมาตั้งแต่เช้า"

"มาแต่เช้า..." นางแลบลิ้นอย่างซุกซน "ร้านเหล้าไม่เปิดตอนเช้า นอกจากท่านไปที่บ้านของข้า"

"ไปที่บ้านของเจ้า?" ฮ่องเต้หนุ่มหวั่นไหวพระทัยขึ้นมา

"ท่านยังคงมาในเวลานี้เหมือนกับวันนี้เถอะ" นางพูดต่อ

"เวลานี้ของวันนี้..." ฮ่องเต้หนุ่มรับสั่งอย่างอาวรณ์ เสด็จออกไปอย่างเลื่อนลอย เพียงจำได้ว่าทรงกำชับให้หลีเสี่ยวเชยชำระค่าเหล้าเท่านั้น

"ฝ่าบาท" หลีเสี่ยวเชยทูลเสียงกระซิบ "ทางนครหลวงมีคนเดินทางมากราบทูลราชการลับ..."

"เรื่องอะไร?"

"เป็นราชการลับ กระหม่อมไม่รู้ได้" หลีเสี่ยวเชยตอบ

เมื่อฮ่องเต้หนุ่มทรงเหยียบย่างสู่ท้องถนน ทหารรักษาพระองค์ในชุดลำลองก็ติดตามอารักขาแต่ไกล

ฟ่งเจ๋ยืนมองดูอยู่หน้าร้าน จวบกระทั่งฮ่องเต้หนุ่มทรงเลี้ยวโค้งลับตาไป นางแปลกใจที่คนใจบุญแรกพบหน้าคนนี้ ชำระหนี้จำนวนมากให้กับนาง นางเป็นสตรีที่ระเหเร่ร่อน ไม่เคยได้รับน้ำใจจากผู้คนมาก่อน จะนั้นเหตุการณ์ในวันนี้ ทำให้นางไม่สามารถปรับตัวได้

สำหรับฮ่องเต้หนุ่ม พอเสด็จกลับถึงที่ประทับ ก็ได้รับคำกราบทูลว่าฮองไทเฮาทรงหารือกับขุนนางทั้งหลายคัดค้านการสับเปลี่ยนกองทหารรักษาความสงบในนครหลวงกับกองทหารชายแดน เตรียมส่งขุนนางชั้นผู้ใหญ่มาทูลทัดทานถึงเมืองหวงตัว

แต่เจิ้งเต๋อฮ่องเต้ไม่ยินยอมเปลี่ยนแผนซึ่งทรงดำริแน่วแน่ ตัดสินพระทัยว่า วันรุ่งขึ้นจะเสด็จตรวจตราชายแดน หลีกเลี่ยงจากการพบหน้าขุนนางชั้นผู้ใหญ่

วันที่สองก่อนออกเดินทาง ฮ่องเต้ทรงดำริถึงกำหนดนัดกับฟ่งเจ๋ จะนั้นรับสั่งให้หลีเสี่ยวเชยไปที่ร้านเหล้านั้น ถามที่อยู่ของฟ่งเจ๋ ต่อจากนั้นทรงเปลี่ยนชุดฉลองพระองค์ ทรงพกพาเงินทองด้วยพระองค์เอง

เมื่อหลีเสี่ยวเชยได้คำตอบกลับมา ฮ่องเต้หนุ่มมีบัญชาให้กองทหารออกเดินทางก่อน ส่วนพระองค์พร้อมด้วยหลีเสี่ยวเชยเสด็จไปยังบ้านของฟ่งเจ๋

นางพักอยู่ที่ถนนขวางท้ายเมือง เป็นบ้านไม้ชำรุดทรุดโทรมหลังหนึ่ง เมื่อฮ่องเต้เสด็จถึง เวลายังเช้า ฟ่งเจ๋ยังไม่ตื่น มารดาของนางออกมาต้อนรับขับสู้ บอกว่าจะปลุกลูกสาวให้

ฮ่องเต้หนุ่มทรงทัดทานไว้ ตรัสว่า

"ไม่ต้องปลุกนาง ข้าจะออกเดินทางไปทำการค้า อีกระยะหนึ่งค่อยมาหานาง" ตรัสพลางทรงล้วงเงินออกมาแท่งหนึ่ง" คุณยาย เงินนี้มอบให้แก่นาง ข้าเซ่ๆ"

นี่เป็นเงินหนักสิบตำลึง ทำเอา

(อ่านต่อหน้า 52)

61

ดิฉันพร้อมกับโรเบิร์ตนั้นใช้เวลาแห่งความสุขด้วยกันอย่างสดชื่น เราเดินทางไปเที่ยวยังที่ต่างๆ ด้วยกันสองต่อสอง และทุกครั้งที่เราเดินทางกันไป เราก็มักที่จะพบกับความสุขแบบใหม่บนเตียงนอนไปด้วย เขาเป็นคนที่ช่างสร้างสรรค์ความรู้สึกให้แก่ตัวของดิฉันอย่างแท้จริง ทุกครั้งที่เราร่วมรักกันนั้น เรามักจะมีท่าที่ใหม่ๆ แปลกๆ และสร้างความตื่นเต้นให้แก่ดิฉันอย่างมากมาย

บางครั้งเราเช่ารถขับไปด้วยกันยังเมืองต่างๆ ระหว่างทางนั้นเราจะแวะจอดข้างถนนพร้อมกับเปิดการบรรเลงเพลงความพิศวาสต่อกันและกันอย่างสนุกสนาน โดยไม่ได้หวั่นเกรงต่อสายตาของใครที่จะมาพบมาเห็นแม้แต่น้อย หรือบางครั้งระหว่างที่เราขับรถไปด้วยกัน เราจะเปลือยกายทั้งสองคนพร้อมกับบึ่งตะบึงความเร็วไปตามถนน มีหลายครั้งที่โรเบิร์ตให้ดิฉันโผล่ร่างออกไปนอกรถ พร้อมกับกวัดแกว่งมือเพื่อทักทายกับรถที่แล่นสวนกันไปมา ร่างเปลือยที่โผล่พ้นออกไปนั้น ทำเอารถบางครั้งต้องเหยียบเบรกกันอุตลุด ซึ่งก็สร้างเสียงหัวเราะให้แก่เราอย่างยิ่ง

ดิฉันไม่ใช่ผู้หญิงคนเดิมอีกต่อไปแล้ว ความอับอายหรือคำว่ากุลสตรีตามที่แม่เคยพร่ำสอนเอาไว้นั้นจางหายไปจากความรู้สึกของดิฉันจนหมดสิ้น และดิฉันก็ไม่แคร์ด้วยในการที่ได้กระทำตัวเช่นนี้

ยิ่งอยู่นานวัน ตัวของดิฉันก็ยิ่งพบว่า "เงิน" เท่านั้นที่จะเป็นสิ่งที่เหนี่ยวรั้งหรือผลักตัวของดิฉันให้ก้าวไปข้างหน้าเรื่อยๆ ไม่ใช่แค่เพียงก้าวไปข้างหน้า แต่มันหมายถึงความสูงส่งอีกต่างหาก

อย่างไรก็ตามดิฉันก็ไม่เคยลืมเลือนแม่ เงินก้อนโตนั้นดิฉันจัดส่งพร้อมกับความสุขสบายอื่นๆ ให้แก่แม่อย่างเหลือล้น ความเป็นอยู่ของแม่เริ่มดีขึ้นอย่างทันตาเห็น และแม่ล่ะ...เจ้าพ่อเลี้ยงตัวแสบของดิฉันก็ได้เสพสุขไปกับผลบุญในครั้งนี้ด้วย

กฤษณะ

บันทึกลับนางสั่งโลก

และในวันหนึ่งขณะที่เรากำลังเปลือยกายไล่จับกันอย่างสนุกสนานภายในห้องพักของเรา โรเบิร์ตก็หยุดลง

"ผมได้ข่าวมา" น้ำเสียงของเขานั้นจริงจังและเคร่งเครียด มันทำให้ดิฉันรู้ดีว่าเขาไม่ได้กำลังพูดเล่นแต่อย่างไร แต่กำลังซีเรียสกับงานที่จะพูดถึง

ดิฉันหยุดร่างลง พร้อมกับก้าวเดินตรงไปที่เคาน์เตอร์หยิบแก้วน้ำขึ้นมาดื่ม

"มีอะไรน่าสนใจอย่างงั้นเหรอคะ" เขายิ้มออกมานิดหนึ่ง

"มีแน่...และตัวของคุณก็ต้องสนใจด้วย"

คิ้วของดิฉันขมวดเข้าหากันทันที

"เรื่องอะไรคะ"

"ก็เรื่องประกวดนางสาวไทยที่ไทยแลนด์ประเทศของคุณ"

ดวงตาของดิฉันเบิกโพลงขึ้นมาทันที จริงสิ...ความสุขที่ได้รับในช่วงเวลาที่ผ่านมานั้นทำให้ดิฉันลืมเลือนเกือบจะทุกสรรพสิ่ง เส้นทางของดิฉันไม่ได้หยุดอยู่แค่นางงามต่างแดนเท่านั้น แต่มันจะต้องเด่นเลื่องถึงขั้นระดับโลกด้วย และตำแหน่งนางสาวไทยคือเส้นทางที่จะต้องเดินผ่าน

"ใช่...จริงด้วย" ดิฉันอุทานออกมา เปรมปรีดิ์และปีติจนระงับเอาไว้ไม่อยู่ "ลืมไปเสียสนิทเลย"

"แต่ผมยังไม่ลืม" โรเบิร์ตเอ่ยขึ้น เขาเดินตัวโทงเข้ามาที่ข้างกายของดิฉัน "ภรรยาของผมจะต้องสวยที่สุดในโลก ผมลืมเรื่องนี้ไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด"

ร่างของดิฉันโผเข้าไปกอดร่างของเขาเอาไว้อย่างแนบแน่น เขาช่างดีกับดิฉันอย่างที่ไม่เคยมีใครดีกับดิฉันมาก่อนเลยในชีวิต ประทับจูบลงที่ข้างแก้มของเขา มืออดที่จะเอื้อมออกไปคว้าเจ้างวงช้างที่โผล่พ้นออกมาของเขาไม่ได้ พร้อมกับลูบเล่นมันไปมา

"เดี๋ยวสิ" เขาปัดมือของดิฉันออกไป "เรากำลังพูดถึงเรื่องงานอยู่"

"แต่" นัยน์ตาของดิฉันนั้นปรือไปด้วยความเสน่หา

"ไม่แต่...เรายังมีเวลาที่จะทำเรื่องแบบนี้อีกแยะ"

มันเป็นคำพูดที่ทำให้ดิฉันต้องพยายามตัดความรู้สึกที่รัญจวนใจนั้นออกไปทันที

"ผมทราบข่าวมาว่าอีกสองเดือนข้างหน้านั้นที่ประเทศของคุณนั้นจะมีการประกวดนางสาวไทยกัน สายของผมสืบทราบพร้อมกับรายงานมาโดยละเอียด ผมตัดสินใจที่จะส่งคุณเข้าประกวด"

ดิฉันแอบซ่อนความปีตินั้นเอาไว้

"ตอนนี้เราอย่าเพิ่งพูดเลยได้มั้ยคะ อีกตั้ง 2 เดือน"

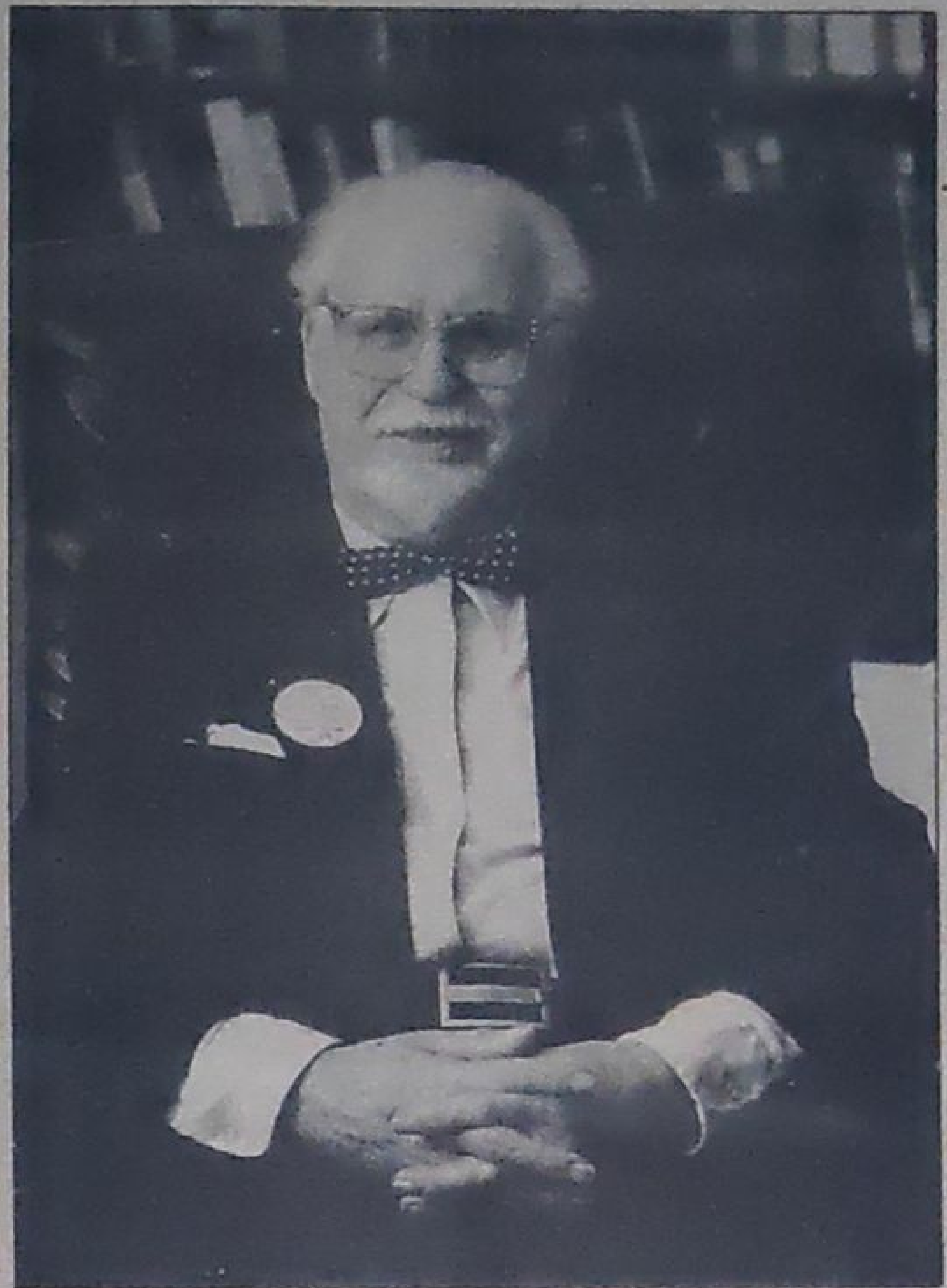
มือของดิฉันเริ่มรุกล้ำเขาอีกครั้งหนึ่ง

แปลกอีกเช่นกันที่เขาปัดมือของดิฉันออก

"มันเป็นธุรกิจแล้วนะ เรื่องของธุรกิจจะมาปะปนกับเรื่องส่วนตัวไม่ได้ เวลาอีก 2 เดือนไม่ใช่เวลามากในการเตรียมตัวเข้าประกวด อีกอย่างหนึ่ง" เขาใช้ฝ่ามือตบเพี๊ยะลงที่แก้มก้นของดิฉัน "ตอนนี้คุณเผละไปบ้างแล้วนะ

(อ่านต่อหน้า 57)

ตามหาพรหมจาริณี

จากเมืองบรู๊คลินในสหรัฐ มันเป็นเรื่องแปลกอย่างมาก เมื่อเศรษฐีพันล้านคนหนึ่งประกาศกร้าวว่าเขาต้องการหญิงแรกรุ่นที่ยังคงครองความบริสุทธิ์ โดยไม่แปดเปื้อนอะไรทั้งสิ้นด้วยเงินรางวัลมากมาย

คุณปู่จอห์น นโปเลียน ลาคอร์เต้ วัย 78 ปี ยินดีจะจ่ายเงินสดๆ จำนวน 16,000 บาท โดยประมาณให้กับหญิงสาวคนใดๆ ก็ได้ที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่ายังสามารถครองความเป็นพรหมจารีมาได้ถึง 19 ปี นั่นคือ ตั้งแต่เกิดจนครบวัย 19 ปี ซึ่งไม่เคยบอบช้ำหรือเสียตัวมาก่อน โดยในตอนแรกเขาได้ตั้งกองทุนแห่งความเชื่อมั่นนี้ขึ้นมาเป็นเงินถึง 1.6 ล้านบาท ซึ่งเป็นเงินทุนส่วนตัว และยินดีจะมอบให้กับหญิงคนใดที่ยังบริสุทธิ์ในจำนวน 100 คน พอดิบพอดี แต่ผลปรากฏว่ามีผู้ที่ได้รางวัลไปแล้วเพียง 10 คนเท่านั้น

เขาในอดีตเคยเป็นเซลส์ขายประกันและก็ร่ำรวยอย่างมากก็อยากจะบริจาคเงินทำบุญแต่ข้อแม้ของเขาคือว่าเดี๋ยวนี้จะหาเด็กสาวในวัยดังกล่าวที่ยังคงครองความบริสุทธิ์แทบจะไม่ได้เลย เพราะเขาคิดว่ามันเป็นสิ่งที่ดีอย่างยิ่ง เมื่อผู้ชายทั้งหลายที่แต่งงานก็อยากจะต้องการผู้หญิงที่บริสุทธิ์ด้วยกันทั้งสิ้น สิ่งนี้มันจะช่วยจรรโลงโลกให้ดีขึ้นกว่าเดี๋ยวนี้ และอีกอย่างเขาพบว่าสังคมของคนอเมริกันนั้นไม่ค่อยจะสนใจเรื่องนี้เท่าไร การที่ประกาศให้เงินรางวัลนี้ก็เพื่อจะดูซิว่ายังมีคนที่บริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่กี่คนกัน

คุณปู่จอห์น นโปเลียน ลาคอร์เต้กับความเพียรพยายามค้นหาหญิงบริสุทธิ์

เขาเริ่มต้นจำกัดพื้นที่เฉพาะเขตเมืองบรู๊คลิน เมืองควีนส์และเกาะสเตทในเขตของนิวยอร์กก่อนหลังจากนั้นก็จะขยายไปเรื่อยๆ จนกว่าจะมีหญิงมาพิสูจน์ให้ครบ 100 คน เขาถึงจะหยุด ก็ไม่มีอะไรมากเพียงแต่หญิงคนใดที่เข้าข่ายตามที่เขากำหนดก็มาสมัครและก็ผ่านการตรวจจากแพทย์ เมื่อเห็นว่าบริสุทธิ์จริงก็รับเงินไป

ถ้าคุณปู่ของเรายังหาทั่วสหรัฐแล้วไม่พบว่าครบ 100 คน ก็คงจะกระจายมาทั่วโลกล่ะ ตอนนี้ใครที่รู้ตัวว่าอายุ 19 แล้วยังบริสุทธิ์ผุดผ่องก็เตรียมตัวไว้นะเผื่อบางที "ส้มอาจจะหล่นใส่" ก็ได้ใครจะไปรู้

เขากับผู้ช่วยและจดหมายสมัครเข้ามาคว้าเงินรางวัล

18

เจ้าฉิมศิษย์วัดเห็นเจ้าหนึ่งในสภาพแปรรูปร่างเหมือนไม่ใช่ตัวของเขาอง ผละออกมาจากกายสาวที่นอนหายใจรวยริน

อาบอิ่มกับกามาที่เจ้าหนึ่งปรนเปรอให้อย่างคุ้มค้น

พริบตาเดียวเขาก็ใช้เล็บอันแหลมคมเหมือนเล็บเสือ ตะปบลงไปที่ใบหน้าของหญิงสาวผู้เป็นเหยื่อสุดแรงเกิด

"ควาก"

"ว้าย...ช่วยด้วย"

ต่อจากนั้นเจ้าหนึ่งจะทำร้ายหญิงสาวผู้เป็นเหยื่ออย่างไร เจ้าฉิมไม่อาจจะทนดูได้อีกต่อไปแล้ว มันหันหลังโกยแน่บวิ่งลงจากเขาอย่างไม่คิดชีวิต

ขอไปตายเอาดาบหน้าดีกว่า

เจ้าศิษย์วัดวิ่งหน้าตั้ง ไม่สนใจกับต้นไม้มีหนามที่เกี่ยวตัวของมันจนเลือดไหลซิบๆ ที่พึ่งของมันก็คือกุฏิหลวงเจ้าอาวาสนั่นแหละ

ขณะนั้นท่านเจ้าอาวาสกำลังนั่งจิบน้ำชาอยู่ในกุฏิของท่าน คอยชะเง้อมองการมาของเจ้าฉิมอยู่เหมือนกัน เมื่อเห็นมันวิ่งมาอย่างเอาเป็นเอาตายเช่นนั้น ท่านจึงผุดลุกขึ้นด้วยความตกใจ

ร่างเล็กๆ ตัวดำๆ วิ่งถลาเข้ามาเพราะกระดานขัดเป็นมันเงา มันจึงลื่นไถลไปดีแปลงอยู่กลางพื้น

ท่านเจ้าอาวาสเข้าไปช่วยประคองให้มันลุกขึ้นนั่ง ตบหลังตบไหล่ของมันแรงๆ เป็นการเรียกสติให้กลับคืน

มันอ้าปากทำท่าจะพูด แต่หลวงพี่เทียนยกมือห้ามไว้

"ยังไม่ต้องพูด...ให้หายเหนื่อย

เจ้าฉิมอ้าปากกว้างหายใจทางปาก มันเหนื่อยเหนื่อยแทบจะขาดใจตาย เพราะวิ่งลงจากเขาไม่หยุด เนื้อตัวเป็นรอยหนามขูดเกี่ยวจนเลือดไหลซิบๆ

หลวงพี่เทียนนั่งลงจิบน้ำชาอย่างเดิม แถมยังรินใส่ถ้วยส่งให้เจ้าศิษย์วัดอีกด้วย มันรับมาแล้วดื่มพรวดเดียวหมดถ้วย พร้อมกับทำหน้าเหมือนถูกผีหลอก เพราะน้ำชาถ้วยนั้นมันร้อนจน

ว่าน เสน่หา

ธุลิ ตะวัน

ลิ้นแทบพอง

หลวงพี่เทียนอดนึกขำไม่ได้ ท่านหัวเราะออกมาเบาๆ

ไม่นานนักเจ้าฉิมจึงทุเลาความเหนื่อย มันตั้งสติได้แล้ว จึงเขยิบเข้าไปนั่งข้างหลวงพี่ของมัน เล่าเรื่องราวโดยละเอียดที่ได้เห็นด้วยตา ให้ท่านเจ้าอาวาสฟังโดยละเอียด

พอฟังจบหลวงพี่เทียนก็หน้าซีดแทบไม่มีสีเลือด นึกไม่ถึงเลยว่าเหตุการณ์มันจะร้ายแรงถึงขนาดนี้

หมอาหนึ่งของชาวบ้านที่เคยศรัทธาในตัวของเขา คงจะหมดสิ้นไปไม่มีเหลือในครั้งนี้เอง อนิจจาเจ้าหนึ่งได้กลายเป็นอาชญากรที่น่ากลัวที่สุดไปเสียแล้ว

"คืนวันนี้เราจะขึ้นไปเอาตัวเจ้าหนึ่งลงมา" ท่านพูดสีหน้าวางเฉย "เอ็งต้องไปกับข้าด้วย เรื่องนี้จะต้องปกปิดเป็นความลับ ให้ใครรู้เป็นคนที่สามไม่ได้เป็นอันขาด เข้าใจมั้ย...ไอ้ฉิม"

เจ้าฉิมรับคำเข็งแรง แต่พอนึกขึ้นมาได้ว่าจะต้องขึ้นเขาตาชี ไปเผชิญหน้ากับมนุษย์เสือสมิงอีกครั้งหนึ่ง ก็สั่นพั่บๆ ไปทั้งตัว

หลวงพี่เทียนมองดูอย่างเวทนา แล้วเดินกลับเข้าไปในห้องของท่าน ไม่ใส่ใจกับศิษย์วัดคนนี้อีกต่อไป

พอมืดสนิทคะเนว่าจะไม่มีใครมาที่วัดนี้อีกแล้ว ท่านเจ้าอาวาสก็เดินดุ่มนำหน้าเจ้าฉิม มุ่งขึ้นเขาตาชี ในตัวของท่านไม่มีอาวุธอะไรติดมือไปแม้แต่อย่างเดียว นอกจากไฟฉายห้าท่อนกระบอกเดียวเท่านั้น

กว่าจะขึ้นไปถึงยอดเขาได้ ก็กินเวลานานมาก เพราะจะต้องเดินทางอ้อมซึ่งเป็นทางขึ้นได้สะดวก

จนไปถึงสถานที่ๆ ซึ่งเจ้าศิษย์วัดยืนยันนักหนาว่า เจ้าหนึ่งหรือบัดนี้ได้กลายเป็นมนุษย์เสือสมิงไปแล้ว จะต้องอยู่ในกลุ่มเบญจพรรณข้างหน้านั้นแน่นอน

เจ้าฉิมหยุดชะงัก ยืนแข็งเหมือนต้นไม้ มันได้กลิ่นสาบเสือเข้าให้แล้ว กลิ่นมันอยู่ตรงหน้านี่เอง

ตรงกลุ่มเบญจพรรณที่มันบอกหลวงพี่เทียนไปเมื่อสักครู่

"หลวงพี่เทียนครับ...ผมได้กลิ่นเสือ" เจ้าฉิมพูดเสียงสั่น "ตรงหน้าเรานี่แหละครับ" มันพูดแล้วก็ทำท่าจะเผ่นหนี แต่หลวงพี่เทียนคว้าแขนยึดเอาไว้แน่น

"อย่าวิ่งนะไว้ย...ขืนวิ่งเอ็งตายแน่"

มีเสียงสวบสาบเหมือนย่ำกิ่งไม้แห้ง ท่านเจ้าอาวาสกระชากแขนศิษย์วัดแอบเข้าหลังต้นไม้ใหญ่ทันที

"อย่าเสือกฉายไฟเป็นอันขาดนะไอ้ฉิม" ท่านกระซิบ "คอยดูมัน เดี๋ยวมันต้องออกมาแน่ๆ"

แต่ผิดคาดแทนที่มนุษย์เสือสมิงจะออกมาจากกลุ่มเบญจพรรณที่หมายตาไว้ มันกลับเข้ามาอีกทางหนึ่งตรงไปยังกลุ่มเบญจพรรณนั้น ในวงแขนของมันอุ้มหญิงสาวซึ่งมีท่าทางหมดสติมาด้วย

ท่านเจ้าอาวาสใจหาย เจ้าหนึ่งก่อกรรมทำเข็ญอีกแล้ว

"ทำยังไงดีล่ะครับ...หลวงพี่" เจ้าฉิมถามปากสั่นเสียงแตกพร่าด้วยความกลัวสุดขีด "หนีเถอะครับ"

"หนีไม่ได้ เราต้องเข้าไปห้ามมันเดี๋ยวนี้" ท่านเจ้าอาวาสพูดเสียงหนักแน่น "ก่อนที่มันจะฆ่าผู้หญิงคนนั้นอีก"

หลวงพี่เทียนก้าวพรวดออกจากที่กำบัง ฉวยข้อมือศิษย์วัดตามไปด้วย ไม่ยอมให้มันหนีเอาตัวรอด บุกเข้าไปในดงเบญจพรรณทันที

"โฮ่ก"

มนุษย์เสือสมิงคำรามเสียงก้องเมื่อมันหันมาเห็นหลวงพี่เทียนยืนคู่กับ

เจ้าฉิมตรงหน้าในระยะห่างกันเพียงสามสี่ก้าวเท่านั้น

มันผละจากเหยื่อที่ยังนอนสิ้นสติอยู่ ทำตัวไหย่งเหมือนสัตว์เดรัจฉานคำรามไม่ขาดระยะ

"โฮ่ก...โฮ่ก"

สิ้นเสียงคำรามครั้งสุดท้าย มันก็กระโจนเข้าใส่ท่านเจ้าอาวาสปะทะกันดังสนั่น

"พลั่ก"

ร่างของท่านเจ้าอาวาสกระเด็นหวือไปนอนฟุบอยู่กับพื้นดินอันขรุขระที่เต็มไปด้วยหินก้อนเล็กก้อนน้อย เคราะห์ดีที่อวัยวะส่วนสำคัญไม่ได้กระทบกับของแข็ง รอดไปได้อย่างหวุดหวิด

มันคำรามอย่างกึกก้องอีกครั้งหนึ่งแล้วกระโจนวาบหายไปในความมืด

เจ้าฉิมยืนพะว้าพะวัง ทำอะไรไม่ถูกไหนจะผู้หญิงที่อยู่ในดงเบญจพรรณ ไหนจะหลวงพี่เทียนที่นอนแอ้งแม้งลุกไม่ขึ้น

หว่าชั่วอึดใจเดียวเท่านั้น ท่านเจ้าอาวาสก็ลุกขึ้นมาได้ ไม่ได้เจ็บปวดตรงไหนมากมายนัก นอกจากเคล็ดขัดยอกไปบ้างเท่านั้น ท่านจึงรู้ว่ามนุษย์เสือสมิงไม่ได้ตั้งใจทำร้ายท่านเลย หากเป็นการเอาตัวรอดตามสัญชาตญาณเท่านั้น

"เข้าไปช่วยผู้หญิงกันเร็ว...ไอ้ฉิม"

"หลวงพี่เป็นอะไรหรือเปล่าครับ" เจ้าฉิมถามด้วยความเป็นห่วง

"ข้าไม่เป็นอะไร...ปลอดภัย" ท่านตอบเสียงดัง "เอ็งเข้าไปหามผู้หญิงคนนั้นลงจากเขาได้ไหม ต้องช่วยไว้ก่อนเดี๋ยวมันย้อนกลับมาอีก ผู้หญิงคนนั้นต้องตายแน่"

"โอ๊ย" ศิษย์วัดร้องพิลึก "ผมตัวนิดเดียวแบกไม่ไหวหรอกครับ เอายังงี้ดีกว่า ผมจะรีบลงจากเขาไปตามชาวบ้านให้มาช่วยกัน" มันแสดงความเฉลียวฉลาดออกมาน่าชม

ท่านเจ้าอาวาสหนุ่มเห็นด้วยทันที

"งั้นเอ็งรีบลงไป...ข้าจะเฝ้าผู้หญิงคนนี้ให้เอง"

"ผมเป็นห่วงหลวงพี่" มันทำหวังดีน่าตบ

"เอ็งอย่ามาประจบหน่อยเลยวะไอ้ฉิม" คราวนี้ท่านตวาดเสียงดังกะฟ้าผ่า "ข้าบอกให้เอ็งรีบลงไป ไม่ต้องมาสำออยห่วงข้าหรอก ไอ้นี่ถูกเล่นมากนัก"

เจ้าฉิมวิ่งหน้าตั้งลงจากเขาไปทันควัน

หลวงพี่เทียนเดินตรงเข้าไปหาเหยื่อเคราะห์ร้ายคนนั้น เบาใจเป็นกอง เมื่อสังเกตเห็นว่าหล่อนนอนหายใจรวยริน อกกระเพื่อมขึ้นกระเพื่อมลงแสดงว่ายังมีชีวิตอยู่

ข่าวเรื่องหมอหนึ่งกลายเป็นเสือสมิง ระบือไปทั่วหมู่บ้าน ทุกคนพากันหวาดหวั่น พอค่ำลงก็ปิดประตูนอนกันแต่หัววัน บ้านที่มีลูกสาวห้ามไม่ให้ลูกออกจากบ้านในยามค่ำคืน เพราะเกรงภัยจากเสือสมิงด้วยกันทั้งนั้น

แม้กระนั้นก็ยังมีหญิงสาวและไม่สาวอีกหลายราย ต้องตกเป็นเหยื่อสังเวยกามและชีวิตแก่หมอหนึ่งมนุษย์เสือสมิงผู้นั้น

และในตอนบ่ายของวันหนึ่งนั่นเอง ลุงพรมมาและทิดน้อยชาวบ้านวัยกลางคนรูปร่างใหญ่โตทั้งคู่ ก็เดินนำชายร่างเล็กผิวดำท่าทางแกร่งคนหนึ่งเข้ามาในกุฏิ หลวงพี่เทียนมองเห็นก็จำได้ทันที...

ผู้ใหญ่บ้านสิงห์อดีตนักเลงเก่าตัวเล็กแต่แข็งแกร่งสมหัวใจสิงห์สมชื่อ

ทั้งสามคนเข้ามากราบท่านเจ้าอาวาสตรงหน้า เจ้าฉิมศิษย์ก้นกุฏิรีบรินน้ำชาแจกจ่ายอย่างขมีขมัน

"พวกผมมาขออนุญาตท่านเจ้าอาวาส" ผู้ใหญ่บ้านสิงห์เอ่ยขึ้นอย่างนอบน้อม "เราได้ประชุมปรึกษาหารือกันแล้วครับ...ว่าต้องช่วยกันตามล่าไอ้มนุษย์เสือสมิงตัวนั้นให้ได้"

"ปล่อยมันไว้จะเป็นอันตรายแก่ชีวิต พวกผู้หญิงชาวบ้านอีกกี่ศพก็ยังไม่รู้ได้ครับ...ท่าน" ลุงพรมมาเสริมขึ้นมาด้วยใบหน้าเคร่งเครียด "จนถึงวันนี้ผู้หญิงสาวๆ กลายเป็นศพไปแล้วไม่น้อยกว่าสิบศพนะครับ...ท่าน"

"ผมมากราบเรียนท่านเจ้าอาวาสเสียก่อน" ทิดน้อยพูดขึ้นเป็นคนสุดท้าย "เราจะลงมือจับมันไม่ว่าจับเป็นหรือจับตายในคืนวันนี้แหละครับ เพราะเดือนหงายเห็นทางสว่างดี"

หลวงพี่เทียนกับเจ้าฉิมนั่งหน้าซีด รู้ดีว่าย่อมไม่มีทางปฏิเสธบุคคลที่มาในตอนบ่ายวันนี้เป็นแน่ แต่ละคนท่าทางเด็ดเดี่ยวเอาจริงเอาจังจนน่าขนลุก

"ถ้างั้นก็แล้วแต่พวกโยมเถอะนะ" หลวงพี่เทียนตัดสินใจ หน้าชื่นอกตรม "จะทำอะไรก็ทำลงไปเถอะ ขอเพียงระวังชีวิตของตนเองไว้บ้างก็แล้วกัน"

บุคคลทั้งสามก้มลงกราบท่านเจ้าอาวาสพร้อมๆ กัน เสียงพึมพำกล่าวคำขอบคุณดังออกมาจากปาก

ลุงพรมมานำทิดน้อยและผู้ใหญ่บ้านกลับไปแล้ว เจ้าฉิมจึงกระโดดไหยงเข้ามานั่งพับเพียบตรงหน้าหลวงพี่ของมันด้วยความตื่นเต้น

"ทำไงดีล่ะครับ" หลวงพี่ ผู้ใหญ่บ้านจะออกล่าเสือแล้ว หลวงพี่จะไม่ช่วยหมอหนึ่งหรือครับ"

"ปล่อยตามบุญตามกรรมเถอะไอ้ฉิม" ท่านถอนใจหนักหน่วง "มันสร้างบุญมาแค่ไหน ก็ได้แค่นั้น...มันสร้างบาปมาไว้มากแล้ว"

เจ้าฉิมศิษย์วัดหมดปัญญา ได้แต่นั่งน้ำตาเต็มเบ้า ถึงจะเป็นเสือสางร้ายกาจสักเพียงไร มันก็ยังรักและบูชาของมัน

ท่านเจ้าอาวาสเดินกลับเข้าไปจำวัดในห้องของท่าน ด้วยท่าทางอิดโรยและหม่นหมอง ท่านเองคงสะเทือนใจไม่น้อยเช่นกัน

ผู้ใหญ่บ้านสิงห์ร่างเล็กแข็งแกร่งและหัวใจสิงห์ นำลูกบ้านไม่น้อยกว่าสิบคนขึ้นเขาตาชี ในจำนวนนี้มีลุงพรมมาและทิดน้อยรวมอยู่ด้วย

ท่ามกลางแสงจันทร์อันแจ่มกระจ่าง การเดินทางจึงไม่ลำบากมากนัก เนื่องจากทุกคนคุ้นเคยกับการขึ้นและลงเขาลูกนี้อยู่แล้ว

หลายๆ คนมีอาวุธปืนลูกซองบางคนเป็นปืนลูกซองสั้น บางคนสะพายปืนลูกซองยาว ที่พกปืนเถื่อนชนิดทำเองก็มีอยู่สองสามคน เรื่องไฟฉายนั้นไม่ต้องพูดถึง แทบทุกคนมีติดมือไป จึงช่วยเพิ่มแสงสว่างขึ้นเหมือนกลางวัน

ความคิดของคนกลุ่มนี้ดูเหมือนจะตรงและใจเดียวกัน หากได้พบหมอหนึ่งหรือเจ้าหนึ่งที่พวกเขาบางคนเคยเป็นคนไข้ให้หมอหนึ่งรักษามาแล้ว ไม่คิดจะจับเป็น แต่คิดจับตายมากกว่า

หมอหนึ่งผู้กลายเป็นมนุษย์เสือสมิง ได้สร้างคดีอันระทึกขวัญไว้ไม่น้อยกว่าสิบคดีขึ้นไป ด้วยการฆ่าและข่มขืนอย่างทารุณเยี่ยงวิสัยสัตว์ป่า

ขณะขึ้นไปเกือบจะถึงยอดเขาตาชี ...ทุกคนต้องพากันหยุดกึกเพราะได้ยินเสียงอันสั่นขวัญให้หวาดผวา

"โฮ่ก...โฮ่ก"

เอาเข้าจริงขวัญแทบจะบิน ดีแต่ว่าผู้ใหญ่สิงห์ให้กำลังใจไว้อย่างเหนียวแน่น

"ไม่ใช่เสียงเสือ นั่นคือเสียงหมอหนึ่งละ ทุกคนเตรียมตัวไว้ เดี๋ยวต้องได้เจอหน้ามันแน่ ยิงแล้วฝังมันที่เขานี่เลย จะได้หมดเรื่องหมดราวไป"

"เราจะเจอคดีฆ่าคนตายไหมนี่" ทิดน้อยถามขึ้นมาอย่างกังวล

"เฮ่ย...ข้ามาด้วยจะกลัวอะไร" ผู้ใหญ่สิงห์เสียงแข็ง "เราช่วยกันเป็นพยานซิวะ ว่าเราฆ่าเสือไม่ได้ฆ่าคน"

"จริงด้วย" ลุงพรมมาขานรับขึ้นมาอย่างยินดี ทำให้ทุกคนขวัญดีขึ้น ไต่เขาขึ้นไปอย่างไม่ลดละ โดยมีผู้ใหญ่สิงห์นำหน้าด้วยความกล้าหาญ

จนขึ้นไปถึงยอดเขาอันมีที่ราบกว้างและต้นไม้บางตา มองเห็นขอบฟ้าไกลลิบสุดสายตา ทะมึนเขียวในเงาจันทร์

เสียงคำรามคล้ายเสียงเสือหายเงียบไปแล้ว มันอาจจะเผ่นหนีเอาชีวิตรอดตามสัญชาตญาณระแวงภัยก็เป็นได้

ขณะนี้กลุ่มล่าเสือยืนกันเป็นแผง ส่ายปากกระบอกปืนของตัวเอง แต่ละคนกวาดไปรอบๆ หากได้พบสิ่งที่ผิดปรกติ กระสุนเหล็กจะคำรามออกมาทันทีอย่างไม่ต้องนับกันละ วิญญาณเพชฌฆาตได้สิงเข้าไปอยู่ในหัวใจของทุกคนอย่างกระเหี้ยนกระหือรือแล้ว

"แยกย้ายกันค้นหา" ผู้ใหญ่สิงห์ออกคำสั่ง "หากพบมัน...ยิงมันทันที

(อ่านต่อหน้า 52)

ต่อจากฉบับที่แล้ว

"อัคคี....เธอรู้ว่าโรม ราตรีคือตัวปลอม"

แพทย์หญิงถามเมื่อสะกดกลั้นความตื่นเต้นลงได้...มันเป็นเรื่องแปลกที่ชายหนุ่มจะรู้ในเมื่อมันเป็นความลับที่ที่หล่อนบอกความจริงกับท่านนายพลไปคนเดียวเท่านั้น

นักสู้หนุ่มยิ้มเศร้าซีดเซียวเหมือนคนเป็นไข้ก่อนจะตอบว่า

"ผมสงสัยมานานแล้วว่าเขาจะต้องไม่ใช่ โรม ราตรี"

"ยังงั้นเธอก็ระวังตลอดมาน่ะซิ โอ้....ฉันกับท่านนายพลเป็นห่วงแทบแย่คืนวานที่เธอกับเขาบุกรังของแก๊งยากูซ่าด้วยกัน"

"ทำไมหมอไม่บอกผมว่าเขาปลอมตัวมา?" อัคคีเน้นคำว่าเขาดังเป็นพิเศษ

"ฉัน....ไม่กล้า คิดว่าเขาไม่ประสงค์ร้ายต่อเธอ...."

"ใช่ เขายังไม่มีทีท่าว่าจะทำร้ายผม ความลับของเขาจึงไม่เปิดเผย....ทำไมต้องเป็นเขาด้วยนะ"

"แสดงว่าเธอรู้ โรมก็คือ ชีวัน กเชนทร ใช่ไหม?"

"ถูกแล้ว ต่อให้เขาเป็นมือยอดเยี่ยมมาจากไหน แววตาอย่างนั้นของเขาไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้เลย....หมอรู้ไหมว่าเราเป็นเพื่อนเล่นกันมาสิบกว่าปีเห็นจะได้ ถึงสิบปีหลังจะไม่ได้พบกันเลย แต่สัญชาตญาณของเพื่อนพี่น้องกันยากจะปิดบังได้"

"ท่านนายพลบอกว่า เขากับเธอมีแม่เดียวกัน"

"ผมพอจะรู้เหมือนกัน" ชายหนุ่มตอบอย่างซึมเซา

"อัคคีรู้ว่าเขาคือชีวัน ทำไมเธอไม่หาทางพูดคุยกับเขา?"

"ผมรีรออยู่ เพราะไม่ทราบว่าเขามีเหตุผลอะไรจึงปลอมตัวเป็นโรม ราตรี อันเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งของหน่วยปราบปรามพิเศษ...มันต้องเป็นความลับที่ยิ่งใหญ่มาก"

"ตอนนี้พอรู้เบาะแสบ้างไหมว่าเพราะอะไรเขาต้องปลอมมา?"

"รู้เล็กน้อยครับหมอ ผมคิดว่าเขาต้องร่วมมือกับชายลึกลับผู้หนึ่งอยู่..."

"คนลึกลับ....ทำไม?"

"ผมไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่เขาสามารถบงการให้ชีวันทำงานเสี่ยงอันตรายได้ แสดงว่าเขาต้องเก่งมาก และจะต้องมีทองมูลค่ามหาศาลเป็นเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่แน่"

"พี่อภัยหรือเปล่าหนอ?" หญิงสาวครวญ เพราะถึงเขาจะปองร้ายหมายชีวิตหล่อน แต่อย่างไรก็ตามเขายังเป็นพี่ชายต่างมารดาที่มีพ่อคนเดียวกัน

อัคคีส่ายหน้าแววตาครุ่นคิดลึกซึ้ง

"ไม่น่าจะเป็นนายอภัยเลย เขาไม่อยู่ในขอบเขตที่จะเป็นชายลึกลับคนนี้ ความคิดเขาไม่ลึกซึ้งพอ คนที่น่าจะเป็นชายลึกลับที่น่าสงสัยที่สุดคือ ชิงชัย เมธีกุล หัวหน้าแก๊งหัวกะโหลก เขาอาจจะแกล้งตายเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของตำรวจก็เป็นได้"

"แล้วเธอจะจัดการอย่างไรกับชีวัน?"

"ผมไม่รู้....แต่เรื่องที่ท่านนายพลถูกลอบยิงต้องเกี่ยวข้องกับเขาแน่นอน ชายญี่ปุ่นคนนั้นเข้ามาในนี้ได้ต้องได้รับการเปิดทางของชีวันในคราบของโรม ราตรี"

"เรื่องนี้เธอบอกทางหน่วยปราบปรามพิเศษแล้วหรือยัง?"

"ยังครับ แต่ผมจะต้องเค้นถามชีวันให้ได้ ผมจะไม่ปล่อยให้เขาทำร้ายใครอีกแล้ว"

"ชีวันจะกล้าเข้ามาในนี้หรือเปล่าหนอ?"

"เขาต้องกล้า เขาต้องเชื่อว่าไม่มีใครรู้ความลับของเขา เพราะหมอก็เป็นอดีตคนรักที่เขาไว้วางใจมาก"

"อัคคี....อย่าให้ถึงกับฆ่ากันเลยนะ"

"ผมว่ามันขึ้นอยู่กับเขามากกว่า ถ้าเขาอำมหิตถึงกระทั่งคิดจะฆ่าผมก่อน ผมคงปล่อยให้เขาลอยนวลไม่ได้เหมือนกัน ถึงเราจะมีแม่คนเดียวกันก็ตาม"

"ฉัน....ฉันก็ไม่อยากให้คนที่ฉันรักและเคยรักต้องมาประหัตประหารกันเลย"

ชายหนุ่มไม่รับคำเขามีความสังหรณ์ใจบางประการเกี่ยวกับชีวันที่อยู่ในคราบของโรม ราตรีเสียแล้ว

....

ทัสสุนั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้หน้าโต๊ะ นายอภัย พจนีย์ ใบหน้าของที่ปรึกษาแก๊งยากูซ่าไร้สีเลือดนัยน์ตาลืมโพลงค้างเหมือนคนตกใจสุดขีด

"ถ้าฉันไม่รั้งนายไว้ที่นี่ ป่านนี้นายตายตามพรรคพวกร่วมแก๊งไปหมดแล้ว"

"ไม่มีใครรอดเลยแม้แต่รายเดียว" ทัสสุพึมพำอย่างไม่หายจากอาการช็อกด้วยความตกใจ

"นายอย่าลืมว่าจิวาตะหายหน้าไปตลอดคืน เขาอาจจะมีลับลมคมในเรื่องนี้ด้วย" นายอภัยหยั่งเสียง

"ไม่น่าเป็นไปได้..." ทัสสุส่ายหน้านัยน์ตายังลอยคว้าง 'จิวาตะอาจคิดฆ่าฉันได้ แต่กับลูกน้องของเรา เขาจะไม่มีวันสั่งฆ่าล้างพวกเลยเป็นอันขาด"

"ตอนนี้นายคิดอย่างไรหรือ?" นายอภัยถาม

"ฉันจะกลับญี่ปุ่น....ฉันคงไม่มีบทบาทอะไรในกรุงเทพฯอีกแล้ว" ทัสสุกล่าวอย่างปลงตก

"ยาเสพติดตกอยู่ในมือหน่วยปราบปรามพิเศษแล้ว คงยากที่นายจะนำกลับคืนไปให้หัวหน้าที่ญี่ปุ่นได้ แสดงว่านายมาเที่ยวนี้ต้องประสบความพ่าย

แพ้ไปอย่างขับเขิน"

ทัสสุไม่ตอบท่าทางของเขาหงอยเหมือนไก่ชนที่ตีพ่ายแพ้คู่ต่อสู้

"ทัสสุรู้ไหมว่าทำไมฉันรู้ว่านายและพรรคพวกจะต้องโดนโจมตีอย่างขับเขินเมื่อคืนนี้" นายอภัยถามพร้อมกับยิ้มอย่างเย้ยหยัน

"ที่ฉันยังไม่ไปจากบ้านนายก็เพราะต้องการฟังคำๆ นี้ของนาย" เสียงของทัสสุเข้มขึ้น

"ฉันช่วยชีวิตนายเอาไว้ก็เพื่อต้องการให้นายมีโอกาสล้างแค้นให้กับพรรคพวกที่ตายไป อีกสักครู่คนที่พาพวกไปฆ่านายเขาต้องมาที่นี่...มาหาฉันและมาหานายด้วย"

"มันเป็นใคร?" เสียงที่ปรึกษาของแก๊งยากูซ่าถามด้วยความร้อนรน

"เดี๋ยวนายก็จะรู้เอง ฉันเดาไม่ผิดมันจะต้องมาถึงในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า"

สิ้นเสียงของเจ้าของบ้านออดโทรศัพท์ก็ดังกังวานขึ้น มา นายอภัยรับแล้วเบิกตาโพลงด้วยความตื่นเต้นแล้วสั่งเสียงลั่นว่า

"สักครู่จึงให้เขาเข้ามา"

ทัสสุถามว่า

"คนนี้ใช่ไหมที่เป็นคนสั่งการฆ่าพวกฉัน?"

"ไม่ผิด เขามาแล้ว"

"มันเป็นใคร?"

"โรม ราตรี"

"เฮอะ! มันนั่นเอง" พูดจบทัสสุก็ดึงปืนออกมา

"นายหลบไปอยู่ที่ห้องข้างๆ ก่อนดีกว่า ฉันไม่รู้ว่าเขาพาพรรคพวกมาด้วยหรือเปล่า ขืนนายแอบยิงเขาตายฉันกับนายต้องเสร็จพวกเขาแน่ ถ้าเขามาคนเดียวนายค่อยจัดการกับเขา"

"ตกลง" ทัสสุรู้ถึงช่วงเวลาเร่งรีบดีเขาเอ่ยเสร็จแล้วเผ่นไปที่ประตูด้านหลัง

นายอภัย พจนีย์ยิ้ม แผนการบางอย่างที่เขาวางหมากเอาไว้เกือบสำเร็จแล้ว ยังขาดเพียงบางสิ่งบางอย่างเท่านั้นที่จะต้องใช้กำลังความคิดกรุยทางไปสู่ความสำเร็จในเร็ววันนี้

ชายในชุดดำมีผ้าคลุมหน้าเปิดประตูเดินเข้ามาในห้อง ชายคนนี้คือคนที่นายอภัย พจนีย์ให้ดูรูปภาพใหญ่ของพรพรรณเพื่อปลอมแปลงโฉมตัวแทนเป็นพรพรรณไปหลอกลวงคนอื่น

คนคลุมหน้าหรือชีวัน คเชนทร ในคราบของโรม ราตรีถามว่า

"ทัสสุอยู่ไหน?"

"เขายังไม่สมควรตาย" นายอภัยพูดออกมาโดยไม่ยอมตอบคำถาม

"คุณหลอกลวงผม"

"เปล่า...ฉันไม่ได้หลอก ตั้งแต่ร่วมงานกันมาฉันไม่เคยหลอกลวงนายเลย"

"ทัสสุรอดตายไปได้อย่างไร"

"ฉันขอร้องให้เขาอยู่เป็นเพื่อนฉันที่นี่" นายอภัยตอบหน้าตายขณะที่สังเกตว่าคนคลุมหน้าหรือชีวันหงุดหงิดเหลือเกิน

"คุณไม่รู้หรือว่าผมต้องจัดการกับเขา"

"นายมาขอความช่วยเหลือฉันโดยถามสถานที่ซ่อนตัวอันเป็นรังลับเท่านั้น เราซื้อขายกันในจุดนี้ ไม่ได้บอกว่าให้ฉันร่วมมือฆ่าเขาด้วย...เรื่องนี้มาโทษฉันไม่ได้"

ชีวันส่ายหน้าไปมาแล้วปลดผ้าคลุมหน้าออกก่อนจะถามว่า

"ตอนนี้เขายังอยู่นี่หรือเปล่า"

"อยู่...แต่ก่อนที่จะฆ่าแกงกันฉันมีเรื่องที่จะปรึกษาหารือกันระหว่างเราสามคน"

"เราสามคน...." ชีวันทวนคำด้วยความสงสัย

"หมายถึงฉัน...ทัสสุและก็นาย..."

"ทำไมต้องทัสสุ พวกแก๊งยากูซ่าต้องกำจัดไปให้หมด?"

"ชีวัน..."

"เรียกผมว่า โรม ราตรี..." ชายหนุ่มดุเสียงเหี้ยมเกรียม

เขามีความรู้สึกว่าข้างนอกห้องกำลังมีคนแอบดูและแอบฟังเขาพูดคุยกับเจ้าของบ้านอยู่ ดังนั้นการมาแบบลับๆ คลุมหน้ามา จึงไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าที่แท้เขาคือ นายชีวัน คเชนทร ลูกชายของนายชีวิน คเชนทร นายธนาคารชื่อดัง

"โรม...." นายอภัยเรียกใหม่แบบอมยิ้ม "ถ้าขาดทัสสุไปอนาคตการทำมาหากินระหว่างเรากับญี่ปุ่นก็หมดความหมายอย่างสิ้นเชิง ถ้าเราส่งทัสสุกลับไปญี่ปุ่นแต่โดยดีเรายังสามารถติดต่อทำมาค้าขายกับเขาได้อีกนาน ฉันอยากจะให้คิดถึงข้อนี้มากๆ"

"ผมสนใจแต่ทองอย่างเดียวเท่านั้น"

เสียงของผู้ปลอมเป็นโรม ราตรีเอ่ยเสียงเฉียบขาดแบบตัดเป็นตัดตายอย่างสิ้นเชิง

69

"ทอง!!"

เสียงกังวานออกมาจากปากของนายอภัยก้องห้อง มันคล้ายมีอำนาจลึกลับที่กระตุ้นให้ทุกคนคึกคักเมื่อได้ยินคำๆ นี้

ประตูหลังห้องที่ทัสสุหลบอยู่เปิดออก ร่างผิวขาวของที่ปรึกษาแก๊งยากูซ่าเดินออกมาพร้อมกับปืนในมือที่จ้องอยู่ระดับอกของ โรม ราตรี

สีหน้าของโรมเย็นชา มือเขาแตะอยู่ที่เอวตรงด้ามปืนพกอย่างเตรียมพร้อมที่จะชักออกมา...แม้จะรู้ว่ามีโอกาสเพียงน้อยนิดก็ตาม

ตอนนี้เขาเป็นเบี้ยล่างทัสสุอยู่มากทีเดียว

แต่โรม ราตรี ก็ยังพูดออกมาจนได้ว่า

"คุณอภัยน่าจะบอกผมก่อนว่าทัสสุซุ่มซ่อนอยู่ตรงประตู แบบนี้แสดงว่าคุณต้องการชีวิตผมแล้ว"

"ฉันไม่เคยหลอกนาย ฉันยอมรับว่าทัสสุอยู่ที่นี่ แต่ก็ไม่ได้บอกว่าเขาหลบอยู่ที่ไหน เขาออกมาจากที่ซ่อนมันก็เป็นเรื่องของเขา ฉันไม่ได้นัดหมายสักหน่อย ฉันเป็นคนกลางเห็นใจฉันบ้างซิ" พูดจบชายเจ้าเล่ห์ก็หัวเราะเบาๆ เหมือนจนปัญญา

แต่...ทัสสุและชีวัน คเชนทร ไม่ขำด้วยสักนิด

ปืนในมือของทัสสุมั่นคง ซุ่มเสียงของเขาไม่สิ้นหวังเมื่อถามว่า

"นายสั่งฆ่าคนของเราหมด"

"ถูกต้อง" ชีวันตอบเพียงแต่แหบแห้งลง

"ที่นายยังคงเมตตาชีวิตฉันอีก"

"ใช่...หน้าที่ของมือปราบต้องล้างพวกโจรให้หมด"

"แล้วที่นายคบกับคุณอภัยนี่น่ะหรือมือปราบ" ทัสสุพูดอย่างเย้ยหยัน

ชีวันในคราบของโรมหันหน้าไปทางเจ้าของบ้านแล้วถามเสียงเย็นชาว่า

"คุณอภัยคงตัดสินใจให้ผมตายแน่แล้วใช่ไหม?"

อดีตนักการเมืองไม่ตอบหันหน้าไปถามทัสสุว่า

"ฉันยังไม่อยากให้เขาตาย มันไม่มีประโยชน์เลย"

"ฉันไม่ฆ่าเขาๆ ก็ต้องฆ่าฉันจนได้" ทัสสุตอบอย่างลังเลใจ มันคิดว่าถ้าไม่เชื่อฟังนายอภัยแล้ว โอกาสที่จะรอดชีวิตกลับญี่ปุ่นลำบากเหลือเกิน

อันที่จริงมันมีหนังสือเดินทางเข้าเมืองอย่างถูกต้อง คิดจะกลับญี่ปุ่นเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ถ้านายอภัยและหน่วยปราบปรามถ้าไม่ให้มันไปเสียอย่างโอกาสที่มันจะถูกถล่มยิงที่สนามบินหรือในระหว่างเดินทางก็มีเปอร์เซ็นต์สูง

นายอภัยถามชีวันว่า

"ได้ยินเขาพูดไหม?"

"ได้ยิน...แต่ถ้าเขารับประกันว่าเขาไม่ฆ่าผม เรื่องราวทุกอย่างเป็นอันยุติลง และผมจะส่งเขากลับญี่ปุ่นเอง"

"อย่าเพิ่งใจร้อน" นายอภัยยกมือปราม "ยังมีคนอีกคนที่ต้องกำจัดก่อนที่เขาจะรู้เรื่องราวของเรามากกว่านี้ มันจะมารู้เรื่องทองที่เราใกล้จะได้ไม่ได้เลย"

ทัสสุลดปืนลงนิดหนึ่งแล้วถามว่า

"จะให้ผมร่วมมือกำจัดใคร?"

"อัคคี ชาตริต"

สามชายหันมาสบตากัน แววตาของพวกมันทุกคนมีแววละโมบโลภหลงเต็มตา ทุกคนในหัวสมองมีแต่คำว่าทองเต็มไปหมด

มันคือสุดยอดความต้องการของมนุษยชาติ!! *(อ่านต่อฉบับหน้า)*

ผ่ามิติมรณะ

กรทิพย์

50

ต่อจากฉบับที่แล้ว

บรรดามนุษย์ยักษ์ที่รุมล้อมอยู่นั้นต่างคุกเข่าลงกับพื้น ปล่อยให้ทั้งสองสาวนั้นยืนเปลือยกายขาวโพลนเป็นจุดเด่นอยู่กลางลาน สายตาของทุกผู้คนนั้นต่างจ้องมองดูความอวบอัดของเรือนร่างสองสาวราวกับเด็กที่มองเห็นขนมหวานอยู่เบื้องหน้า

มันเป็นการหวาดหวั่นและน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งสำหรับศัทลียาและดาริกา

"พิธีเริ่มได้แล้ว" เสียงของราชะผู้ยิ่งใหญ่ของเหล่ามนุษย์กังวานขึ้นเสียดลึกเข้าไปในขั้วหัวใจของสองสาว

เจ้าหมอผีชราจนั้นเป็นคนที่เดินตรงมาที่สองสาว พร้อมกับกระโดดโลดเต้นไปมารอบๆ กาย สายตาของมันจับจ้องไปมาสลับกันระหว่างอกและจุดกึ่งกลางลำตัว ซึ่งอวบอูมและปกคลุมไปด้วยมวลหมู่พฤกษชาติที่ดำดก

บรรดามนุษย์ยักษ์ทั้งหลายที่คุกเข่าอยู่นั้นจ้องมองกันอย่างไม่กะพริบลูกตา

ศัทลียากวาดลูกตาของตนเองมองตามการเต้นของหมอผีชรานั้นจนกระทั่งรู้สึกจะเวียนหัว

ฉับพลัน....มือของหมอผีนั้นก็พุ่งวาบเข้ามาเกาะกุมที่อกของเธออย่างรวดเร็ว พร้อมกับบีบเคล้นอย่างรุนแรง

"ว้าย......"

ศัทลียาร้องออกมาสุดเสียง เบี่ยงตัวของตนเองถอยห่างออกมา

แต่เจ้าหมอผีนั้นตามติดไม่ลดละ ฝ่ามือของมันนั้นราวกับมีแม่เหล็กดูดเต้านมของเธอเอาไว้

"ยืนเฉยๆ" ดาริกานั้นกลั้นลมหายใจของตนเองพร้อมกับเอ่ยขึ้นเพราะรู้ว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะถอยหนีหรือขัดขวาง

มันทำให้เท้าของศัทลียานั้นแน่นิ่งไปด้วย

"อย่าแสดงอะไรออกมา" ดาริกายังเอ่ยต่อ

มือนั้นเริ่มคลึงเคล้นหมุนวนไปมาอย่างรวดเร็ว ผิวเนื้อฝ่ามือที่แห้งผากและเย็นชานั้นทำให้ศัทลียาอดที่จะขนลุกไม่ไหว เนื้อหนังของเธอเริ่มมีปฏิกิริยาต่อการคลึงเคล้นนั้นแล้ว ปลายจะงอยเม็ดน้อยนั้นพุ่งออกมาจนเป็นไตแข็ง

เจ้าหมอผีนั้นดูด้วยความพึงใจก่อนที่จะละมือของมันแล้วกระโดดโลดเต้นไปรอบกายใหม่อีกครั้ง และคราวนี้นั้นมันหันมาที่เป้าหมายอกของดาริกาแทน

ทั้งๆ ที่เตรียมใจอยู่แล้ว แต่ดาริกาก็อดที่จะขยับตัวหนีไม่ได้ ซึ่งก็เกิดเพียงวูบเดียวเท่านั้นเธอก็ยืนอิ่งยอมรับการกระทำนั้นโดยดุษณี

เจ้าหมอผีจอมลามกนั้นดูเหมือนจะชื่นชอบต่อทรวงอกของดาริกามากกว่าศัทลียาเสียอีก ความอวบเปล่งและตั้งเต้าของเธอนั้นเป็นสิ่งที่เพิ่มความสนใจให้แก่ตัวของเจ้าหมอผีนั้นเป็นอันมาก ดังนั้นฝ่ามือที่มันแตะวนอยู่นั้นจึงหนักแน่นและรุนแรงมากกว่าของศัทลียาเสียอีก มันทำให้ดาริกาต้องกัดฟันของเธอแน่น ถึงอย่างไรเธอก็คือมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อคนหนึ่ง การได้รับการคลึงเคล้าบริเวณที่มีความรู้สึกไวที่สุดแห่งหนึ่งของร่างกายนั้นย่อมที่จะต้องสร้างความรู้สึกให้แก่เธอบ้างไม่มากก็น้อย

ลมที่โชยพัดผ่านมานั้นเป็นอีกอย่างหนึ่งที่เพิ่มความรู้สึกที่วาบหวิวให้แก่ทั้งสองสาว สิ่งนี้ก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์อีกเช่นเดียวกัน หากใครไม่เชื่อลองแก้ผ้าแล้วออกไปยืนตากลมนอกบ้าน ก็จะพบกับความรู้สึกเช่นนี้

ดาริกาพยายามกล้ำกลืนความรู้สึกต่างๆ ของตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เธอกำลังนึกถึงภาพยนตร์สุดสยองขวัญและความสะอิดสะเอียนที่เคยพบมาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ อย่างน้อยมันก็ทำให้อารมณ์แห่งความใคร่ของเธอที่กำลังถูกปลุกเร้าอยู่นั้นผ่อนคลายลงไปได้บ้าง

สายตาของเหล่ามนุษย์ยักษ์ที่เพ่งมองดูอยู่นั้นจ้องกันชนิดตาแทบที่จะถลนออกมานอกเบ้า ยิ่งบางครั้งที่ดาริกามีอาการบิดตัวของตัวเองเพราะความกระสันเสียวด้วยแล้ว ยิ่งทำให้พวกมันที่จ้องมองดูอยู่นั้นอยากที่จะกระโจนพรวดพราดเข้ามาร่วมวงกับหมอผีด้วย

เช่นเดียวกับราชะที่ยืนสงบนิ่งอยู่ ภายในอกของราชะนั้นเริ่มปั่นป่วนไปมา มันกำลังนึกถึงภาพการสมสู่ของมันกับสองสาวที่จะต้องเกิดขึ้นในกาลข้างหน้านี้ บางครั้งมันต้องหลับตาของมันลง เพื่อคลายความนึกคิดต่างๆ นั้น

พิธีการคลึงเคล้นของเจ้าหมอผีนั้นดำเนินไปนานพอสมควรก่อนที่จะหยุดมือลง ซึ่งก็ทำให้ดาริการู้สึกเหมือนหลุดพ้นจากขุมนรกอเวจี

เสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ดังออกมาจากปากของดาริกา ทั้งๆ ที่เธอพยายามฝืนมันแล้ว

เจ้าหมอผีคงยังเต้นหยองหยอยไปมาอย่างไม่หยุดยั้ง คราวนี้มันวนไปยังศิวลึงค์ขนาดยักษ์ที่ปักเด่นตระการตาอยู่ มันเต้นวนรอบไปมา ก่อนที่จะตรงมาที่สองสาวอีกครั้งหนึ่ง และครั้งนี้มันดึงเอาตัวของสองสาวเดินรี่ไปยังศิวลึงค์ดังกล่าว

ทั้งๆ ที่รู้ว่ามันเป็นของปลอมทำจากเสาหิน แต่เมื่อเข้าใกล้ทั้งสองสาวก็อดระทึกใจไม่ได้ ขนาดของมันและการทำลวดลายที่มองดูน่ากลัวนั้นทำให้เธอหนาวลึกเสียดเข้าไปจนถึงท้อง

ฝันจะครองโลก

ใครๆ ก็อยากจะครองโลก แต่ดูเหมือนว่ามันจะเป็นความฝันที่ยากจะเป็นความจริง แต่สำหรับนายซัตช์หรือได้ฉายาว่าลอร์ดซัตช์แห่งอังกฤษคนที่เห็นอยู่ในรูปนี้แหละที่จะครองโลกให้ได้

เขาได้แถลงจากพรรคของเขาในกรุงลอนดอนเมื่อไม่นานมานี้ว่า เขากล้าพนันด้วยเงินจำนวน 3,200 บาท โดยประมาณว่าในราวปีหน้านี้เขาจะต้องขึ้นเตรียมตัวรับตำแหน่งอันสำคัญที่จะมีขึ้นในอีก 10 ปีข้างหน้า เพราะว่าเขาจะขึ้นรับตำแหน่งแทนนางมาร์กาเร็ต แธตเชอร์ นางสิงห์เหล็กแห่งอังกฤษอย่างแน่นอน ยิ่งกว่าแช่แป้งเสียอีก เขาบอกว่าเขาพร้อมที่จะลงสมัครทันที และก็ตอนนี้ก็ได้ตั้งพรรคเรียบร้อยแล้วด้วย พร้อมกับรณรงค์หาเสียงไปพลางๆ ด้วย

เขาไม่ได้บอกว่าทำไมเขาถึงมีความเชื่อมั่นขนาดนั้น แต่เขาพูดว่าเมื่อนางหลุดจากเก้าอี้เขาจะขึ้นรับตำแหน่งแทนทันทีไม่เชื่อก็คอยดูกันต่อไป นอกจากนี้เขายังบอกต่อไปอีกว่าเมื่อขึ้นครองตำแหน่งนี้แล้วเขาจะได้ครองโลกอย่างไม่ต้องสงสัยเลย มาดูนโยบายแสนตลกของเขาดูสิ เขาบอกว่าข้อแรกคือจะเปลี่ยนรัฐสภาให้กลายเป็นร้านอาหารสำหรับต้อนรับทัวร์จากญี่ปุ่น ข้อที่สองคือจะยกเลิกสูทสำหรับใส่ทำงานให้หันมาใส่ชุดนอนแทน ข้อที่สามคือให้คนที่สนับสนุนเลือกพรรคของเขาได้มีวันหยุดฟรีหนึ่งอาทิตย์ที่เกาะบาฮามาส ข้อที่สี่คือทุกร้านฟาสต์ฟู้ดที่มีชื่อทั้งหลายแล้วก็ตั้งชื่อร้านซึ่งเป็นของรัฐที่ปกครองโดยเขาเองแทน

เขาคงจะเสียสติขนาดหนักอันเนื่องมาจากลงทุนหาเสียงให้กับพรรคเมื่อหลายสิบปีมาแล้ว แล้วก็พังอย่างไม่เป็นท่านี่คงจะเป็นการหวังแก้แค้นที่ไม่อาจจะเป็นจริงได้ หรือคุณว่าไม่จริงล่ะ

น้อย

เจ้าหมอผีแสยะยิ้มที่สามกจกเปรตของมันออกมาอีกหนหนึ่งพร้อมกับเต้นรอบวนไปมา มือของมันนั้นเอื้อมออกมาลูบคลำที่หัวศิวลึงค์นั้น ก่อนที่จะหันมาทางศัทลียา ครั้งนี้มือข้างที่ลูบคลำศิวลึงค์กดหมับเข้าที่ใต้ท้องน้อยของศัทลียาทันที

เสียงฮือดังขึ้นจากปากของบรรดามนุษย์ยักษ์เมื่อเห็นร่างของศัทลียานั้นตัวสั่นงันงกไปหมด พร้อมกับรอยยิ้มที่พึงใจของเจ้าหมอผีตลอดจนบรรดาคนที่ห้อมล้อมมองดูอยู่

การสั่นสะท้านของศัทลียานั้นมันเกิดขึ้นตามวิสัยหรือสัญชาตญาณของมนุษย์ทุกคน แต่นั่นกลับเป็นการแสดงออกบอกกลางว่าการผสมพันธุ์เพื่อสืบทอดชะตากรรมของเหล่ามนุษย์ยักษ์นั้นมีโอกาสเป็นจริง

ดาริกาเองนั้นอดที่จะถอยร่างของตนเองออกมาไม่ได้ เจ้าหมอผียังคงไม่แยแส คราวนี้นั้นมันเต้นวนรอบศิวลึงค์อีกรอบหนึ่ง มือของมันเข้าไปสัมผัสกับส่วนหัวอีกเช่นเคย ก่อนที่จะเต้นผ่านมายังตัวของดาริกาพร้อมกับคว้าหมับเข้าที่ใต้ท้องน้อยอีกเช่นเคย

ดาริกานั้นถึงแม้ว่าจะตั้งอกตั้งใจอยู่แล้ว แต่เธอก็ต้องสั่นสะท้านออกมาอย่างสุดระงับ พร้อมกับเสียงฮือดังรอบทั่วบริเวณอีกหน

เจ้าหมอผีนั้นแสยะปากของตนเองออกมา พร้อมกับโค้งคำนับต่อศิวลึงค์ที่ปักตั้งอยู่อย่างอ่อนน้อม หันมาทางราชะพร้อมกับกล่าวว่า

"ราชะ...ทุกอย่างเป็นไปตามประสงค์ขององค์ศิวลึงค์ ทั้งสองสาวนี้นั้นสามารถที่จะสืบทอดบุตรหลานให้แก่พวกเราได้อย่างแน่นอน"

รอยยิ้มอย่างเบิกบานของราชะเปิดกว้างขึ้น นัยน์ตาที่จ้องมองดูร่างเปลือยของสองสาวนั้นเพ่งพินิจราวกับจะทะลุทะลวงเข้าไปภายในเนื้อขาวไพลนที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า

....

มันเป็นเวลาเดียวกับที่ธานีและสาวิณีนั้นออกปฏิบัติการของเธอแล้ว ทั้งสองอาศัยช่วงเวลาที่เหล่ามนุษย์ยักษ์นั้นไปที่ลานบูชาศิวลึงค์ ลัดเลาะแอบซ่อนเข้าไปจนถึงถ้ำที่กักกันพรรคพวกของตนเองทันที

เจ้ามนุษย์ยักษ์คนหนึ่งเฝ้าปากถ้ำเอาไว้ สีหน้าของมันออกจะไร้ความสุขเล็กน้อย เพราะรู้ดีว่าช่วงเวลานั้นพวกมันทุกคนกำลังทำอะไรกับคู่ไตยที่ตัวของมันต้องมาเฝ้าปากถ้ำ แทนคงเห็นหนึ่งชายและหนึ่งหญิงเดินตรงมา และเป็นคนที่ช่วยพวกมันเก็บกุมบรรดาคนที่อยู่ภายในถ้ำนี้ได้

"ท่านมาทำอะไรอยู่ที่นี่เหรอ" มันเอ่ยปากถามขึ้น ไม่มีปฏิกิริยาใดที่จะแสดงว่าเป็นศัตรู

ธานีเดินตรงเข้ามาอย่างช้าๆ ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส

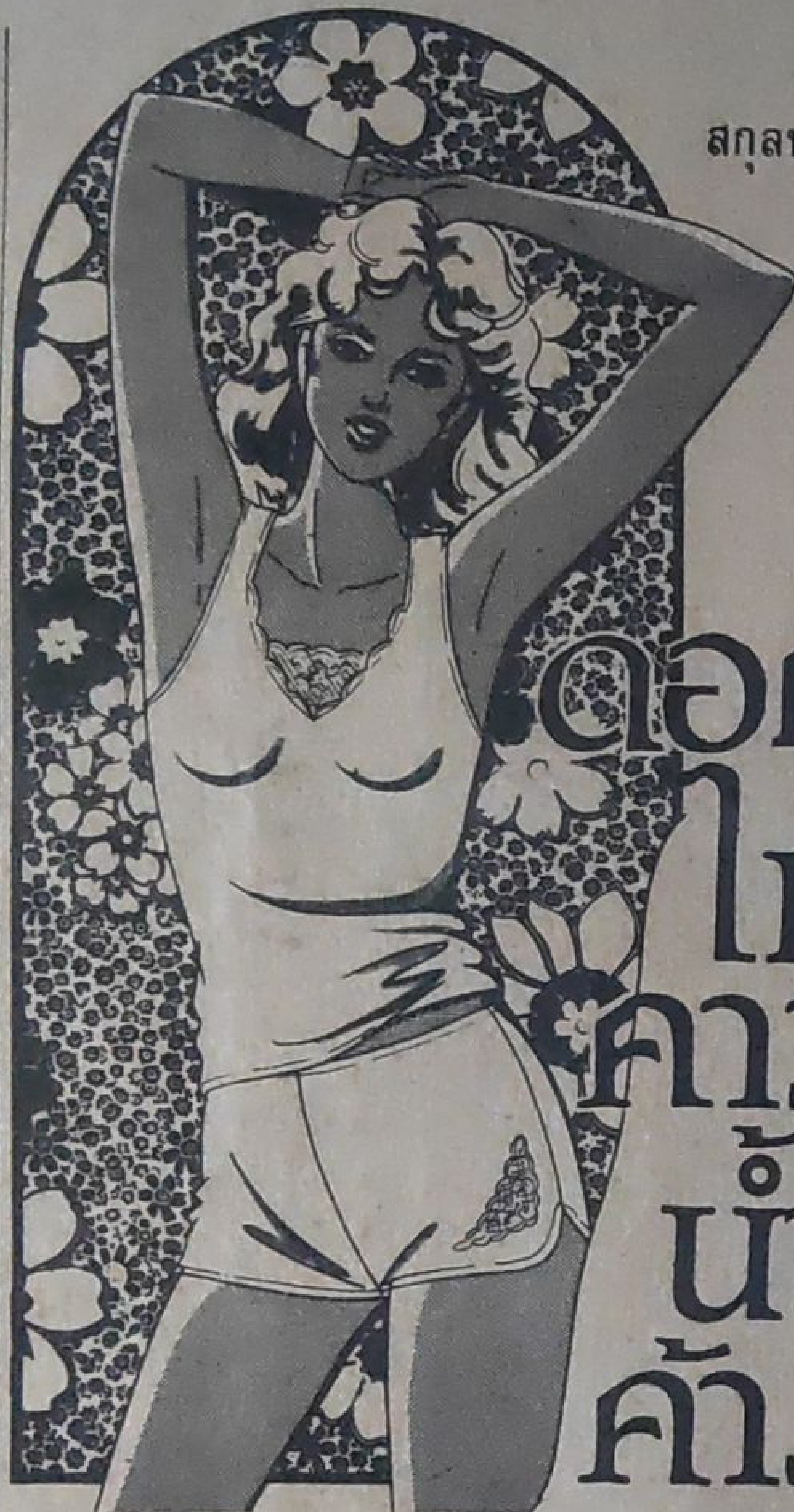
"ท่านเฝ้าอยู่ที่นี่คนเดียวอย่างงั้นเหรอ"

"ใช่แล้ว...ทุกคนกำลังอยู่ที่งานพิธี" มันตอบตามซื่อ

ธานียิ้มออกมาอีกหน เดินเข้าใกล้อีกนิด คำนวณดูสภาพร่างกายของมันแล้วสูงใหญ่จริงๆ หากไม่มีเครื่องทุ่นแรงอื่น เขาเองก็ไม่มั่นใจว่าจะสามารถ

(อ่านต่อหน้า 57)

14

ดอกไม้คาวน้ำค้าง

กาย สกุลบุหลัน

ผู้โดยสารที่ท่าอากาศยานมาก มายสับสน แต่วาวชลก็พราวเด่นเข้ามา ในสายตาของเผชิญ หล่อนขาวเด่นอยู่ ในชุดกางเกงยาวขาบาน เสื้อแขนยาว ทะงกระบอก ผ้ามันรัดแนบเนื้อเหมือน ชุด "อ๊าวหย่าย" ของผู้หญิงญวน

หล่อนยิ้มให้เขาทั้งใบหน้าและ ดวงตา หัวเราะเบาๆ เห็นฟันขาว อก กระเพื่อมพริ้มน้อยๆ พลอยพยักพเยิด ไปกับรอยยิ้มความแจ่มใสของหล่อน ดูสะเทิ้นไหวไปทั้งร่าง หัวใจพร้อมที่ จะรับร่างกายเปล่งขยายออกมาโดยแรง ผลักดันของหัวใจแน่นอน หล่อนเป็น เป้าสายตาถูกยิงมาตั้งแต่กรุงเทพฯ ยันหาดใหญ่ของเพศตรงข้าม ถ้าสายตา เป็นกระสุนหล่อนก็โดนเจาะเป็นหลวง ทะลวงลึกไปหมดทั้งร่างแล้ว

ความกว้างขวางของเผชิญทำให้ เขาเสียเวลาทักทายกับเพื่อนฝูงหลาย คนค่อนข้างรีบร้อนก่อนจะเดินเข้ามาหา หล่อน

แฮนด์แบ็คในมือของหล่อนส่ง ให้เขาเหมือนจะบอกว่าหล่อนคือของ เขาทุกคนหมดสิทธิ์ เพศเดียวกับเผชิญ หลายคนรู้ความหมาย เสียดายแกม อิจฉา

เผชิญออกเดินนำหน้าร่างงามสง่า ของหล่อนตามมาที่รถ เขาเปิดประตู ด้านหน้าให้

"กระเป๋าเดินทางของฉัน" ประโยคแรกที่หล่อนเอ่ยสายตามองผ่าน ไหล่ของเขาไปที่ความชุลมุนของผู้คน

"กระเป๋าของคุณมีอะไร"

"เสื้อผ้า"

"กี่ชุด"

"สองสามชุด"

"ช่างเถอะ"

"อ้าว..."

"ผมจะให้เด็กมารับทีหลัง"

"แต่วันนี้..."

"คุณไม่จำเป็นต้องใช้ก็ได้"

วาวชลหัวเราะอกกระเพื่อม

"เชิญ" เขาเอ่ยปากบอกตาไป ตลาดที่ทรวงอกอิ่ม

วาวชลก้าวขึ้นรถอย่างว่าง่าย เคลื่อนตัวเข้ามานั่งหลังพวงมาลัย หล่อนเอามือลูบไล้มันเบาๆ เขาก้าว ตามขึ้นมานั่งข้างๆ พลางส่งกุญแจให้ วาวชลออกรถไปอย่างนุ่มนวล

"คุณจองห้องให้ฉันหรือเปล่า"

"เรียบร้อย"

"ที่ไหน"

"บ้านพรุ"

หล่อนหันมาเลิกคิ้วสวยแทน คำถาม

"คุณขับไปเรื่อยๆ แล้วผมจะ บอกคุณเอง"

"ไม่ใช่โรงแรมรึ"

"ทำไมจะต้องเป็นโรงแรม"

"ที่นั่นมีอะไร"

"สวนยาง"

"อุ๊ย...ฉันไม่ได้มารับจ้างกรีดยาง นะ" หล่อนยิ้มฟันขาวสวย

"ที่นั่นมีสิ่งที่คุณไม่เคยพบ มันไม่ ใช่ความซ้ำซาก จะไม่ทำให้คุณเบื่อ"

"ฉันคงจะไม่เบื่อหรอก ไม่อย่าง งั้นจะบินเถาะฟ้ามาถึงที่นี่รึ"

"เมื่อคุณมาทั้งที ก็ควรจะได้อะไร ดีๆ กลับไป"

"หมายถึงอะไร"

"หาดใหญ่กำลังบูม เหมาะสำหรับ การลงทุน มีธุรกิจหลายตัวซึ่งมีท่าว่า จะไปได้ไกล"

"ฉันยังไม่พูดกับคุณเรื่องธุรกิจ" วาวชลพูดมีความหมาย เม้มริมฝีปาก ยิ้มแก้มอิ่มปลั่ง หล่อนรู้สึกอบอุ่นและ มั่นใจเมื่ออยู่ใกล้เขา

"ตามใจคุณ" เขาเอามือวางลงบน ท่อนขาของหล่อน

วาวชลถอนใจเบาๆ สื่อจากมือ ของเขาผ่านเข้ามาในความรู้สึก

"บ้านพรุที่คุณว่า มันเป็นที่พัก เหมาะสำหรับฉันรึ"

"สำหรับเรา" เขาบีบท่อนขาของ หล่อนเบาๆ กล้ามเนื้อของหล่อนส่วน นั้นแข็งแรงบอกความสมบูรณ์ แม้จะ เคยผ่านมาแล้วแต่ก็ดูเหมือนใหม่ๆ หมาดๆ เพราะเนื้อเนียนชวนให้เขาลูบไล้ เบาๆ

"มันก็น่าแปลกนะ อุตส่าห์บิน มาหาคุณถึงหาดใหญ่เพื่อจะให้...ให้มัน สาแก่ใจ"

"คุณมีสิทธิ์ไม่ใช่รึ"

"มีสิทธิ์รึ"

"โดยกฎหมายคุณไม่มีสิทธิ์ แต่ โดยความเป็นมนุษย์คุณควรมีสิทธิ์"

"จะเรียกว่าขบถได้มั้ย" หล่อน หัวเราะเบาๆ

"มนุษย์จำเป็นต้องขบถ ขบถต่อ กฎเกณฑ์ที่บีบบังคับและเอาเปรียบ คุณคิดว่าโดนเอาเปรียบหรือเปล่าล่ะ"

"ฉันเป็นเพศที่โดนเอาเปรียบ มานานแล้ว"

"ถ้าเช่นนั้นคุณก็ควรขบถ"

"หากเป็นภรรยาของคุณ เธอทำ เหมือนอย่างที่ฉันทำ..."

"โอ.เค.ผมบอกกับเขาแล้ว ผม อนุญาต ถ้าหากผมให้ความสุขกับเขา ไม่ได้"

"คุณเป็นคนใจกว้าง"

"ผมเข้าใจธรรมชาติของความ เป็นมนุษย์"

"โดยเฉพาะเข้าใจความรู้สึก ของผู้หญิง" หล่อนพูดกึ่งชมกึ่งประชด

"แล้วคุณคิดว่าผมให้ความสุข กับเขาได้หรือเปล่า"

วาวชลตอบด้วยรอยยิ้มน้อยๆ หล่อนยอมรับว่าเขาให้ความสุขได้จริงๆ

เมื่อก่อนที่ชิงดวงสามีของหล่อน ยังไม่มียลดาวิลเข้ามารับจ้างทำถูก หล่อนรู้สึกว่าเขาให้ความสุขกับหล่อน ได้เต็มที่ หล่อนมีสิทธิ์เป็นเจ้าของดัก ดวงความสุขและเป็นเจ้าของเพียงคน เดียว ครั้นเมื่อมียลดาวิลเข้ามาเกี่ยวข้อง ครั้งแรกก็คิดว่าเป็นเพียงแค่ตกลง

รับจ้างมีถูก แต่ต่อมามันไม่ใช่เสียแล้ว มันกลายเป็นความสุขของหล่อนถูกหญิงอื่นมาแบ่งปันเอาไป ด้วยเหตุผลขลดวิลมีถูกให้กับสามีของหล่อนได้ แต่หล่อนทำเช่นนั้นให้กับเขาไม่ได้ มันกลายเป็นไฟ กลายเป็นควัน ทำให้เกิดความเจ็บลึกๆ เกิดความรู้สึกเจ็บแค้นและกลายเป็นเรื่องของการตอบได้ ปรารถนาจะให้ตนเองเกิดรอยแผลเจ็บปวดให้มันสาแก่ใจ และบางที่ตนอาจจะมีถูกกับเขาบ้าง

ครั้นเมื่อเผชิญเลื่อนไหลเข้ามาในกลีบกาบเนื้อ...มันเกิดความเปลี่ยนแปลงเพราะมันเป็นความแปลกใหม่

ไม่ใช่ครั้งเดียวจาก หากเป็นครั้งเดียวจำ

บทบาทของเขา...มันเหมือนกับถักถ้อยร้อยเรียงอักษรกลอนกานต์ สำนวนเสนาะเพราะสำเนียงเพียงพิณทิพย์ เร้าระริกรสหวานปานเกษรสุคนธาหอมอบอวลชวนชื่นฉ่ำปลายช่อด้วยอุทกธาราจากเลือดเนื้อ เหมือนสุราจีนรสเยี่ยมอุ่นเพียงร้อนก่อนดื่ม มันซึมซ่านผ่านปลายลิ้นเข้าไปดิ้นอยู่ในกระเพาะ เคลื่อนไหวเลื่อนไหลตามสายเลือดกำจายไปทั่วร่าง

คมเนื้อเฉือนเนื้อ เสียดสีราวคันชักทำด้วยขนหางอาชาสอดเสียดสีไปมาระหว่างกลางสายเส้นเอ็นคู่ของซออู้ หรือซอด้วงครวญออกมาเป็นเพลง บางครั้งเนิบนาบเชื่องช้าอ้อยสร้อย บางคราวรวดเร็วรุนแรงกระชั้นชับสอดรับตามจังหวะ

เหตุนี้จึงพลิกผันให้หล่อนหันมาเรียกร้องสิทธิ์ของความเป็นมนุษย์ มันเทียมเท็จแต่ก็ต้องทำ กลายเป็นโรคที่หมอเดิมวางยาไม่ถูกต้องเปลี่ยนหมอเมื่อมาเจอหมอดีเข้าก็เลยต้องมาให้หมอวางยาขนานใหม่ กลายเป็นกรรมที่ต้องยอมรับด้วยความเต็มใจ

หากเป็นไปได้...บางทีหล่อนอาจจะมีถูกสมดังความต้องการ

แล้วมีอาชีพอย่างเผชิญมีหรือจะไม่รู้ เขาเหมือนนักเขียนเพลงประเภทมือปืนรับจ้าง เขาจะต้องอ่านให้ออกว่าวาวชลควรจะร้องเพลงในแบบไหน ควรใช้ถ้อยคำเช่นไรจะเหมาะกับใบหน้า สัดส่วน ไทนเสียงของเธอควรใส่ทำนองอย่างไร ทั้งเนื้อร้องและทำนองจะต้องให้สอดคล้องกับบุคลิกนิสัยที่แสดงออก เขาอ่านได้ไม่ยาก เขาวางจังหวะทำนองเนื้อร้องให้หล่อนอย่างกลมกลืน เขาเขียนมันขึ้นมาด้วยความชำนาญ เธอเคลื่อนไหวพลิ้วเสียงออกมาตามเพลงที่เขาเขียนได้อย่างต้องการ และใครก็คงจะเขียนให้เธอร้องออกมาไม่ได้เหมือนเขา เขาก็พลอยเป็นสุขกับผลงานที่ทำให้เธอร้องออกมาได้อย่างยอดเยี่ยม

นักเขียนเพลง นักเขียนภาพ นักเขียนนิยายประเภทขึ้นแผงได้ นักอะไรต่อนักอะไรแม้กระทั่งนักเบดเลิฟ จะต้องมีพลังพิเศษอยู่ในงานของตน มันเป็นพลทิพย์ซ่อนเร้น มันมีอยู่ มันบอกให้รู้ถ้าเข้าถึง

เซ็กซ์อาจเป็นก้อนหินอันไร้ค่า เป็นหินลับมีดให้เกิดความคม เป็นหินใต้น้ำ เป็นหินบนยอดภูผา หรืออาจเป็นหินซึ่งเคลื่อนไหวได้ในสายตาของผู้บรรจุ

มันมีค่าสำหรับผู้ฉลาด และก็ไร้ค่าสำหรับคนโง่

มันปลดปล่อยสำหรับผู้ปรารถนาอิสระและมันก็กักขังสำหรับทาสผู้ปล่อยไม่ไป

บางคนเห็นมันเป็นนกน้อยเหมาะสำหรับเคลื่อนไหวลัดเลาะส่งเสียงร้องตามพุ่มไพรพฤกษ์ บางคนเห็นมันงามเมื่ออยู่ในกรง โดยหารู้ไม่ว่านกกระจอกที่เป็นอิสระอยู่ในท้องฟ้านั้นมีค่ากว่าศิริบูนที่อยู่ในกรง

วาวชลจึงได้บินออกจากกรงมาสู่ฟ้ากว้าง ได้รับรู้ความไพศาลของฟ้า ความสดชื่นจากชอุ่มพุ่มพฤกษ์ น้ำค้างบริสุทธิ์สัมผัสขนอ่อนฉ่ำชื่น หรีดเรไรชวนร้องประสานเสียง ดาวเดือนเลื่อนจากฟากฟ้าลงมาเริงรำเป็นเงางามอยู่ในสายชล

แก้วตัวไหนบ้างจะไม่ลืมคอนเมื่อมีโอกาสบินร่อนออกมาจากกรง...

เผชิญใช้มือขวาของเขาแตะที่มือซ้ายของหล่อนบนพวงมาลัยเบาๆ

"เลี้ยวซ้าย"

วาวชลเพลาน้ำหนักเท้าขวาหมุนพวงมาลัยตามมือของเขาเลี้ยวเข้าไปในซอยเล็กๆ สภาพของมันบอกว่าหากฝนตกหนักจะไม่สามารถเข้าไปได้ มันตัดผ่านเข้าไปในสวนยางร่มครึ้มเขียวขจี

"จะพาฉันไปไหน"

"ไปที่พักที่เตรียมเอาไว้ให้คุณไงล่ะ"

"คุณไม่ได้จะพาฉันไปฆ่านะ"

"ใครบอกว่าผมจะทำกับคุณอย่างงั้น ถ้าผมจะฆ่าคุณผมต้องฆ่าตัวเองเสียก่อน"

"แล้วใครจะเป็นคนฆ่าฉันล่ะ"

"คงจะเป็นคุณเองละมั้ง" เผชิญหัวเราะ

"แล้วเราจะไปไหนกัน"

"โลกส่วนตัวของเรา"

"คืนนี้เราจะพักกันที่นี่รึ"

"แน่นอน"

"มีไฟฟ้ารึเปล่า"

"เราสว่างกันอยู่แล้วไม่ต้องใช้ไฟก็ได้"

"น่ากลัวออก"

"อยู่กับผมคุณกลัวด้วยรึ"

"กลัวคุณต่างหาก"

"กลัวผมทำไม"

"กลัวคุณหัวใจวายน่ะซี"

เผชิญหัวเราะพลางช่วยหมุนพวงมาลัยเลี้ยวซ้าย ถนนสายใหญ่ด้านหลังหายไปด้วยทิวต้นยางเรียงแถวกันปิดบังโคนยางถูกถากถางจนราบเรียบ ยางยืนเป็นแนวได้ระดับ บอกให้รู้ว่าเป็นการทำสวนยางโดยคนจีน เส้นทางอันคดเคี้ยวมาสุดหนทางเอาที่บ้านชั้นเดียวพื้นติดดิน มองดูภายนอกเหมือนกับโรงเก็บของ ด้านหลังเป็นโรงเล็กๆ สำหรับทำยางจากน้ำให้กลายเป็นแผ่น บ่อน้ำฉาบปูนรอบๆบ่อ อยู่ไปอีกมุมหนึ่ง อายดินกลิ่นยางกระจายไปทั่ว

เผชิญก้าวลงจากรถขณะเดียวกับที่ชาวจีนค่อนข้างชราเดินออกมาจากบ้าน ใบหน้าของแกเหี่ยวย่นเหมือนเป็นได้ตบอกวันเวลาและการเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมาจากดินแดนอันแสนไกล

เผชิญส่งภาษาจีนซึ่งผิดจากภาษาที่คนจีนในกรุงเทพฯพูดกัน ดูท่าทางของแกนอบน้อมให้ความเชื่อถือในตัวของเผชิญอยู่ไม่น้อย แกมองมาทางวาวชลส่งยิ้มด้วยไมตรีอันเป็นธรรมเนียมโดยไม่สนใจว่าจะได้รับไมตรีตอบหรือไม่ จากนั้นแกจึงเดินหายเข้าไปในบ้านและวาวชลก็ไม่ได้เห็นหน้าของแกอีกเลย

เผชิญกลับมาหาวาวชล

"ลงมาสิครับ"

เขาเปิดประตูรถออก วาวชลลงจากรถเดินตามเขาเข้าไปในบ้าน

ภายในเป็นห้องกว้างพื้นอัดดินแน่น โต๊ะตั้งรูปชายชราบูชาเก่าๆ อยู่ตรงมุมห้อง กระถางธูปเป็นทองเหลืองมีขาตั้งใบเล็กๆ ผ้าคลุมโต๊ะเป็นสีแดงคร่ำคร่า ห้อยชายลงมากรอมกับพื้นมีตัวหนังสือจีนตัวโตๆ เขียนด้วยสีดำกระจกเขียนรูป หยิน- หยาง แขวนไว้ข้างๆ เครื่องเซ่นไหว้บูชาที่อยู่บนโต๊ะล้วนแต่เก่าคร่ำคร่าฝุ่นละอองจับเขรอะอีกมุมหนึ่งของห้องเป็นโต๊ะกลมๆ มีม้านั่งตั้งอยู่รอบๆ สี่ตัว กาใส่ชาจีนและถ้วยเก่าๆ วางอยู่กลางโต๊ะ คงจะเป็นทั้งโต๊ะกินข้าวและโต๊ะรับแขกไปในตัว ลึกเข้าไปสุดห้องเป็นห้องเล็กๆ มีม่านผ้าลายเก่าๆ มีระบายติดอยู่ข้างบนปิดเอาไว้แทนประตู ด้านพื้นที่กับข้างประตูที่เข้ามาเป็นศาลเจ้าเล็กๆ บอกบรรยากาศความเป็นคนจีนสมัยเก่า

วาวชลเคยเห็นบรรยากาศแบบนี้ในภาพยนตร์จีนทางโทรทัศน์ แต่ในหนังอะไรต่ออะไรดูมันสวยงามไปหมดด้วยสีสันประกอบ ไม่ได้สัมผัสกับบรรยากาศอันแท้จริงอย่างที่เห็น แต่แม้จะดูทรุดโทรมก็ยังเหลือร่องรอยความสะอาดไม่มีกลิ่นเหม็น นอกจากกลิ่นยางเท่านั้นที่ผิดแปลก

"นี่หรือที่พักที่คุณจองเอาไว้"

วาวชลมองไปรอบๆ แม้จะแปลกเปลี่ยวแต่ก็ไม่รู้สึกหวาดกลัวอะไร รู้สึกเหมือนได้มาเยี่ยมบ้านญาติเพราะกิ่งของหล่อนเองก็เป็นคนจีนเหมือนกัน

"เป็นไงครับ คุณชอบมั้ย"

"ก็แปลกไปอีกแบบหนึ่ง"

"เป็นสวนยางที่ผมซื้อเอาไว้นานแล้ว มอบให้อาแปะเป็นคนดูแล" เขาบอกเชิงแนะนำให้รู้จักกับจีนวัยชราที่เธอเห็นเมื่อครู่

"แล้วแกไปไหนล่ะคะ"

"แกจะไม่มายุ่งกับเราหรอก

(อ่านต่อหน้า 53)

PROPOSES DES PRIX POUR LE MATERIEL AU TSCHAD

4 UNITS SA 6 A	450.000	1.800.000	550.000	2.200.000
1 RADAR	450.000	450.000	550.000	550.000
2 TRUCKS AVEC 3 MISS.CHAQU.	100.000	200.000	120.000	240.000
2 UNITS SA13	800.000	1.600.000	950.000	1.900.000
5 UNITS SHILKA	400.000	2.000.000	500.000	2.500.000
1 HELICO	650.000	650.000	800.000	800.000
50 MIS.SA6	20.000	1.000.000	25.000	1.250.000
50 MIS.SA13	10.000	500.000	13.000	650.000
NET		8.200.000	BRUT	10.090.000

รายการที่ส่งขายให้โดยมีทั้งราคาจริงและก็ราคาประเมินกับจดหมายตอบเรื่องการตกลงซื้อและขายอาวุธของทางการประเทศชาด ซึ่งเป็นเงื่อนงำว่าขายให้กับใคร

ไปนอนตีพุง

ทางการลิเบียได้ยึดอาวุธสงครามหลายอย่างไปจากประเทศชาดในตอนที่ทำสงครามกลางเมืองกันอยู่ ซึ่งทางประเทศชาดเองได้แทงบัญชีขึ้นมายาวเหยียด รวมแล้วมูลค่าหลายร้อยล้านบาท ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะประกอบด้วยเครื่องบิน 22 ลำ รถถัง 283 คัน และก็จรวดมิสซายอีก 100 หัวรบ และยังมีอื่นๆ อีกมากมายซึ่งมันไม่น่าจะเป็นไปได้ว่าอาวุธดังกล่าวจะถูกยึดไปจากการรบเฉยๆ ซึ่งอาจจะมีการลักลอบนำขายกันโดยอาศัยเรื่องของสงครามบังหน้า และใครล่ะที่จะเป็นผู้อยู่เบื้องหลังนั้น

หลายคนสงสัยว่าอาจจะเป็นฝีมือของนายชาดนี้อย่างแน่นอน แต่ถึงอย่างไรก็ตามเงื่อนงำของการลอบวางระเบิดเครื่องบินดังกล่าวก็ถูกมุ่งประเด็นไปที่ตัวนายชาดนั่นเองที่จะเดินทางไปเจรจาขายอาวุธให้กับลิเบียใหม่อีก แต่คงจะเป็นเพราะว่าไม่สำเร็จหรือหักหลังอย่างไรไม่แน่ชัด ทางลิเบียจึงส่งนักก่อการร้ายลอบวางระเบิดดังกล่าวเพื่อปลิดชีพพ่อค้าคนนี้และรัฐมนตรีของชาดเพื่อเป็นการแก้แค้นก็เป็นไปได้ นิตยสารวีเอสดีของฝรั่งเศสได้ตีแผ่เรื่องนี้ว่าการระเบิดของเครื่องดีซี–10 นั้นไม่ได้มีสาเหตุมาจากการลอบวางระเบิดอย่างเดียว แต่มันจะต้องโยงใยไปถึงเรื่องของการขายอาวุธด้วย

ผู้สื่อข่าวของนิตยสารดังกล่าวได้บุกสัมภาษณ์นายเบียฟรา ชาวเยอรมันซึ่งเป็นนักค้าอาวุธอีกคนหนึ่งที่มีฝีมือ เขาคือคนที่จัดการขายอาวุธให้กับกลุ่มประเทศในตะวันออกกลาง ไม่ว่าจะเป็นซีเรีย กลุ่มปาเลสไตน์ เลบานอน อย่างที่ไม่มีใครจะทำได้อย่างเขา และเขาก็รู้จักกับนายชาดในฐานะที่เป็นนักค้าอาวุธเช่นกัน แต่ไม่เคยสุงสิงกันเพราะว่าต้องแข่งกัน เขาให้ข้อคิดเห็นว่าเรื่องของการระเบิดครั้งนี้เชื่อว่าเป็นการกระทำของนักก่อการร้ายอย่างแน่นอน และก็เป็นของลิเบียด้วยแต่ก็ไม่แน่ใจนักที่จะออกความคิดเห็นเช่นนั้น เพราะว่ายังไม่มีใครประกาศตัวออกรับว่าเป็นคนทำ

แต่เรื่องของการค้าอาวุธโดยการส่งผ่านจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่งนั้นเป็นเรื่องธรรมดามาก และนักค้าอาวุธเหล่านี้จะต้องอาศัยวิธีนี้ แต่เขาบอกว่าเรื่องที่ว่านายชาดนั้นจะลักลอบขายอาวุธที่ส่งขายให้กับประเทศชาดโดยตรงแล้วก็โอนไปให้ลิเบียโดยอาศัยการหละหลวมของทหารและการส่งมอบนั้น มันอาจจะเป็นไปได้ แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่จะปักใจว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ แต่เรื่องที่ว่าการติดต่อขายอาวุธให้กับกลุ่มประเทศในตะวันออกกลางนั้นเป็นเช่นนี้มาช้านานแล้ว และก็เป็นระบบเดียวที่ยังมีอยู่ ซึ่งไม่เหมือนกับการขายอาวุธให้กับประเทศอื่น

ตอนนี้ทางเลบานอนกำลังเกิดการต่อสู้ระหว่างซีเรียที่สนับสนุนปาเลสไตน์ให้ต่อสู้กับเลบานอนโดยการนำของนายพลอาอูนนั้นทำให้ทั้งสองฝ่ายต้องการอาวุธเป็นอย่างมาก การเดินทางไปขายอาวุธของพ่อค้าจะต้องกระทำกันในประเทศอื่นใกล้กันนั้นหาได้ทำในประเทศนั้นโดยตรง ซึ่งเรื่องนี้อาจจะเป็นไปได้ที่นายชาดกำลังจะเดินทางไปขายอาวุธให้ประเทศใดประเทศหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นประเทศชาดเอง หรือประเทศอียิปต์ก็เป็นไปได้ เขา

(อ่านต่อหน้า 58)

อาวุธสงครามประสิทธิภาพสูงเหล่านี้ที่ประกาศขาย

รูปถ่ายเอกสารที่แสดงให้เห็นถึงรายการอาวุธสงครามที่ถูกยึดไปโดยลิเบีย

100 เรื่องเฟือ

เงื่อนงำบอมบ์ดีซี-10

เมื่อเราได้รับรายงานและภาพเหตุการณ์เครื่องบิน ดีซี-10 ของสายการบินยูตาห์ของฝรั่งเศส ที่ระเบิดกลางอากาศและตกลงในเขตทะเลทรายเตเนเร่พรมแดนระหว่างลิเบียและประเทศชาด ซึ่งยังคงสงสัยกันในตอนนั้นว่าเครื่องบินดังกล่าวจะต้องถูกลอบวางระเบิดหรือไม่ก็ถูกยิงกลางอากาศ

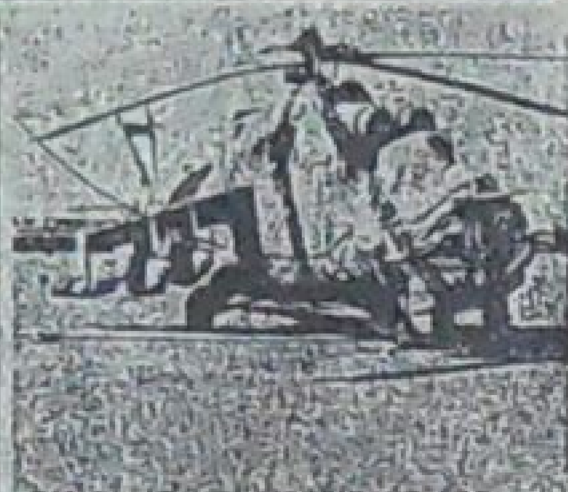
ผู้โดยสาร 172 คนโดยส่วนใหญ่แล้วเป็นชาวฝรั่งเศสที่ทำงานอยู่ในประเทศชาด ประเทศที่เคยตกเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศสในอดีตต้องตายอนาถไม่มีใครที่สามารถรอดชีวิตไปได้เลย หลังจากนั้นก็ได้มีการเร่งค้นหากล่องดำเพื่อตรวจสอบรายงานสุดท้ายก่อนที่เครื่องบินดังกล่าวจะถึงจุดจบ ผลปรากฏว่ากัปตันเพียงขอนำเครื่องลงจอดที่เมืองดจาเมนา เพราะในขณะนั้นเครื่องได้ลดเพดานบินลงแล้ว แต่ในการติดต่อนั้นไม่มีอะไรคืบหน้า เพราะว่าสัญญาณที่ถูกบันทึกไว้นั้นขาดหายไปเฉยๆ ซึ่งแน่ใจว่าจากการบันทึกกล่องดำนั้นต้องเป็นช่วงที่เครื่องได้ระเบิดไปเรียบร้อยแล้ว

มันจึงไม่มีสิ่งใดที่จะตรวจสอบไปได้ว่าเครื่องบินดังกล่าวเป็นอะไรถึงได้ระเบิดกลางอากาศเช่นนั้น เมื่อพึ่งกล่องดำไม่ได้แล้ว ทางการฝรั่งเศสเจ้าของคดีควรจะทำอย่างไรต่อไป ก็จำเป็นต้องคลำหาสาเหตุอื่นกันไป สิ่งที่ทางการฝรั่งเศสติดใจมากที่สุดก็คือในเครื่องบินลำดังกล่าวได้มีผู้โดยสารคนหนึ่งเป็นชาวฝรั่งเศสชื่อว่าชาด เรอไนคาด์ ซึ่งมีอาชีพเป็นพ่อค้าอาวุธสงครามซึ่งเดินทางไปพร้อมกับรัฐมนตรีของประเทศชาดด้วยคนหนึ่งคือนายโมฮัมเหม็ด ซูมาเลีย ทั้งสองนั้นเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เงื่อนงำมาก

นักค้าอาวุธอย่างนายชาคนั้นได้ทำให้ฝรั่งเศสสะเทือนมาแล้วครั้งหนึ่ง คือเมื่อสองปีที่แล้ว เขาได้เป็นคนเดินทางไปเจรจาขายอาวุธให้กับลิเบีย ซึ่งเป็นศัตรูกับประเทศชาดมาช้านานแล้ว ต้องนับต่อย้อนไปถึงสงครามกลางเมืองระหว่างลิเบียกับประเทศชาดเมื่อสองปีมาแล้วนั่นเอง ที่ทำให้ประเทศชาดมีชัยชนะเหนือลิเบีย เพราะว่ามีฝรั่งเศสเข้าไปยุ่งเกี่ยว แต่มันไม่ได้ผลเพราะว่าประเทศชาดนั้นมีชัยเหนือกว่าทั้งๆ ที่ลิเบียเองนั้นน่าจะเป็นผู้ชนะ อาวุธสงครามที่ทางฝรั่งเศสผลิตและส่งเข้าช่วยเหลือประเทศชาดได้รับการยอมรับจากลิเบียว่าเป็นอาวุธที่มีประสิทธิภาพ

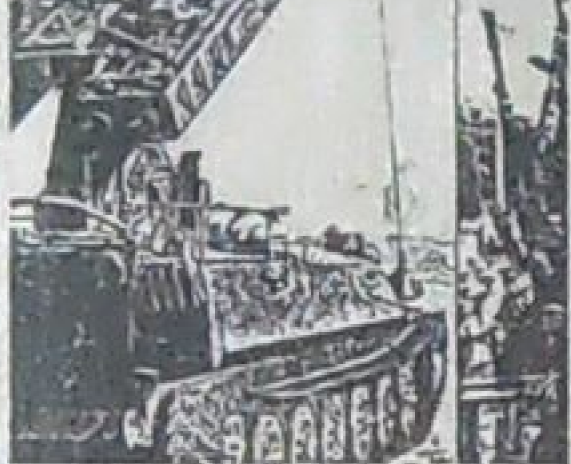
หลังจากนั้นก็มีการติดต่อกันอย่างลับๆ เพื่อขอดูรายการอาวุธทั้งหมดที่ทางฝรั่งเศสผลิต แต่ทางฝรั่งเศสไม่ได้ขายให้กับลิเบีย แต่นายชาคนี้ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวโดยลักลอบเสนอรายชื่ออาวุธทั้งหมดไปให้กับลิเบีย และเปิดการเจรจาเพื่อจะขายอาวุธให้กับลิเบีย โดยทำเป็นว่าอาวุธทั้งหมดนั้นจะส่งมาขายให้กับประเทศชาดและส่งไปขายยังเลบานอนด้วย แต่เรื่องนี้ไม่สามารถจะสำเร็จลงไป การเจรจาเมื่อสองปีที่แล้วจึงไม่เป็นผล ทางด้านนายชาคเองก็เพียรพยายามที่จะทำให้เรื่องนี้สำเร็จขึ้นมา แต่ก็ต้องมาพบจุดจบเสียก่อนๆ ที่จะได้กำเงินหลายแสนล้านบาท

RÉPUBLIQUE DU TCHAD

la bataille de
• Ouadi-Doum
22 MARS 1987
• Bir-Koran
• Faya

บัญชีรายชื่อของอาวุธสงครามที่ถูกยึดไปมีมูลค่ากว่า 240 ล้านบาท

Récupérés au TCHAD par les F.A.N.T

	Type	Nombre	
	Aeraunotique		
	Marchetti SF 260	9	
	Bombardiers L 39	II	
	Hélicoptères Hind MI 24 D	2	(Négocier à part)
	Cavalerie		
x	Char T 555	100	
x	Char T 62	I2	
x	Char B.M.P	I39	
x	Blindés B.R.D.M	I0	
	Blindés Cascavel	8	
	Blindés A.M.L 90	4	
x	Blindés B.T.R	I0	–
	Artillerie		
x	Canons I22mm	22	15
	Canons I06mm	22	
	Sol - Sol I07mm	4	
	Lance Roquettes B M 2I	36	
	Artillerie Anti/Aériennes		
x	Canons I4,5MM	54	34
x	Canons 23MM	I6	–
x	Blindés SZU 23MM	4	–
x	Blindés SAM 6	I2	–
x	Camions SAM 6	40	–
	Batteries SAM I3	4	
	Electronique - Radio		
	Stations Radar	7	
	Postes Radio Em/Recp.	5	
	Vehicules de Combat		
	Toyota I4,5mm	36	

ระทึก สโมสร

ควบคุมและดูแลโดย
นายระทึก คึกเสมอ*

สวัสดีครับ ท่านผู้อ่านที่รักเคารพ

เมื่อสามวันก่อน นายโจนาธาน แมนน์ ผู้อำนวยการฝ่ายโรคเอดส์ขององค์การอนามัยโลก ได้ทำการแถลงข่าวต่อสื่อมวลชนว่า

ขณะนี้โลกของเรากำลังจะพ่ายแพ้ต่อการรุกรานของโรคเอดส์

ได้ยินได้ฟังคำแถลงของผู้อำนวยการนายนี้แล้วน่าหวาดกลัวไหมครับ

นายโจนาธาน ให้เหตุผลสนับสนุนถ้อยแถลงของเขาในครั้งนี้ว่า

"ผมไม่ได้พูดเรื่องที่รุนแรงเกินเลยไปจากความเป็นจริง และผมรับผิดชอบคำพูดของผม ที่กล้าพูดเช่นนี้เพราะว่าในขณะนี้เราไม่สามารถจะป้องกันการระบาดของเอดส์ได้เนื่องจากผู้แพร่เชื้อส่วนหนึ่งระบาดเชื้อไปโดยไม่รู้ตัว อีกส่วนหนึ่งก็ไม่แคร์ที่คนอื่นจะมาเดือดร้อนจากเชื้อเอดส์ที่ได้จากตัวเขา และอีกจำนวนมากที่รับเชื้อมาจากการรู้เท่าไม่ถึงการและไม่หวาดกลัว ส่วนยาที่รักษาก็มีราคาแพงเกินไปที่จะไปรักษาได้ทั่วถึง มันเหมือนกับเราเอารถดับเพลิงสองสามคันไปฉีดน้ำดับไฟป่า กระนั้นแหละ มันจะได้ผลก็ต่อเมื่อต้นไม้ในป่าถูกเผาไปจนหมดเกลี้ยงแล้วเท่านั้น"

องค์การอนามัยโลกซึ่งมีหน้าที่ช่วยดูแลสุขภาพแก้ปัญหาโรคภัยของคนในโลกนี้ได้แถลงออกมาก่อนหน้านี้

ทั่วโลกมีผู้ติดเชื้อเอดส์แล้วประมาณห้าล้านคน ในจำนวน 5 ล้านคนนี้ตายไปแล้วสามแสนคน ที่รอวันตายอีกประมาณ ๖ แสนคน สหรัฐเป็นประเทศที่มีผู้ติดเชื้อเอดส์มากที่สุดคือหนึ่งล้านห้าแสนคน ตายไปแล้ว 64,849 คน และอยู่ในระยะรอวันตายอีก 109,167 คน ส่วนที่เหลืออีกล้านกว่าคนนั้นพร้อมที่จะแพร่เชื้อ ไปยังคนอื่นๆ ได้อีกเป็นจำนวนมากมายมหาศาล

ในประเทศทางยุโรปและแอฟริการวมไปทั้งออสเตรเลียก็มีผู้ติดเชื้อเอดส์จำนวนมากและทุกคนพร้อมที่จะแพร่เชื้อต่อ ไปยังคนอื่นได้ตลอดเวลาเช่นกัน

คิดดูก็แล้วกันครับว่าคนห้าล้านคนพร้อมที่จะแพร่เชื้อเอดส์นั้น เป็นเรื่องน่ากลัวเพียงใด การแพร่ก็เกิดจากการร่วมรักหรือเพศสัมพันธ์ แล้วเรื่องนี้มันห้ามกันได้ที่ไหน

เพราะเหตุนี้แหละผู้อำนวยการโรคเอดส์ขององค์การอนามัยโลกจึงประกาศออกมาเช่นนั้น เพราะเขาไม่สามารถจะห้ามไม่ให้คนในโลกนี้มีเพศสัมพันธ์กันได้น่ะซี

เรารู้เรื่องการป้องกันโรคเอดส์กันมาดีแล้ว และวิธีป้องกันด้วยการสวมถุงยางนั้น เหมาะสมที่สุด คือมันสามารถทั้งป้องกันตัวเองและสามารถป้องกันการแพร่เชื้อไปยังคนอื่นได้อีก

ผมเอาเรื่องของตัวเลขน่ากลัวและเรื่องน่าหวาดวิตกนี้มาเขียนให้อ่านกัน ใครไม่กลัวเอดส์คงจะหัวเราะเยาะเอา แต่คนที่กลัวก็ช่วยกันป้องกันระวังไว้ด้วยนะครับ อย่างน้อยก็ช่วยกันชะลอไม่ให้เอดส์แพร่ขยายพันธุ์ในเมืองไทยรวดเร็วนัก ตอนนี้มีเชื้อหมื่นกว่าคนนับว่ามากแล้ว รอไว้ให้ยาราคาถูกเหมือนเพนนิสซิลีนแล้วค่อยแพร่เชื้อเข้าใส่กันต่อไปก็ยังไม่สาย ขอบคุณครับ

....

เมื่อสัปดาห์ก่อนผมเอาเรื่องแผ่นดินไหวมาให้อ่านกัน และในฉบับนี้คงได้เห็นบทความพิเศษเรื่อง "ซานฟรานซิสโกถล่ม" กันไปแล้ว น่ากลัวนะครับ เคราะห์ดีที่เมืองไทยไม่มีเหตุการณ์แบบนั้น

ก่อนเขียนต้นฉบับนี้ผมได้อ่านข่าวหนังสือพิมพ์และฟังข่าวทีวี.เกี่ยวกับเรื่องพายุไต้ฝุ่น "เกย์" ที่แอบก่อตัวจากพายุดีเปรสชั่นธรรมดาในอ่าวไทย

ความแรงลมที่ศูนย์กลางของ "เกย์" สูงถึง 120 กม. ต่อชั่วโมง นับว่าสูงมาก กรมอุตุบอกว่าเป็นพายุที่มีความรุนแรงที่สุดในรอบ 30 ปีที่เกิดในอ่าวไทย

ขณะนี้ยังไม่รู้ว่า "เกย์" จะเคลื่อนย้ายจากอ่าวไทยขึ้นไปบนฝั่งทางตอนไหน แต่ที่คาดหมายกันไว้นั้นจะขึ้นระหว่างประจวบกับชุมพร ไม่รู้จะเอาตรงไหนแน่

ผมขอภาวนาว่าให้พายุ "เกย์" อาละวาดเกเรเกตุงอยู่แค่ในอ่าวไทยเท่านั้นอย่าขึ้นมาบนฝั่งเลย ขึ้นมาที่ไหนตรงนั้นก็พังเป็นแถบเหมือนถูกไม้กวาดยักษ์กวาดเอาแน่ อาละวาดในทะเลยังเสียหายน้อยหน่อย ขึ้นมาอาละวาดบนบกเมื่อไหร่บ้านเรือนพังพินาศแน่ๆ เพราะแรงลมขนาดนี้สามารถยกรถยนต์ได้เป็นคันๆ ทีเดียว

หาก "เกย์" ขึ้นมาบนฝั่งด้วยความแรงและความเร็วในศูนย์กลาง 120 กม.อย่างที่เป็นอยู่ ขณะที่ผมเขียนต้นฉบับอยู่นี้รับรองได้ว่าจะทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้คนและบ้านเรือนมากยิ่งกว่า "วันอุกาฟ้าเหลือง" ที่แหลมตะลุมพุก นครศรีธรรมราชเมื่อยี่สิบเจ็ดปีก่อนทีเดียว

....

หมดจากเรื่อง "เกย์" ซึ่งเป็นลมไต้ฝุ่นไปแล้ว หันมาเรื่อง "เก" ของคนบ้าง

เกที่ว่านี้คือเกเรนะครับ และผมเกงนั้นแหละที่เป็นต้นเหตุ คึกส่งต้นฉบับไม่ค่อยตรงตามเวลาที่ บก. กำหนด ทำให้พนักงานของสยามสปอร์ตหลายฝ่ายต้องยุ่งยากลำบากใจ หันมาทำงานด่วนคือพิมพ์ต้นฉบับให้ผมเพื่อที่จะให้ "ระทึก" ออกวางแผงได้ตามกำหนดเวลา

ที่ผมเกเรนี่น่ะไม่ใช่ว่าจะอยากเกเรหรือเบี้ยวอะไรหรอก แต่ว่าระยะสองเดือนที่ผ่านมานี้ ผมค่อนข้างแย่ในด้านสุขภาพมาก ทำงานสามสี่ชั่วโมงก็แทบจะนั่งต่อไปไม่ไหวแล้ว ไปปรึกษาหมอท่านบอกว่าผมไม่ได้ออกกำลังกายและสูบบุหรี่จัดเกินไป

คำแนะนำคือให้ผมดื่มน้ำมากๆ สูบบุหรี่น้อยลง และหาเวลาพักผ่อนให้มาก ลดสุราลงไปด้วย

สำหรับสุรานี้ผมลดไปนานแล้ว แต่กลับไปเพิ่มบุหรี่มากกว่าเดิมอีกเกือบเท่าตัว

บุหรี่เป็นตัวบ่อนทำลายสุขภาพที่ร้ายกาจที่สุด หมอท่านว่าอย่างนี้ผมเห็นทีจะต้องเชื่อและพยายามลดจำนวนลงเสียแล้ว

ท่านผู้อ่านเล่าครับสูบบุหรี่มากหรือเปล่า ถ้ามากเกินกว่าสามซองต่อวันขอให้ลดลงสักครึ่งหนึ่งนะครับ จะได้คึกคักได้นานๆ ผมถัดบุหรี่มากชักจะห่อเหี่ยวแล้วครับ เห็นทีจะขอตัว ไปลดบุหรี่เสียแล้ว

สวัสดีครับ พบกันใหม่สัปดาห์หน้า

ระทึก คึกเสมอ

ถล่มซานฟรานซิสโก

การช่วยเหลือผู้ประสบเคราะห์กรรม บนชั้นบนสุดของทางด่วน

ตอนบ่ายของวันที่ 16 ตุลาคม ทางสถานีภาคพื้นดิน ในที่ราบสูงซานอันเดรียสได้รายงานว่า กำลังจะเกิดการสั่นสะเทือนทั่วไปในเขตของรัฐแคลิฟอร์เนีย แต่ไม่รุนแรงนัก เนื่องมาจากการยกและลดชั้นของไหล่โลก ความรุนแรงในตอนนั้นวัดได้เพียงไม่ถึง 2 ตามมาตราของริกเตอร์

แต่แล้วการลดระดับใกล้ขอบโลกใต้โลกนั้นค่อยๆ เลื่อนตัวลงอย่างช้าๆ ซึ่งทางสถานีดังกล่าวได้เฝ้าติดตามรายงานมาเป็นระยะๆ ว่าขณะนี้ได้เกิดแผ่นดินไหว ซึ่งคนเราไม่สามารถจะรู้สึกได้เป็นระยะเวลาติดต่อกันถึง 2 นาที ซึ่งความรุนแรงที่จะสร้างความเสียหายไม่มีให้เห็น แต่ทางเจ้าหน้าที่ก็เกรงว่าถ้าเผื่อมันเลื่อนลงอย่างฉับพลัน นั่นก็หมายถึงการที่จะเกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ซึ่งครั้งหนึ่งในนครซานฟรานซิสโก เมื่อปี ค.ศ. 1906 เคยประสบมาแล้ว ซึ่งในครั้งนั้นรุนแรงถึงขั้นที่กวาดทุกสรรพสิ่งในนครนี้ลงไปราบเป็นหน้ากลองทีเดียว

ความรุนแรงในครั้งนั้นก็กว่า 8 ตามมาตรริกเตอร์เรียกว่าเสียหายมากที่สุดในประวัติศาสตร์ แผ่นดินไหวของสหรัฐ ตามสภาพทางธรณีวิทยาของแคลิฟอร์เนีย หรือเรียกอย่างเป็นทางการว่าดินแดนฝั่งตะวันตกของที่ราบสูงเซียร์ร่า เนวาด้าเป็นเขตของการเลื่อนลดชั้นของแผ่นดินมาตั้งแต่โลกเกิดตัวแล้ว ดังนั้นก็เหมือนกับตั้งอยู่บนความเสี่ยงอยู่ทุกขณะ ถ้าเกิดลดเลื่อนลงมาอย่างฉับพลันเหมือนกับในอดีต แล้วทุกอย่างที่อยู่บนพื้นดินจะราบเรียบไปตามระเบียบ และมีการทำนายกันไว้ว่าทุกๆ 3 ปีจะมีการเกิดแผ่นดินไหว เนื่องจากสาเหตุทางธรณีวิทยาดังกล่าว จึงเป็นที่หวั่นเกรงกันว่ามันจะเกิดขึ้นเมื่อไรก็ได้ในทุก 3 ปี แต่นับตั้งแต่ ปีค.ศ. 1906 เป็นต้นมา การเกิดแผ่นดินไหวในเขตนี้ก็มีรุนแรงมากและน้อยสลับกันไป

เมื่อปีที่แล้ว นักวิชาการที่ทำงานเกี่ยวข้องกับแผ่นดินไหว ได้ออกข่าวการทำนายว่าในระหว่างปี พ.ศ. 2531-2561 ดินแดนของรัฐแคลิฟอร์เนียจะพบกับการเกิดแผ่นดินไหวค่อนข้างรุนแรงถึง 30 เปอร์เซ็นต์ทีเดียว ซึ่งเรื่องนี้เป็นไปตามคำทำนายของนอสตราดามุส นักทำนายชื่อกระเดื่องโลก แต่ในปีที่แล้วมันรอดพ้นจากสิ่งที่นอสตราดามุสกล่าวไว้ ซึ่งทุกคนก็สบายใจได้ว่าไม่พบ แต่ไม่มีใครคิดว่าเพียงต่อมาไม่ถึงปีมันได้เกิดขึ้นแล้วอย่างรุนแรงเสียด้วย แม้ว่ามันจะเป็นเวลาชั่ว 10 วินาทีเท่านั้น แต่มันก็สามารถสร้างความเสียหายหลายพันล้านดอลลาร์

ภาพด้านข้างที่เห็นได้ชัดว่ามันหักพังลงมาอย่างไรในช่วงที่สาหัสที่สุด

บ้านเรือนที่ถูกพังลงมาอย่างรวดเร็วจนเกิดไฟลุกไหม้เสียหายหนักไปอีก

สิ่งบอกเหตุในช่วงของวันที่ 16 ตุลาคมที่ผ่านมา ทำให้ทางการเตรียมตัวรับสถานการณ์ดังกล่าว แต่นักวิชาการที่เกี่ยวข้องทั้งหลาย ก็ไม่คาดคิดว่ามันจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเพียงนั้น ตามสภาพจริงๆ แล้วนครซาน ฟรานซิสโกครอบบริเวณอ่าวซานฟรานซิสโกนั้น เกิดขึ้นจากการที่โลกลดระดับลงอย่างรวดเร็วในตอนที่สร้างโลกใหม่ๆ จนเกิดเป็นอ่าวลึกหลายร้อยเมตร เหมือนกับที่มันเป็นในทวีปแอฟริกา ตั้งแต่ไซบีเรียมาจนถึงแอฟริกาใต้นั่นแหละ เมื่อทางการได้รายงานข่าวนี้ไปยังประชาชนทุกคนก็ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครหวั่นเกรงต่อภัยที่เกิดขึ้น ทุกคนยังคงเห็นว่ามันไหวจนเป็นของปรกติธรรมดาเสียแล้ว

ในเช้าของวันที่ 17 ตุลาคม ทุกคนออกไปทำงานตามปรกติ สิ่งบอกเหตุอีกอย่างหนึ่งก็คือ ธรรมชาติรอบๆ ตัวนั้นได้เปลี่ยนไป สัตว์เลี้ยงทั้งหลายกลัวไม่กล้าที่จะออกหากิน สัตว์เลี้ยงเดินดินทั้งหลายก็กลัวไม่กล้าออกจากบ้าน หรือบ้างก็กระวนกระวาย คนแก่คนเฒ่าเท่านั้นที่พอจะสังเกตว่ามันจะต้องมีอะไรสักอย่างเกี่ยวกับแผ่นดินไหวในวันนั้น จนเวลาผ่านไปประมาณเที่ยงบ่ายแล้ว ที่ทางสถานีดังกล่าวได้รายงานต่อว่าได้เกิดการลดระดับอย่างช้าๆ อีกครั้ง ซึ่งคราวนี้คนสามารถรับรู้ได้ แต่มันก็เหมือนกับการที่นั่งแผ่นที่ถูกแล้วสั่นไหว เนื่องจากอดทนทุกแผ่นผ่าน มันบ่อยมากจนหลายคนคิดว่ามันคือเรื่องธรรมดาที่สุด

บ่ายแต่ทางสถานีก็รายงานว่าได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างเบาๆ หลายร้อยครั้งติดต่อกัน แต่ไม่สามารถจะ

...ามันหักพัง
...ัดที่สุด

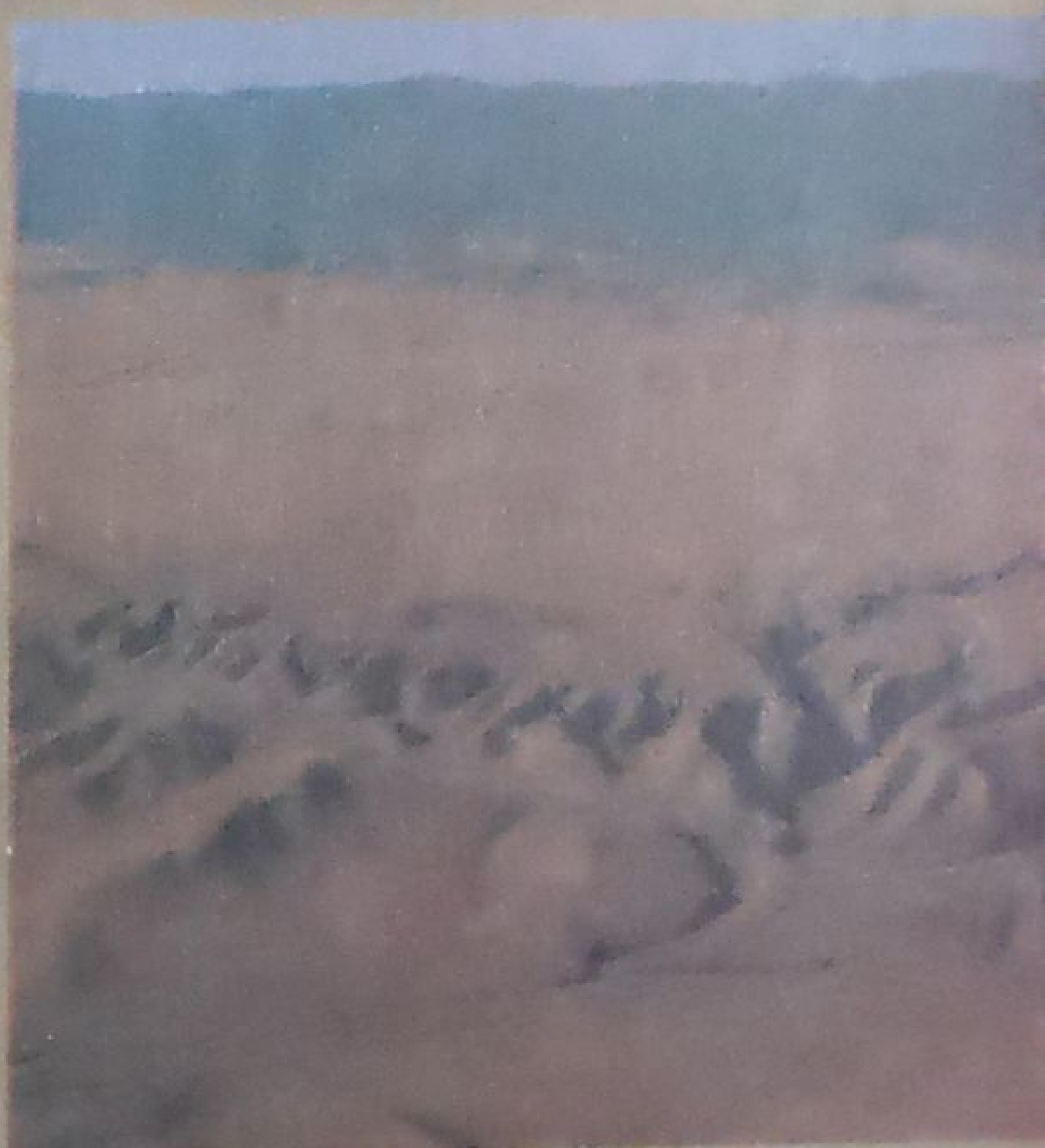

...งธรรมดาที่สุด
...รายงานว่าได้
...ๆ หลายร้อย
...ไม่สามารถจะ

รับรู้ความรู้สึกได้ เพราะว่ามันยังรุนแรงน้อยเกินไปนั่นเอง จนกระทั่งในเวลาเกือบ 4 โมงเย็น ที่นกต่างบินกลับรังก่อนกำหนดที่พระอาทิตย์จะตกดิน หลายสถานที่เริ่มปิดสำนักงานกันแล้ว ราตรีกำลังจะเริ่มในไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้านี้ ที่ทำงานเลิกกันแล้วเมื่อเวลาใกล้จะ 5 โมงเย็น ทางสถานีได้ถ่ายทอดสด ซึ่งทุกสถานีได้ประกาศเตือนว่าอาจจะเกิดแผ่นดินไหวขึ้นได้ เพราะการตรวจจับของเครื่องมือไม่ได้แนวแต่ของจริงนั้นกลับเตือนเลื่อนลงเท่านั้นเองครั้ง

ขณะนั้นนั่นคือเวลาประมาณ 17 บนทางด่วนสองชั้นนิมิตซ์ ซึ่งทอดข้ามอ่าวซานฟรานซิสโกจากฝั่งของซานฟรานซิสโกไปยังเมืองโอ๊คแลนด์ ซึ่งต้องบอกว่าเป็นทางด่วนที่ดีมากและก็แข็งแกร่งมากเพราะว่าได้รับการออกแบบมาเพื่อรับแรงสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหวขนาดตั้งแต่ 6 ตามมาตราริคเตอร์ ซึ่งบอกเลยทีเดียวอย่างหนึ่งเลยทีเดียวการไหวอย่างน้อยมาที่สามารถรู้สึกได้ในช่วงของคนในเขตนั้น ผู้คนที่อาศัยทางด่วนสองชั้นมากมายเพราะอยู่ในช่วงเลิกงาน ในวันนั้นและไม่ต่ำกว่าสองแสนคันวิ่งไปมาบนทางด่วนด้วยแล้วไม่ต้องพูดถึงเลย ขณะนั้นเป็นเวลา 17.04 น. แผ่นดินไหวอย่างรุนแรงก็เกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิดและรวดเร็วมาก

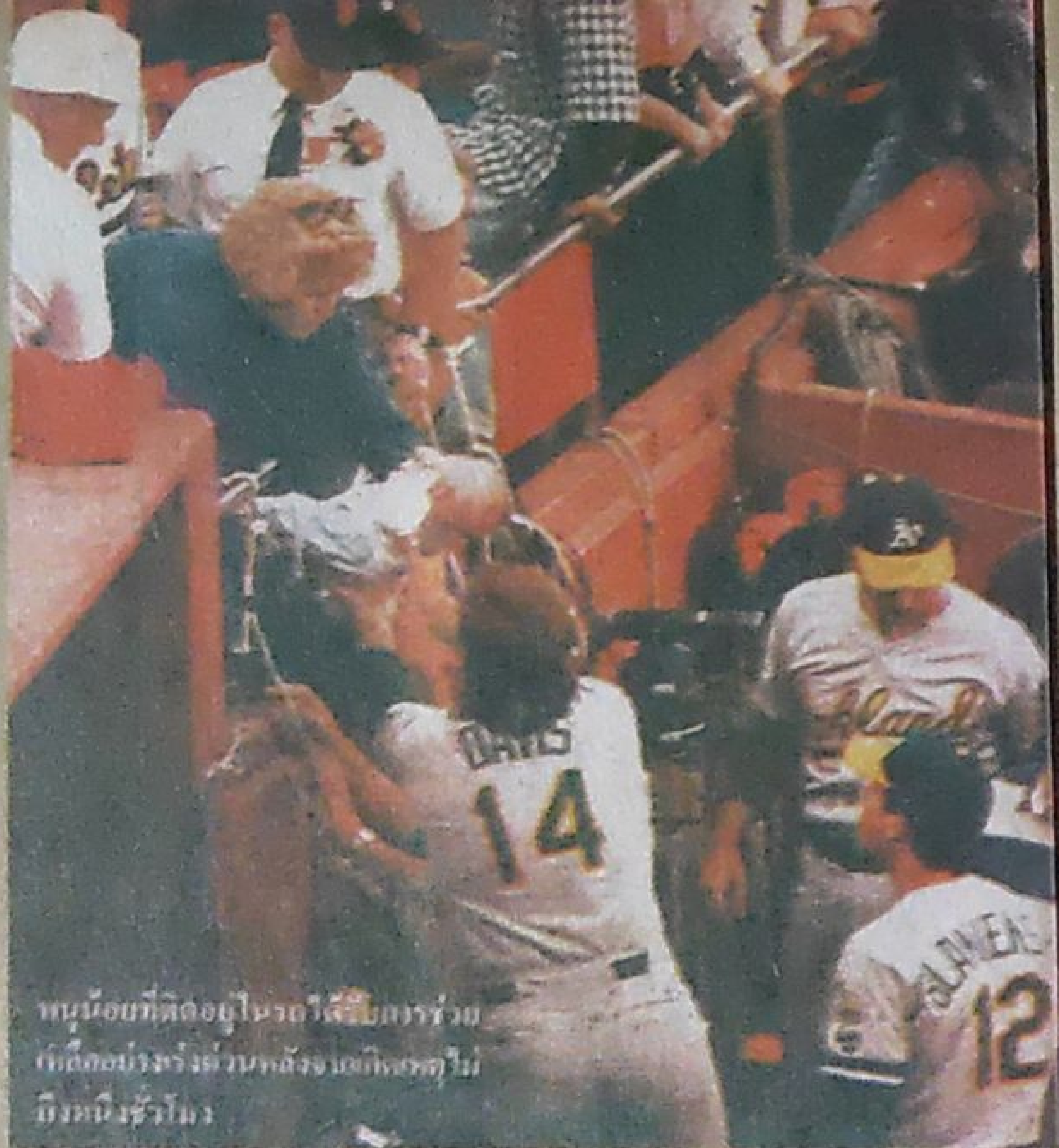
การไหวในระดับ 6 เศษๆ ตามมาตราริคเตอร์นั้นได้ทำให้ทุกคนช็อคเพราะว่ามันสามารถรับความรู้สึกได้ทั่วกัน มีความรุนแรงเสียจนทำให้ทางด่วนสองชั้นนิมิตซ์นั้นเกิดการหักและพังลงมาทับเอารถราวสายยาวเหยียดที่อยู่ที่ชั้นล่างอย่างไม่มีทางเลี่ยง คนที่ประสบเคราะห์กรรมดังกล่าวหลายร้อยคนซึ่งมันไม่ได้สร้างความเสียหายแต่ทางด่วนสองชั้นเท่านั้นแต่สภาพบ้านเรือนที่อยู่ตามแนวแถบนั้นประสบชะตากรรมพร้อมกันหมด บ้านและตึกทั้งหลายพัง

ความหวั่นเกรงได้เกิดช่วงพรมแดนรอยแยกซานแอนเดรียสที่เป็นต้นเหตุของแผ่นดินไหวในครั้งนี้

สภาพของบ้านเรือนที่พังพินาศเมื่อเกิดแผ่นดินไหวที่ซานฟรานซิสโกเมื่อ [illegible] ปีมาแล้ว

หนูน้อยที่ติดอยู่ในรถได้รับการช่วยเหลืออย่างรวดเร็วหลังจากเกิดเหตุไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง

[illegible] เห็นได้ชัดว่ามีลักษณะ [illegible]

ครืนลงมาอย่างรวดเร็ว ในชั่วเวลาเพียง 10 วินาทีนั้นทุกคนตะลึงและตายกันเป็นจำนวนหลายร้อยคน บาดเจ็บอีกมากมาย ความเสียหายดังกล่าวนั้นอย่าได้พูดถึงเลยว่ามันเพียงใดแม้ว่ามันจะไม่สามารถเทียบเท่ากับการไหวอย่างรุนแรงเมื่อ 83 ปีมาแล้วแต่ก็รุนแรงที่สุดเป็นรองนั่นเอง

หลายคนสงสัยว่าทำไมทางด่วนดังกล่าวที่ได้รับการออกแบบมาอย่างดี สามารถรับแรงสั่นสะเทือนได้มากกว่าการไหวในครั้งนี้ ทางเจ้าหน้าที่ทั้งหลายต่างก็ตอบกันว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้ซึ่งอาจจะเป็นเพียงสาเหตุเดียวที่คือว่าในช่วงของสะพานดังกล่าวที่หักพังลงมานั้นจะอยู่ในช่วงของแนวแยกพอดี รอยแยกทางพื้นดินตามแนวที่ทอดตรงไปยังเทือกเขาสูงนั้นมันแสดงให้เห็นชัดเลยว่ารอยนี้จะไม่สามารถรวมเข้ากันได้อีกและมันอาจจะเกิดการแยกตัวต่อไปอีกซึ่งจะกว้างออกไปเรื่อยๆ สิ่งนี้ทางการสหรัฐฯ ในเขตรัฐนี้จะต้องหาทางแก้ไขกันต่อไป ซึ่งมันอาจจะเป็นไปได้ที่จะต้องมีการสร้างและวางผังเมืองกันเสียใหม่

การที่จะต้องรอดูความเปลี่ยนแปลงในช่วง 3 ปีข้างหน้านั้นมันเสี่ยงเกินไปที่จะรับมือกับการไหวอย่างรุนแรงและเฉียบพลันอย่างแน่นอน จากการศึกษาของนักวิชาการที่เกี่ยวข้องบอกว่าการไหวอย่างรุนแรงครั้งนี้แม้ว่ามันเป็นเพียงการลดระดับลงของเปลือกโลกเพียงเล็กน้อยแต่รวดเร็วมันก็สามารถสร้างความเสียหายให้กับทุกสิ่งที่อยู่ตรงแนวนั้นแม้ว่าจะแข็งแกร่งปานใดก็ตาม ซึ่งน่าที่จะจับตาดูกันต่อไป ในกรณีนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องบอกว่ามันเหมือนกับการเกิดแผ่นดินไหวในเม็กซิโกตรงช่วงต่อของอ่าวเม็กซิโกที่ทอดยาวมาถึงพรมแดนของสหรัฐฯ ในรัฐแคลิฟอร์เนียซึ่งในครั้งนั้นมันได้ทำให้ทุกอย่างที่อยู่บนพื้นดินเสียหายอย่างหนักทีเดียว

หลายคนที่ประสบภัยต่างคิดเพียงอย่างเดียวว่าระบบการบอกให้ระวังของรัฐยังล่าช้าเกินไป เมื่อมีการไหวเพียงเล็กน้อยก็น่าที่จะเตือนหรือให้ทางการออกประกาศเตรียมตัวอพยพซึ่งมันเป็นเรื่องที่ทำยากมาก เพราะว่าซานฟรานซิสโกและเมืองต่างๆ เป็นต้นว่าซานตาครูซ โอ๊คแลนด์ เบิร์กเลย์ ริชมอนด์ต้องได้รับความเสียหายอย่างแน่นอน เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างสงบลงในวันนั้น ทางการได้ประกาศภาวะฉุกเฉินและให้การช่วยเหลือทันที ไฟฟ้าดับทั่วไป การค้นหาศพผู้เสียชีวิตเป็นไปด้วยความลำบากอย่างยิ่งทีเดียว และยิ่งศพที่ติดอยู่กับซากรถในช่วงที่ทางด่วนสองชั้นหักลงมานั้นต้องใช้เวลาเป็นอาทิตย์ทีเดียวซึ่งจะไม่มีผู้ที่รอดชีวิตอย่างแน่นอน

หลังจากแผ่นดินไหวผ่านไปได้ 8 ชั่วโมงแผ่นดินไหวอ่อนๆ ที่ตามมาอีกสองระลอกในเขตของเมืองที่อยู่ลึกลงไปตามแนวรอยแตกก็สร้างความเสียหายให้กับอาคารและบ้านเรือนมากเหมือนกัน เช้าวันรุ่งขึ้นการค้นหาศพและผู้ที่รอดชีวิตยังคงดำเนินต่อไป ไฟฟ้ายังใช้การไม่ได้ จนกระทั่งข้ามมาอีกหนึ่งวันจึงสามารถจะใช้ได้เป็นบางส่วนเท่านั้น ต่อมาอีกหลายวันท่าของผู้ที่รอดจากภัยธรรมชาติเช่นนี้ก็ยังไม่สดชื่นนัก แม้ว่าจะมีการค้นพบอย่างอัศจรรย์ที่สุดก็ตาม แต่มันก็เพียง

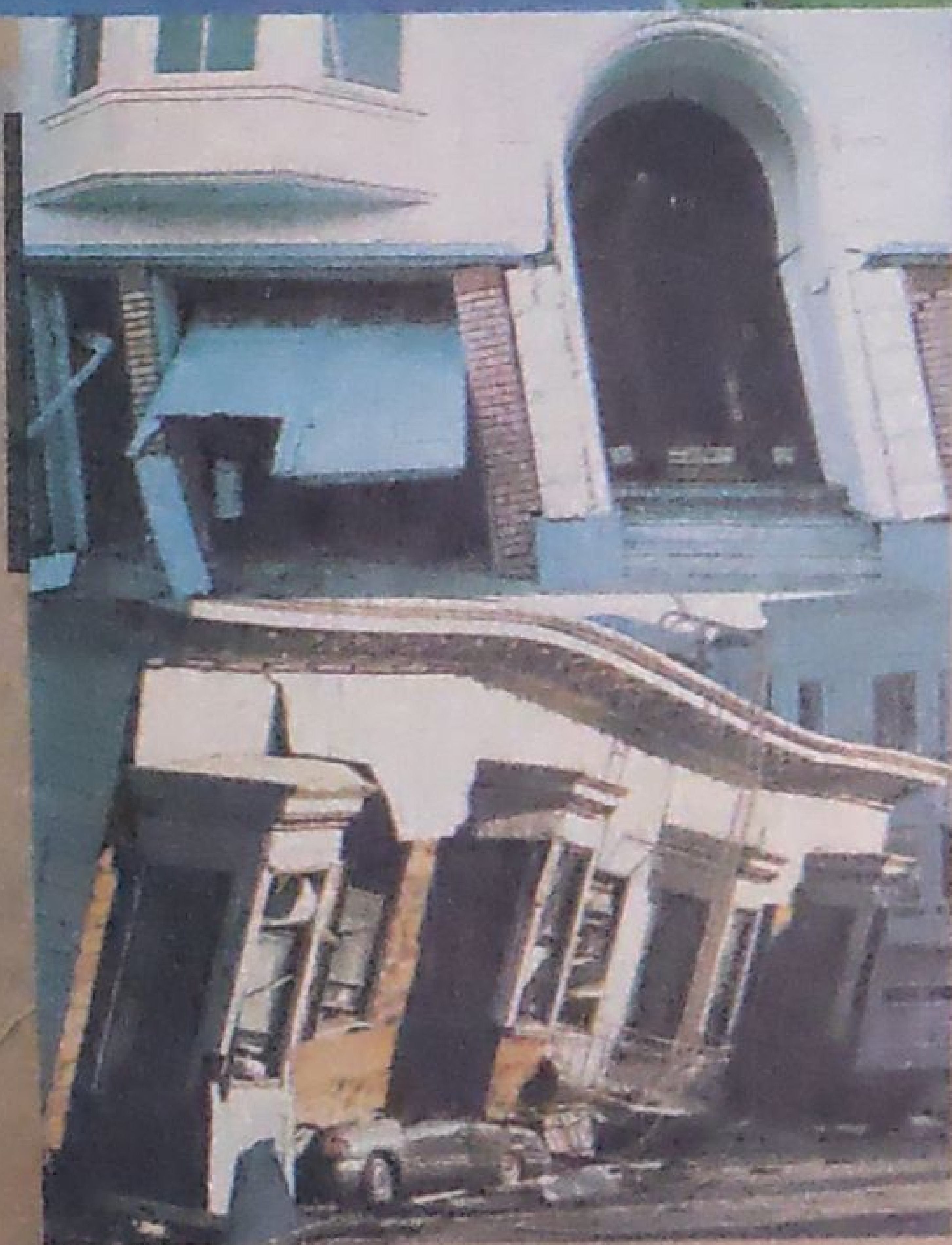

GRAND
BASSIN
Faille de San-Andréas
SAN
FRANCISCO
4418m
2692 m
LOS ANGELES
MEXIQUE
Golfe de Californie

LOS ANGELES

คนเดียวเท่านั้น ที่เหลือโอกาสน้อยมากจนดูจะไม่มีโอกาสเอาเสียเลย หลายหน่วยงานได้ระดมให้ความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน ทางด้านนายบุชผู้นำได้รุดมายังที่เกิดเหตุบัญชาการสั่งให้ช่วยเหลือเป็นการด่วน สิ่งสาธารณูปโภคเริ่มใช้การได้ก็ล่วงมาถึงเช้าวันจันทร์ถัดมา มันคือความเสียหายที่ส่งผลกระทบไปถึงราคาหุ้นทั้งหลายและยังส่งผลมาถึงหลายประเทศทั่วโลกแม้แต่ไทยเราเองก็ตาม

"มันยังคงจะต้องเกิดเช่นนี้ต่อไปตามหลักการแล้วทุกๆ 3 ปี 30 เปอร์-เซ็นต์ของภูมิภาคนี้จะต้องประสบกับภาวะแผ่นดินไหวอีก" เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของซานฟรานซิสโกหรือแม้แต่ทางกรุงปารีสเองก็บอกเช่นนั้น หลายประเทศได้ให้ความช่วยเหลือผู้ประสบเคราะห์กรรมด้วยถ้วนหน้าเนื่องจากมันสาหัสเหมือนกับครั้งที่เกิดขึ้นในโซเวียตนั่นแหละ มันจะเป็นไปได้หรือไม่ตามแผนที่จะย้ายผังเมืองเพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายในเมืองใหญ่เช่นนั้น เรื่องนี้ต้องรอกันไปอีกนานเพราะว่ากำลังเตรียมเข้ารัฐสภาอยู่แล้ว ความเสียหายที่เกิดขึ้นครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก

ประมวลภาพดังกล่าวเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงภัยธรรมชาติที่มนุษย์ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้เลยตราบใดที่โลกยังมีการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ สักวันหนึ่งจะต้องได้เจอกับมัน ■

เสพสุขทุกข์คลาย

แนะแนวชีบ้าโดย ก้อง เบอร์เก้

รับเลี้ยงดีไหม

คุณก้อง ที่นับถือ

อ่านตอบปัญหาของคุณแล้วรู้สึกว่าเข้าท่าดีจึงขอถามบ้าง เพราะคุณมีประสบการณ์มากกว่าน่าจะแนะหนทางดีให้ผม เรื่องของผมมีอยู่ว่า

ผมอายุ 48 ย่าง 49 แต่ความต้องการผมยังมีประจำเสมอทุกวัน ภรรยาผมนั้นเธอไม่ค่อยแข็งแรงหลับนอนกันเมื่อไหร่จะมีอันเจ็บไน่นเจ็บนี่ไปหลายวันจนผมไม่อยากข้องเกี่ยวด้วยแต่ผมมีความต้องการประจำ

ผมจึงออกเที่ยวอาทิตย์ละครั้งหรือสองครั้งด้วยการแนะนำของเพื่อนหรือเด็กรุ่นน้อง เมื่อ 4 เดือนก่อนผมไปงานเลี้ยงรับรองเจ้าภาพจัดหาให้ผมเป็นเด็กมาก แต่ผมเมาจึงไม่ได้ยุ่งด้วย พอถึง 6 โมงเช้าเด็กคนนั้นปลุกว่าจะกลับ

ผมเกิดความเสียดายเพราะยังไม่ได้ยุ่งจึงไม่ยอม เด็กบอกว่าจะต้องรีบไปโรงเรียน ผมไม่เชื่อบอกว่าจะขับรถไปส่งแกเลยยอมยุ่งกับผม แล้วแกก็เอาชุดนักเรียนที่เตรียมมาสวมออกจากโรงแรมให้ผมไปส่งถึงโรงเรียน...

ผมกลับมานอนบ้านเพราะเป็นวันหยุดคิดถึงเรื่องเด็กคนนี้ติดใจที่เป็นนักเรียนและติดใจทีเด็ดของเด็กด้วย บ่ายผมโทร.ไปที่ห้อง เพื่อนของเด็กรับสายบอกว่ายังไม่กลับวันเสาร์แกเรียนเต็มวันผมเลยให้เบอร์โทรศัพท์ไว้กลับเมื่อไหร่ให้โทร.มาหา

แกโทร.มาพอดีเมียผมรับสาย แกบอกว่าเป็นลูกของเพื่อนเมียเลยไม่สงสัย แกถามผมว่าสงสัยอะไรหรือเปล่าถ้าสงสัยก็ไปพิสูจน์ได้ แกเป็นคนคุยสนุกช่างพูดเอาใจเก่งหน้าตาไม่ค่อยสวยนัก ผมจึงนัดไปเจอกันตอนค่ำอีกหน

คราวนี้แกทำให้ผมหลงไหลเอามาก ทีเด็ดแกมากจริงๆ ผมไม่เชื่อว่าเป็นนักเรียน แกบอกว่าบ้านแกจนต้องทำงานแบบนี้หาเงินเรียนหนังสือและแบ่งส่วนหนึ่งส่งกลับบ้านให้น้องได้เรียนด้วย

คุณก้องครับคืนนั้นผมไม่คิดว่าตัวเองจะเก่งกาจเท่านั้นเพราะไม่เคยทำได้มาเลยนับแต่แต่งงานเมื่อใกล้จะสามสิบคือผมเข้าโรงแรมตั้งแต่ห้าโมงเย็นออกมาสองทุ่มผมทำได้ถึง 4 ครั้ง ครั้งสุดท้ายไม่ออกแต่แกออก

แกชมว่าผมแข็งแรงทำให้แกมีความสุขได้ทุกครั้ง แกบอกว่าต่อไปให้ติดต่อแกตรงๆ ไม่ต้องผ่านนายหน้าเพราะแกจะถูกหักออกไปสี่ร้อยแกได้สามร้อยเท่านั้น ผมเลยให้ไปอีกห้าร้อย

ผมเป็นขาประจำของเด็กคนนั้นและเหมาไปค้างคืนเช้าเอาไปส่งโรงเรียน แกบอกว่าทำงานแบบนี้อาทิตย์ละ 2-3 ครั้งพอมีเงินเหลือส่งไปบ้าน แต่บางวันผมโทร.ไปที่ร้านเขาบอกว่าแกถูกเรียกตัวไปแล้ว แกต้องไปร้านทุกเย็นผมคิดว่าแกทำงานทุกวันแต่แกไม่ยอมบอกความจริง

ผมบอกว่าจะรับเลี้ยงแกขอให้เรียนหนังสืออย่างเดียว แกบอกให้ผมจ่ายค่าห้องพักให้กับแกอีกเดือนละสามพัน ผมคิดว่าจะตกลง แต่แกห้ามไม่ให้ผมไปนอนที่ห้องเพราะแกต้องเอาเพื่อนมาอยู่ด้วย เพื่อนหญิงนะครับ แกไม่อยากให้คนมาว่าแกขายตัว วันไหนผมนัดก็ไปนอนข้างนอก

ตอนนี้ผมสงสัยพฤติการณ์ของแกคือว่าแกเคยโทรศัพท์มาหาผมนัดไปพบแต่ผมบอกไปไม่ได้ แกก็ว่าคิดถึงแล้วไม่ยอมมาหาอย่าว่าแกไปเที่ยวกับคนอื่นนะ ผมขอเลื่อนนัดไปอีกวัน แกก็ไม่ยอม ผมรีบทำงานเสร็จไปวันที่แกนัดแต่แกไม่อยู่ไปกับคนอื่นเสียแล้ว ผมต่อว่าแกก็พูดว่าบอกผมก่อนแล้วไม่ว่างเอง ผมว่าถ้ารับมาเลี้ยงแล้วทำตัวแบบนี้ไม่ได้แกก็บอกว่าไม่ทำถ้าผมไม่ปล่อยให้แกคิดถึงหลายวัน

ตอนนี้แกไปติดต่อแฟลตแล้วเดือนละพันแปดค่าน้ำไฟต่างหากให้เข้าต้นเดือน พ.ย.นี้ผมบอกให้มาเอามัดจำตอนกลางเดือน แล้วเขียนมาถามคุณนี่แหละ

1. ผมอยากรู้ว่าตามพฤติการณ์ที่ผมเล่ามานี้แกเป็นคนอย่างไรตามทรรศนะของคุณก้อง ผมจะเล่าให้ฟังอีกนิด อยู่ต่อหน้าคนอื่นแกจะเรียบร้อยน่ารักมาก แต่พออยู่กับสองคนแกจะปล้ำผมทันที แกชอบพูดว่าคิดถึง...คิดถึง...พลางเอามือนวดของผมทั้งที่มันอยู่ในกางเกง บางหนแกบ่นว่าหิวมากแต่พอเข้าโรงแรมแกไม่ยอมสั่งของกินบอกว่าขอกินของผมก่อนแกจะรีบเอาออกมากลืนเล่นหาความสุขกับผมรอบหนึ่งก่อนถึงจะสั่งอาหารมากิน ผมกลัวว่าแกจะเป็นคนไฟแรงสูงมีความต้องการมากเพราะพบกันแกขอผมร่วมอย่างน้อยสองครั้งทุกหน คนแบบนี้จะเลี้ยงเชื่องไหมครับ

2. อายุแกเพิ่ง 18 เท่านั้น แกบอกว่าเพิ่งทำงานแบบนี้ได้ปีเดียวแต่ว่าแกเก่งมาก ของผมมีขนาดที่เรียกว่าใหญ่หมอนวดเก่งๆ ยังอมไม่มิดแต่แกพยายามอมของผมจนมิด แบบนี้แสดงว่าแกผ่านประสบการณ์มามากใช่ไหมครับแกถึงทำได้

3. แกเรียนหนังสือระดับ ปวช. ปีแรก จะเรียนต่อจนจบหรือเปล่าครับ เพราะว่าแกปล่อยตัวแบบนี้

4. นิสัยแบบนี้ถ้าผมรับเลี้ยงแล้วแกจะเกาะหรือเปล่าครับ

5. แกเป็นคนทางใต้แต่ผิวขาวยิ่งกว่าคนเหนือ อวัยวะของแกมีขนนิดหน่อยเท่านั้นมองแล้วเหมือนของเด็ก ผู้หญิงแบบนี้ไม่ชอบมีผัวคนเดียวใช่ไหมครับ คุณก้องเคยพบหรือเปล่า

6. ทำไมพวกเอเย่นต์ต่างๆ จึงหักค่าตัวผู้หญิงแพงแบบนั้น แบบนี้ถึงกว่า[illegible]จะเรียกตำรวจไปจับเสียให้หมดจริงไหมครับ

7. เดี๋ยวนี้มีนักเรียนขายตัวกันเยอะจริงใช่ไหม เพราะอะไรขอทราบความเห็น

8. เมียให้ความสุขกับผมไม่ได้แล้ว ถ้าถามเรื่องนี้ผมจะตอบอย่างไรดีบอกไปตรงๆ เลยหรือว่าโกหก ผมไม่ชอบโกหกเมีย ตอนนี้บอกว่าผมออกไปเที่ยวหมอนวดอาทิตย์ละครั้งแกก็นอนเฉยไม่พูดอะไร แต่ไม่ยอมให้ผมยุ่งบอกว่ากลัวติดโรค ช่วยหาทางออกให้ผมด้วยครับ

รบกวนคุณก้องถึง 8 ข้อถ้าเห็นว่าไม่จำเป็นตัดออกไปได้บ้างครับ

ด้วยความนับถือ

หนุ่ม 48

ตอบ คุณหนุ่ม 48

1. เด็กผู้หญิงคนนี้คงจะผ่านการมีแฟนชนิดได้เสียกันมาก่อน แล้วจึงมาทำงานหาเงินแบบนี้ ที่ผมตอบไปแบบนี้เพราะได้จากประสบการณ์ของตัวเองสองครั้ง ซึ่งอาจจะผิดก็ได้ คือผมเคยเจอนักเรียนแบบนี้ ตอนแรกไม่รู้ว่าเป็นนักเรียน ตอนหลังรู้เข้าสอบถามจึงทราบว่ายากจนเสียตัวให้แฟนไม่ได้อะไรเลย ทำแบบนี้ดีกว่า แต่ว่าทั้งสองคนที่ผมเจอนั้นเป็นสาวไฟแรงสูงทั้งนั้นคือมีความต้องการผู้ชายอยู่แล้วจึงทำงานเสียเลยเรียกว่าไม่เสียเที่ยวเปล่า

การแสดงออกของเด็กคนนี้บ่งบอกในตัวแล้วว่าชอบเรื่องบนเตียง หรือที่คุณเข้าใจว่าไฟแรงสูงนั้นไม่ผิดพลาด

คุณจะเลี้ยงเด็กคนนี้ให้เชื่องได้หรือไม่นั้นอยู่ที่คุณเองว่าจะมีความสามารถพอหรือเปล่า อายุปูนคุณแล้วจะสู้กับเด็กวันละสองได้ทุกวันหรือยามใดที่เด็กคนนี้หิวก็จะออกหา อันนี้ผมประมวลจากการเล่าของคุณว่าเมื่อเด็กนัดแล้วคุณไปไม่ได้เด็กก็จะไปกับคนอื่น

ผมมีข้อแนะนำว่าเด็กผู้หญิงคนนี้เหมาะสมสำหรับคนที่จะให้ความสุขกับคุณเป็นครั้งเป็นคราว

อย่าลงทุนซื้อเด็กคนนี้เอาไปเลี้ยง

อย่างถาวรเลยครับ เพราะถ้าคุณเลี้ยงเธอไม่อิ่มพอจะมีเรื่องไม่สบายใจเกิดขึ้นเปล่าๆ

2. ประสบการณ์ไม่ต้องมาก แต่หากว่ามีความพยายามและฝึกฝน กล้าที่จะทำหรือทำด้วยความรักความพอใจก็สามารถทำได้ครับ เพราะเรื่องแบบนี้ฝึกฝนได้

3. เรื่องเรียนหนังสือจบหรือไม่จบนั้นอยู่ที่ตัวเด็กเอง เด็กบอกว่าทำงานแบบนี้มาเป็นปีแล้วแต่ยังเรียนได้ เด็กก็น่าจะเรียนต่อไปจนจบ แต่เรื่องรักสนุกก็เป็นอีกส่วนหนึ่ง ตราบใดที่ยังขยันและต้องการไปเรียนคงจะจบได้ นอกเสียจากว่าความจะแตกหรือเกิดพลาดมีเด็กขึ้นมาเสียก่อนก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

4. ที่บอกมายังไม่แสดงออกว่าเด็กต้องการเกาะคุณ จะนั้นยังให้คำยืนยันไม่ได้ว่าเกาะหรือไม่เกาะ ที่เธอต้องการจากคุณก็ไม่มากเท่าไหร่เลย จะนั้นผมจึงไม่สามารถจะหาคำตอบให้ได้

5. ผมเคยเจอผู้หญิงลักษณะแบบเด็กของคุณคนนี้มาแล้ว 2 ราย ตอบไม่ได้ว่าเธอชอบมีสามีคนเดียวหรือสองคนหรือว่าหลายคน แต่เท่าที่ได้พบทั้งสองรายไฟแรงพอๆ กันเหนื่อยประเดี๋ยวเดียวก็คึกคักอีกแล้ว

6. พวกนี้ยิ่งกว่าแมงดายิ่งกว่าปลิงไม่รู้จะไปเปรียบกับอะไรดี หักแค่สิบเปอร์เซ็นต์ยี่สิบเปอร์เซ็นต์ก็เหลือล้นจะรับ ผู้หญิงเสียเนื้อเสียตัวไปแล้วแทนที่จะได้รับส่วนตอบแทนคุ้มค่าต้องมาโดนคนพวกนี้หักไป ก็น่าจะให้ตำรวจจับไปอย่างคุณว่า

7. ผมไม่กล้าตอบว่าเยอะแต่รู้สึกว่าหนาตากว่าเมื่อ 5-6 ปีก่อน

สาเหตุนั้นเมื่อก่อนอ้างว่ายากจนต้องการเงินเรียนหนังสือ แต่เดี๋ยวนี้ดูเหมือนว่าเพื่อเอาเงินไปเที่ยว ไปซื้อเสื้อผ้าสวยๆ และไปดิ้นกันตามเธค มากกว่าความยากจน แต่ก็มีอีกพวกหนึ่งที่ชอบสนุกโดยได้เงินใช้ไปด้วย

8. ตอบแบบโกหกว่าไปเที่ยวหมอนวดนั่นแหละ ผู้หญิงจะใจพระขนาดไหนก็ทนไม่ได้หรอก ถ้ารู้ว่าสามีของตัวเองไปติดใจหลงใหลหญิงอื่น ส่วนเรื่องโรคคุณก็ต้องยืนยันกับภรรยาว่าใช้ปลอกทุกครั้งและควรใช้จริงๆ ด้วย แม้กระทั่งเด็กคนนี้เพราะเด็กไม่ได้ยุ่งกับคุณแค่คนเดียว อาจจะติดเชื้อมาจากใครก็ได้ อย่าประมาท

ก้อง เบอร์เก้า

สามีว่าไม่บริสุทธิ์

คุณอาก้อง ที่เคารพ

หลานอ่านเรื่องของคุณอาเกือบทุกเล่ม แต่ต้องแอบอ่านนะคะเพราะกลัวอายค่ะ หลานเพิ่งแต่งงานได้ 3 เดือนนี่เอง แต่สามีของหลานว่าหลานไม่บริสุทธิ์ ถามหลานว่ามีอะไรกับแฟนเก่ามาแล้ว เวลาเมาถามทุกทีหลานโมโหแต่ไม่กล้า

1. สามีว่าถ้าหลานไม่มีอะไรกับแฟนเก่าหลานจะต้องมีเลือดออกตอนแต่งงาน ทำไมหลานไม่มีคะ แต่หลานเจ็บเหมือนกันแต่ไม่มาก เพราะอะไร

2. สามีคุยว่าหมอนวดติดเขาทุกคน ทำไมหลานไม่รู้สึกอะไร ตอนเขายุ่งกับหลานจะหลุดเรื่อยเลย บางทีหลานต้องนอนหนีบไว้เพราะกลัวของเขาหลุด แก้ไขอย่างไรดีคะ

3. ของเขายาวกว่านิ้วกลางของหลานหน่อย ใหญ่สักสองนิ้วรวมกัน ขนาดนี้ใหญ่หรือเปล่าคะ ทำไมหมอนวดจึงติด

4. หลานไม่เคยยุ่งกับใครเลย สามีเป็นคนแรก แต่หลานไม่เจ็บเลย เพื่อนหลานเคยเล่าว่าเพื่อนเจ็บตั้งเกือบสองอาทิตย์เพราะอะไรคะ

5. หลานจะทำอย่างไรให้สามีเลิกถามเรื่องแฟนเก่าเสียทีคะ หลานรำคาญมาก บางทีอยากร้องไห้ไม่รู้จะพูดอย่างไร อาช่วยบอกด้วยค่ะ

จากหลานด้วยความเคารพ

ตอบคุณหลาน ไม่มีชื่อ

1. สาเหตุที่ไม่มีเลือดออกในครั้งแรกตอนแต่งงานนั้นสืบเนื่องมาจากเยื่อพรหมจารีของหลานขาดไปแล้ว การที่เยื่อพรหมจารีขาดไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเสียตัว อาจจะขาดเพราะหลานเล่นแหกเข้งแหกขาหรือว่าเพราะขี่จักรยานหรือเล่นกีฬาก็ได้ เดี๋ยวนี้ไม่น่าจะมาพูดกันถึงเรื่องนี้อีก พวกผู้หญิงนักกีฬาส่วนใหญ่ยังเป็นสาวสดแต่ไม่มีพรหมจารีเหลือด้วยการเล่นกีฬานี่แหละ

หลานเจ็บเหมือนกันแต่ไม่มากคงจะอวัยวะเพศของสามีหลานเล็ก หลานมีอารมณ์พร้อมดี มีน้ำหล่อลื่นช่วยเหลือ จะนั้นจึงไม่รู้สึกเจ็บเหมือนบางคนที่เจอสามีขนาดใหญ่แถมตัวเองตื่นกลัวจนไม่มีอารมณ์ก็เลยทำให้เจ็บมากเพราะร่างกายยังไม่พร้อมที่จะรับการสอดใส่นั่นเอง

2. อาคิดว่าสามีของหลานคุยเกินตัวมากเกินไป หมอนวดติดเงินของสามีหลานมากกว่า จะมาติดอาวุธขนาดนั้น

3. ขนาดนี้เรียกว่าค่อนข้างเล็ก ไม่มีทางที่หมอนวดจะติดได้เลย สามีหลานโม้มากกว่า

4. เพราะเหตุตามที่บอกไว้ในข้อหนึ่งนั่นแหละ

5. ยากเสียแล้วหละหลาน การที่สามีเอาเรื่องนี้มาพูดตอนเมานั้น แสดงว่าเขารู้สึกฝังใจ หลานพยายามทำเป็นไม่สนใจคำพูดของเขาดีกว่า ทำดีต่อเขาและทำหน้าที่ภรรยาที่ดีต่อไป ความดีระยะยาวของหลานอาจจะลบความรู้สึกของเขาได้ในอนาคต

ได้สามีแบบนี้เห็นทีหลานจะต้องทำใจให้หนักแน่นเป็นพิเศษเสียแล้ว

เป็นผัวเป็นเมียกันแล้วจะหนักนิดเบาหน่อยอภัยกันไว้ดีกว่าครับ ทนให้ถึงที่สุดก็แล้วกัน อย่าใจร้อนวู่วาม มองด้านที่ดีงามของสามีไว้มากๆ จะได้ช่วยยึดเหนี่ยวจิตใจให้อยู่กับเขาได้นานๆ

ก้อง เบอร์เก้า

ช่วยหาที่เที่ยวให้ที

สวัสดีคร้าบ ฉบับนี้มี จ.ม.จากคุณหนุ่มคะนองเขียนมาถาม มร.เอ็กซ์ บอกให้ช่วยแนะนำหาที่เที่ยวอีหนูให้ที ขอกระซุ่นตอบให้ดังนี้คร้าบ...

เรียน คุณมร.เอ็กซ์

กระผมติดตามอ่านระทึกของพวกคุณมาหลายฉบับ เคยคิดจะเขียน จ.ม. มาถามเรื่องข้องใจเล็กๆ น้อยๆ อย่างว่าหลายครั้งแล้ว แต่ไม่ได้เขียนสักที แต่ในที่สุดเพราะความกลัดกลุ้มใจเลยทำให้ผมต้องจับปากกาเขียนมาเรียนถามจนได้

คืออย่างนี้ครับ ตอนนี้ผมอายุได้ 21 ปีพอดี เป็นคนที่ไม่ค่อยจะมีเพื่อนฝูงมากนัก โดยเฉพาะเพื่อนผู้หญิง ไม่กินเหล้าไม่สูบบุหรี่แต่มีอารมณ์ทางเพศค่อนข้างจะรุนแรงอยู่สักหน่อย แต่ผมไม่เคยไปเที่ยวผู้หญิงเลย เพราะผมไม่รู้จักสถานที่ว่ามันมีที่ไหนบ้าง

ดังนั้นเวลาที่ผมเกิดอารมณ์ผมจึงมักจะช่วยตัวเองอยู่เป็นประจำ ผมชอบดูหนังเอ็กซ์มากครับ โดยเฉพาะหนังญี่ปุ่น ดูทีไรเป็นได้เรื่องทุกที ผมจะมีอารมณ์ทางเพศโดยเฉลี่ยประมาณอาทิตย์ละ 3 ครั้ง และแต่ละครั้งผมจะช่วยตัวเองจนน้ำออก 2 หนประจำ

ทีนี้ผมมีปัญหาตรงที่ว่าอยากจะไปลองเที่ยวผู้หญิงดูบ้างสักครั้ง ชีวิตจะได้มีรสชาติบ้าง แต่ผมไม่รู้แหล่งที่เที่ยว เห็นแต่พวกอาบอบนวดแต่ไม่กล้าเข้า เห็นเพื่อนผมบอกว่ามีราคาแพง ผมยังเป็นนักเรียนอยู่ซึ่งก็มีรายได้น้อย เที่ยวครั้งหนึ่งคงจะต้องอดไปทั้งเดือนแน่

ที่ผมสนใจคือพวกตามโรงแรมครับ เห็นเขาบอกว่ามีราคาไม่แพง ประมาณสัก 180–200 บาทก็เที่ยวได้ แต่ผมไม่แน่ใจจึงอยากจะเรียนถาม มร.เอ็กซ์เป็นข้อๆ ดังนี้

1. ราคาขนาดที่ผมว่านั้นจริงหรือเปล่าครับ ผมกลัวว่าถ้าไม่ใช่แล้วเกิดสูงกว่านี้ผมเข้าไปแล้วจะหน้าแหกไม่มีเงินพอจ่าย?

2. ราคาขนาดดังที่ว่าดูค่อนข้างถูกปลอดภัยหรือเปล่าครับ และเวลาที่ผมร่วมเพศกับคุณเธอเหล่านี้ผมควรใส่ถุงยางอนามัยดีหรือไม่?

3. แหล่งที่เที่ยวดังที่ว่านี้มีอยู่แถบไหนตรงกรุงเทพฯครับ?

4. ถ้าผมเข้าไปข้างในโรงแรมแล้วผมจะต้องปฏิบัติอย่างไรบ้างครับ?

5. ผมเคยได้ยินว่าโรงแรมแบบนี้มี 2 ประเภทคือค้างคืนกับชั่วคราว ทั้ง 2 แบบนี้มันเป็นอย่างไรบ้างครับ และแบบชั่วคราวนี่เที่ยวได้นานเท่าไหร่?

6. ขอความกรุณา มร.เอ็กซ์ช่วยบอกชื่อโรงแรมพวกนี้ให้ด้วยจะได้ไหมครับ?

กระผมขอเรียนถามแค่ 6 ข้อแค่นี้ล่ะครับ หวังว่าคงจะได้รับความกรุณาจาก มร.เอ็กซ์ด้วยนะครับ ถ้าหากตอบเป็นการส่วนตัวจะดีมาก ผมได้สอดซองเปล่าติดแสตมป์แนบมาด้วยแล้ว?

หนุ่มคะนอง

คุณถามมาหลายข้อทีเดียว และที่สอดซองเปล่าติดแสตมป์มาผมก็ต้องขอโทษด้วยที่ไม่อาจตอบให้เป็นการส่วนตัวได้ และขอตอบให้เรียงตามข้อดังนี้ครับ

ราคาขนาดนั้นถูกต้องแล้ว แต่ดูเหมือนเป็นราคาแบบประเภทชั่วคราวครับ ที่แพงกว่านั้นคงจะมี อันนี้เวลาคุณไปเที่ยวแล้วลองถามรายละเอียดจากพนักงานโรงแรมดูเอาเองก็แล้วกัน

การเที่ยวผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นราคาแพงสักขนาดไหน ได้เรื่องความปลอดภัย 100 เปอร์เซ็นต์อย่าไปหวังเลย และถ้ายิ่งราคาถูกความไม่ปลอดภัยก็จะเพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัว เพราะฉะนั้นสิ่งที่ดีที่สุดก็คือใส่เกราะป้องกันตัว สวมถุงยางอนามัยเวลาร่วมเพศเสียเถอะเป็นดีที่สุด

แถววิสุทธิกษัตริย์รู้สึกจะมีเยอะ คุณลองไปเดินหาดูเอง วิธีง่ายๆ ที่จะทำให้เรารู้ว่าโรงแรมนั้นโรงแรมนี้มีผู้หญิงบริการด้วยหรือเปล่านั้นให้ลองสังเกตดูว่า ผู้ชายที่เดินเข้าไปหรือขับรถเข้าไปนำผู้หญิงไปด้วยหรือเปล่า ถ้าส่วนใหญ่เห็นเข้าไปคนเดียวหรือว่าเห็นเขาเข้าไปเป็นฝูงใหญ่แต่มีเฉพาะผู้ชายนั่นก็แน่นแล้วคร้าบ...

ข้อต่อไปคือเรื่องเมื่อเดินเข้าไปแล้วจะปฏิบัติตัวอย่างไร อันนี้ไม่ยาก คุณเข้าไปแล้วจะรู้เอง เขาคงจะต้องมีบ๋อยไว้คอยบริการคุณเป็นอย่างดี

แบบชั่วคราวของโรงแรมอย่างที่คุณถามมา รู้สึกจะประมาณ 1 ชั่วโมงครับ อาจจะมียาวนานกว่านี้ก็ได้ผมไม่แน่ใจนัก ส่วนค้างคืนดูเหมือนจะเริ่มตั้งแต่เวลาเที่ยงคืนจนถึงเที่ยงวันของอีกวันหนึ่ง

เรื่องที่คุณบอกว่าให้ผมช่วยบอกชื่อ เสียใจด้วยคร้าบที่ต้องปฏิเสธ เพราะถ้าผมขืนบอกคุณไป หัวหน้ากองบรรณาธิการเขาจะเหยียบผมเข้าให้เพราะหาว่าไปรับเงินโฆษณามา ทำตามวิธีที่ผมบอกข้างต้นก็แล้วกันคือยืนดูตามหน้าโรงแรม สังเกตเอาว่าคนที่เข้าไปนั้นเป็นผู้ชายล้วนๆหรือเปล่า

มร.เอ็กซ์

53

แล้วเผด็จก็ย้อนถามเสียงเรียวปรื๋อ

“ไอ้คนที่มันแนะนำคุณหรือไอ้คนที่คุณว่ามันเป็นเพื่อนรุ่นพี่ของน้องชายนั่นน่ะมันชื่ออมรใช่มั้ย...?”

หญิงสาวเบิกตาโพลง

พลางหลุดอุทานออกมาอย่างตกใจ

“เอ๊ะ...ทำไมคุณรู้?”

“เถอะน่าผมรู้ก็แล้วกัน...ใช่มั้ยล่ะ...?”

เขาพยายามคาดคั้น และรายนั้นก็ทำท่าจะใจอ่อน เพราะคนถามเล่นถามไปจูบไป แถมจูบไม่จูบเปล่า ยังมีรายการใช้ซอกซอนไปตามจุดอ่อนของหล่อนตรงโน้นตรงนี้เป็นกรณีพิเศษอีกด้วย

แบบนี้แล้วจะไม่ให้คนสวยใจอ่อนยังไงไหว เธอ “ถูกใช้” ของไอ้หนุ่มเข้าพักเดียววิภาก็คายออกมาหมดเปลือก

“ค่ะ...เพื่อนรุ่นพี่ของน้องชายฉันเค้าชื่ออมร สุรสีห์ ดูเหมือนจะทำงานที่เดียวกับคุณนั่นละ แต่เขาเพียงแนะนำเท่านั้นนะไม่ได้ร่วมมืออะไรด้วย คุณจะไปเอาผิดหรือเอาเรื่องกับเค้าไม่ได้...”

“ก็ใครบอกคุณล่ะว่าผมจะไปเอาเรื่องเอาราวกับไอ้เวรนั่น มันกับผมซี้แหงกันจะตายไป...”

เผด็จ “อำ” ส่ง เพราะไม่ต้องการให้หล่อนสงสัยว่าเขากับอมร สุรสีห์เคยมีอะไรกันมาก่อน

วิภาได้ยินแบบนั้นจึงย้อนถามอย่างข้องใจ

“เอ๊ะ...ซี้แหงกันแล้วทำไมเขาแนะนำให้ฉันเล่นงานคุณล่ะคะ...?”

“มันคงหวังดีกับคุณมั้ง เพราะเห็นผมมีเพื่อนเป็นลูกเศรษฐีใหญ่ พอจะมีเงินมีทองให้คุณรีดไถเอาไปแก้ปัญหาต่างๆ ได้ โดยที่ตัวผมเองซึ่งเป็นเพื่อนซี้แหงกับมันไม่ได้เดือดร้อนอะไร...”

กรรมกรหนุ่มพยายามอ้างเหตุผลไปในทำนองขามองไอ้คนชื่ออมร สุรสีห์ ในแง่คิดลอดข้อหา ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้หล่อนข้องใจสงสัยอย่างว่า ซึ่งก็ได้ผลสมเจตนาเหมือนกัน เพราะพอได้ยินไอ้หนุ่มอ้างเหตุผลแค่นั้น วิภาก็ถอนหายใจเฮือกออกมาได้อย่าง

โล่งอก

เผด็จจึงแอบยิ้มกับตัวเองอย่างกระหยิ่ม พลางนึกในใจเขาจะต้องย้อนเกล็ดให้เข็ดสะระดี่ทีใครทีมันล่อกันให้แสบไส้ ไม่งั้นเสียยี่ห้อลูกหม้อไฟฟ้าหมด ดูอย่างตะกี้ยังโดนหมิ่นศักดิ์ศรีหาว่าไม่มีน้ำยา

นึกขึ้นมาแล้วไอ้หนุ่มยังเจ็บใจไม่หาย

แล้วหลังจากเงียบงันกันไปชั่วอึดใจใหญ่ๆ

วิภาก็เป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน

“ตอนนี้คุณเชื่อหรือยังคะว่าฉันไม่ใช่หญิงแพศยาหรือมีอาชีพแบบนี้ที่ทำนี่เพราะมีความจำเป็นจริงๆ สาบานให้ก็ได้ไม่เชื่อคุณคอยดู...”

“คอยดูอะไรครับ...?”

“คอยดูสิคะว่าฉันจะรีดเงินจากคุณยศเพื่อนคุณแค่ไหน ฉันจะขอจากคุณยศเท่าที่ฉันมีความจำเป็นเท่านั้น แล้วก็จะมอบฟิล์มกับเทปบันทึกเสียงนี่ให้คุณยศไป ฉันไม่ต้องการอะไรมากกว่านั้น...”

คำกล่าวแบบเว้าซื่อๆ ของหญิงสาว เล่นเอาไอ้หนุ่มกรรมกรไฟฟ้านึกสงสัยขึ้นมาตะหงิดๆ

“แบบนี้ก็แสดงว่าคุณมีความจำเป็นจะต้องใช้เงินอย่างมาก...”

“จำเป็นที่สุดเลยค่ะ...”

“คุณจะบอกผมได้มั้ยอะไรคือความจำเป็นที่ว่า...?”

เจอไอ้หนุ่มถามสวนควันประโยคนี้ วิภาก็ถึงกับนิ่งอึ้งไปครู่ใหญ่ จนเขาขยับจะอ้าปากถามย้ำนั่นละสาวเจ้าจึงขยายความจริงออกมา

“ถ้าแม่คุณกำลังจะติดคุกคุณจะกล้าหน้าด้านอย่างฉันนี่มั้ยคะ...?”

“แม่คุณ...?”

เผด็จเลิกคิ้วย้อนถามอย่างงงน

หล่อนจึงพยักหน้า

“ค่ะ...แม่ฉันกำลังตกเป็นผู้ต้องหาคดีเฮโรอีน ทั้งๆ ที่ท่านไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรด้วยเลย ไอ้น้องชั่วๆ ของฉันมันไปเอาเฮโรอีนที่ไหนไม่รู้มาซุกไว้ในบ้าน ตำรวจเค้ามาค้นเจอตอนแม่แกกำลังอยู่บ้านคนเดียวพอดี แล้วมีแม่คนไหนจะซัดทอดลูกทั้งๆ ที่รู้ก็เถอะ...”

“แม่คุณเลยเจอข้อหามีเฮโรอีนไว้ในครอบครองใช่มั้ย...”

“ใช่ค่ะ...”

ตอบรับพร้อมกับกล่าวอย่างเหนื่อยหน่าย

“แถมตำรวจยังเพิ่มข้อหามีไว้เพื่อจำหน่ายอีกด้วยซวยชะมัด...”

“ซวยแล้วทีนี้ทำไง...?”

“ก็ต้องวิ่งเต้น...”

“วิ่งเต้นก็ต้องใช้เงิน...”

ประโยคหลังนี่ไอ้หนุ่มเป็นคนต่อให้ และพอจะเข้าใจความจำเป็นของหล่อนขึ้นมาบ้างแล้ว จึงทำให้เขารู้สึกเห็นใจ ถ้าจริงอย่างที่หล่อนเล่ามาวิภาก็เป็นคนที่มีความกตัญญูรู้คุณอย่างน่าสรรเสริญพอใช้

“ค่ะ...วิ่งเต้นต้องใช้เงินมากโขอยู่ ฉันไม่รู้จะไปหามาจากไหน พอดีเพื่อนรุ่นพี่ของไอ้น้องชายตัวแสบนั่นเขาแนะนำวิธีนี้ฉันก็เลยลองดู...”

“น้องชายคุณนี่อัปรีย์พอสมควร ดันปล่อยให้แม่ต้องรับกรรม ทั้งๆ ที่เป็นความระยำของตัวเองแท้ๆ ...”

“ค่ะ...ฉันสงสารแม่เหลือเกิน...”

“ครับ...ผมก็สงสารทั้งคุณทั้งแม่คุณนั่นล่ะ...”

“เพราะงั้นคุณคงไม่ประณามฉันจนเกินไป ถ้าฉันจะไปไถเงินคุณยศด้วยวิธีการอย่างที่ว่า...”

“อย่าเพิ่งได้มั้ยครับผมขอร้อง...”

“เอ๊ะ...”

“ขอเวลาให้ผมซักสองสามวัน บางทีผมอาจจะช่วยแม่คุณให้หลุดพ้นมลทินจากคดีนี้ได้โดยไม่ต้องวิ่งเต้นให้เสียทั้งเงินเสียทั้งเวลา...”

“คุณจะช่วยแบบไหน...?”

“ผมอาจจะกล่อมให้น้องชายคุณยอมรับสารภาพความจริงกับตำรวจ...”

“เชอะ...ถ้าแบบนั้นโนเวย์ค่ะ...”

“ทำไมล่ะครับ...?”

“ก็คุณจะไปตามหาไอ้น้องตัวแสบของฉันได้ที่ไหน ขนาดฉันเองยังตามหามันไม่เจอ...”

“ไอ้'มรน่าจะรู้...”

“ไม่ทราบหรอกค่ะฉันลองถามเขาดูแล้ว นายอมรบอกว่าตอนนี้

(อ่านต่อหน้า 59)

ขัดให้ขาว

เรื่องแปลกๆ เช่นนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้เลย แต่มันก็เป็นไปแล้ว ซึ่งมาจากแดนไกลของออสเตรเลียตะวันตก มันเป็นเรื่องของคนที่ทนดูอะไรที่มันสกปรกไม่ได้ก็เลยลงมือจัดการเสียเอง เพื่อให้เห็นประจักษ์ตากันไปเลย และงานนี้เขาผู้นี้ก็มีตำแหน่งใหญ่โตเสียด้วย

เรื่องของเรื่องมันเกิดขึ้นมาจากนายกเทศมนตรีเฟย์ ซิมป์สันแห่งรัฐออสเตรเลียตะวันตก ซึ่งได้พบว่าบรรดาร้านค้าในเมืองเจอรัลตันนั้นไม่ค่อยจะรักษาความสะอาดกันเท่าไร มีชาวบ้านร้องเรียนกันมามากมาย ว่าเมืองนี้จะกลายเป็นเมืองขยะไปแล้วเพราะว่าเจ้าของร้านทั้งหลายไม่รับผิดชอบ นางก็จึงมีจดหมายไปถึงบรรดาเจ้าของร้านทั้งหลายให้ช่วยกันทำความสะอาด ผลปรากฏว่ามีเพียงไม่กี่ร้านที่ทำแถมร้านที่ไม่ทำก็ถากถางว่ามันเป็นเรื่องของเทศบาลเพราะเสียภาษีไปแล้ว

เรื่องเข้ามาถึงหูเธออีกเธอกับพรรคพวกมือขวาก็รุดไปยังที่เกิดเหตุทันที และก็ลงมือถลกกระโปรงเอาแปรงมา กระป๋องน้ำใส่ผงขัดพื้นแล้วก็ก้มหน้าก้มตาขัดฟุตปาธให้ดูกันเป็นขวัญตาเสียเลย ขัดกันไปตลอดถนนสายนั้นทีเดียว โดยที่มีบรรดาช่างภาพและนักข่าวทั้งหลายมาทำข่าวกันเป็นการใหญ่ ผลปรากฏว่าบรรดาร้านเหล่านั้นรู้สำนึกและก็ฤลีกุจอทำความสะอาดตามกันเป็นทิวแถว เพราะทนดูความขายหน้าที่ไทรทัศน์ได้ออกข่าว และชี้ให้เห็นว่ามีร้านใครบ้างที่ไม่ยอมทำความสะอาด

แหมงานนี้ต้องเรียกว่าเป็นเพราะ "มหาจำลองหญิง" คนนี้มีความตั้งใจจริง แม้ว่านี่คือการประชดขั้นแรกเท่านั้น แต่เธอก็สำเร็จในงานที่ต้องได้ ไม่รู้ว่างานหน้าแผนประชดแตกต้นให้หน้าแตกเช่นนี้จะเป็นอะไรต้องคอยติดตามดูผลงานของเธอ ซึ่งถ้ายังไม่หลุดจากตำแหน่งเสียก่อนคงจะมีเรื่องราวเช่นนี้มาฝากกันอีกเป็นแน่

คนซ้ายมือนั้นคือนายกเทศมนตรีหญิง เฟย์ ซิมป์สัน
คนขวามือคือผู้ช่วย อลิสัน กิลเลส
กำลังขัดพื้นอย่างมีความสุข

34

แต่ยังไงก็ตามคำพูดและเหตุผลของไอ้ตี๋ผิวขาวเหมือนหยวกคนนี้ก็น่าฟังอยู่ไม่น้อยเลย

"ว่าไง?"

ไอ้ก้มลงมองสังขารตัวเองอีกครั้ง พลางถอนหายใจเฮือก ร่างกายเขายังไม่เติบใหญ่เต็มที่นัก ว่าก็ว่าเถอะน่าเขายังเล็กไปน่ะเอง แม้ว่าหัวใจเขาจะยิ่งใหญ่

"ตัวกูมันยังเล็กไปหน่อยว่ะ?"

"นักเลงมันอยู่ที่หัวใจ"

เสียงเก๊าตี๋ว่ามาเรื่อยๆ เหมือนยั่วยุ

"เฮียแต้เขาสรรเสริญมึงถึงเรื่องนี้ไว้มาก ถ้ามึงเคยเรียนหนังสือถึงชั้นมัธยม มึงต้องรู้จักนโปเลียน"

"กูไม่รู้จัก"

"แต่วันหนึ่งมึงต้องรู้ เอาเป็นว่าเป็นคนดังในประวัติศาสตร์โลกก็แล้วกัน ทว่านโปเลียนตัวเล็กไม่ใช่คนใหญ่โตอะไรเลย แต่เป็นแม่ทัพเป็นผู้นำคนตัวใหญ่ๆ ทั้งนั้น คนเราน่ะมันอยู่ที่ฝีมือและใจไว้ยไอ้"

"แล้วมึงล่ะ?"

"กูใจไปถึง"

เก๊าตี๋ยอมรับสารภาพ เขามันแค่เด็กแก่นๆ ธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นเอง หัวใจยังเป็นรองไอ้ ลำดวนหลายขุมนัก เอามาเทียบเคียงกันไม่ได้เลย เก๊าตี๋เพียงแต่นึกว่า เมื่อไอ้จะแยกตัวออกไปและดำเนินชีวิตที่ต้องเสี่ยงอยู่เรื่อย เขาก็ควรเสี่ยงเพื่อความยิ่งใหญ่ให้แก่ตัวเองแบบได้เสียกันไปเลย

"แต่มึง...ไอ้ หัวใจมึงใช้ได้ กูไม่ได้พูดเอง เฮียแต้เป็นคนพูดกะกูและทุกคน"

"ตกลงไว้ย"

ในที่สุด ไอ้ ลำดวนตัดสินใจในฉับพลัน เขามีอายุยังไม่ครบสิบหกปีเต็ม สังขารเริ่มจะเติบใหญ่ขึ้นมาแล้ว แต่ถึงอย่างไร ร่างกายเขาก็ยังดูเล็กกว่าวัยรุ่นทั่วไปซึ่งมีอายุมากกว่า

"ทำไมมึงตัดสินใจง่ายนักวะ?"

เก๊าตี๋ชักสงสัย แต่ไอ้ไม่ได้ตอบเสียงหัวเราะหึๆ ของเขา และสายตาที่มองไปยังท้องฟ้าอันกว้างไพศาลเบื้องหน้า ถูกละเด็กหนุ่มกำลังนึกถึงชีวิตในครอบครัวเขา นึกถึงจินนี่หรือจินพี่สาวผู้ยึดอาชีพเต้นระบำแก้ผ้า ลำสอนและมีแมงดาคอยรีดเงิน ไจน ลำดวน พ่อเขามีอาชีพขับรถสามล้อเครื่องพอถูกตำรวจรีดไถอยู่เป็นประจำจนกลายเป็นความชาชินแห่งชีวิต แม่ถูกพวกคุ้มครองถนนเก็บวันละสิบยี่สิบเพื่อเอาไปส่งเจ้านายอีกทีหนึ่ง มันเป็นธรรมเนียมของคนทำมาหากินสุจริตตามท้องถนนจะต้องถูกขูดรีด เขาชิงชังพฤติกรรมนี้ แต่หลีกเลี่ยงไม่พ้น ก็อย่างไอ้เก๊าตี๋ว่าน่ะแหละเมื่อไม่ยอมถูกรีดก็ต้องเป็นคนรีดมันเสียเอง แต่อย่ารีดกับคนยากจนกว่า

"อย่าไปพูดถึงเหตุผล เอาเป็นว่ากูตัดสินใจเองก็แล้วกัน"

ไอ้สรุป แต่เก๊าตี๋ไม่ยอมละความพยายามง่ายๆ

"มันต้องมีเหตุผล ซีวะ"

"ใช่"

ทีนี้เขายอมรับ

"อะไร?"

"จากคำพูดเอ็งไงล่ะ เก๊าตี๋"

หนุ่มลูกจีนผิวขาวจ๋อยหัวเราะคิกชอบใจ

"งั้นหรือ ดีแล้ว มึงเป็นคนใจถึงก็ต้องเสี่ยงกันแบบนี้แหละ บางทีกูจะได้อาศัยพึ่งบารมีมึงในวันข้างหน้าด้วยคน"

แล้วทั้งสองก็เปลี่ยนเรื่องคุย ยุติเรื่องการแยกตัวผละไปของเขาเสียชั่วคราว เฮียแต้หายไปดังที่ลั่นปากไว้อย่างว่า เขาหายเงียบเหมือน ดำดินไปเลย ไม่มีใครเห็นหน้าเขา แต่ธุรกิจการจำหน่ายยาเสพติดยังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ โดยมีลูกน้องทำงานกันตามหน้าที่ ไอ้ ลำดวน ก็เพิ่งจะรู้อีกเหมือนกันว่ามีคนหลายคนโผล่ออกมาทำหน้าที่แทนเฮียแต้ ซึ่งเก๊าตี๋กระซิบบอกว่า คนเหล่านี้ล้วนเป็นสมุนคนสำคัญของเฮียแต้ทั้งนั้นแหละ คนหนึ่งชื่อเฮียอำรายนี้สักทั้งอินทรีเหยียบโลกและเสือเผ่นมังกรพันบอกกับเขาว่า

"ได้ข่าวว่ามึงจะลาออกไปจากที่นี่รึไงวะ?"

"เฮียไปเอาข่าวมาจากไหนกัน?"

ไอ้ตอบยิ้มๆ วัยรุ่นซ่อนยิ้มมิดชิดดีเหมือนกัน

"เอ็งไม่ต้องถาม เอ็งมีหน้าที่ตอบ"

"ผมมาทำงานกับเฮียแต้นะไม่ใช่เฮีย"

"อ้าว...นี่เอ็งไม่รู้จักข้าใช่ไหม?"

ไอ้ ทำสั่นหน้า

เฮียอ้ำ คว้าคอเสื้อวัยรุ่นกระชากเข้ามาอย่างลืมตัว

"ไอ้สัตว์! เอ็งรู้จักข้าน้อยไปแล้ว"

เฮียอำคำราม พลางปล่อยมือและ

ใช้มือข้างเดียวกันนั้น ตบหน้าวัยรุ่นเต็มแรง แต่เขาก็วัดเอาอากาศเต็มเหนี่ยว จากการหลบของอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งคอยจังหวะอยู่แล้วและมีความรวดเร็วกว่า ท่ามกลางสายตาอันตะลึงพรึงเพริดของคนอีกหลายคนในร้านกาแฟเล็กๆ อันเป็นที่ชุมนุมของลูกสมุนของนักค้ายาเสพติดที่มาสุมหัวกันอยู่กว่าห้าหกคน

เมื่อเห็นเฮียอำลูกน้องคนสนิทของเฮียแต้ มีอันตัวงอลงเอามือทั้งสองกุมท้องหน้าเบี้ยวบูด และไม่พูดจาอะไรทั้งนั้น ขณะเดียวกันนั้นเองอินทรีเหยียบโลกก็ค่อยเอนฉู่ลงไปกองกับพื้นเลือดไหลทะลักออกมาแดงฉาน

"ไอ้โจ้ มึงแทงเฮียอำ!"

คนหนึ่งในกลุ่มได้สติร้องออกมา

"ก็เฮียเขาตบหน้ากูก่อนพวกมึงก็เห็นนี่"

เป็นเสียงตอบชัดถ้อยชัดคำจากโจ้ ลำดวน ไอ้เล็กพริกขี้หนู ซึ่งไม่ยักมีใครเห็นเขาควานมือลงไปในกระเป๋า และดึงไอ้เสือซ่อนเล็บออกมาอย่างเงียบกริบ เมื่อชักออกมาก็เสยพรวดเข้าให้สุดแรงเกิดเต็มท้องและดึงมีดกลับเสือกไว้ในกระเป๋าตามเดิม

"พาเฮียอำไปส่งโรงพยาบาลเร็ว"

อีกคนร้องเตือนพรรคพวก

ทั้งหมดจึงช่วยกันหามร่างของลูกพี่ไปเรียกแท็กซี่พาส่งโรงพยาบาลทันที แต่พวกที่เหลืออีกสองคนหันมามองหน้าโจ้ ลำดวนเหมือนจะมีปัญหา

"แล้วมึงจะว่ายังไงไอ้โจ้?"

"ถ้ามึงเล่นกู คนหนึ่งก็ต้องเหมือนเฮียอำ"

"มึงตายนะ!"

อีกคนประกาศคำขู่

โจ้ อิ้มใจเย็น กำลังนี้เขาตกอยู่ในที่ล้อมหนีหรือสู้มีค่าเท่ากันเล็กใหญ่ไม่ใช่การต่อรองอันน่าสนใจอะไรนักหนา มันสำคัญอยู่ที่ว่า หัวใจใครจะเต้นแรงหรือช้ากว่ากันเท่านั้นแหละ แต่บัดนี้หัวใจเขาเต้นปกติธรรมดา ดังนั้นสมุนของเฮียแต้ที่เหลืออยู่อีกสองจึงต้องเสี่ยงวัดดวงกันหน่อยถ้าจะผลีผลามมาล้อมกรอบเล่นงานเขา อาเฮียเจ้าของร้านกาแฟ ถอยออกไปยืนดูนบุหรี่พ่นควันฉุยอยู่ห่างๆ ไกลตั้งสามวา และยอมรับว่า ไอ้เด็กคนนี้ลูกน้องหน้าใหม่ของเฮียแต้ใจมันเฉียบขาดกว่าเยอะแยะนัก

"กูตายแน่ ถ้ามึงจะเสียบกู แต่มึงคนนึงละต้องตายด้วยคนอย่างกูไม่ยอมตายคนเดียวฟรีๆ "

"เอาละเรื่องนี้เอาไว้ให้เฮียแต้เขาสั่งอีกที"

"ก็ได้ และบอกเขาด้วยว่า กูไม่ทำงานกับเขาแล้ว กูจะไปตั้งแต่เดี๋ยวนี้เหละ"

ว่าแล้วเขาก็ถือโอกาสเดินออกไปจากร้านกาแฟแห่งนั้นเสียเลย เพราะไทยมุงเริ่มจะหนาตา แต่ถิ่นนักเลง และเจ้าทุกข์ไม่เอาเรื่อง ไม่มีคนไปแจ้งความตำรวจคงไม่มาเกี่ยวข้องด้วย คนพาไปโรงพยาบาลก็จะโกหกว่าบาดเจ็บมาจากที่อื่น เรื่องของนักเลง ของพวกค้ายาเสพติด มักจะตกลงกันเองเสมอ ถือเสียว่าขอกันกิน และทีใครก็ทีมัน

โจ้ กลับมาที่บ้านเก๊าตี่ ซึ่งเมื่อเขาเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง หนุ่มลูกจีนก็ส่ายหน้าช้าๆ มีอาการเหงาหงอยไปทันที

"เฮียอำน่ะ เขาเป็นมือขวาของเฮียแต้เขาเลยเชียวนะ เฮียแต้เขาไว้เนื้อเชื่อใจมาก ระหว่างที่เขาไม่อยู่ มึงเล่นเสียบเขาถึงขั้นปางตายยังงี้ เฮียอำคงโกรธมาก"

"ช่วยไม่ได้"

โจ้ ว่าอย่างไม่พรั่นพรึง

"มันตบหน้ากูก่อนนี่หว่า"

"เขาถือว่าเป็นลูกพี่ ผู้ใหญ่กว่าเอ็ง"

"ถึงงั้นก็เถอะวะ แต่กูก็ออกมาแล้ว ต่อไปนี้กูจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเสี่ยเขาอีก กูจะเอากระเป๋าเสื้อผ้าขนไปจากบ้านมึงด้วย"

"ไปไหนวะ?"

"บ้านกู"

"ตำรวจจะคอยจ้องมึง"

โจ้ ลำดวนถอนหายใจยาว เขานึกถึงคดีไอ้ก้อนที่น้าเหลิมยังให้ตำรวจติดตามเรื่องเป็นคดีความอยู่ และหมวดวิชิตก็ทำท่าจะเบี้ยวเขาเสียแล้ว กลายเป็นพรรคพวกเฮียแต้ไปเพราะอำนาจเงิน และผลประโยชน์ร่วมกัน แต่จะเช่นไรก็ตาม ไอ้นั่นเป็นเรื่องของอนาคต เขาจะต้องกลับถิ่นสลัมแห่งเดิมและเริ่มต้นกันใหม่

"แต่กูไม่อยู่บ้านทุกวันหรอกนะ"

"งั้นเอ็งลองมาทำงานกับเฮียกึกเขาไหมล่ะ?"

เก๊าตี่สนับสนุนอย่างที่เคยพูดเอาไว้

"เขาเป็นเจ้าของบ่อน งานผิดกฎหมาย แต่ไม่ผิดศีลธรรม แต่มันก็เสี่ยงคุกตะรางอยู่วันยังค่ำ"

"ทำไมต้องเสี่ยง?"

"เรื่องมันยาว เฮียกึกเขาจะบอกมึงเองแหละ"

"เมื่อไหร่?"

"กูต้องติดต่อกับเฮียกึกเขาก่อน คนคนนี้พบตัวยาก เขามักจะอยู่หลังฉาก ดังนั้นเขาจึงต้องเลี้ยงสมุนบริวาร แต่ถ้ากูติดต่อเขาได้ กูจะไปตามหาตัวมึงได้ที่ไหนล่ะ?"

"ร้านโกหย่วนในตรอกบ้านกูสั่งไว้ที่นั่นแหละ"

"ตกลง"

โจ้ ลำดวนแยกทางกับเก๊าตี่อย่างง่ายๆ ตอนบ่ายวันนั้นเอง...

....แม่ดีใจจนน้ำตาไหลเมื่อเห็นลูกชายคนสุดท้องหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้ากลับคืนบ้านมาในตอนค่ำอย่างเงียบๆ แต่พ่อเฉยๆ ดีใจเหมือนกันน่ะแหละ แต่ไม่แสดงออกเหมือนแม่ เด็กหนุ่มนึก จอยพี่สาวซึ่งอยู่ข้างบ้านแวะเข้ามาซักถามสองสามคำ

"เอ็งหายหัวไปไหนมาเสียตั้งนานวะ โจ้"

"จะรู้ไปทำไม?"

"ถามแค่นี้ไม่ได้หรือ?"

"ได้แต่อย่ารู้ดีกว่า"

น้องชายเอ่ยอย่างหงุดหงิด เขาไม่ชอบพี่สาวคนนี้เท่าไรนัก ไม่ชอบขี้หน้าพี่เขยผู้มีบ้านอยู่เคียงข้างกันด้วย เขาเคยคิดว่าสักวันหนึ่งหรอก ไอ้พี่เขยคนขับรถสองแถวรับจ้างคงจะเจอดีเข้าสักวัน ขอให้เขาเติบใหญ่ขึ้นมา บัดนี้เขาก็ใหญ่ขึ้นมาแล้ว เพราะวันเวลามันรุดหน้าไปรวดเร็วเหมือนติดปีกบินได้ ปีนี้เขาอายุสิบหก แต่ไม่เท่าไหร่เขาก็จะย่างสิบเจ็ด แต่พออายุสิบแปดเขาก็ฉกรรจ์และแข็งแกร่งเต็มที่

"เอ็งรู้ไหมวะ ว่าจ่าเขามาตามหาเอ็งเกือบทุกวัน"

"รู้"

"แล้วเอ็งยังกลับมาบ้านอีกหรือ?"

จอยเป็นห่วงเขาน่ะเอง แต่หล่อนไม่รู้จริงหรอก จ่าตำรวจน่ะมาทำธุรกิจแถวๆ นี้ตะหาก ไม่ตั้งใจจะมาจับเขาหรอก ว่าก็ว่าเถอะน่าเขาก็ไม่ใช่อาชญากรอะไรนักหนา ไอ้ก้อนเองก็ไม่อยากจะเอาเรื่องเอาราวอะไรกะเขานัก แต่ทนแรงเบียดของน้าเหลิมคอยกระทุ้งไม่ได้เท่านั้นเอง แต่ถ้าเขาไปทำงานกับเฮียกึก เขาก็อยากจะลองดีกับน้าเหลิมหัวคะแนนดูมั่ง ว่าผลมันจะเป็นยังไงเผลอๆ เรื่องมันก็อาจจะลงเอยกันได้

"ฉันก็แค่มาแล้วก็หลบๆ ซ่อนๆ อยู่ทั้งวันเสียเมื่อไหร่"

ว่าแล้วโจ้ก็เดินออกจากบ้านหายไปดื้อๆ เขาต้องไปเข้ากลุ่มผองเพื่อนและหาที่มั่วสุมไม่ใช่ร้านโกหย่วน ซึ่งนั่นตำรวจมาบ่อยครั้งเหลือเกิน เมื่อโจ้โผล่เข้ามาพบเบ้งเล็ก...ตุ้ย...ต้อง...เปิ๊น...หวาน...อี๊ด...ปี๊ด...และไอ้ป๊อง อยู่กันพร้อมหน้าบริเวณสะพานไม้ข้ามคลองเล็กๆ แห่งหนึ่งในย่านถิ่นสลัม

"โจ้เอ็งหายหัวไปนานจังโว้ย พวกเราคิดถึงจะแย่อยู่แล้ว"

ไอ้ต้องอายุมากกว่าเพื่อนแต่ใจเล็กนิดเดียวโวยวาย

"ท่าทางเอ็งตั้งนี่หว่า"

"เลี้ยงพวกเรามั่งซี กำลังไซ"

"ได้ มึงจะกินอะไรสั่งได้ทั้งนั้น"

โจ้ตบกระเป๋าว่าอย่างลูกพี่ใหญ่

"แค่ชาเย็นหรือโอเลี้ยงก็พอแล้ว กูกำลังคอแห้ง"

ไอ้เปิ๊นบอกพลางกลืนน้ำลาย

"ไปทำงานมาหลายวันแล้วยังเบิกค่าแรงไม่ได้ ไอ้ห่ะเซ้งจิบโผง กูเลยเบี้ยวไม่ไปมันเลย"

"งั้นไปร้านโกหย่วนดีกว่า"

"ระวังจ่าหน่อยก็แล้วกัน เขามาถามหาเอ็งอยู่เรื่อยๆ แต่วันสองวันนี้คงไม่มาหรอก"

ทั้งหมดเฮโลกันไปที่ร้านโกหย่วน ซึ่งระยะหลังนี้ ตั้งแต่มีเมียใหม่ล่าหย่วนอารมณ์ดีขึ้น และใจคอกว้างขวางขึ้นอีกหน่อย ไม่กระฉูดเหมือนแต่ก่อน

"โจ้ เอ็งอย่ามาเพ่งพ่างให้คงเห็ง

(อ่านต่อหน้า 52)

49

ถ้อยคำรำพึงกึ่งประหลาดใจระคนสงสัยของคุณนายก้อนแก้วประโยคนั้นญาดาได้ยินชัด หญิงสาวรีบเงยหน้าขึ้นจากถังขยะโดยเร็วพร้อมทวนคำของอีกฝ่ายหนึ่ง

"ฝัน...ฝันหรือคะ คุณนายฝันว่าอย่างไร?"

เสียงตื่นเต้นของญาดาดูเหมือนจะทำให้คุณนายก้อนแก้วได้สติ ร่างยืนเหม่อของเธอขยับหันมองหญิงสาวอย่างรู้ตัวว่าได้เผลอพูดอะไรไป

"คุณนายฝันอะไรคะ?"

ญาดาถามย้ำ ดวงตาพิศวงจ้องอีกฝ่ายไม่กะพริบ

"เอ้อ...ดิ ดิฉันไม่แน่ใจ..."

คุณนายก้อนแก้วแบ่งรับแบ่งสู้พร้อมหลบตาสอพิรุธ โดยที่สีหน้าของเธอเต็มไปด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง

ความรู้สึกว่างเลือนอย่างจะคลับคล้ายว่าจำได้บ้างไม่ได้บ้างที่ติดความรู้สึกของคุณนายก้อนแก้วมาตั้งแต่ตอนตื่นนอนนั่นเอง ที่ยังความสงสัยให้แก่เธอจนต้องพาตัวเองออกมาท้ายครัวและหยุดดูถังใส่ขยะก่อนที่ญาดาจะมาถึง

ขณะที่หญิงสาวก้มหน้าก้มตาใช้ไม้เขี่ยขยะในถังโดยอ้างว่าค้นหากระดุมเสื้อเม็ดงามของตนนั้น คุณนายก้อนแก้วคงยืนดูนิ่งๆ ภาพการเขี่ยขยะในถังของญาดาดูเหมือนจะช่วยทานความรู้สึกอันคลับคล้ายคลับคลาของคุณนายก้อนแก้วให้ค่อยๆ ชัดขึ้น...และชัดขึ้นตามลำดับ จนกระทั่งจำได้ว่าเธอฝันมันเป็นความฝันที่ชัดเจน ความตกใจระคนงุนงงกึ่งเชื่อไม่เชื่อ ทำให้เธอเผลอหลุดปากรำพึงออกมา เป็นเหตุให้ตัวเธอเองตกเป็นเป้าความสงสัยของญาดาโดยไม่มีทางหลีกเลี่ยง

หญิงสาวหยุดเขี่ยขยะในถัง มองคุณนายก้อนแก้วอย่างจะรอคำตอบที่ชัดเจน หากแต่คุณนายกลับหลบตาด้วยสีหน้าซีด เพราะภาพนั้น...ภาพอันน่าสะพรึงกลัวที่คลับคล้ายคลับคลาว่าตนเองฝันไปเมื่อคืนนี้ได้ปรากฏชัดขึ้นในห้วงนึก มันชัด...และชัดเหมือนกับไม่

นรกดำ

ใช่ความฝัน หากแต่เธอได้สัมผัสด้วยตัวของเธอเอง ตัวของเธอที่ไม่เหมือนตัวเธอ หากแต่ได้กลายเป็นร่างเปรตที่มีรูปกายผ่ายผอม หนังหุ้มกระดูกคางเขยิน ตาถลวงน่าเกลียดน่ากลัว นิ้วมือทั้งสองข้างเป็นก้านกระดูกที่มีเล็บแหลมยาวคมกริบเหมือนใบเคียวตะกุยเล็บทั้งสองข้างคุ้ยเขี่ยแย่งชิงเศษอาหารกับเปรตอีกหลายตัวในถังขยะใบนี้ กลิ่นรสของเศษอาหารสกปรกที่ฝูงเปรตแย่งชิงกันกิน มันโชยรสและกลิ่นติดปากจมูกคุณนายก้อนแก้วขึ้นมาทันทีที่เธอนึกขึ้นได้

ญาดาจ้องมองคุณนายก้อนแก้วอย่างประหลาดใจ เห็นใบหน้าของเธอเปลี่ยนสีซีดเผือด ความสยดสยองระคนขยะแขยง และสะพรึงกลัวปรากฏความรู้สึกขึ้นบนใบหน้าคุณนายก้อนแก้วอย่างเห็นชัด

หญิงสาวใจหายวาบ รู้สึกขนลุกเกรียวขึ้นฉับพลัน เมื่อเห็นดวงตาตื่นกลัวของคุณนายก้อนแก้วมองถังขยะใบนั้นด้วยกิริยารังเกียจพลางเผลอยกมือทั้งสองข้างขึ้นลูบคลำใบหน้าตนเองคล้ายจะค้นหาส่วนเกินอะไรสักอย่างและเธอก็รีบลดมือลง มองดูมือพร้อมทั้งเล็บมือสองข้าง โดยพลิกฝ่ามือหลังมือไปมาด้วยสีหน้าและแววตาที่สยองกลัวสุดขีด ปากซีดขยับอ้าคล้ายจะร้องกรี๊ด แต่ก่อนที่เสียงกรี๊ดจะระเบิดออกมา คุณนายก็ยกมือข้างหนึ่งตะครุบปากตนเองไว้ ผลุนผลันหันหลังทำท่าจะผละวิ่งหนีไป

"คุณนายคะ"

ญาดาร้องเรียกเสียงดัง พร้อมปราดเข้าฉุดแขนเธอไว้ ถามโดยเร็วว่า

"คุณนายนึกออกแล้วใช่ไหมคะว่าเมื่อคืนนี้ฝันเห็นอะไร นึกออกแล้ว จำได้แล้วใช่ไหมคะ?"

"ไม่...ไม่...ไม่ค่ะ..." คุณนายก้อนแก้วปฏิเสธไปๆ พลางสะบัดหน้าส่ายศีรษะไปมาโดยเร็ว กิริยาของเธอบอกความหวาดกลัวสุดขีด

"ดิฉันนึกไม่ออก...นึกไม่ออกจริงๆ ค่ะ คุณญาดา กรุณาเถอะค่ะ ไปรดปล่อยดิฉัน..."

"แต่..."

"ไม่ ไม่ ดิฉันนึกอะไรไม่ออกทั้งนั้น"

คุณนายก้อนแก้วร้องเสียงสั่นรัวและก่อนที่ญาดาจะทำอย่างใดอย่างหนึ่ง คุณนายก็สะบัดแขนเต็มแรง หลุดจากการฉุดดึงของหญิงสาว เธอรีบผลุนผลันลนลานเดินปนวิ่งลับหายเข้าไปทางประตูหลังครัวอย่างรวดเร็ว

ญาดากะพริบตาปริบๆ มองตามร่างที่หายลับของคุณนายก้อนแก้วก่อนจะหันกลับมองถังขยะ ขนมไหว้เจ้าหายไป รวมทั้งผลไม้ไหว้เจ้าที่แอบนำมาทิ้งใส่ถังขยะก็หายไป มันหายไปไหน...และมันหายไปได้อย่างไร...ญาดายกมือลูบอกโดยไม่รู้ตัว ขณะที่ใจนึกว่า

"เจ้าประคู้น ขอให้มันหายไปเพราะนก หนู หรือสุนัขมาคาบเอาไปกินเถอะ อย่าให้มันหายไปเพราะเหตุที่เห็นในฝันนั้นเลย..."

นึกภาวนาในใจ แต่สมองก็ฮอครุ่นคิดประมวลเหตุการณ์ต่างๆ ด้วยความรู้สึกที่งุนงงเสียมิได้ ที่สุดจึงบอกกับตัวเองว่า สิ่งเหลือเชื่อที่ไม่เคยคิดว่ามันจะเป็นได้นั้น มันเป็นได้ และมันกำลังเป็นอยู่ เพียงแต่ว่าตราบใดที่ยังจับได้ตัวลี้ลับนั้นออกมาวิจัยไม่ได้ มันก็จะยังคงเป็นสิ่งเหลือเชื่ออยู่ตลอดไป

หญิงสาวก้าวเดินช้าๆ ออกไปทางสนามหน้าบ้าน สายตามองดูรั้วบ้านคุณนายผุดผ่องซึ่งสองด้านซ้ายขวาเป็นกำแพงและด้านหน้าเป็นรั้วเหล็กโปร่ง ทุกอย่างยังคงสงบเงียบมีความเรียบร้อยเหมือนเดิม แม้แต่ก๊อกน้ำริมสนามก็ยังคงปรากฏเป็นปกติ ไม่มีไฟไหม้กำแพง ไม่มีไฟไหม้ประตูรั้วบ้าน และก็ไม่มีสายยางต่อก๊อกน้ำเพื่อที่จะดับไฟเช่นในความฝันที่เธอฝันเห็นเมื่อคืน

ญาดาหยุดยืนมองดูสิ่งแวดล้อมเงียบๆ ในใจนึกว่า มันจะเป็นได้ไหม หากความเป็นปกติที่เห็นอยู่นี้ มันเป็นเพียงวัตถุลวงตาเท่านั้น แต่จริงๆ แล้วคุณนายผุดผ่องอาจจะกำลังมีอันเป็นไปเพราะเปิดโอกาสให้สิ่งชั่วร้ายเข้ามาทำลายตัวของท่านเอง เช่นที่ญาดาฝันเห็นไฟไหม้กำแพงนั้นก็ได้ ซึ่งหมายถึงว่าหายนะต่างๆ ได้คืบคลานเข้ามาถึงแล้ว

ความคิดของญาดากลับมุ่งไปที่ชุมพล สงสัยว่าทำไมจึงมีคนผู้นั้นปรากฏขึ้นในความฝัน ซึ่งในฝันนั้นญาดาได้ร้องขอให้เขาช่วยดับไฟ แต่ชุมพลกลับเฉยเมย และเดินฝ่าเปลวไฟออกไปอย่างไม่แยแส

แต่ไหนแต่ไรมาญาดาไม่เคยสนใจความฝันมากไปกว่าคิดว่ามันเป็นเรื่องเหลวไหล ไร้สาระ ไม่เคยคิดว่าความฝันมันจะเป็นจริงได้ แต่ทว่าบัดนี้ เมื่อได้เผชิญกับความฝันประหลาด และเหตุการณ์ต่างๆ ในยามตื่นด้วยตัวของตัวเอง มันทำให้หญิงสาวชักจะมั่นใจเสียแล้วว่า ถึงแม้ความฝันจะเป็นจริงไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้ไร้สาระเสียทีเดียว เพราะอย่างน้อยมันก็เป็นลางบอกเหตุได้อย่างแม่นยำ

"อ้อ คุณญาดามาหลบอยู่ที่นี่เอง"

เสียงทักดังขึ้นใกล้ๆ หยุดความนึกคิดของญาดา ทำให้เธอเหลียวมองไปทางเจ้าของเสียง

พิมพิรายืนอยู่ข้างๆ ต้นแคฝรั่ง เด็กสาวอยู่ในชุดลำลองน่ารัก ผมยาวหวีแสกกลางผูกหางม้าเป็นพวงเหมือนเด็กๆ ใบหน้าขาวนวลเพราะแป้งที่ลูบไว้เพียงง่ายๆ

"ดิฉันออกมาเดินเล่นค่ะ คุณพิมล่ะ ยังไม่ไปร้านเสริมสวยหรือคะวันนี้?"

ญาดาทั้งตอบและถาม เมื่อเห็นพิมพิรายังอยู่ในชุดลำลองแบบอยู่กับบ้าน

"รู้สึกเบื่อๆ ค่ะ อยากหยุดอยู่บ้านสักวัน"

พิมพิราพูดพลางก้าวเข้ามาหยุดยืนข้างๆ ญาดาหญิงสาวหัวเราะเบาๆ ท้วงว่า

"เบื่อไม่ได้ซีคะ คุณพิมยังเรียนไม่จบหลักสูตร"

"ค่ะ ก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าพิมกับพี่อรจะเป็นลูกศิษย์อาจารย์กันไปได้นานแค่ไหน?"

พิมพิราปรารภ

"อ้าว! ทำไมพูดอย่างนั้นคะ?"

ญาดาเลิกคิ้วจ้องหน้าผู้อ่อนวัยกว่าตาไม่กะพริบ

"ก็อะไรต่างๆ มันเปลี่ยนแปลงได้เสมอ บางทีหากอะไรต่างๆ ในบ้านนี้มันเป็นปกติดีแล้ว พิมอาจจะไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯก็ได้ค่ะ"

"คุณพิมคิดว่าจะทิ้งคุณย่าไปได้หรือ?"

"ก็ไม่ได้คิดทิ้งท่านค่ะ แต่บางทีการที่พิมจากไปเสียไกลๆ อาจทำให้คุณย่าคิดถึงคุณค่าของการมีลูกมีหลานบ้างก็ได้ ถึงตอนนั้นท่านก็จะรู้เองว่าระหว่างพิมกับพวกทรงเจ้าเข้าผีที่ท่านเชื่อถือไม่ลืมหูลืมตาอยู่นั้น ใครที่จะให้ความเป็นสิริมงคลแก่ท่านได้อย่างแท้จริง"

ญาดาเกือบจะเผลอหัวเราะ เมื่อได้ฟังคำพูดของผู้ที่อ่อนเยาว์กว่า ที่แท้พิมพิรายังนึกโกรธคุณนายผุดผ่องอยู่นั่นเอง แต่เพราะศักดิ์ของความเป็นย่าทำให้เด็กสาวไม่อาจจะสั่งสอนห้ามปราม หรือทำอย่างหนึ่งอย่างใดกับท่านได้ตามใจนึก จึงคิดจะประชดประชันด้วยการทิ้งท่านไปเสีย

"ถ้าพูดเล่นละก็ได้ค่ะ" ญาดากล่าวยิ้มๆ

"แต่ถ้าพูดจริงทำจริงคงจะไม่ได้เพราะจะมีใครที่ไหนรักคุณย่าเท่ากับผู้สืบสายเลือดท่าน คือคุณพิมพิรานั้นคงไม่มี"

ญาดาเรียกชื่อเต็มของเด็กสาวซึ่งนานๆ จึงจะเรียกเต็มยศเช่นนี้สักครั้งหนึ่ง พิมพิราได้ฟังก็ย่นหัวคิ้วกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้พิมไม่ได้มีความหมายอะไรสำหรับคุณย่านะคะ ท่านไม่มีเวลาแม้แต่จะพูดกับพิม เวลาทั้งหมดของท่าน...โน่นแน่ะค่ะ ท่านทูนหัวให้กับพวกผีเจ้าเข้าทรง"

"คุณพิมยังคงน้อยใจคุณย่าเรื่องเมื่อคืนนี้ใช่ไหมคะ ที่ท่านไม่ยอมคุยด้วย เอ้อ คุณพิมลืมไปแล้วหรือว่าคุณย่าท่านกำลังไม่ได้อยู่ในความเป็นตัวของตัวเอง?"

"แต่คุณย่าก็ยังมีความรู้สึกดีอยู่นะคะ ท่านยังรู้หิวรู้อิ่ม รู้ร้อน รู้หนาว แต่ทำไมท่านจึงไม่พยายามบังคับตนเองเพื่อฟังเสียงของพิมบ้าง?"

คราวนี้ญาดาส่ายหน้าช้าๆ พูดยิ้มๆ ตามเคย

"คุณพิมใจร้อนอย่างนี้ จะเป็นหมอรักษาโรคจิตคงไม่ได้ ผู้ที่จะรักษาโรคจิตได้ต้องใจเย็นค่ะ"

"คุณย่าของพิมเป็นโรคจิตหรือคะ?"

"แล้วคุณพิมคิดว่าท่านเป็นอะไร?"

ถึงตอนนี้ญาดาย้อนถามจริงจัง พร้อมจ้องสบตาเด็กสาว จนกระทั่งเห็นดวงตาคู่นั้นอ่อนลงเหมือนได้คิดอะไรบางอย่าง ญาดาเองก็คิดอะไรเงียบๆ นิดหนึ่งก่อนจะเปลี่ยนคำถาม

"คุณพิมเคยใกล้ชิดคนทรงไหมคะ ทราบไหมว่าตอนทรงนั้นเขาทำกันอย่างไร?"

"มันก็ใช้คาถาเรียกผีให้เข้าไปสิงในร่างของมัน หมายถึงร่างของคนทรง"

พิมพิราพูดโพล่งโดยไม่ต้องคิด ซึ่งเป็นการพูดด้วยอารมณ์เกลียดมากกว่าที่จะพูดด้วยเหตุผล หรือหลักความรู้ แต่มันกลับไปเข้าจุดความสงสัยของญาดาพอดี หญิงสาวจึงกล่าวต่อ

"ถ้าผีที่คุณพิมว่ามันสามารถเข้าไปสิงอยู่ในร่างคนได้จริง มันจะเป็นได้ไหมคะ ถ้าคนที่ถูกผีสิงจะทำการต่างๆ โดยที่ไม่รู้ตัว?"

"แน่นอนค่ะ ไม่ใช่นั้นเขาจะเรียกว่าคนถูกผีสิงหรือคะ อย่างยายเจนเมื่อวานนุ่งกระโปรงสั้น นั่งน่าเกลียดในท่ามกลางชุมชน พอเขาขับผีออกเสร็จถามอะไรก็ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ตัวว่านั่งอวดกางเกงในกับชาวบ้านร้านตลาด"

"ถ้าเช่นนั้นหากมีคนเคราะห์ร้ายถูกผีสิงในยามนอนหลับ หรืออาจจะไม่หลับก็ได้ แล้วผีตัวนั้นก็นำร่างอาศัยชั่วคราวของมันไปทำอะไรต่างๆ ตามประสาผีๆ เจ้าตัวก็คงจะไม่รู้ใช่ไหมคะ หรือถ้ารู้ก็คงคิดว่าตัวเองฝันไป?"

"เอ...พิมก็ไม่ทราบซีคะ..." เด็กสาวทำหน้าแปลกๆ

"อาจเป็นได้กระมัง แต่เมื่อคืนนี้คุณย่าท่านไม่ได้หลับนะคะ จะว่าท่านถูกผีสิงให้เมินเฉยกับพิมก็คงจะไม่ใช่"

คราวนี้ญาดานิ่งเงียบ นึกตอบแต่เพียงในใจว่า ตนไม่ได้หมายถึงคุณย่าของพิมพิรา แต่กำลังหมายถึงคุณนายก้อนแก้วต่างหาก

"ไปทานข้าวต้มกันดีกว่าค่ะ" พิมพิราตัดบท

"เช้านี้แม่ปริกทำข้าวต้มกุ้ง กลิ่นหอมเชียว อ้อ แม่ปริกบอกพิมว่ามีใครโทร.มาหาคุณญาดาหรือคะ?"

คำถามประโยคสุดท้ายของพิมพิราทำให้ญาดานิ่งอึ้งนิดหนึ่ง พอนึกได้จึงพูดยิ้มๆ

"อ้อ คุณไตรภพค่ะ โทร.มาบอกว่าหมอตรีเทพกำลังจะเดินทางมา"

"ที่ว่าเป็นเพื่อนของอาไตรน่ะหรือคะ?"

พิมพิราตื่นเต้นเมื่อได้ข่าวไตรภพ

"ใช่ค่ะ"

ญาดาพยักหน้าประกอบคำพูด

"แล้ว...แล้วอาไตรภพจะให้หมอคนนั้นมารับคุณญาดากลับกรุงเทพฯหรือ?"

พิมพิรามีสีหน้าเจื่อนลง และแล้วก็ยิ้มออกมาได้ เมื่อญาดาตอบว่า

"คือคุณไตรภพเป็นห่วงสุขภาพของคุณอาผุดผ่องน่ะค่ะ ท่านไม่ยอมเข้าใกล้หมอเลย จึงให้หมอตรีเทพมาช่วยดูแลท่านชั่วคราว"

"แหม ดีทีเดียวค่ะ คุณย่าทราบแล้วหรือยัง?"

"คุณไตรภพพูดกับท่านแล้วนี่คะ คิดว่าคงไม่มีปัญหาอะไร"

หญิงสาวพูดแล้วจึงเปลี่ยนเรื่องว่า

"วันนี้คุณพิมไม่ไปไหนแน่หรือคะ

(อ่านต่อหน้า 54)

48

จากตลาดผังเหล็บเคียว เซ็ง กระ-ซ้าขาว ก็ห้อจิ๊ปเข้าจอดหน้ารังไอพาร ของเสี่ยจอมอิทธิพลผู้มีฉายานามว่า... "เฮงไล้"

"ไอ้เซ็งกลับแล้วเสี่ย"

สิงห์ทอง สากเหล็ก ซึ่งยืดอยู่ตรงมุขเรือนพร้อมพวกหน้าสลอน ร้องรายงานผ่านประตูเข้าภายใน

ขณะนั้นเสี่ยเฮงไล้นั่งพ่นบุหรี่รอ โดยมีอีหนูหน้าเฉล้มสองคน แต่งตัวยั่วเซ็กซ์ช่วยกันนวดเคล้นคลึงคลำคลายเส้นอยู่

"เออ...ให้มันพาไอ้เมษาเข้ามาเลยโว้ย" เสี่ยเฮงไล้ร้องสั่ง

"เอ้อ!" สิงห์ทอง สากเหล็ก ถึงอุทานเมื่อเห็นเฒ่าผาดปรากฏพักตร์แทน เมษา มหาประลัย

พลันหมอต้องผลุนผลันถลันลงจากมุขเรือนอย่างร้อนใจ จังหวะเดียวกับ เซ็ง กระซ้าขาว ก้าวเหยียบพื้นธรณี

"อะไรวะไอ้เซ็ง...ไหนเมษา?" ถามพร้อมหน้านิ่วคิ้วขมวด

"กูต้องการ เมษา มหาประลัย ไหงเสือกเอาตาผาดมา?"

"ฉันมาเองนายสิงห์ทอง" เฒ่าผาดร้องตอบ

"ก็นั่นน่ะสิ!" สิงห์ทอง สากเหล็ก กระแทกเสียงขุ่นๆ

"จึงถามไอ้เซ็งมัน"

"จะต้องถามกูทำหอยทำห่าอะไรเล่า ไอ้ห่าเอ๊ย..."

เซ็ง กระซ้าขาว แยกเขี้ยวย้อนด้วยอารมณ์ไม่ค่อยจะโสภาสถาพรนัก

"ตาผาดก็แหกปากโด้งๆ ว่าเขามาเอง"

สิงห์ทอง สากเหล็ก กะพริบตา

"จริงๆ นายสิงห์ทอง ฉันมาเอง" เฒ่าผาดย้ำและพยักหน้า

"มาทำไมตาผาด?"

"ก็มาหาเสี่ยแหละนายสิงห์ทอง"

"เสี่ยต้องการเมษา เดี๋ยวก็ได้ชิบ-หายตามๆ กัน" หันซักเซ็ง กระซ้าขาว

"เฮ้ย...ชี้แจงให้หูกูรับรู้หน่อยเถอะวะไอ้เซ็ง"

"ไร้ปัญหาไอ้สิงห์ทอง สาเหตุก็เพราะปืนของกูเล็กกว่ามัน"

สิงห์ทอง สากเหล็ก เอียงหน้าเงิ่งๆ

"มึงหมายถึงอะไรไอ้เซ็ง?"

"กูจะยิงมัน มันก็จะยิงกู"

"หือ" สิงห์ทอง สากเหล็ก เลิกคิ้ว

"ไหงต้องงั้นด้วยวะ ก็กูให้มึงไปรับมันจากร้านเท่านั้น"

"มันไม่มา หาว่ามึงผิดสัญญา"

"สัญญาห่าอะไรเล่า?"

"มึงจะพาเสี่ยไปเจอกะมันที่โน่น"

"ห่ะเอ๊ย...กูจะหาทางให้เข้ากะเสี่ยอย่างใกล้ชิด หน็อยเสือกเล่นองค์ซะอีกนะไอ้เมษา"

สิงห์ทอง สากเหล็ก หายใจอึดอัด

"กูรีดุดสาห์พยายามจะให้มันได้ดีได้ที่อยู่อาศัยพักพิง ถุด! จะให้ลิงเป็นเทวดา แม่งมันก็อยากจะเป็นแค่ลิง"

จ้องตาเซ็ง กระซ้าขาว

"มึงท้ามันยิงเรอะ?"

"กูจะเอามันมา แต่มันงัด 11 ม.ม. จะล่อกูไอ้สิงห์ทอง กูก็เลยจำใจจรเพราะของกูแค่ .38 มึงก็รู้"

"ใจหรอกวะไอ้เซ็ง ใจมึงเล็กกว่ามัน"

"ไอ้ห่ากู .38 มัน .11 นะ"

"อ้อ .38 มันไม่ตายเรอะไอ้เซ็ง?"

"ตาย...แต่กูคงตายก่อนมันไว้ย"

"นั่นแหละกูจึงว่าใจมึงเล็ก...เอาละกูจะไปเอง แล้วดูซิว่ากูจะเอาตัวมันมาได้มั้ย เอ้าตาผาดขึ้นรถเร็ว"

"อะหา!" เฒ่าผาดร้อง

"ใจเย็นๆ นายสิงห์ทองแล้วกัน ฉันมาถึงเสี่ยแล้ว ยังไม่ทันเจอะกะเสี่ยเลย นายสิงห์ทองก็จะพรากให้กลับร้าน"

"จะต้องเจอะทำไม ไม่เห็นอะไรจะสำคัญ"

"สำคัญสินายสิงห์ทอง สำคัญมากด้วยนะ" เฒ่าผาดชี้แจงยกมือไม้

"ตอนนี้ไอ้เมษาสำคัญกว่า เสี่ยต้องการเจอมัน"

"ของฉันก็สำคัญ ฉันต้องเจอเสี่ย"

"ว้าโว้ย!" สิงห์ทอง สากเหล็ก ฉุนจัดสลัดนิ้วทางรถ

"ขึ้นซะดีๆ ตาผาด อย่าให้เกิดโมโห กูซัดจริงๆ"

"ก็ต้องตะโกนเรียกเสี่ยละเอ้า" เฒ่าผาดดื้อแพ่ง

สิงห์ทอง สากเหล็ก ขยับมือเหมือนอยากจะบีบคอเฒ่าผาดซะให้ขาดใจ

แต่แล้วก็ร้องบอก เซ็ง กระซ้าขาว ว่า

"เอ้ยลากตาผาดขึ้นรถทีวะไอ้เซ็ง เอาสิลากเลย"

"ลากเองเถอะไอ้สิงห์ทอง" หมอร้องปฏิเสธพลางส่ายหัว

"ทำไมวะ กูวานหน่อยไม่ได้?"

"กูขยะแขยง...ถูกตัวตาผาดสงสัยจะคันกะเยอ กูเกลียดเนื้อหนังเหี่ยวๆ ว่ะ ถ้าสีดาลูกสาวตาผาดล่ะ กูถึงจัดการด้วยความยินดี"

"อย่าเสือกเผยของสูง มึงก็รู้ว่าตาผาดเขาเอาใส่พานถวายเสี่ยแล้ว ถ้าตาผาดฟ้องเสี่ยจะซวยรู้มั้ยไอ้เซ็ง"

เซ็ง กระซ้าขาว หัวเราะหึๆ พอดีทันทีนั้นเสี่ยเฮงไล้พาร่างอ้วนใหญ่ออกสู่มุขเรือนร้องถามเสียงดังว่า

"ไหนวะเมษา มหาประลัย?"

สิงห์ทอง สากเหล็ก สะดุ้งหันขวับ ส่วนเฒ่าผาดยิ้มกว้างด้วยความปีติ พร้อมยกมือไหว้

"สวัสดีจ้ะเสี่ย"

"เออ...หวัดดีตาผาด" เสี่ยเฮงไล้รับเฉพาะปาก

"ไง...มีอะไรเรอะ?"

"จ้ะ...อ้า...ก็มีจ้ะเสี่ย ฉันเลยอาศัยรถมาหาเสี่ย"

เสี่ยอิทธิพลผงกหน้าหงึก แล้วถามสิงห์ทอง สากเหล็ก

"ไอ้หมอนั่นอยู่ไหน?"

"มันไม่มากะไอ้เซ็งครับเสี่ย ผมกำลังคิดจะไปตามทีเดียว"

คิ้วของเสี่ยเฮงไล้เริ่มขมวด ตาขิบหยีเปิดกว้างเล็กน้อย

"มันบอกผมว่าผิดสัญญา เพราะไอ้สิงห์ทองให้มันรอเสี่ยอยู่นั่น"

เซ็ง กระซ้าขาว กล่าวต่อ เอาตัวดีไว้ก่อน

หก นาทีกับ นางแบบ

ป้อมเป็นผู้หญิงที่มีชีวิตง่ายๆ สำหรับผู้ชายอย่างไรก็ได้ ขอให้มีความจริงใจก็พอ นี่คือคำพูดของนางแบบสาวของเราฉบับนี้ "ดรชุมา เกลีด-กาย" เจ้าของส่วนสัด 32,23-31, เธอเป็นนางแบบอิสระที่ก้าวเข้ามาเดินอยู่บนถนนสายนี้อย่างเต็มตัว และเชื่อมั่นในตัวจากส่วนสัดที่พระเจ้าประทานมาให้

หาดทรายชายทะเลเป็นบรรยา-กาศที่ ป้อม(เป็นชื่อเล่นของเธอ) ชอบมากเป็นพิเศษ แต่ในความพิเศษนั้นป้อมต้องการใครสักคนที่รักและจริงใจมาเป็นเพื่อนคุย เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีต่อกัน และพร้อมที่จะโลดแล่นไปในห้วงอารมณ์ ของเราทั้งสองได้อย่างสบายโดยที่ไม่มีอะไรมาขวางกั้น ในห้วงอารมณ์ที่ล้ำลึกเช่นนั้น มันอาจจะทำให้บรรดาชายชาตรีทั้งหลายที่ตกลงมาแล้วถึงกับถอนตัวไม่ขึ้นเลยก็ว่าได้นะคะ

หนุ่มๆ ท่านใดต้องการที่จะเข้าไปอยู่ในห้วงอารมณ์อันล้ำลึก พร้อมกับเธอในบรรยากาศริมหาดชายทะเลแล้วละก้อ โทร.ไปหาเธอได้ทุกเวลานะคะ เพื่อที่เธอจะได้มีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจ จูงมือคุณๆ ลงไปในห้วงอารมณ์อันแสนจะล้ำลึก

2841847 นี่คือรหัสที่จะติดต่อกับเธอได้ทุกเวลายามเมื่อคุณๆ เหงาหรือ (คนที่บ้านเผลอ)

ห้วงอารมณ์ของเธอล้ำลึกขนาดไหน อย่าปล่อยตัวปล่อยใจจนหาทางขึ้นมาไม่ได้เชียวนะจ๊ะ แล้วจะหาว่าไม่เตือน

"ไอ้สิงห์ทองจะเอาเสี่ยไปหามัน..."

"ให้กูหามัน!" เสี่ยเฮงไล้ตาลุก

"ก็ดีจ้ะเสี่ย" เฒ่าผาดถือโอกาสผสมเพื่อผลประโยชน์

"จะได้เจอะเจอกะสีดาลูกสาวฉันบ่อยๆ หมู่นี้มันบ่นถึงเสี่ยบ๊อยบ่อยจ้ะ"

"งั้นเรอะตาผาด" เสี่ยอิทธิพลยิ้มกริ่ม

"ฉันก็อยากจะไป แต่เวลาไม่ค่อยจะมีเลยเพราะแขกเหรื่อมันเยอะ คนนั้นไปคนนี้มา เออ...นายเมษา มันพักร้านตาผาดรึ?"

"จ้ะเสี่ย สีดาให้เช่าห้องว่าง ไอ้ฉันน่ะห้ามจะตาย มันรั้นเพราะสงสาร"

"เอ๊ะ...สงสารอะไร นายเมษาคนนั้นเรอะ?"

"อ๊ะอ้า...สงสารเด็กเล็กๆ จ้ะ นายเมษามากะลูกกะเมีย"

"อ้อมีเมียแล้ว งั้นก็แล้วไป เห็นสิงห์ทองว่ารูปมันหล่อนัก ฝีมือก็ฉกาจเหลือเกิน ฉันเลยอยากได้มาเข้าทีมกะไอ้พวกนี้ ตาผาดพอคุ้นไหมล่ะ จะได้ให้ช่วยดูแลตลาด"

เสี่ยเฮงไล้พูดถึงตลาด เฒ่าผาดเนื้อเต้นริกๆ

เพราะตลาดผังคือจุดกระสัน จุดต้องการของตน แม้ลูกสาวก็แลกได้

"เสี่ยพูดถึงตลาด...อ้า...เสี่ยจะให้สีดาอย่างที่เสี่ยเคยพูดหรือเปล่าจ๊ะ?"

"อะฮ้า!" เสี่ยเฮงไล้หัวเราะเสียงดัง

"ให้สีดาผาด ไม่งั้นจะส่งคนไปเฝ้าให้เสียเวลาทำไม ตาผาดสบายใจเถอะ"

เฒ่าผาดยิ้มออก แถมยืดอกอวดลูกน้องเสี่ยเฮงไล้เสียอีก

"เออ...ตาผาดมาก็ดีละ ฉันอยากถามอะไรสักหน่อย"

"เชิญเสี่ยถามเลย"

"งั้นขึ้นมานั่งบนนี้ก่อนตาผาด...เอ้าเฮ้ย!"

ร้องกับลูกน้อง

"พวกมึงลงข้างล่างซะให้หมด กูมีธุระจะปรึกษากะตาผาดโว้ย"

เฒ่าผาดยิ้มอย่างภาคภูมิใจ ที่ตนกลายเป็นคนสำคัญของเสี่ยอิทธิพลไปโดยปริยาย

- - - - - - - - - - - - - - -

ภายในห้องของสีดา ด้วยรสพร่ำพรอดกอดจูบของ เมษา มหาประลัย ทำเอาวัยสาวแรกสัมผัสชายของหล่อนต้องสะทกสะท้อนอ่อนเปลี้ยหมดเรี่ยวหมดแรงจะยืนหยัดยึดกายยืนอยู่คู่หนุ่มหน้าหล่อได้

จนสุดท้ายเขาต้องโอบอุ้มหล่อนเข้าสู่เตียงเริ่มลูบจูบต่อเล่นเอาสีดาจะกระดิกกระเดี้ยแทบมิไหว

ถ้า เมษา มหาประลัย จะถือโอกาสจะทำลายบริสุทธิ์ของหล่อนเสียในตอนนี้ หล่อนก็ยินดีให้อย่างเต็มใจ

แม้ข้างในจะยังไม่เสีย แต่ภายนอกหนุ่มหน้าหล่อก็ถูกต้องจนหมดสิ้นแล้ว

ระหว่างกอดรัดเคียงกายประกบปากซุกปลายลิ้นไล้ไซ้กับลิ้นของหล่อน

มือซนของเขาก็เลื้อยเข้าร่มเสื้อ

และพยเคะเนินนมดุมเต็มอก สีดา

สีดาก็สะดุ้งหยอย ยิ่งนิ้วชี้ของเขาต้องเม็ดกลมเล็กแล้วขยี้เคล้นเล่นเบาๆ

เจ้าหล่อนก็ถึงกับมีอาการบิดกายเอี้ยวซนลุกซู่

เจ้าเม็ดกลมเล็กปลายเนินโดข้างนั้นแข็งตั้งเป็นไตเหมือนว่าตั้งท่าจะสู้นิ้วมือเพื่อนนั้น

เสียงสีดาร้องครางอื้ออ้าอยู่ในลำคอไม่ขาด

เขาค่อยถอนปากขยับเรียก

"สีดา"

"จ๋า"

หล่อนขานรับระไหย

(อ่านต่อหน้า 52)

ก่อนตัวลงมือกรุ่นมันกลับมาแข็งเป็นไดนาโมกอนตอนแรกอีกครั้ง

"ตอนนี้แม่เธอผลักหัวพ่อเลี้ยงออกไปจัดการถอดกระโปรงตัวเองออกหมดจนไม่เหลืออะไรแล้วจิกผมพ่อเลี้ยงกดลงไปตรงหว่างขาของแม่เธอใช่ไหม"

"ใช่ทำไมเธอรู้เล่าหลุยส์ เธอเคยเข้ามาเห็นเหรอ แม่ฉันร้องตะโกนด่าพ่อเลี้ยงแต่ก็กดหัวเขาไว้ที่ไอ้นี่บอกว่าจูบมัน จูบมัน แม่ให้พ่อเลี้ยงจูบใกล้ตรงนี้ของแม่เกือบห้านาทีแน่ะ"

แคนดี้ตอบคำถามพลางอธิบายเพิ่มเติมต่อพร้อมๆ กับเอื้อมมือลอดเข้าไปในกางเกงในตัวเองเพื่อชี้ให้หลุยส์เห็นส่วนที่แม่เอาหน้าพ่อเลี้ยงกดเข้าไปแล้วบอกให้จูบมัน จูบมัน

"ไอ้ลูกนรก กูจะทำให้มึงมันมึงทำกับกูแค่นี้ก่อน แม่ฉันพูดแบบนี้แล้วดึงหัวพ่อเลี้ยงให้ลุกขึ้นยืน แม่ปลดกางเกงพ่อเลี้ยงดึงออกจากปลายขาทั้งสองข้างแล้วรูดกางเกงในลงมาดึงเอางูตัวใหญ่ที่ซ่อนในกางเกงในออกมาจูบตรงหัวมันสองสามหนก่อนจะกลืนมันเข้าไป"

สาวรุ่นเล่าเรื่องต่อไปด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นโดยที่หลุยส์ไม่ต้องถาม

"งูในกางเกงของพ่อเลี้ยงถูกแม่กลืนเข้าไปเกือบหมดตัว แล้วถึงได้คายออกมาเอาหัวมันมาจูบอีก แล้วแม่จึงกลืนงูตัวนั้นเข้าไปอีกคราวนี้หมดตัวเลย แต่พอเอาออกมาอีกหนงูของพ่อเลี้ยงตัวโตขึ้นเกือบเท่าตัวแน่ะหลุยส์ ทำไมมันตัวโตได้ก็ไม่รู้ ฉันเลยยืนดูต่อว่าแม่จะทำยังไงกับงูตัวนั้น"

"แม่เธอเอางูของพ่อเลี้ยงมากลืนเล่นอีกใช่ไหม" หลุยส์ตื่นเต้นไปตามการเล่าของแคนดี้ เผลอตัวถามออกไปพร้อมกับเน้นมือลงบนอกขนาดลูกเทนนิสทั้งสองข้างอย่างรุนแรงจนแคนดี้ผงกตัวลืมตาขึ้นถาม

"เธอเริ่มนวดให้ฉันแล้วใช่ไหมหลุยส์ นวดแรงอย่างนี้หรือ"

"ใช่ ฉันนวดให้เธอแล้ว แต่ไม่แรงอย่างนี้หรอกฉันจะนวดให้เธอเบาๆ ก่อน นอนต่อแล้วฟังคำถามของฉันสิจ๊ะ"

"อ้าว เธอไม่อยากรู้เรื่องว่าแม่ฉันทำอะไรกับงูของพ่อเลี้ยงแล้วเหรอ"

"นอนอย่างเดิมแล้วค่อยๆ เล่าก็ได้ ฉันจะฟังไปนวดไปเธอจะได้ไม่เสียเวลา"

"อย่านวดแรงนะหลุยส์ ฉันกลัวเจ็บ"

แคนดี้ลูบหลังมือของเพื่อนชายเพื่อเตือนไม่ให้เขาทำอะไรรุนแรง แต่เมื่อหลุยส์เริ่มนวดเบาๆ เธอก็หยุดการลูบมือค่อยๆ เล่าเหตุการณ์ของแม่กับพ่อเลี้ยงที่ได้เห็นในคืนหนึ่งให้เขาฟังช้าๆ

"แม่ฉันไม่ได้เอางูตัวใหญ่ของพ่อเลี้ยงมากลืนอย่างตอนแรกหรอก เธอทายผิด แม่ฉันจูบที่หัวงูนั้นต่างหาก จูบตรงหัวแล้วก็พลิกไปจูบที่ตัวทางซ้ายทางขวา เกือบจะทั่วตัวเลย แล้วแม่ก็พูดว่า ไอ้นรกมึงอยากเย่อกูหรือยัง พ่อเลี้ยงได้ฟังก็สวนกลับทันที มึงขี้เกียจเล่นของกูแล้วใช่ไหมถึงได้อยากให้กูเย่อ ความจริงมึงอยากให้กูเย่อตั้งนานแล้วเสือกไม่บอก กูยังไม่เย่อมึงหรอก เล่นของกูต่อซีมึงอยากเล่นก็เล่นต่อ"

"พ่อเลี้ยงฉันเสียงดังมากนะ ตอนพูดก็จิกมือแม่ฉันด้วย ฉันนึกว่าพ่อเลี้ยงจะตบแม่ฉันกำลังจะเข้าไปช่วยทีเดียว แม่ก็ผลักพ่อเลี้ยงล้มโครมลงไปกับพื้นแล้วกระโดดขึ้นนั่งทับหน้าขาแต่มือยังจับงูตัวนั้นแน่นมือไม่ยอมปล่อย"

"งูของไอ้พ่อเลี้ยงมันหัวแดงก่ำเพราะโดนมือแม่บีบไว้แน่น แต่ดูตัวมันใหญ่ขึ้นกว่าเก่าอีก แม่เค้นหัวงูไว้พูดอีกว่า อย่าทรมานฉันเลยที่รักฉันอยากให้คุณเย่อแล้วจริงๆ กรุณาฉันเถอะ ...ไม่เอากูไม่ยุ่งกับมึงเด็ดขาด กูไม่เย่อมึงอีกแล้ว มึงมันเล่นตัวนัก...โธ่ที่รักอย่าทรมานฉันเลยได้โปรดช่วยฉันเถอะ แม่กับพ่อเลี้ยงเถียงกันตลอดเวลา แม่พูดเสียงน่าสงสารแต่พ่อเลี้ยงตะโกนด่าตลอดเวลาทั้งที่นอนเฉยอยู่กับพื้น"

"แม่เธอกับพ่อเลี้ยงทำแบบนั้นไม่ได้ทำอย่างอื่นต่อเลยหรือ" หลุยส์เผลอตัวถามออกไปอีก

"ฉันไม่รู้ว่าแม่กับพ่อเลี้ยงทำอะไรกันบ้าง แต่ยิ่งเถียงกันพ่อเลี้ยงยิ่งเสียงดัง แม่ของฉันก็ยิ่งขอร้องมากยิ่งขึ้น ตอนนี้แม่ฉันปล่อยมือจากหัวงูพ่อเลี้ยงแล้ว มันส่ายไปมาเหมือนจะเลื้อยทีเดียวตอนนี้ตัวงูทั้งใหญ่ทั้งน่าเกลียด มันใหญ่มากนะ ใหญ่ขนาด..."

แคนดี้ถามถึงตอนนี้ก็เอื้อมมือมาคลำข้อมือของหลุยส์แล้วบอกว่ามันเล็กกว่านี้ แล้วไปคลำข้อมือตัวเองแต่ก็ยังบอกว่าเล็กกว่าอยู่ดี

"ฉันไม่รู้จะเปรียบเทียบให้เธอเห็นอย่างไรว่างูของพ่อเลี้ยงมันตัวใหญ่กับน่าเกลียด" แคนดี้พยายามอธิบาย "ฉันไม่มีอะไรเปรียบเทียบใกล้เคียงเลย"

หลุยส์เน้นมือนวดหน้าอกของแคนดี้ด้วยอารมณ์ที่ร้อนเร่า นอกเหนือจากการเล่าเรื่องอันแปลกประหลาดของแม่กับพ่อเลี้ยงแล้วการที่ได้นวดหน้าอกที่แข็งเป็นไตปานลูกเทนนิสทำให้เขามีอารมณ์จนแทบจะกลั้นไม่อยู่ ที่ยังไม่กล้าทำอะไรนั้นเพราะกลัวว่าแคนดี้ยังไม่พร้อมที่จะรับการมีเพศสัมพันธ์จากเขา เธอก็จะปฏิเสธ เมื่อปฏิเสธแล้วเขาก็จะเสียโอกาสอันสำคัญ ด้วยเหตุนี้หลุยส์จึงต้องใจเย็นรอจังหวะที่ดีกว่านี้ แต่พอเห็นแคนดี้หลับตาควานหาสิ่งเปรียบเทียบกับงูของพ่อเลี้ยงเขาจึงหันมาปลดกางเกงตัวเองพลางล้วงงูของตัวเองออกมาไว้ข้างนอกแล้วดึงมือของแคนดี้ให้ไปกำมัน

"งูของพ่อเลี้ยงเธอขนาดนี้ได้ไหม"

อ่านต่อฉบับหน้า

จอมใจจักรพรรดิ

ต่อจากหน้า 17

มารดาของนางตกตะลึง

ฮ่องเต้หันพระวรกายไป มารดาของนางทางหนึ่งหัดทานไว้ ทางหนึ่งเลิกม่านประตู ร้องเรียกบุตรี

เมื่อทอดพระเนตรผ่านม่านประตูเข้าไป ฮ่องเต้หนุ่มทรงพบว่าฟงเจ้นอนอยู่บนเตียง เปลือยเท้าทั้งสองเผยเห็นปลีน่อง ผ้าห่มผืนหนึ่งคลุมถึงลำคอ ท่านอนช่างเย้ายวนนัก

ฮ่องเต้หนุ่มทรงพลุ่งพล่านพระทัยขึ้นมา ความพลุ่งพล่านนี้เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน แม้แต่พระองค์เองก็งงพระทัย

"ฟงเจ้ไม่ได้รัดเท้า..." มารดาของนางเข้าใจว่าฮ่องเต้หนุ่มทรงพบเห็นเท้าใหญ่ของบุตรี นักร้องนางระบำถ้ารัดเท้า จะมีศักดิ์ฐานะสูงขึ้น ถือเป็นประเพณีมาแต่ราชวงศ์ซ้อง กลายเป็นบุรุษนิยมชอบสตรีที่รัดเท้าเน้นตะโพกผึ่งผาย ในที่สุดกุลสตรีดีงามพลอยรัดเท้าด้วย ธรรมเนียมนี้แพร่หลายทางภาคใต้เป็นพิเศษ ฟงเจ้ก็อพยพมาจากทางภาคใต้

"อืม์ ไม่เห็นเป็นอะไร..." ฮ่องเต้หนุ่มทอดพระเนตรเท้าของนาง รับสั่งอย่างเลื่อนลอย

"ฟงเจ้ความจริงไม่ยึดอาชีพนี้ ตระกูลเราถูกกล่าวโทษ อพยพจากทางภาคใต้มาถึงที่นี่" มารดานางพูดด้วยความเสียใจ "ตอนนั้นฟงเจ้ยังเด็ก..."

ฮ่องเต้หนุ่มไม่ได้ทรงสดับตรับฟังโดยละเอียด ท่านอนของฟงเจ้ทำให้พระองค์หวั่นไหวพระทัยกลายเป็นความเลื่อนลอย

นางมีความงามตามธรรมชาติ ท่านอนของนางก็เป็นไปตามธรรมชาติ

"นายท่าน ข้าจะปลุกนางตื่นขึ้นมา" มารดาของนางพูดย้ำอีก

"ไม่ต้องดอก..." ฮ่องเต้หนุ่มเหมือนกับตื่นจากพระสุบิน ทอดพระเนตรฟงเจ้อีกครั้ง ค่อยเสด็จออกมา

เมื่อถึงข้างนอก ฮ่องเต้หนุ่มยังรับสั่งต่อหลี่เสี่ยวเอยว่า

"นางเป็นหญิงงามคนหนึ่งจริงๆ"

"ฝ่าบาททรงโปรดนาง ต้องเป็นหญิงงามแน่"

"นางดีมาก โอนอ่อนผ่อนตาม บริสุทธิ์ไร้เดียงสา เท้าใหญ่ทั้งคู่ก็น่าดู..."

"ฝ่าบาทพบนางเพียงครั้งสองครั้ง ทำไมทรงทราบมากถึงเพียงนี้?" หลี่เสี่ยวเอยแสดงความแปลกใจ

"ข้ารู้ซี่" ฮ่องเต้หนุ่มทรงคุมัน "ห้ามไม่ให้เจ้าสาบหาวถึงเพียงนี้"

"ทราบแล้ว ฝ่าบาท" หลี่เสี่ยวเอยน้อมคำนับ "พวกเราออกเดินทางได้แล้วกระมัง?"

"ใช่ซี่ ใครใช้ให้เจ้ายืนอยู่" ฮ่องเต้หนุ่มรับสั่งพลางสาวพระบาทออกไป พร้อมกับเหลียวพระพักตร์ไปที่ประตูบ้านของนาง

เวลานั้น ฟงเจ้พอดีปรากฏขึ้นที่หน้าประตูบ้าน ร้องเรียก "นี่" ด้วยเสียงสดใสคำหนึ่ง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ว่านเสน่หา

ต่อจากหน้า 21

เสียงปืนจะทำให้พวกเราได้ยิน และเข้าไปช่วยซ้ำให้มันตายให้ได้"

ทุกคนกระจายกำลังกันออกแยกย้ายกันค้นหาตามคำสั่งของผู้ใหญ่ หน้าผากว้างใหญ่ไพศาล กลุ่มคนจำนวนสิบแยกย้ายกันไปชั่วพริบตาเดียว บนหน้าผานั้นจึงว่างเปล่าประหนึ่งไร้ผู้คน

ถุงพรมฉายเดี่ยวไปทางดงเบญจพรรณ แกกระชับปืนลูกซองยาวไว้มั่นในมือ มันเป็นปืนแบบยิงทีละนัด อานุภาพของมันนั้นไม่ต้องคำนึง แม้ช้างก็สามารถล้มลงได้ นับประสาอะไรกับมนุษย์เสือสมิง ไม่ได้กินเหล็กกินไหลมาจากไหน

ชายวัยกลางคนผู้มีรูปร่างใหญ่โตบึกบึนและแข็งแรง ก้มๆ เงยๆ ไปตามสุมทุมพุ่มไม้ด้วยความระมัดระวัง จนหลุดเข้าไปกลางดงเบญจพรรณอันมีที่ราบไม่กว้างนัก

แกใช้สายตาสำรวจบริเวณที่แห่งนั้น ไฟฉายห้าท่อนกราดไปทั่วพื้นดินแทบจะทุกตารางนิ้ว เห็นเศษอาหารตกอยู่เกลื่อนกลาด จึงแน่ใจขึ้นมาว่า ณ ที่แห่งนี้ต้องเป็นที่พักของไอ้มนุษย์เสือสมิงแน่ๆ

ขณะก้มๆ เงยๆ จึงไม่ทันได้สังเกตว่า ร่างๆ หนึ่งล่ำสันทะมัดทะแมงเต็มไปด้วยมัดกล้าม ผิวกายดำสนิทราวกับย้อมเอาไว้ หน้าตาขรุขระเต็มไปด้วยแผลเป็นน่ารังเกียจ ได้ย่องเข้ามายืนตระหง่านด้านหลังของแก ในระยะห่างกันไม่ถึงสิบก้าว

กลิ่นสาบเสือฉิวๆ ตามลม ทำให้ถุงพรมมาสูดจมูกความหากลิ่นอยู่ไปมา

"ไอ้ก"

เสียงคำรามเหมือนเสืออยู่ข้างหลังแกนี่เอง ถุงพรมมาหันขวับมาด้วยความตกใจ ปากกระบอกปืนลดลงต่ำโดยไม่ตั้งใจ นิ้วกระดิกไกลั่นขึ้นมาทันที

"ปัง"

พร้อมๆ กับที่มนุษย์เสือสมิงกระโจนตัวลอยพุ่งเข้าใส่ร่างใหญ่โตนั้นเข้าให้แล้ว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เพลิงชีวิต

ต่อจากหน้า 45

บ่อยนักนา จำมังมาบ่อย มังตามถึงอึ้ง" โกหย่วนเตือนสติด้วยความหวังดี

"ฉันรู้แล้วน่าโก แต่บ้านฉันอยู่นี่จะให้ไปไหนล่ะ?"

เด็กหนุ่มบอกระคนหัวเราะ เขาไม่พรั่นพรึงอะไรนักหนา ตำรวจจออย่างจ่าทุกคนที่มาตามตัวเขาไม่มีใครวิ่งเร็วเท่าเขาได้หรอก คดีก็ไม่ใหญ่โตถึงกับจะใช้ปืนยิง ปัญหาสำคัญก็คือว่าต้องวิ่งให้เร็วกว่าและต้องเห็นตำรวจก่อนเท่านั้นเอง ทุกคนสั่งเครื่องดื่มตามแต่ความพอใจ

"ไอ้โจ้คนจ่ายตังค์ น่าโกไม่ต้องห่วง"

เบ้งเฮ็กบอกเมื่อเห็นโกหย่วนหรี่ตา และชำเลืองมองมือแต่ละคนที่ล้วงควักโดขนมเปี๊ยะ

"ไม่มีใครโกงโกหย่วนหรอก"

"ไม่เป็งลายถ้าไช้รักรอง"

โกหย่วนพูดไม่ชัดตามเคย แต่เมียเขาพูดชัดและหวานกว่า เจ๊หล่านบอกว่า

"ตามสบาย กินอะไรแล้วช่วยจำไว้ด้วยก็แล้วกัน"

ระหว่างนั้นเองเขาก็คิดถึงพี่รื่นซึ่งเฮียแต้เคยสั่งไว้ว่า ให้ไปฟังข่าวจากรวยรื่นเรื่องการตกลงของหล่อน ดังนั้นไอ้ ลำดวน จึงถือโอกาสผละจากพรรคพวกไปชั่วคราว เขาตรงดิ่งไปหารื่นที่ห้องแถว เคาะประตูและต้องให้เสียงเพื่อกันคนนินทา

"พี่รื่น"

"ใครไว้ย!"

"ผมเองโจ้"

หล่อนเปิดประตูทั้งๆ ยังสวมผ้านุ่งกระโจมอก ผมเผ้ายุ่งเหยิงและนัยน์ตาปรือปรี่ ถูกล่ะ หล่อนเพิ่งงัวเงียตื่นขึ้นมาก็เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูเรียกนี่แหละ

"มีอะไรรึโจ้ เข้ามาซี"

เขาก้าวเข้าไปในห้องพักของสาวใหญ่อาชีพโสเภณีอย่างไม่รู้สึกอะไร ชีวิตหล่อนมันก็ยากแค้นเหมือนครอบครัวเขานั่นแหละ คืนถึบปากกัดและดิ้นรนสุดเพรียง...

(อ่านต่อฉบับหน้า)

มันส์หยดติ๋ง

ต่อจากหน้า 49

"ร้องทำไมเหรอ?"

"ก็...อื้อ...คุณเมษา...ทำอะไรฉันล่ะจ๊ะ"

"ถูกตรงนี้"

กดนิ้วคลึงวนไปมา

"อุ๊ย...อู๊..." ร้องพร้อมจะหันตัวเอี้ยวหลบ

"อะไรสีดา?" นิ้วมือตามติดไม่ยอมห่าง แถมหัวเราะข้างหู

"ว้าว!"

สีดาผวา

"คุณเมษาจ๋า...หยุดเถิด วุ้ย...ฉันจะขาดใจตายแล้ว"

"ทำไมจะขาดใจล่ะ แค่มือแตะต้องเท่านั้นแหละ"

"ก็ฉัน...เอ้อ...ไม่เคยนี่จ๊ะ...อื้อ..."

"จะได้เคยไง...สีดา" เขาเรียกและหยุด

"จ๊ะ..."

"ผมจะขอคุณนะ"

"ขอคอะไรจ๊ะ คุณเมษา?"

"นมสีดา" เขาตอบตรงๆ

"ฮุย!" หล่อนร้องอุทานพร้อมอาการสะดุ้ง

"โอ...อย่าจ๊ะคุณเมษา อย่านะจ๊ะ แค่คุณถูกฉันก็จะ...จะขาดใจตายแล้ว ถ้าคุณทำตามขอละก็ฉันคงขาดใจตายแน่ๆ"

"ถ้างั้นไม่ดูดเอ้า ขออมเฉยๆ เท่านั้น...รับรองไม่ขาดใจหรอก"

สีดาระบายลมหายใจยาว

"นะสีดา" เขาเซ้าซี้

"อมเฉยๆ ข้างละครั้ง"

เจ้าหล่อนอึ้งคล้ายคิดหนัก

"นะจ๊ะ สุดที่รัก"

"อื้อ...คุณเมษาดื้อยังกะเด็กไร้เดียงสา...ก็ได้ แต่ต้องไม่ดูดตามคำพูดนะจ๊ะ...สัญญาต้องเป็นสัญญา"

เมษา มหาประลัย ยิ้มแทนคำตอบ มือขยุกขยิกเลิกเสื้อยืดของสีดาขึ้นสู่ผมต้นสองเต้า

(อ่านต่อฉบับหน้า)

พันธุ์ดิบ

ต่อจากหน้า 15

"เรื่องราวทั้งหมดที่เริ่มต้นและเกมลง เท่ากับว่าผมมีส่วนร่วม..." ผมเห็นเขาส่ายหน้า

"ผมไม่เคยคิดโทษใคร นอกจากปฏิกิริยาของตัวเองที่ไม่เคยแก้ได้"

"ข้อความนั้นยังอยู่..." เสียงถามยังเยียบเย็น แต่เยียบเย็นน้อยกว่าตาที่จ้องมองอย่างจับผิด

"ครับยังอยู่ และสามารถให้คุณดูได้เดี๋ยวนี้"

"เอามาดู" กระดาษแผ่นไม่ใหญ่ถูกดึงจากลิ้นชักส่งมาให้ มันมีข้อความที่ตรงกับคำบอกเล่าอยู่จริงๆ สมาชิกที่กดบังคับให้เด็ดเดี่ยวและเด็ดขาดเริ่มซ่านกระเซ็น ชีวิตผมย่อมเคยรองรับปัญหาเช่นนี้ สภาพเยี่ยงนี้มาจนหัวใจเกิดโรค แล้วชายตรงหน้าที่ต้องแบกภาระมากมายมีความผิดใด ที่ผมจะต้องทำร้ายและกำจัด คำถามหลายคำถามเริ่มถามกลับเข้าหาตัว สำนึกหลายสำนึกเริ่มเห็นใจผู้แบกเคราะห์ ยิ่งมากคำถามก็ยิ่งแจ่มชัดในมูลเหตุ ใช่...ผมมีส่วนนำความวิบัติมาสู่ครอบครัวเขาแปดสิบเปอร์เซ็นต์

"งานเขียนของผมคุณทิ้งมันไปแล้ว??"

"ไม่ ผมเอามันมาด้วย และกำลังอ่านมันซ้ำอยู่เมื่อสักครู่"

"มันยังเหลือความหมายอันใดที่คุณต้องอ่าน"

"มันคือสิ่งที่จะยืนยันความตั้งใจและคำพูดของผม งานเขียนของคุณจะต้องได้รับการพิมพ์ ตราบใดที่ผมยังดิ้นรนอยู่บนทางสายนี้"

ยังมี...ยังมีคนเยี่ยงนี้ติดร่างแหอยู่ในสังคม?...ผมเสือกเหล็กแหลมที่เตรียมมาคืนเจ้าที่ เสียงมีน้ำเสียง ภาษาก้าวร้าวแปรเปลี่ยน

"พี่พงศ์อนันต์ ผมขอโทษ"

แพทย์เคยวิจัยว่า ศิลปินเก่งๆ มักมีโรคประสาทปะปน จึงสามารถดีบทและพลิกบทได้เร็ว หรือผมก็นับว่าเป็นศิลปิน

"คุณ...คุณ..."

"เหล็กน้ำพี่ครับพี่"

"คุณคงไม่คิดทำอะไรผมแล้ว"

"ไม่ครับ ที่แล้วมาผมเข้าใจผิด ผมถูกหลอกมามาก ทั้งๆ ที่ผมให้แต่ความซื่อสัตย์จริงใจกับผู้อื่น"

"ผมขอโทษที่ไม่ได้สั่งใครไว้บอกคุณ แล้วนี่มาบ้านผมถูกได้ยังไง"

"ค้นเอาจากสมุดโทรศัพท์ครับ"

"ตั้งใจมาเพราะ...?"

"จะมาฆ่าครับ"

ร่างของอดีตบรรณาธิการสะท้านในตาปงบอกอาการหวาด แต่มันค่อยๆ ทุเลาลงเมื่อผมเอื้อมมือไปจับแขนแกอย่างให้ความรู้สึก

"พี่ แต่นี้ไปไม่ต้องระแวงผมอีก ขอให้นึกว่าผมเป็นน้อง..."

"ครับ ผมจะนึกเช่นนั้น"

"รับเงินพันบาทนี่ไว้ด้วย เผื่อจะช่วยแก้ปัญหาในบ้านพี่ได้บ้าง"

"ขอบคุณ เก็บเอาไว้เถอะ ผมมีเพื่อนมาก ผมจะตกงานไม่นานหรอก"

"ผมขอให้ไว้เป็นค่านมแก่ลูกคนเล็กของพี่ รับไว้เถิดครับ ถ้าคิดว่าผมเป็นน้อง" เจ้าของบ้านมองหน้าผมอย่างเต็มตื้นก่อนจะยอมรับเงิน คำถามของเขาแผ่วปานว่าจะติดอยู่แค่ริมปาก

"คุณ...คุณเข้าไปที่ลูกเมียของผม??"

"ครับ"

"แล้ว แล้วลูกเมียผมไม่ได้เป็นอันตราย..."

"ครับ ผมไม่ได้แตะต้อง..."

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ดอกไม้คาวน้ำค้าง

ต่อจากหน้า 27

แกไปนอนที่ท้ายสวนโน่นแล้ว"

"ทุกครั้งที่คุณมาค้างที่นี่ แกคงต้องทำเช่นนี้ทุกครั้ง" วาวชลอดแขวะเรื่องหญิงอื่นไม่ได้

"ไม่บ่อยนักหรอก"

"ห้องพักอยู่ไหนคะ"

"นั่นไงล่ะ"

เขาชี้มือไปที่ห้องซึ่งมีม่านปิดกั้นอยู่ วาวชลเดินไปที่หน้าห้องจับขอบม่านข้างหนึ่งเบี่ยงออก สิ่งที่ผิดปกติไม่เคยเห็นมาก่อนปรากฏกับสายตา เป็นแคร่ยกพื้นสูงราวๆ หน้าขาปูด้วยเสื่อไม้ไผ่ติดฝาผนังยาวเหยียดเต็มห้อง หน้าต่างเปิดกว้างเห็นทิวยาง บนแคร่มีถาดสังกะสีกลมๆ ขนาดย่อม ในถาดมีตะเกียงรูปร่างแปลก หลอดของตะเกียงรูปเหมือนขวดสีขาวถูกตัดครึ่ง ส่วนปากขวดอยู่ข้างบน ภายในหลอดเป็นกรวยแก้วเล็กๆ ใส่น้ำมันมะพร้าว ไส้ของมันเจาะผ่านฝาครอบสังกะสีเล็กๆ พอดีกับกรวย ข้างๆ ถาดมีท่อนไม้สีดำกลมๆ ยาวขนาดศอกกว่าๆ ปลายด้านหนึ่งเป็นรูกลมๆ ขอบรูหุ้มด้วยงามีกระดาษม้วนยัดอุดรูเอาไว้ ตรงกลางท่อนไม้เป็นหินขนาดเล็กกว่ากำปั้นนิดหน่อยรูปกลมมีเหลี่ยม ตรงกลางหินเจาะรูเอาไว้เล็กๆ รอยไดนควันรมจนปากรูเป็นสีดำ นอกจากนั้นมีหินกระเบื้องรูปสี่เหลี่ยม ส่วนบนลาดเอียงสี่สิบห้าองศา ด้านหนึ่งเจาะรูกลมโต อีกด้านหนึ่งเจาะรูเป็นรูปดาวตารางเหมือนศิลปะหรือสัญลักษณ์อะไรสักอย่างหนึ่งตามแบบคนจีน มันวางคู่กันอยู่คนละด้านของถาดที่รองตะเกียง

"คุณเคยเห็นมั้ย" เผชิญถามอยู่ข้างหลัง

วาวชลหันมาส่ายหน้า

"คุณเกิด พ.ศ.เท่าไหร่"

"สองพันห้าร้อยสอง"

"ตอนนั้นรัฐบาลสั่งเผาทิ้งหมดแล้ว"

"ยาฝิ่น...กล้องสูบฝิ่น..." วาวชลพูดตามที่ได้เรียนรู้มาบ้าง

"ใช่ อากงแกต้องสูบของแกเป็นประจำ"

"และคุณล่ะ เป็นบางเวลาหรือว่าตลอดไป" วาวชลมองหน้าเขาเหมือนค้นหาความจริง

"เปล่า เฉพาะบางครั้งที่มีคนมากับผม"

"ผู้หญิง"

"ผู้ชายก็มี แต่เป็นพวกทำธุรกิจร่วมกัน"

"ถ้าเป็นผู้หญิงล่ะ เธอสูบด้วยรึเปล่า"

"มันเป็นสิ่งปรุงแต่งอีกแบบหนึ่งเหมือนเหล้ารสใหม่ ผมไม่บังคับใครแล้วแต่ความพอใจ แต่ผมก็อยากให้ได้พบกับความแปลกใหม่"

"คุณเข้าใจหาสิ่งแปลกๆ นะ" แววชลพูดด้วยดวงตาล้อเลียน

"ผมไม่ได้ค้นหา การปรุงรสแบบนี้มันมีมาแต่สมัยโบราณแล้ว มาจากเมืองจีนที่เดียวแหละ ขุนนาง ขุนศึก คหบดีในสมัยก่อนใช้มันเป็นเครื่องปรุงแต่ง"

"ฉันไม่เคยรู้ ไม่เคยเห็นมาก่อน"

"คุณอยากมีประสบการณ์มั้ย"

"เป็นประสบการณ์รึ"

"เรียกมันอย่างนั้นก็ได้"

"มันจะเสพติดหรือเปล่า"

"ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ผมไม่ยอมให้คุณเป็นทาสมันหรอก เพียงแต่บางครั้งบางคราวที่เราต้องการทำในสิ่งที่คนเดี๋ยวนี้ไม่รู้จัก ไม่เคยทำอย่างที่คนแต่ก่อนๆ เขาทำกัน"

"ก็น่าจะลองดูนะ" วาวชลเกิดความอยากลองและเฉพาะอย่างยิ่งหล่อนรู้เจตนาของเขาต้องการให้หล่อนได้พบกับสิ่งนี้ มันเป็นความแปลกใหม่ และเธอก็ไม่อยากจะขัดใจเขา เธอพร้อมที่จะตามใจเขา เหมือนจิบเหล้าเป็นครั้งแรกที่สามีของเธอคะยั้นคะยอให้ทดลอง ตอนนั้นเธอก็สนองตอบเขาด้วยความรัก และคราวนี้...เธอก็พร้อมจะสนองตอบเขาด้วยความรักเช่นกัน

เผชิญรุบหลังวาวชลเข้ามาในห้องชายบ้านทิ้งตัวลงมาเมื่อถูกปล่อย ร่างอิ่มของหล่อนอยู่ในอ้อมแขนของเขา สูดลมหายใจระคนความหอมของน้ำหอม ความหอมของเนื้อระเหยออกมาจากปากและตัวของหล่อนเข้ามาในจมูกและปากของเขา

"ในบรา"

เผชิญอ่อยมือลูบไล้หน้าอกของหล่อนผ่านเนื้อผ้าแพรนุ่มเนียนเบาๆ

"ไม่มีแม้แต่ซับ"

เขาเอื้อมมือลงต่ำไปที่สะโพกของหล่อน

"คุณล่ะ" วาวชลย้อนถาม

"ตรวจดูสิ"

หล่อนลดมือลงคว้าไขว่

"ที่นี่เป็นเขตปลอดอาวุธนะ คุณพกเอามาทำไม"

"เอามาป้องกันคุณไงล่ะ ป้องกัน คุ้มครอง ช่วยเหลือ"

หล่อนจับอาวุธของเขาเอาไว้เต็มกำมือเพราะมันไม่ได้โดนบีบบังคับเอาไว้ด้วยสัดส่วนของชาย

"ยังจำได้ไหม" เผชิญร้องออกมาเป็นเพลง

"ถึงใครคนหนึ่ง" วาวชลร้องต่อแล้วหัวเราะพลางผละออกห่าง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

มายาดำ

ต่อจากหน้า 47

ดิฉันอยากจะเข้าร้านเซ็ทผม?"

"งั้นเดี๋ยวทานข้าวต้มกันก่อน แล้วพิมจะพาไปค่ะ"

พิมพิรารีบขันอาสา

"ที่ไหนดีคะ?"

ญาดาถามเพราะไม่ชำนาญต่อสถานที่

"ไปร้านพี่อรดีกว่าค่ะ จะได้รู้จักครูเสริมสวยของพิมด้วย"

"เอ้า ก็ไหนว่าวันนี้จะหยุดอยู่บ้านไงคะ?"

"ค่ะ แต่จะพาคุณญาดาไปทำผมสระเซ็ท แล้วก็แต่งเล็บด้วย เอาเวลาว่างของวันนี้ให้ร้านเสริมสวยก็แล้วกันนะคะ"

พิมพิราพูดอย่างเต็มอกเต็มใจพลางจูงมือญาดาไปรับประทานอาหารเช้าซึ่งแม่บ้านจัดเตรียมไว้แล้ว

× × ×

ญาดาออกจากร้านเสริมสวยในตอนบ่ายวันนั้น หลังจากเสียเวลาอยู่ในร้านเกือบ 6 ชั่วโมง เพราะรอพิมพิราที่ถือโอกาสให้ช่างแต่งผม ทำเล็บให้ด้วย และกลับออกจากร้านเสริมสวยพร้อมกัน

"พี่อรทำผมประณีตมากนะคะ รับกับใบหน้าด้วยค่ะ คุณญาดาสวยขึ้นอีกเยอะเลย"

พิมพิรากล่าวชมขณะญาดาขับรถกลับบ้าน และพิมพิรานั่งคู่อยู่ข้างๆ

"ค่ะ รู้สึกว่าคุณอรจะจงใจโชว์ฝีมือของเธอมากด้วย แถมยังช่างพูดอัธยาศัยดี มิน่าจึงมีลูกศิษย์เยอะ!"

"คุณญาดาคิดว่าพี่อรเป็นคนดีหรือคะ?"

"ก็เพิ่งรู้จักครั้งแรก ไม่เห็นมีอะไรแปลก แต่รู้สึกว่าเธอจะสนใจเรื่องเจ้าเข้าทรง ได้ยินเธอว่าว่างๆ จะไปหาเจ้าขอหวย คุณอรชอบเล่นหวยหรือคะ?"

ญาดาถามติดอารมณ์ขัน

"โอ๊ย ยอดเซียนล่ะค่ะ เล่นหวยเก่งเป็นไฟ พอถูกเจ้ามือกินติดๆ กันหลายงวดก็ชักจะวิ่งหาอาจารย์ เมื่อวานซายเจนถูกผีเข้า บุญล่ะที่พี่อรไม่ทันขอหวย พวกทรงเจ้าก็มาไล่ผีเสียก่อน พี่อรเลยหันมาสนใจผีเจ้า ศรัทธาใหญ่เลยค่ะ ถึงขนาดจะไปหาคนทรง"

"ถ้าอยู่ใกล้คุณอาผุดผ่อง ก็คงไปด้วยกันได้นะคะ"

ญาดาพูดกลอหัวเราะ หากแต่พิมพิรามีสีหน้าเปลี่ยนไป เมื่อเอ่ยถึงผู้เป็นย่า

"ตอนนี้คุณย่าไม่เหมือนก่อนแล้วค่ะ พิมพยายามจะเล่าเรื่องผีหัวขาดให้ฟัง ท่านยังไม่สนใจเลย คุณย่าผิดปกติไปมาก พิมยังคิดไม่ออกเลยค่ะว่าจะทำอย่างไรดี"

"ก็ต้องค่อยๆ ดูไป" ญาดาปลอบอย่างใจเย็น

"ถ้าอะไรๆ มันชัดเจนขึ้นกว่านี้ วิธีที่จะให้เราแก้ไขมันก็อาจจะชัดเจนขึ้นด้วยเหมือนกัน"

"เราออกไปเที่ยวแถวๆ นอกเมืองกันดีไหมคะ คุณญาดา เย็นๆ ค่อยกลับบ้าน"

พิมพิราชักกลุ้มจึงชวนญาดาขับรถเที่ยวนอกเมือง หากแต่ญาดานึกห่วงคุณนายก้อนแก้วกับแม่ปริก และหนูนิดซึ่งอยู่บ้านกันตามลำพัง ทั้งยังห่วงงานของตนที่หยุดมาหลายวันแล้ว หญิงสาวจึงจำเป็นต้องปฏิเสธ

"ให้ดิฉันเขียนเรื่องที่ค้างไว้ส่งโรงพิมพ์ก่อนดีไหมคะ ทำงานในความรับผิดชอบให้เสร็จเสียก่อน แล้วเราก็จะไปไหนๆ กันได้อย่างเต็มที่"

"เอ้อ จริงซี พิมก็ลืมไปว่าคุณญาดาเป็นนักเขียนแล้วที่จะนำต้นฉบับถึงโรงพิมพ์โดยวิธีไหนคะ?"

"ก็ต้องส่งทางไปรษณีย์ เดี๋ยวกลับถึงบ้านดิฉันก็จะต้องรีบปั่นต้นฉบับละค่ะ"

พิมพิรามองดูผู้มีอาวุโสกว่าอย่างชื่นชมพร้อมทั้งให้ความเห็นว่า

"คุณญาดามาบ้านคุณย่าคราวนี้ หากไม่คิดว่ามันไร้สาระเสียทีเดียว ก็คงจะได้สิ่งแปลกๆ เหลือเชื่อ แต่เป็นความจริงไปเขียนบ้างก็ได้ค่ะ"

ญาดายิ้มให้เด็กสาวโดยไม่พูดว่ากระไร หากแต่เหยียบคันน้ำมันเร่งความเร็วสูงขึ้น มือกุมพวงมาลัยรถอย่างมั่นคง รถเก๋งคันงามพุ่งไปเบื้องหน้า แต่ก็ยังช้ากว่าใจของญาดาที่แล่นไปถึงโต๊ะเขียนหนังสือก่อนแล้ว

× × ×

ที่บ้านคุณนายผุดผ่อง

คุณนายก้อนแก้วกำลังนั่งเหม่ออยู่ตรงเทอเรสสายตาของเธอเลื่อนลอยผิดปกติ แม้กระนั้นก็ยังทอดเหม่อมองประตูบ้านเหมือนรอคอยใครสักคนหนึ่งที่เธอเฝ้าคิดถึงเขาอยู่ตลอดเวลา

ท่าทางของเธอเซื่องซึม บางทีก็รุ่มร้อน หงุดหงิดกระวนกระวาย บางครั้งก็เศร้าหมองไม่เป็นปกติ

ขณะนั่งเหม่อลอยอยู่นั่นเอง จู่ๆ คุณนายก้อนแก้วก็รู้สึกวูบขึ้นเฉยๆ เหมือนคนเผลอหลับ และเกิดนิมิตฝันทันที ฉับพลันเธอก็มองเห็นตัวเองเป็นร่างโครงกระดูกที่ปราศจากเนื้อหนัง เห็นตับไตไส้พุงแขวนห้อยอยู่ในโครงกระดูกนั้น มือ เท้า เป็นก้านกระดูกเรียวๆ แขนขาเก้งก้างมีกระดูกเป็นข้อๆ ไม่มีเนื้อ ไม่มีแม้แต่หนังหุ้มศีรษะเป็นหัวกะโหลกสีขาวหม่นเบ้าตากลวงโบ๋ จมูกแหว่งเป็นรูกลวงกระดูกคางเขยินยาวผิดส่วน กรามแสยะ มีฟันอยู่เพียงห่างๆ

เสียงหัวเราะดังออกมาจากปากหัวกะโหลก แต่ไม่ทันสิ้นเสียงหัวเราะ หัวกะโหลกนั้นก็เป็นอันหลุดกระเด็นออกจากก้านคอเหมือนโดนตัดด้วยดาบอันคมกริบ

50

ทันใดนั้นเองโครงกระดูกอีกหลายโครงก็เดินออกจากในตัวคุณนายก้อนแก้ว เธอตะลึงดูตัวเองที่เป็นโครงกระดูกเช่นกัน และโครงกระดูกอีกหลายโครงที่เดินออกจากร่าง โครงกระดูกของตัวเองนั้นได้ตรงเข้าห้อมล้อมหัวกะโหลกที่กลิ้งอยู่บนพื้นอันว่างเปล่า

ร่างโครงกระดูกของคุณนายก้อนแก้วไม่มีหัว เพราะหัวกะโหลกของเธอได้หลุดจากกระดูกก้านคอหล่นลงไปกลิ้งอยู่บนพื้นว่างเปล่านั้นแล้ว แต่แปลกที่โครงกระดูกอีกหลายๆ โครงซึ่งเดินออกจากร่างโครงกระดูกของเธอกลับมีหัว และมันมีความเคลื่อนไหวที่รวดเร็ว กระจายเข้าห้อมล้อมหัวกะโหลกหัวนั้น แล้วมันก็ช่วยกันเตะเหมือนล้อมวงเตะลูกตะกร้อ

คุณนายก้อนแก้วร้องกรี๊ดๆ ด้วยความเจ็บปวด ดิ้นทุรนทุราย แต่เธอก็ยังมองเห็นตัวเองเป็นโครงกระดูกไม่มีหัว และโครงกระดูกกลุ่มนั้นช่วยกันเตะหัวกะโหลกของเธอเล่นอย่างสนุกสนาน พวกมันเล่นแย่งชิงกัน โดยฝ่ายหนึ่งพยายามจะเตะกลับมาที่ก้านคอของเธอ แต่อีกฝ่ายหนึ่งพยายามเตะสกัดไว้ เหมือนนักฟุตบอลเฝ้ารักษาประตู

โครงกระดูกสองฝ่ายโยนลูกเล่นลูกหลอกกันเป็นสามารถ ขณะที่โครงกระดูกไม่มีหัวดิ้นทุรนทุราย ทว่าพวกนั้นกลับกระจายวงเล่นกันสนุกสนาน แต่แล้วฝ่ายรักษาประตูก็เผอเรอจนได้ เมื่อฝ่ายหนึ่งเตะลูกหัวกะโหลกลอยลิ่วเข้าหาก้านคอคุณนายก้อนแก้ว

"กรี๊ดดดด..."

เสียงร้องกรี๊ดโหยหวนปานว่าอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใดของเจ้าของเสียงร้องได้ลอยหายไปในอากาศอันว่างเปล่า สร้างความเจ็บปวดหวาดกลัวให้แก่เจ้าของอวัยวะอย่างเหลือที่จะกล่าว จึงแผดร้องวังเวง เสียงกรี๊ดโหยหวนสุดขีดนั้นได้ยินไปถึงแม่ปริกกับหนูนิดที่กำลังช่วยกันทำความสะอาดอยู่หลังบ้าน

"ป้า! เสียงใคร...ใครร้องเหมือนโดนจับเชือดถูกกระเดือกยังงั้นล่ะ?"

หนูนิดวางมือจากการเก็บกวาดใบไม้แห้ง เงยหน้าตื่นถามแม่ปริกโดยเร็ว

"เสียงร้องอยู่หน้าบ้าน!"

แม่ปริกอุทานไม่ตรงคำถาม ใจหายวาบเช่นกัน ละล่ำละลักเสียงสั่นต่อไปว่า

"มะ มะๆ เหมือน เหมือนร้องอยู่ในบ้านเรา"

"คุณนายก้อนแก้ว!" หนูนิดอุทาน ตาโตเกือบเท่าไข่ห่าน

"เร็ว! รีบไปดูกันเถอะป้า"

หนูนิดออกวิ่งเลาะเลียบชายคามุ่งตรงไปทางสนามหน้าบ้าน ส่วนแม่ปริกผลุนกลับเข้าประตูหลังครัววิ่งเข้าทางในบ้าน โผล่ออกห้องรับแขกเหลียวซ้ายแลขวาไม่เห็นมีคน แม่ปริกหน้าซีดอย่างนึกขลาด ทันใด เสียงหนูนิดตะโกนว่า

"ป้า! เร็ว ทางนี้!"

ร่างแม่ปริกปลิวออกไปตามเสียงพอออกประตูห้องรับแขก ถึงเทอเรสแม่บ้านก็หยุดเบรกแทบไม่ทัน

หนูนิดยืนหน้าซีดขาวอยู่ก่อนแล้วตะลึงดูคุณนายก้อนแก้วที่กำลังชักดิ้นน้ำลายฟูมปาก เกลือกกลิ้งทุรนทุรายอยู่บนพื้นหินขัด

"ป้า คุณนายเป็นอะไรไม่รู้..." หนูนิดพูดเร็วปรื๋อ

"ทำยังไงดีล่ะป้า?"

"ว้าย! คุณพระช่วย!" แม่บ้านยกมือตบอกตกใจไม่น้อยกว่าเด็กคนใช้

"อย่างนี้เขาเรียกโรคลมบ้าหมูนี่นาหนูนิด"

ปากอุทาน ตามองดูคุณนายก้อนแก้วซึ่งกำลังอยู่ในอาการชักไม่มีสติ เสียงร้องกรี๊ดเช่นเมื่อกี้เงียบไป กลายเป็นเสียงครืดคร่อกอยู่ในลำคอ ใบหน้าของเธอบิดเบี้ยวน่ากลัว ตาเหลือกกระตุกเต้นยุบยิบ มุมปากแสยะเบี้ยวเกือบถึงใบหู น้ำลายปริบๆ ไหลเป็นฟองฟอด สองมือเกร็งจิกขยุ้มกำอยู่บนศีรษะ ผมยุ่งเป็นกระเซิง อาการดิ้นเกลือกทุรนทุรายของเธอทำให้กระโปรงชุดลำลองเปิดชะเวิกขึ้นถึงขาอ่อน

แม่ปริกปากสั่น มือสั่นทำอะไรไม่ถูก ได้แต่หลับหูหลับตาขึ้นมือสั่นๆ ช่วยดึงกระโปรงลงมาปิดให้

"คุณนายไม่อยู่ คุณญาดา คุณพิมก็ไม่อยู่ เฮ้อ! ทำไงดี ทิ้งไว้แต่เราสองคน ไปเรียกรถนำคุณนายส่งโรงพยาบาลเถอะป้า"

หนูนิดตัดสินใจบอกแม่ปริกพลางเหลียวซ้ายแลขวากระวนกระวายอย่างจะหาใครมาช่วยเหลือ ทันใดก็รู้สึกเหมือนฟ้ามาโปรด เมื่อมีเสียงถามดังมาจากริมรั้ว

"แม่ปริก หนูนิด ใครเป็นอะไร?"

ทั้งสองหันขวับเกือบจะพร้อมกันเห็นคุณสายหยุดยืนเกาะรั้วเหล็กโปร่งมองเข้ามาอย่างสงสัย หนูนิดเร็วกว่าแม่ปริก รีบวิ่งไปเปิดประตูใหญ่ ละล่ำละลักกับสตรีบ้านใกล้เรือนเคียง

"ช่วย ช่วยด้วยค่ะ ไม่ทราบคุณนายก้อนแก้วเป็นอะไร?"

"ใครจ๊ะ คุณนายก้อนแก้ว?"

คุณสายหยุดย้อนถาม

"ก็คุณนายที่มาจากกรุงเทพฯคนนั้นแหละค่ะ เธอมากินเจ และพักอยู่ที่นี่"

"อ้าว! แล้วทำไมล่ะจ๊ะ?"

"ไม่ทราบค่ะ หนูอธิบายไม่ถูก จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงร้องกรี๊ด พอหนูกับป้าปริกวิ่งมาดู ก็เห็นคุณนายชักกระแด่วๆ"

หนูนิดพูดพลางทำท่าทางประกอบ คุณสายหยุดซึ่งผ่านมาเห็นโดยบังเอิญได้ยินหนูนิดอธิบายตื่นเต้นก็สาวเท้าเดินเข้าไปดู

คุณนายก้อนแก้วยังไม่มีสติ คงดิ้นและครางด้วยกิริยาน่ากลัว พลอยทำให้คุณสายหยุดใจหายวาบเมื่อได้มาเห็นชัดๆ

"รู้สึกเธอจะปวดหัวนะแม่ปริก สงสัยประสาทสมองคงทำพิษกระมัง?"

คุณสายหยุดตกใจ และก็พลอยเดาส่งเดช เพราะเห็นคนเจ็บเกร็งสองมือบีบขยุ้มศีรษะตนเองอย่างจะป้องกันไม่ให้มันร้าวแยกออกเป็นเสี่ยงๆ

แม่ปริกมองสบตาคุณสายหยุดดวงตาสองคู่มีความตื่นเต้นและตกใจไม่ได้น้อยไปกว่ากันเลย แต่ก่อนที่ใครจะทำอย่างหนึ่งอย่างใด เสียงรถยนต์ก็แล่นปราดเข้ามาในบ้าน คนทั้งสามหันมองพร้อมกัน แม่ปริกร้องขึ้นอย่างดีใจ

"คุณญาดากลับมาแล้ว มาทันเวลาพอดีเจ้าประคุ้น..."

"เร็วๆ ค่ะคุณญาดา" หนูนิดร้องพลางวิ่งปราดไปที่รถเก๋ง หน้าตื่นเต้นมองดูรถที่กำลังแล่นมาจอด ส่วนมือชี้กลับไปทางเทอเรส ละล่ำละลักว่า

"คุณ คุณนายก้อนแก้วค่ะ อยู่ๆ ก็ชักกระแด่วๆ ไม่ทราบเป็นอะไร"

หนูนิดรายงานพลางกระโดดหลบรถแทบไม่ทัน เพราะรถกำลังแล่นไม่ทันจอด หนูนิดวิ่งสวนเข้าไปแล้วก็กระโดดถอยออก เดชะบุญที่รถชะลอความเร็วเพื่อที่จะจอด ไม่เช่นนั้นอุบัติเหตุคงเกิดขึ้นแน่

"แกเป็นบ้าอะไรหนูนิด?"

พิมพิราเลื่อนกระจกรถลง ยื่นหน้าตวาดเสียงเกรี้ยว

"รถไม่ทันจอด ดันวิ่งสวนเข้ามาได้ จะบ้าหรือ?"

หนูนิดยืนหน้าซีดขาว ตกใจทั้งคุณนายก้อนแก้ว และตกใจที่เกือบถูกรถชน ขณะนั้นญาดาคงมองเห็นความผิดปกติ หญิงสาวรีบเปิดประตูผลัวะทันทีที่จอดรถสนิท

"ใครเป็นอะไรหนูนิด?"

ถามพลางแหย่ขาลงจากรถ หันหน้ามองทางเทอเรส เห็นแม่ปริกกับคุณสายหยุดยืนบังร่างใครคนหนึ่งที่กลิ้งอยู่กับพื้น

"คุณ คุณนายก้อนแก้วค่ะ..."

หนูนิดหลุดปากสั่นระริกได้ประโยคเดียว ญาดาก็ออกเดินลิ่วทิ้งห่างหนูนิดตรงไปยังเทอเรสโดยไม่รอฟังประโยคต่อไป

หนูนิดได้สติรีบหันกลับวิ่งตามหลังญาดา พิมพิราเห็นผิดสังเกต รีบผลุนผลันเดินปนวิ่งตามหนูนิดไปเช่นเดียวกัน

× × ×

บนเทอเรส ร่างคุณนายก้อนแก้วยังคงชักดิ้นเหมือนปลาที่โดนทุบหัว เสียงกร๊อกๆ ดังออกจากลำคอ น้ำลายเป็นฟองฟอดฟูมปาก ตาเหลือกปลิ้นกระตุกเต้นยุบยิบ ใบหน้าแสยะบิดเบี้ยวน่ากลัวน่าเกลียดเหมือนหน้าภูตผีปีศาจ

ทุกคนตกใจแทบดับจิต แม่ปริกนึกกลัวจนต้องถอยหนี คุณสายหยุดบอกญาดาเร็วปรื๋อ

"ไม่ทราบเธอเป็นอะไรค่ะ เมื่อดิฉันผ่านมาเห็นเธอก็เป็นอย่างนี้แล้ว จะให้ช่วยอย่างไรดีคะ?"

ญาดามองสตรีเพื่อนบ้านด้วยแววตาขอบคุณ ขณะที่ปากพูด

"ขอดิฉันดูเธอก่อน บางทีเธออาจจะเป็นโรคเก่า"

"โรคอะไรคะ?"

คุณสายหยุดสงสัย

"เธอเคยชักแบบนี้ค่ะ เมื่อวานนี้ก็เป็น แต่ไม่รุนแรงน่ากลัวอย่างนี้"

กล่าวจบญาดาก็ก้มตัวลง เอื้อมมือดึงกระโปรงคุณนายก้อนแก้วปกปิดความอุจาดตาก่อนอื่น และร้องเรียกด้วยเสียงอันดัง

"คุณนาย..คุณนายคะ...คุณนายก้อนแก้ว..."

ผู้ถูกเรียกไม่มีทีท่าว่าจะรู้สึกตัว สองมือขยุ้มศีรษะตนเอง ขาทั้งคู่งอม้วนเข้าหาลำตัวจนเกือบจะเป็นก้อนกลมๆ เกลือกกลิ้งไปมาบนพื้น

ญาดานึกถึงวิธีปฐมพยาบาลปัจจุบันขึ้นมาได้ คนเจ็บอย่างนี้อาการบอกว่าหอบหิ้วส่งโรงพยาบาลคงไม่ทัน ต้องช่วยเหลือก่อนเป็นการด่วน หญิงสาวจึงเงยหน้าบอกทุกๆ คน

"เร็ว! ช่วยกันดึงขาเธอให้เหยียดออก แล้วก็นวด...นวดแรงๆ ด้วย เส้นที่ชักจะได้คลายออก น้ำ แม่ปริกไปเอาน้ำเย็นมาเร็ว ได้น้ำแข็งยิ่งดี ผ้าขนหนูด้วย เร็วๆ เข้า"

แม่ปริกรีบวิ่งไปตามคำสั่ง ส่วนญาดาก็พร่ำเรียกชื่อคุณนายก้อนแก้วพลางจับแขนดึงขาเพื่อที่จะนวดฟื้นให้

หายจากอาการชัก พิมพิรากับคุณสายหยุด และหนูนิดรีบช่วยกันชุลมุน

มือสาม- สี่คนนวดเฟ้นไปตามแขนขาและลำตัวคุณนายก้อนแก้วแทบว่าไม่มีการปรานีปราศรัย เพื่อบังคับเส้นเอ็นให้คืนสภาพปกติ คราวนี้เสียงคร่อกๆ ที่ดังจากในลำคอคนเจ็บเปลี่ยนเป็นเสียงร้องโอ๊ย ทุกคนตกใจ หากแต่ญาดาบอกว่าอย่าตกใจ ให้นวดต่อไป นวดจนกว่าเจ้าตัวจะรู้สึกเจ็บ ซึ่งหมายถึงการรับรู้ หรือการรู้สึกตัว

วิธีการช่วยเหลือของญาดาได้ผล เพราะปรากฏว่าอาการชักของคุณนายก้อนแก้วได้ค่อยๆ สงบลง แต่เสียงร้องของเธอกลับดังขึ้น แขนขาร่างกายที่หยุดจากอาการชักก็เปลี่ยนกิริยาขึ้นในแบบใหม่ ทั้งมือและเท้ายกป่ายเปะปะผลักไสชุลมุน เหมือนกับว่าต้องการผลักอะไรสักอย่างที่น่ากลัวออกไปให้พ้น ในขณะเดียวกัน ทุกคนก็ต้องใจหายวาบอีกครั้ง เพราะเสียงร้องของเธอ

"ว้าย...ว้ายๆ ว้าย..!"

คุณนายร้องว้ายๆ พลางผลักไสไม่ยอมหยุด ราวกับว่ามือหลายคู่ที่นวดจับไปตามลำตัวเธอนั้นคือสิ่งน่าเกลียดน่ากลัวที่ทำให้เธอทั้งดิ้น ทั้งผลัก ทั้งปัดเป็นพัลวัน

ทุกคนถูกผลักจนต้องผงะ และต่างก็รู้สึกถึงเรี่ยวแรงกำลังที่ผิดปกติ แม้คนทั้งสี่จะถูกผลักหงายออกมาแล้ว แต่คุณนายก้อนแก้วก็ยังคงดิ้น- ร้องว้ายๆ ๆ ราวกับว่าเธอพูดประโยคอื่นไม่เป็น

"อาการอย่างนี้ผิดปกติแล้วละค่ะ"

คุณสายหยุดพูดหอบๆ

"เรี่ยวแรงมากเหลือเกิน สี่คนยังจับไม่อยู่ เหมือน...เหมือนนายวี คนสวนที่บ้านก็เคยเป็นคล้ายๆ อย่างนี้แหละค่ะ"

ญาดากับพิมพิรามองคุณสายหยุดพร้อมกัน ความหมายเต็มไปด้วยคำถาม ส่วนหนูนิดถอยกรูด มองคุณนายก้อนแก้วอย่างตื่นกลัว

"ตอนแรกนายวีสลบ ทุกคนคิดว่าถูกทำร้าย" คุณสายหยุดพูดต่อ

"แต่หลังจากฟื้นแล้ว นายวีก็โวยวายไม่ได้สติเหมือนคุณนายก้อนแก้วนี่แหละค่ะ ร้องว้ากลัวๆ จะวิ่งหนีท่าเดียว นายเอกกับลุงแก้วต้องช่วยกันจับ แต่จับไม่อยู่ ลุงแก้วเลยชกนายวีสลบไปอีกที พอฟื้นขึ้นตอนหลังนี้จึงรู้ตัว พูดจารู้เรื่อง และบอกว่าตอนหมดสติครั้งแรกแกโดนผีหลอก นายวีบอกว่าผู้ร้ายที่เข้าไปจับกระต่ายที่บ้านไม่ใช่คนค่ะ แต่เป็นผี...ฟังเหมือนนิทานหลอกเด็กนะคะ แต่มันแปลกมาก"

ญาดากับพิมพิรามองสบตากัน บอกความรู้สึกของกันและกันอยู่ลึกๆ คล้ายเชื่อว่าคำพูดของคุณสายหยุดมีทางที่จะเป็นไปได้

"แล้วนายวีเป็นอะไรแน่คะ?"

พิมพิราถามคุณสายหยุด ผู้ถูกถามส่ายหน้าไปมา

"ไม่ทราบค่ะ จนขณะนี้ดิฉันก็ไม่ทราบว่านายวีเป็นอะไร แต่เจ้าตัวยืนยันว่าถูกผีหลอก และหมดสติเพราะความกลัว"

"แต่คุณนายก้อนแก้วไม่ได้หมดสติ" พิมพิราพูดพลางมองดูอาการเหมือนคนบ้าของคุณนายก้อนแก้วที่ยังคงใช้มือผลักเปะปะ ปากก็ร้องว้ายๆ เหมือนต่อสู้กับอะไรบางสิ่งที่ใครมองไม่เห็นตัวตน

"คุณนายยังร้องได้ ดิ้นได้อยู่นะคะ ไม่ถึงกับหมดสติเสียทีเดียว"

"แต่ถึงไม่หมดสติ ก็เสียสติได้ค่ะ คนเราหากมีความกลัวสุดขีด"

ญาดาพูดเสียงหนักๆ ทำให้สายตาทุกคู่หันไปรวมอยู่ที่คุณนายก้อนแก้วอีกครั้ง และคราวนี้ทุกคนถึงกับสะดุ้งไปตามๆ กัน เพราะคุณนายก้อนแก้วไม่เพียงแต่ผลักอากาศเท่านั้น เธอยังจิก ดึง กระชาก ทึ้ง เสื้อผ้าของตนเอง เหมือนมันเป็นสิ่งน่ากลัวน่าเกลียดที่เธอจะต้องกระชากทึ้งออกขว้างปาให้มันพ้นไปเสียจากร่าง

"ว้าย คุณพระช่วย! คุณ คุณนายจะแก้ผ้าตัวเองแล้วค่ะ"

พิมพิราร้องอุทานเสียงหลง ทุกคนใจหายใจคว่ำตามกัน ตะลึงดูคุณนายก้อนแก้วเกลือกกลิ้งดิ้นรน ผลักลมผลักอากาศ พร้อมกระชาก จิก ทึ้งเสื้อผ้าตนเองเป็นพัลวัน ผ้าเนื้อหนาทำท่าว่าจะฉีกขาดเพราะการกระชากโดยแรง พิมพิรากับคุณสายหยุดหลับตาปี๋นึกเห็นภาพคุณนายก้อนแก้วเหลือแต่ตัวล่อนจ้อน

แม่ปริกหิ้วถังใส่น้ำเย็นปนน้ำแข็งในตู้เดินครึ่งวิ่งตรงเข้ามาพอดี พอเห็นอาการคุณนาย แม่บ้านถึงชะงัก เกือบปล่อยถังน้ำหลุดมือ

"อุ๊ย ว้าย ตาเถร!"

แม่บ้านอุทานพิลึก ญาดาไม่รู้จะทำอย่างไรดี ตัดสินใจยื่นมือไปที่แม่ปริกพูดเร็วจนกลายเป็นเสียงกระชาก

"ส่งถังน้ำมานี่"

แม่ปริกได้สติ รีบยื่นถังน้ำให้หญิงสาว พร้อมรายงานปากสั่น

"น้ำที่แช่ตู้ไว้กิน อิฉันเทใส่ถังหิ้วมาหมดเลยค่ะ แถมน้ำแข็งตู้เย็นปนมาด้วย คุณญาดาบอกว่าต้องการน้ำเย็น"

หญิงสาวเม้มปากแน่นไม่พูดจาว่ากระไร รับถังน้ำจากแม่ปริกซึ่งมีน้ำแข็งลอยน้ำเย็นอยู่ครึ่งถังหิ้ว หันกลับไปหาคุณนายก้อนแก้ว และถอยหลังก้าวหนึ่ง กะระยะกำลังเหมาะ แล้วญาดาก็ยกถังน้ำสาดโครมเข้าใส่ร่างผิดปกตินั้นเต็มกำลังแรง!

แรงปะทะหน่วงหนักที่พุ่งเข้าใส่โดยกะทันหันพร้อมกับความเย็นเฉียบเยือกเข้าปะทะผิวกาย ทำให้ร่างทุเรศตานั้นแทบจะกระเด็น อันเกิดจากแรงสะดุ้ง

"โอ๊ย!"

เสียงโอ๊ยดังจากปากคุณนายก้อนแก้วหลังจากร้องว้ายๆ คำเดียวมาตลอด และคราวนี้เสียงว้ายสะดุดหายไปทันที

น้ำเย็นเฉียบไหลนองพื้นหินขัด เปียกร่างคุณนายก้อนแก้วโชกชุ่ม น้ำแข็งกระจายทั้งบนตัวคุณนายและบนพื้น ความหนาวเย็นแทรกซึมจับจิตจับใจ ปานว่าจะสั่นสะท้านเข้าไปถึงในขั้วกระดูก

"คุณพระช่วย! พุทธัง ธรรมมัง สังฆัง เจ้าประคู้น...!"

แม่ปริกอุทานยาวเหยียดพร้อมยกมือไหว้ท่วมศีรษะ ด้วยนึกไปถึงว่าญาดาจะเล่นพิเรนทร์กับคนป่วยถึงเพียงนั้น ซึ่งถ้าเป็นหมอรักษาไว้ คนไข้มีหวังตายแน่

"โอ๊ย!"

คุณนายก้อนแก้วอุทานซ้ำขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ติดตามด้วยเสียงร้อง "ฮือ!" แล้วเธอก็ผุดลุกขึ้นนั่ง กิริยาผิดปกติต่างๆ หยุดสนิท

ทุกคนอ้าปากค้าง ยกเว้นญาดา หญิงสาวอุทานด้วยความดีใจ

"คุณนายก้อนแก้ว...คุณนาย... รู้สึกตัวแล้วใช่ไหมคะ?"

คุณนายก้อนแก้วห่อไหล่ ทำหน้างงๆ

"มัน มันเกิดอะไรขึ้นคะ...?"

เธอหลุดปากเซ่อๆ มองดูรอบๆ ลักษณะบอกว่าไม่เข้าใจอะไรเลย ผมยุ่งเป็นกระเซิงของเธอเปียกโชก น้ำเย็นเยือกไหลจากเส้นผมรดลงบนลำตัว เธอใช้มือลูบ ลูบตัว ลูบแขน มองน้ำที่ไหลนองพื้น และที่เปียกชุ่มตัวเธอจนรู้สึกถึงความหนาว

"อะไรกันคะนี่?!"

คุณนายหลุดเสียงงุนงงอีกครั้ง ทว่าไม่มีใครตอบ ทั้งพิมพิรา คุณสายหยุด แม่ปริก และหนูนิด ต่างก็พลอยตะลึงกันไปหมด โดยเฉพาะหนูนิดทำหน้าประหลาดกว่าเพื่อน เหมือนอยากจะตะโกนออกมาว่า

"โอ๊ย! ปวดกะโหลก จ๋าๆ อีบ้าจ๋าๆ ก็ดี จ๋าๆ ก็ชักกระแด่วๆ ๆ นี่มันอะไรกันเว้ย?"

ญาดาคนเดียวที่มีกำลังใจดีกว่าใครๆ หญิงสาวเอื้อมมือจับแขนคุณนายก้อนแก้วช่วยฉุดกึ่งประคองให้เธอลุกขึ้นยืน คุณนายรีบลุกโดยง่าย เพราะต้องการหนีน้ำที่เปียกชื้น

"คุณนายเป็นฝ่ายอธิบายดีกว่าค่ะ ว่าคุณนายเป็นอะไร?"

ญาดาถามอ่อนโยน ทว่ามีความหมายคาดคั้นอยู่ในตัว

"บอกพวกเราซีคะ ว่าคุณนายเป็นอะไร?"

หญิงสาวถามย้ำ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สาวพล่าน

ต่อจากหน้า 13

อย่างหนึ่งของดิฉันที่ว่า ถึงแม้ดิฉันจะมีเชื้อสายของชาวเดนิชปะปนอยู่บ้าง ทว่าเลือดของฟอกลับแรงมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นเรือนร่างที่สูง

ที่สูง 170 เซนติเมตร อกที่วัดรอบได้ถึง 37 นิ้วกว่า หรือเอวที่วัดได้เพียง 23 นิ้ว รับช่วงกับสะโพก 37 นิ้ว ทำให้ดิฉันกลายเป็นจุดเด่นที่ได้รับความสนใจจากบรรดาเพื่อนชายในมหาวิทยาลัยมาโดยตลอด

"เธอคือชาวเอเชียที่สวยงามที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมาในชีวิต" คำพูดของเพื่อนชายในมหาวิทยาลัยยังคงจำติดหูของดิฉันได้อยู่เสมอ "หน้าของเธอเป็นชาวเอเชีย มีความคม และเข้ม แต่จมูกของเธอกลับโด่งเหมือนคนยุโรป เรือนร่างของเธอยังไม่ต้องพูดถึง มันเป็นเรือนร่างที่งาม...งามกว่าหญิงชาวยุโรปที่ได้ชื่อว่าเป็นนางงามเสียอีก" คำเหล่านี้มันเป็นคำที่สร้างความอิ่มเอิบใจอย่างยิ่งสำหรับดิฉัน ถึงแม้ว่าดิฉันจะเอ่ยปากถ่อมตัวว่าไม่จริง และไม่ชอบให้ใครชมก็ตามที

ลมโชยพัดมาอ่อนๆ มันนำพาเอาความร้อนจากแสงแดดที่สาดส่องกระทบเรือนร่างของดิฉันไปบ้าง แต่ทุกครั้งที่ลมโชยพัดผ่าน มันทำให้ดิฉันตื่นตัวและอดที่จะอ่อนไหวไปตามกระแสลมที่อ่อนโยนเหล่านั้นไม่ได้ มันเหมือนกับมือของชายหนุ่มคนรักที่ลูบไล้ไปตามเรือนร่าง มันเพิ่มความรัญจวนและเสียวกระสันจนต้องสยิวกายขึ้นอย่างลืมตัว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

มิติมรณะ

ต่อจากหน้า 25

โค่นเจ้ามนุษย์ยักษ์รายนี้ลงได้หรือไม่

โชคดีที่สายตาของเขาพบกับไม้ปลายแหลมที่ถืออยู่ภายในมือของมนุษย์ยักษ์

"อาวุธของท่านเหรอ" เขาเดินตรงมาพร้อมกับถามด้วยความสงสัย

"แน่นอน...มันเป็นอาวุธของพวกเรา"

"ยืมให้เราดูหน่อยได้มั้ย" ธานีแบมือขอดื้อๆ

มันดีหน้างงนิดหนึ่ง แต่เพราะความที่ราชะของมันยังให้ความเกรงอกเกรงใจต่อชายผู้นี้ ทำให้มันตัดสินใจยื่นให้

ธานีจับมาถืออย่างมั่นเหมาะ ใช้ปลายข้างแหลมนั้นชี้ตรงไปที่ระหว่างสะดือของมัน ราวกับคนที่ถืออาวุธไม่เป็น

"เอ๊ะ...ท่าน"

มันหมายที่จะร้องเตือน

แต่มันเตือนได้เพียงแค่นั้น เพราะธานีตัดสินใจเสียบความแหลมนั้นพุ่งเข้าที่จุดกึ่งกลางลำตัวของมันทันที

เสียงไม้ปลายแหลมนั้นปักทะลุเนื้อหนังมังสาของมันเข้าไปแล้ว กล่าวไปก็ประหลาดตรงที่ว่าเนื้อหนังของมันนั้นกลับอ่อนนุ่มและไม่มีแรงดีดสะท้านต้านรับ ดังนั้นความแหลมของไม้นั้นก็เสียบทะลุออกไปทางด้านหลัง เลือดสีแดงพุ่งกระฉูดออกมาราวกับน้ำพุ ร่างของมันบิดงอไปมานิดหนึ่งก่อนที่จะทิ้งตัวลงนอนเหยียดยาวอยู่กับพื้นสิ้นลมหายใจทันที

"เร็ว..." ธานีร้องไปยังสาวิณีที่ยืนตะลึงอยู่ เธอเองก็ไม่นึกว่าธานีจะเหี้ยมเกรียมถึงขนาดนี้ แต่เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและได้ประสบพบมาไม่ว่าจะเป็นกองทัพของพม่า มันทำให้เธอเริ่มจะเข้าใจถึงตัวของธานีมากยิ่งขึ้น

ปากประตูที่ปิดอยู่นั้นถูกเปิดออกด้วยแรงถีบของธานี มันเปิดผางออกจากกัน

ทุกคนหันขวับมามองอย่างรวดเร็ว

"ธานี..." เสียงของวิทวัสดังขึ้นก่อนใครเพื่อน รอยยิ้มนั้นเกลื่อนกลาดไปทั่วทั้งใบหน้า "ในที่สุดแกก็มา"

"เร็ว...อย่าเพิ่งพูดอะไร รีบออกจากที่นี่ก่อน"

ทั้งหมดรีบลุกจากที่นั่งอยู่พร้อมกับก้าวเดินตามธานีไปอย่างรวดเร็ว

ธานีนั้นพาทั้งหมดออกมาจากถ้ำจนกระทั่งพบกับสถานที่ภายนอก เขาจัดแจงเล่าถึงหนทางที่จะเดินทางออกจากตัวโลกของเหล่ามนุษย์ยักษ์อย่างรวดเร็ว

"พวกแกเดินทางไปก่อน" ธานีเอ่ยขึ้น

"แล้วแกล่ะ" ลักษณ์ถามด้วยความสงสัย

"เรายังมีดาริกาและศัทลียาอยู่" ธานีตอบขึ้น "เราสองคนจะต้องกลับไปยังที่เดิม"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บันทึกลับ

ต่อจากหน้า 18

ถ้าไม่เร่งฟิตตัวมีหวังคุณไม่ได้แน่"

"ไม่จริงหรอก...คุณทำได้"

เขายิ้มออกมาอีกนิดหนึ่ง

"ผมอาจจะทำได้ก็จริงอยู่ แต่หากคุณไม่ได้เรื่องเลยนั้น โอกาสที่จะทำได้มันก็ยากมากยิ่งขึ้น เวลาที่ผมทำธุรกิจแล้ว ผมอยากที่จะให้ธุรกิจมันเดินไปด้วยความง่ายดาย ถึงแม้มันจะมีอุปสรรคขัดขวางบ้าง แต่ก็ต้องไม่มากนัก"

"เอาล่ะค่ะพ่อทูนหัว" ดิฉันเริ่มยอมแพ้เขาแล้ว "ต่อไปนี้จะให้กุ้ยทำอะไรว่ามาเลย"

"นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป คุณต้องเริ่มฟิตตัวแล้ว ผมจะจ้างบรรดานักฟิตทั้งหลายมาช่วยคุณ และจะต้องทำทุกอย่างเพื่อให้คุณเป็นนางงามที่ไร้ตำหนิแม้แต่น้อย"

"ไร้ตำหนิ...แม้กระทั่งเรื่องที่เคยนอนมากับคุณอย่างนั้นเหรอ"

เขาหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

"แล้วคุณคอยดูฝีมือของมืออาชีพที่ผมจ้างมาก็แล้วกัน"

....

มันเป็นจริงอย่างที่โรเบิร์ตกล่าวเอาไว้ การเตรียมพร้อมสำหรับการประกวดนางสาวไทยนั้นไม่ใช่เรื่องหมูๆ ที่เข้าใจกันจริงๆ และบรรดามืออาชีพที่เขาจ้างมานั้นก็ไม่ใช่มือระดับสมัครเล่นที่ทำอย่างไม่มีระบบ ทุกคนทำงานอย่างจริงจัง เครื่องไม้เครื่องมือที่ยุ่งเหยิงและมากมายขนาดที่ขนด้วยรถสิบล้อไม่หมดนั้นถูกทยอยนำมาติดตั้งภายในห้องพักของโรเบิร์ตอย่างรวดเร็ว ดิฉันไม่ทราบเหมือนกันว่ามันคืออะไรบ้าง ขอเพียงให้คนพวกนี้บอกให้ดิฉันยกขาข้างซ้าย ดิฉันจะไม่กล้ายกขาข้างขวาอย่างเด็ดขาด หรือขอเพียงให้เขาบอกว่าจิบน้ำชา ดิฉันก็จะไม่กล้าที่จะจิบน้ำเปล่าอีกเช่นเดียวกัน

กิจวัตรประจำวันนั้นถูกกำหนดด้วยตารางที่ตายตัว การควบคุมนั้นก็เป็นไปอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะกับเรื่องอาหารการกินนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ในแต่ละมื้อนั้นเขาจะให้ดิฉันกินในขนาดที่พอดี ไม่มากและก็ไม่น้อยจนเกินไป เม็ดข้าวนั้นแทบที่จะเรียกว่านับเม็ดได้ เพื่อสร้างสรรค์กล้ามเนื้อตลอดจนเรือนร่างของดิฉันให้สมบูรณ์มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

ในจำนวนเครื่องควบคุมหรือการทำการควบคุมร่างกายนี้นั้นสิ่งที่ดิฉันชอบมากที่สุดเห็นจะได้แก่เรื่องของการนวด

คนที่นวดนั้นมือหนักและเบาได้เหมาะสมกับความต้องการของดิฉันอย่างแท้จริง มันไม่หนักจนเกินไปจนทำให้ดิฉันเจ็บปวด แต่มันก็ไม่เบาจนเกินไปจนทำให้ดิฉันรู้สึกไหวงเหวง ขั้นแรกนั้นเขาเปลี่ยนคนนวดถึง 6 คนด้วยกัน และมาจบลงที่แลนเดิ้ลชายผมทองที่ท่าทางปึกบึนเป็นพิเศษ

กล่าวไปแล้วก็ประหลาด

ประหลาดตรงที่ว่าคนอื่นๆ นั้นทั้งหญิงและชาย ล้วนแต่นวดให้ดิฉันแล้วทำให้ดิฉันรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวอยู่ตลอดเวลา แต่เมื่อมาเปลี่ยนมือถึงแลนเดิ้ล ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

เครื่องวัดร่างกายที่มีสายไฟโยงใยแมงมุมนั้นบ่งบอกถึงสภาพความพร้อมและสภาพความสบายของกล้ามเนื้อทุกสัดส่วนออกมาอย่างประหลาด

"ตกลง...คุณแลนเดิ้ลจะเป็นคนนวดประจำ" โรเบิร์ตเอ่ยขึ้นหลังจากที่เขาผ่านการทดสอบแล้ว "มือของคุณเหมาะที่สุดสำหรับการผ่อนคลายกล้ามเนื้อของมิสกุ้ย"

แลนเดิ้ลยิ้มออกมาอย่างภาคภูมิใจ กว่าที่เขาจะได้รับตำแหน่งนี้นั้นเขาผ่านการทดสอบถึงสิบหนด้วยกัน แต่ละหนนั้นเขาสามารถควบคุมพลังของปลายนิ้วได้ราวกับมีเครื่องคอมพิวเตอร์คอยควบคุมอยู่

"คุณขนข้าวขนของของคุณย้ายมาประจำอยู่ที่บ้านพักของผมได้เลย" โรเบิร์ตออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงที่เน้นเข้ม "ทุกอย่างเป็นไปตามข้อตกลงของคุณที่มีกับผมก่อนหน้านี้"

"ขอบคุณมากเลยครับคุณโรเบิร์ต" เขาโค้งศีรษะคำนับให้แก่โรเบิร์ต "คุณกรุณามากที่ทำให้ผมรับหน้าที่นี้"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ดวง

ต่อจากหน้า 66

3. เรื่องโชคลาภเริ่มแล้วดีไปสองปี 2532 – 2533 มั่นคงและมีหลักฐานได้เลย

4. เนื้อคู่เป็นคนสูงใหญ่ใจดี มีคุณธรรม รักการศึกษามีวิชาการสูงก้าวหน้าอยู่เสมอ

5. การแต่งงานจะมีความมั่นคงแน่นอนในระยะปี 2535 – 36 หรือแต่ปีนี้ก็ได้

ศิริโรจน์

เรียน คุณอาศิริโรจน์ ที่นับถือ

คือหลานเกิดวันพุธที่ 11 ม.ค. 13 ปีระกา

1. ตอนนี้หลานเจอเนื้อคู่หรือยัง แล้วอายุเท่าไร

2. ที่หลานเจอใช่เนื้อคู่หรือเปล่า

3. เนื้อคู่หลานรูปร่าง ลักษณะ นิสัย อย่างไร

4. หลานควรจะแต่งงานปีไหนถึงจะเหมาะสม

5. ดวงชะตาของหลานเป็นอย่างไรบ้าง ตลอดชีวิตจะมีเคราะห์บ้างหรือเปล่าคะ

สาวจันทร์

คุณสาวจันทร์

คำตอบ

1. เนื้อคู่คนรักเจอปีหน้าแน่นอน หลังกรกฎาคม 2533 ไปแล้วครับ

2. เนื้อคู่รอไปก่อน ระยะนี้ยังไม่แน่นอนครับ

3. เนื้อคู่คนรักจะต้องเป็นคนขาวท้วม คนทางใต้ลงไป

4. การแต่งงานในระยะปี 2533 หรือ 2534 แน่นอนดี

5. ความสำเร็จในชีวิตต้องเป็นในระยะอายุ 28 เป็นต้นไปครับ

ศิริโรจน์

เรียน คุณอาศิริโรจน์ ที่นับถือ

คือ ผมเกิดวันที่ 28 กันยายน 2509 ปีมะเมีย ผมอยู่ราศีอะไรครับ ผมขอถามคุณอาดังนี้ครับ

1. ตอนนี้ผมพบเนื้อคู่หรือยัง ถ้าเจอเมื่ออายุเท่าไร

2. เนื้อคู่มีลักษณะอย่างไร รูปร่าง นิสัย เป็นคนถิ่นไหน ภาคอะไร

3. ผมจะแต่งงานเมื่ออายุเท่าไร

4. ผมจะมีโชคลาภเมื่อไรครับ ลายมือของผมเป็นคนยังไงครับ

ฟ้าลั่น

คุณฟ้าลั่น

คำตอบ

1. เป็นคนราศีกันย์ เนื้อคู่คนรักในระยะปี 2535 ถึงจะเจอแน่นอนครับ

2. เนื้อคู่ขาวสูงใหญ่ใจดี เป็นคนมีความคิดใจเย็นและมีความมั่นคงในใจดีมาก

3. การแต่งงานในระยะปี 2537 – 38 ดีมาก

4. เรื่องโชคลาภหรือความสำเร็จต้องระยะปี 2535 เป็นต้นไปครับ

5. ลายมือก็ใช้ได้ครับ เป็นคนรักความก้าวหน้า

ศิริโรจน์

สวัสดีครับ...คุณ...ศิริโรจน์ ที่นับถือ?

ก่อนอื่นผมต้องขอโทษคุณอาบ้างมากด้วยที่เขียน จ.ม. มาหาคุณอา ผมคนหนึ่งที่ติดตามหนังสือ "ระทึก" มานานแล้ว คือว่าผมอยากให้คุณอาช่วยดูดวงชะตาของผมสัก 7 ข้อ ผมหวังว่าคุณอาคงตอบให้ผมได้นะครับ ผมขอขอบคุณอย่างสูงนะครับ

(ผมเกิดวันอังคาร วันที่ 11 เดือนมีนาคม พ.ศ. 2512 ปีระกา) คำถามแรกเลยนะครับ

1. ดวงชะตาของผมช่วงนี้เป็นอย่างไร ผมมีศัตรูบ้างมั้ย

2. ผมจะทำงานอะไรที่ให้มันก้าวหน้าได้ไกล

3. ผมมีโชคลาภช่วงไหน

4. ลักษณะเนื้อคู่ของผมเป็นคนอย่างไร อยู่ที่ไหน เมื่อไรผมจะพบเนื้อคู่ และคนที่ผมชอบอยู่ตอนนี้ชื่อพิมพิมล เป็นเนื้อคู่ของผมหรือเปล่า

5. ผมจะสบายในช่วงไหน

6. ผมจะได้แต่งงานปีไหน

7. ผมจะพึ่งพี่น้องคนไหนได้ดี

สมชาย

คุณสมชาย

คำตอบ

1. ระยะนี้ปัญหาการเงินการใช้จ่ายไปมากหลายทางด้วยกัน

2. การงานด้านการเงินหรือการธนาคารจะก้าวหน้าได้ไกลมากและมีความสำเร็จในการเสี่ยง

3. โชคลาภหรือความสำเร็จในระยะปี 2532 ในระยะเดือนตุลาคม หรือ พฤศจิกายน

4. ลักษณะเนื้อคู่จะต้องดำแดง ร่างเล็กปราดเปรียว ตาโตกลม

5. เรื่องจะสบายในระยะปี 2536 เป็นต้นไปแน่นอน

6. การแต่งงานในระยะปี 2534 หรือ 2535 จะดีมาก

7. พี่น้องพึ่งได้ทุกคนไม่ต้องเลือกมากนัก แต่ควรจะพึ่งกันได้ตามสมควรเท่านั้น

ศิริโรจน์

เผยความฝัน

"ทำร้านพวกผับและคาเฟ่ครับ... จริงๆ แล้วผมชอบทางดนตรี ยิ่งเสริมขายอาหารขายเหล้าเข้าไปอีก ผมมองว่าลงทุนน้อย มีหนทางกำไร..."เอา... ก็...เอา เปิดร้านเมื่อไหร่จะช่วยเชียร์ให้รวย จะได้แต่งงานสมใจ

สาพงษ์

จับใจ ซึ่งมาถึงยุคนี้ไม่จำเป็นแล้ว มันต้องร้องไม่ให้เพราะ ถึงจะขายได้ ร้องแข็งๆ เข้าไว้ อย่างนี้พี่ก็โอเค. ซิ"

ขณะนี้ สรพงษ์ ชาตรี กำลังขะมักเขม้นเรียนร้องเพลงอย่างหนัก เพื่อให้เข้ายุค อ้อ...เกือบลืม งานนี้พี่เอกปีนใจให้ค่ายอาร์.เอส.ซาวนด์ อย่าลืมติดตามผลงานเพลงของพี่เอกบ้าง คาดว่าจะออกเทปชุดนี้ ต้นปีหน้าแน่นอน

สาวเซ็กซ์

อัสนี" สาวที่อยู่เบื้องหลังช่วยโน่นช่วยนี่ก็สาว "ต่าย" คนนี้แหละ

เอ๊ะ...เอ๊ะ แล้วไม่รู้ว่า หนูต่ายเอาสามีหนุ่มจูฬาเจ้าเก่าไปไว้ที่ไหน

อ้อย

เลยอยากได้ช่างภาพผู้หญิงมากกว่า

อย่างไรก็ตาม อ้อยบอกว่า "ครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว เพราะคิดว่าตัวเองแก่แล้ว แต่ในเมื่อคนเห็นความสำคัญ จึงถือเป็นงานชิ้นเอก อีกอย่างรุ่นเดียวกับอ้อยก็ปลดระวางไปแล้ว ถ้าเขาเลือกเรา แสดงว่าอ้อยยังนิยมอยู่"

สำหรับผลงานการแสดงในขณะนี้ สินาภรณ์ พิไลลักษณ์ กล่าวว่า เธอรับที่จะเล่นหนังของ อ้วน น้อยรอด เรื่อง รักนี้ไม่มีชื่อ ประกบกับนางเอกอก 38 ซึ่งหนังเรื่องนี้เป็นชีวิตจริงของ เพ็ญพร ไพฑูรย์ อ้อยกล่าวอย่างติดตลกว่า "งานนี้คงได้เอานมฟันกันบ้างล่ะ"

100 เรื่องเฟื่อง

ต่อจากหน้า 29

ไม่ขอออกความเห็นอะไรทั้งสิ้น เพราะกลัวจะเข้าตัวและหลายคนก็คิดว่าเขานั้นรู้ว่าอะไรเกิดขึ้นบ้างสำหรับการระเบิดของเครื่องบินดังกล่าว

แต่สิ่งที่สงสัยกันมากหลายว่าทำไมมันถึงต้องฆ่าตัวการโดยการลอบวางระเบิด ทำไมไม่เก็บหรือยิงทิ้งกันที่ไหนก็ได้ ซึ่งเรื่องนี้ก็ยังไม่มีใครสามารถให้คำตอบที่เด็ดขาดได้ แต่ก็ยังวิจารณ์กันไปต่างๆ นานาว่ามันอาจจะเป็นการหยั่งเชิงของประเทศชาดคู่ ซึ่งได้รับการสนับสนุนทั้งกองทหารและอาวุธจากฝรั่งเศส และนักก่อการร้ายที่เชื่อว่าเป็นของลิเบียนั้นก็อาศัยอยู่ในฝรั่งเศสมากมายไป มันจึงเป็นการง่ายที่จะก่อการร้ายเพื่อทำให้ฝรั่งเศส ซึ่งอยู่เบื้องหลังนี้ได้รู้สำนึก แต่อีกหลายคนก็บอกว่ามันไม่น่าจะเป็นถึงเพียงนี้แต่อาจจะเกี่ยวข้องกับการเปิดศึกขัดแย้งแบบไม่ตั้งใจก็ได้ สาเหตุที่แน่ชัดก็ยังไม่มีใครรู้ได้ และใครล่ะที่จะกล้ารับว่ากระทำเพื่ออะไร

ทางฝรั่งเศสรู้สึกว่าจะสะบัดร้อนสะบัดหนาวไปเหมือนกัน หลังจากที่ถูกบอมบ์กลางอากาศเช่นนี้ และพยายามทำความเข้าใจกับตัวเองว่ามันเกิดอะไรขึ้นและตัวเองนั้นได้ไปกระทบกระเทือนประเทศใดประเทศหนึ่งหรือไม่ แต่ก็พยายามตอบย้ำกับตัวเองว่าคงไม่มีส่วนกระทบ หรือถ้ากระทบก็ไม่รู้ตัว ซึ่งทางการฝรั่งเศสจะต้องระวังและกวดขันให้มากกว่านี้อย่างแน่นอน

แม้ว่าสาเหตุที่แน่ชัดจะไม่เปิดเผยออกมา แต่สิ่งที่ทำให้นราพอเห็นเป็นเงื่อนงำก็คือการลักลอบค้าอาวุธสงครามที่ยิ่งใหญ่นั่นเอง

เลือดเดือด

ต่อจากหน้า 42

วิรัชน้องชายฉันกำลังหนีสุดขีด แต่หนีไปไหนเขาก็ไม่รู้เหมือนกัน...”

“แปลก...จะต้องหนีให้ยุ่งยากลำบากลำบนทำไมในเมื่อเรื่องเฮโรอีนแม่ก็รับเคราะห์แทนไปแล้ว...?”

เผด็จกระตุกหัวคิ้วพร้อมซักไซ้อย่างสงสัย

วิภาจึงบอกว่า

“เห็นนายอมรแย้มๆ ให้ฟังว่าวิรัชกำลังหนีภัยบึด ก็ภัยจากกรรมที่มันทำเอาไว้เองน่ะละค่ะ สมคบกับเพื่อนไปทำระยำที่ไหนกันมาก็ไม่รู้ ทีนี้เพื่อนที่ไปทำระยำด้วยกันมาเกิดถูกตามล่าเข้าป่าช้าไปคนนึงแล้ว ยังเหลือน้องฉันกับเพื่อนมันอีกสี่ แบบนี้แล้วจะไม่ให้มันหนีหางจุกก้นได้ยังไงล่ะคะ เพราะงั้นฉันถึงว่าในเวย์สเตชั่นคุณไม่มีทางจะตามหาน้องฉันเจอแน่ๆ ...”

“แต่ผมว่ามีหวัง...”

ไอ้หนุ่มกล่าวอย่างเชื่อมั่นเต็มที่เพราะมีอะไรบางอย่างสะกิดใจให้เขานึกไปถึงการตายของน้องสาวตัวเองขึ้นมา...ฮ่า ถ้าบังเอิญจุดได้มาเจอตอไอ้นายวิรัชน้องของวิภาคนนี้เป็นหนึ่งในแก๊งโจรบ้ากามที่ฆ่าผกาน้องสาวเขาก็เข้าล็อคเป๊ะ สนุกกันใหญ่ละตานี้ เผด็จนึกในใจ

ก่อนจะหลุดปากถามออกไปว่า

“นายวิรัชน้องคุณชอบคบกับเพื่อนพวกไหนคุณพอจะทราบมั้ยครับ...?”

คราวนี้วิภาตอบทันที

“ก็ไอ้พวกแมงดาที่หากินอยู่แถวพัฒน์พงษ์น่ะละค่ะ...”

หนุ่มกรรมกรร้อนวาบไปทั้งร่างเบิกตากว้าง

ขนลุกซู่ไปทั้งตัว

อา...สิ่งที่เขาสังหรณ์ใจเห็นท่าจะไม่ใช่ความฝันเสียแล้วแบบนี้ เผด็จบอกตัวเองอย่างตื่นเต้นเอ็กไซด์

แล้วหล่นถามออกไปอีกคำ

“คุณวิภาพอจะนึกออกมั้ย น้องชายคุณมีเพื่อนซี้ที่เที่ยวเตร่ด้วยกันชื่อเฉลิม บ้างหรือเปล่า...?”

“เฉลิม...เอ...”

หญิงสาวขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่ชั่วอึดใจจึงโพล่งออกมา

“มี...มีค่ะ...นายเฉลิมคนนี้ดูเหมือนจะมาหาน้องชายฉันที่บ้านเป็นครั้งสุดท้าย แล้วก็หายหน้าไปด้วยกัน...

ได้ยินแค่นั้นไอ้หนุ่มก็ตบเข่าฉาดทันที

“แบบนี้มีหวังแหงๆ คุณแม่คุณไม่ต้องติดคุกแน่ๆ ครับผมรับประกัน...”

คำยืนยันของเผด็จหนักแน่นจนหญิงสาวชักเลื่อมใส และเข้าอกเข้าใจเขามากขึ้น ดังนั้นระหว่างการเจรจาวิภาจึงไม่จำเป็นจะต้องใช้เล่ห์เสน่หายั่วยวนกวนราคะไอ้หนุ่มอีกต่อไป อะไรต่ออะไรที่เปลือยเปล่าขาวโพ้ลู่ฟู่อยู่เมื่อครู่นี้จึงถูกเจ้าตัวจัดการปกปิดซ่อนเร้นเสียมิดชิดดิบดี โดยเจ้าหล่อนดึงผ้าแพรที่คลุมเตียงนั่นละขึ้นมาพันเนื้อพันตัวอย่างรัดกุม แล้วใช้สองมือคอยควบคุมปุ่มปมผ้าที่ขมวดไว้กลางอกแน่นหนา ไม่ให้มันเผลอไผลปล่อยไฟร์โมสต์ขนาดมะพร้าวอ่อนของหล่อนหลุดเผละผละออกมาง่ายๆ

ความกระดากอายเยี่ยงสตรีธรรมดาสามัญได้กลับคืนมาสู่ความรู้สึกของหล่อนอีกครั้งหนึ่งแล้ว

วิภาหน้าแดงซ่าน

เผด็จ ชวาล จึงจุดรอยยิ้มขึ้นในดวงตาสีเหล็กกล้าของเขาอย่างปีติยินดี ทั้งๆ ที่ในใจยังนึกเสียดายช่วงเวลาเมื่อครู่นี้ไม่หาย แล้วไอ้หนุ่มก็ยืนยันย้ำอีกครั้งเพื่อให้อีกฝ่ายสบายอกสบายใจ

“ผมขอเวลาคุณสามวันแค่นั้น...”

“แล้วถ้าเกินนั่นล่ะคะ...?”

“ถ้าเกินสามวันเชิญคุณจัดการได้ตามสะดวก จะเอารูปแก้ผ้าของผมไปขายหรือไปรีดไถใครที่ไหนผมไม่ห้าม...”

“สามวันจริงๆ นะ...”

“รับรองครับ...แต่ว่า...”

“แต่อะไรอีกล่ะคะขอเวลาฉันสามวันฉันก็ก็ให้แล้ว...”

“ไม่ใช่เรื่องนั้น...”

“งั้นเรื่องไหน...?”

“เรื่องเมื่อตะกี้...”

หนุ่มกรรมกรเกิดเครื่องร้อนอ้อมแอ้มแถมเขยิบเข้าไปใกล้ แต่หญิงสาวกลับถอยกรูดแล้วปัดป้องเป็นพัลวัล

“อื้อบ์...ไม่ค่ะ...อย่า...”

“เมื่อกี้คุณว่าผมไม่มีน้ำยา...”

“ไม่ว่าแล้ว...อย่า...ไซ่...”

คำหลังวิภาหล่นเสียงครางออกมาอย่างอ่อนใจ เมื่อร่างอรชรของหล่อนหลุดเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดอันแข็งแกร่งของไอ้หนุ่มช่างไฟอีกครั้งหลังจากถอยกรูดไปจนจวนเจียนจะตกเตียงอยู่รอมะร่อ

และยังไม่ทันที่เผด็จจะโชว์ฟอร์มให้หล่อนดูเป็นขวัญตาว่าเขามีขนมจีนหรือน้ำยาขนาดไหน เสียงนาฬิกาไฟฟ้าที่ข้างฝาก็ดังบอกเวลาขึ้นเสียก่อน หล่อนจึงรีบผลักอกเขาให้ห่างตัวโดยเร็ว

“ตายละ...สามทุ่มแล้ว...”

“เอ๊ะ...มีใครคอยคุณอยู่เรอะ...?”

ไอ้หนุ่มดักคอ

ซึ่งวิภาก็ยอมรับ

“ฉันจะต้องเอารถไปคืนเขา...”

“คืนใครที่ไหน...?”

“ก็นายอมรนั่นละค่ะเขาไปยืมใครมาให้ก็ไม่รู้...”

“อ้อ...”

พูดถึงรถทำให้เผด็จนึกถึงเรื่องบ้านขึ้นมา

“แล้วบ้านหลังนี้ล่ะ...?”

“เป็นบ้านเช่า ก็นายอมรอีกละค่ะช่วยจัดการให้เสร็จหมด ไม่รู้ไปติดต่อเจ้าของอีท่าไหนปกติบ้านเช่าเขาต้องเช่ากันเป็นเดือน แต่นี่เช่าแค่วันเดียว อีตาเจ้าของนั่นก็ดันให้เช่า ฉันยังชมเขาเลยว่าเก่ง...”

“ไอ้อมรมันเก่งมานานแล้ว...”

สนับสนุนคำกล่าวของคุณเธอด้วยซุ่มเสียงและสำเนียงเหมือนแกล้งประชดประชัน

และคราวนี้เขาก็อ่านเรื่องราวทั้งหมดได้แจ่มแจ้งแทงตลอด...ฮ่า...ไอ้ลูกพ่อแม่ไม่สั่งสอนที่ชื่ออมร สุรสีห์ นั่นตัวเดียวเท่านั้นที่ชักใยอยู่เบื้องหลังแผนการทั้งหมด หาทั้งรถทั้งบ้านให้ไม่เบาเหมือนกัน

หนุ่มกรรมกรนึกชมเชยความระยำของมันอยู่ในใจ

แล้วเขาก็ไม่ลืมกำชับวิภา

ก่อนแยกทางกันคืนนั้น

“คุณอย่าให้ไอ้อมรมันรู้เป็นอันขาดนะ ว่าเรามีการตกลงอะไรกัน...”

“รับรองค่ะ...แต่คุณต้องลากคอน้องชายฉันมาให้ได้ภายในสามวันนะคะ...”

“เถอะน่าอย่ากลัว ยี่ห้อเผด็จ ชวาล เสียอย่างรับปากใครแล้วไม่เคยเหลวไหล ยิ่งรับปากกับคนสวยๆ ยิ่งแล้วใหญ่...”

หญิงสาวหันมายิ้มหวาน แล้วอ่อยเหยื่อล่อปลาช่อนโดยหล่อนบอกเป็นการให้กำลังใจเขา

“เอาเถอะค่ะถ้าทุกอย่างเรียบร้อยแล้ววิก็มีรางวัลให้คุณเหมือนกัน...”

แน่ะ...มีการเรียกตัวเองวิไง้นวิวี้เสียด้วย ไม่เลว เล่นเอาไอ้หนุ่มกระชุ่มกระชวยขึ้นมาอักโข ไอ้ผู้ชายก็แค่นี้ละเก่งแสนเก่งขนาดไหนเจอหวานๆ เข้าหน่อยก็เห็นตายทุกรายไป

“รางวัลอะไรบอกบ้างได้มั้ย...?”

“ไม่ได้หรอกค่ะต้องอุบไว้ก่อนเดี๋ยวเซ็งหมด...ไซคลีนะคะ...”

ว่าแล้ววิภาก็แอ่นอกขยับปกเสื้อโชว์ก้อนเนื้ออวบขาวราวแกล้งเผลอได้ให้เห็นเป็นแซมเปิ้ล ก่อนจะควบเบ็นซ์สปอร์ตสีฟ้าหายลับไปกับแสงสีของกรุงเทพฯยามราตรีอย่างรวดเร็วราวลูกธนูหลุดจากแล่ง

....

พอเด็กรับใช้เข้าไปรายงานว่าลูกน้องตัวกลั่นมาหา นายบัญชาก็รีบถลาออกมาจากห้องนอนทันที เพราะใจจดใจจ่อกระหายใคร่จะได้รู้ข่าวอยู่แล้ว และพอปะหน้าลูกพี่ใหญ่อมร สุรสีห์ ก็รายงานจ้อยๆ เป็นต่อยหอยตามฟอร์มจอมกะล่อนของมัน

“ตานี้ไอ้เผด็จเสร็จเราแน่ๆ ครับเจ้านาย แหม...อีนังพยาบาลคนนั้นมันบทบาทมันเหลือกินจริงๆ ให้ตายห่า...”

พูดเหมือนคนเห็น

(อ่านต่อฉบับหน้า)

กวีระทึก

ควบคุมโดย ธนัติ ธนากร

เพื่อนนักกลอนที่รัก

วันอาทิตย์หน้าที่หนังสือระทึกออกเป็นวัน "ลอยกระทง" อันเป็นงานเทศกาลประเพณีไทยที่ทุกจังหวัดจัดให้มีกันไม่ว่าในตัวเมือง อำเภอ หรือตามวัดแต่ละตำบล ฉบับนี้เลยขอเสนอผลงานวันลอยกระทงของคุณบุญเลิศ มรกต มาให้อ่านกัน นอกจากนี้ขอประชาสัมพันธ์งานกวีสังสรรค์วันลายสือไทยที่จะจัดขึ้นในวันที่ 19 พฤศจิกายนนี้

....

คณะกวีไทยจัดงานกวีสังสรรค์วันลายสือไทย

คณะกวีไทยร่วมกับหอสมุดแห่งชาติ กรมศิลปากร, คณะอนุกรรมการโครงการห้องสมุดสุนทรภู่, สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย, สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย, สมาคมนักกลอนแห่งประเทศไทย และสโมสรสยามวรรณศิลป์ จะจัดงาน "กวีสังสรรค์วันลายสือไทย" ขึ้นในวันอาทิตย์ที่ 19 พฤศจิกายน ศกนี้ ตั้งแต่เวลา 13.00 น. ถึง 17.30 น. ณ ห้องประชุมใหญ่หอสมุดแห่งชาติ ถนนสามเสน กทม. โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้กวีและผู้สนใจกวีนิพนธ์ ตระหนักในความสำคัญของวันลายสือไทย อันจะจูงใจให้กวีร่วมมือกันผดุงภาษาไทยให้ถาวร

ในงานจะมีการสนทนาเรื่อง "สู่...เส้นทางกวี" โดย คุณจิรนันท์ พิตรปรีชา, คุณคมทวน คันธนู, ดร.มนตรี อุมะวิชนี และกวีผู้มีชื่อเสียงอีกหลายท่าน นอกจากนี้ยังมีการแสดงนาฏศิลป์จินตลีลาประกอบบทกวี, การอ่านบทกวี และที่สำคัญก็คือการแสดงมุทิตาจิตต่อกวีอาวุโส และกวีผู้ที่ได้สร้างสรรค์ผลงานเป็นที่ประจักษ์ต่อสาธารณชน ในงานมีดนตรีไทยคณะ อ.สุดจิตต์ ดุริยะประณีต บรรเลงตลอดงาน

ขอเชิญท่านผู้สนใจกวีนิพนธ์ทุกท่านไปร่วมงานและร่วมเป็นเจ้าภาพจัดงานท่านละ 100 บาท รายได้ส่วนหนึ่งจะนำเข้า "กองทุนสงเคราะห์กวีไทย" เพื่อช่วยเหลือกวีไทยผู้ประสบเคราะห์กรรมต่างๆ ตามความจำเป็น โดยไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ, คุณวุฒิ, วัยวุฒิ หรือสถาบันใดๆ

ลอยกระทง

เดือนสิบเอ็ดน้ำนอง เดือนสิบสองน้ำทรง
หนุ่มสาวเข็นเรือลง ลอยวารี
จันทร์เพ็ญส่องกระจ่าง มองสว่างไสว
พร้อมประทีปโคมไฟ ทุกถิ่นที่
งานบุญงานบันเทิง ต่างร่าเริงถ้วนหน้า
ต่างรุดสู่วัดวา ยามราตรี
วันเพ็ญเดือนสิบสอง น้ำเอ่อนองสองตลิ่ง
ฟังเสียงกลองนาบจิ่ง กระชั้นถี่
เป็นวันขอฎแก่ไทษ อย่าได้โกรธอย่าได้แกล้ง
แม่คงคาอย่าสำแดง อวดฤทธี
ได้ใช้อาบดื่มกิน ล้างราคินทุกสถาน
คืนนี้แหละ...ลูกหลาน ขอล้างหนี้
สักการะด้วยกระทง ลอยปลดปลงเปลื้องบาป
ที่ลูกเคยหยามหยาบ ทำบัดสี
คืนลมเหนือลอยล่อง สองฝั่งคลองสว่างจ้า
หนุ่มสาวใส่เสื้อผ้า หน้าสดศรี
ลอยกระทงเคียงคู่ อย่าได้รู้ห่างไกล
กระทงลอยเลื่อนไป ไม่ห่างหนี
เหมือนเป็นบุญวาสนา ความรักมารุมเร้า
สื่อสัมพันธ์แนบเนา ในคืนนี้
ลอยเรือแสนสำราญ ลมพัดผ่านเยือกเย็น
กลางลำน้ำจันทร์เพ็ญ แสนสุขี
เอื้อนสารมคมคาย ฝากความหมายเกี้ยวพา
สำนวนรักเจรจา เอ่ยพาที
สาวสะเทิ้นเอิ้นเอ่ย ว่าไม่เคยมีความรัก
หนุ่มฟังแล้วกึกคัก ดูเข้าที
บอกจะไปสู่ขอ กับแม่พ่อต้นปีใหม่
รอขายข้าวให้ได้ อย่างเร็วรี่
สาวเอียงอายไม่พูด หนุ่มพิสูจน์หัวใจ
หอมแก้มฝากรอยไว้ เป็นสักขี
โอ้...กระทงความรัก จงประจักษ์ความจริง
ใครเป็นอื่นทอดทิ้ง สิ้นศักดิ์ศรี
ขอคงคาลงโทษ ใจคนโหดให้อาสัญ
หากหลอกลวงกัน จงเป็นผี
ถ้ารักกันสนิทใจ ขอจงได้ช่วยประสาน
ให้รักคงความหวาน ล้นปรี่
คืนวันลอยกระทง บุญจะส่งเสริมให้
ของพี่น้องชาวไทย เปรมปรีดิ์.

บุญเลิศ มรกต
จังหวัดศรีสะเกษ

เพื่อนร่วมหอ

ชื่อเรื่องบอกอยู่แล้วว่าเหตุการณ์หรือประสบการณ์นี้เกิดขึ้นที่ไหน แต่จะตื่นเต้นเร้าใจขนาดไหนเห็นทีจะต้องติดตามค้นหาด้วยสายตาของท่านเอง ขอเชิญได้เลยครับ ผมไม่อยากคันจังหวะมาก

ผมชื่อรุจ เป็นเด็กกรุงเทพฯ แต่จำต้องไปเรียนต่างจังหวัดและอยู่หอพักซึ่งรวมกันทั้งชายและหญิง พวกเราหนุ่มสาวเมื่อมาอยู่รวมกันก็ต้องติดต่อรู้จักและคุ้นเคยกันตามประสาเพื่อนร่วมหอ และอีกอย่างเราก็เรียนหนังสือที่เดียวกัน ดังนั้นเราจึงสนิทสนมกันได้เร็วมากทั้งชายและหญิง

ต่อมาตอนใกล้จะปิดเทอม เจ้าของหอเขาต้องการทำบุญและบอกบุญมายังผู้พักทุกคน ผมกับเพื่อนจึงร่วมด้วยและขอสนุกต่อด้วยการไปซื้อเหล้ายาปลาปิ้งมากินเฮฮากันในหมู่เพื่อนสนิทชายหญิง 6–7 คน

ในเพื่อนผู้หญิง 6–7 คนนั้นมีอยู่คนนึงเธอชื่อว่า โอ๋ อายุประมาณ 18–19 เท่ากับผม ผมรู้สึกว่าผมชอบโอ๋มาก เพราะโอ๋เป็นคนสวย ใบหน้าหวาน ตาคม ผมยาว รูปร่างอวบอัด ผิวขาว ซึ่งตรงตามรสนิยมของผมมากเลย

โอ๋เป็นคนร่าเริงคุยเก่ง ผมพยายามจะจีบเธออยู่ แต่ยังไม่คืบหน้าเท่าไหร่นัก เพราะผมเป็นคนขี้อาย อีกทั้งเธอมีหนุ่มๆ มารุมตอมกันอยู่มากมาย ผมจึงได้แต่รอโอกาสที่จะสนิทสนมกับโอ๋อยู่เท่านั้น

วันนั้น พวกเรากินเหล้ากันไปมากจนเรียกว่าเมากันทั่วหน้าทุกคน โดยเฉพาะโอ๋ เพราะเพื่อนของเธอรินเหล้าให้จนแก้วไม่เคยว่าง ส่วนผมก็เมาพอดูแต่ยังพอรู้เรื่อง

จาก 6 โมงเย็นจนถึง 5 ทุ่ม เหล้าและอาหารที่มีอยู่ก็หมดลง พวกเราก็เลยจะแยกย้ายกันกลับไปนอนห้องใครห้องมัน ผมมองไม่เห็นโอ๋ซะแล้ว ผมจึงถามเพื่อนของเธอว่า

"นิด...โอ๋ไปไหนซะเล่า"

"สงสัยจะเมาหนักเลยกลับไปนอนห้องซะแล้วมั้ง"

ผมก็คิดว่าคงจะจริง เพราะตอนเมานั้นต่างไม่ค่อยได้สนใจโอ๋เท่าใดนัก เพราะตามันลาย เมื่อคนอื่นกลับเข้าห้องนอนไปหมดแล้ว ผมก็เตรียมจะเข้านอนหลังจากเก็บกวาดบริเวณที่กินกัน ซึ่งอยู่หน้าห้องของผมเองเรียบร้อยแล้ว

พอล้างหน้าล้างมือแล้ว ผมก็เดินเข้าห้องปิดประตูลงกลอน แล้วเดินไปที่เตียงโดยไม่ได้เปิดไฟเพราะกะจะนอนทันที เมื่อผมล้มตัวลงจะนอนก็รู้สึกว่ามือของผมไปกระทบอะไรนุ่มๆ เข้า ผมตกใจจึงลุกพรวดพราด และเปิดไฟที่หัวเตียงขึ้น

ให้ตายเถอะ! สิ่งที่ผมสัมผัส และร่างที่ผมเห็นอยู่บนเตียงของผมก็คือร่างของโอ๋นั่นเอง ผมลองนึกดู โอ๋คงจะเมามากเลยเข้ามานอนพักในห้องของผมแล้วก็เลยหลับไปเพราะความเพลียบวกความเมา

เมื่อผมได้สติ ผมก็ตั้งใจจะไปปลุกโอ๋ให้ลงไปนอนในห้องของเธอ แต่เมื่อผมพิจารณาร่างของโอ๋ ผมก็คิดเปลี่ยนใจ

ผมนั่งลงที่ขอบเตียง มองดูท่อนขาอันอวบอัดของโอ๋ซึ่งใส่กางเกงขาสั้นอยู่ ผมค่อยๆ เอามือลูบไล้ไปมาแผ่วเบา เมื่อมองไปที่ทรวงอกอวบซึ่งไหวกระเพื่อมตามแรงหายใจ ผมก็แทบทนไม่ได้

ผมค่อยๆ ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของโอ๋ทีละเม็ดๆ จนหมด มองเห็นสองเต้างามในบราสีชมพูอ่อน ผมค่อยๆ ขยับไปถอดกางเกงขาสั้นของโอ๋ซึ่งเป็นกางเกงยืด ขณะที่ถอดโอ๋ก็พลิกตัวไปมา ผมเลยถอดได้ง่ายขึ้น

จากนั้นผมก็จัดการลอกคราบของตัวเองบ้าง แล้วผมก็ขึ้นไปนอนเคียงข้างโอ๋ หน้าผมค่อยๆ ซุกลงไปที่ซอกคอของโอ๋ สูดดมความหอมของกลิ่นสาว มือขวาค่อยๆ จับต้องบัวงามอย่างทะนุถนอม มือซ้ายก็ค่อยๆ ปลดตะขอยกทรงของโอ๋ออก

แต่โอ๋กลับลืมตาขึ้นแล้วพลิกตัวให้ผมปลดตะขอเสื้อได้ง่ายขึ้น พร้อมกับยกมือขึ้นโอบรอบคอผมและโน้มลงมาปากต่อปากประกบกัน ลิ้นต่อลิ้นเกี่ยวพันกันอย่างแน่นแฟ้น ร่างผมกับร่างโอ๋แทบจะรวมกันเป็นร่างเดียวกัน เรากอดจูบกันอยู่สักพัก โอ๋ก็บอกให้ผมถอด

กางเกงในตัวจิ๋วของเธอออก เมื่อเรียบร้อยผมก็เริ่มเดินเครื่อง โดยซุกหน้าไปที่สองเต้าของโอ๋ โอ๋ครางเบาๆ อย่างมีความสุข

"พี่จ๋าพี่ โอ๋เสียวเหลือเกินค่ะ"

โอ๋ครางออกมาพร้อมกับเอามือกดหน้าผมให้แนบนิ่งอยู่กับอ่าวจอดเรืออันมโหฬารของเธอ ผมจึงทำหน้าที่ใช้ชิวหาขุดร่องน้ำเพื่อจะนำเรือรบลำโตของผมเข้าไปจอดต่อไป

"พี่จ๋า โอ๋เสียว โอ๋รักพี่เหลือเกิน"

โอ๋ครางอีก แต่หนนี้นอกจากครางแล้วโอ๋ยังยกปากอ่าวของเธอให้สูงขึ้น พลางโยกย้ายอ่าวไปมาสองมือยังกำจิกผมบนหัวไว้แน่นเหมือนไม่ยอมให้ชิวหาผมเลิกขุดร่องน้ำตรงปากอ่าว

ผมเห็นอาการของโอ๋แบบนั้นแสดงว่ามีความต้องการเต็มที่แล้วจึงเลิกการใช้ชิวหาขุดร่องน้ำเงยหน้าขึ้นโอ๋ก็ถอนหายใจยาวเหมือนอย่างเสียดาย แต่นอนเฉยผมจึงเคลื่อนย้ายเรือรบลำใหญ่ที่ชักกระโดงเตรียมพร้อมจะออกแล่นมาจอดไว้ตรงปากอ่าว

สาวนักศึกษาเพื่อนร่วมหอของผมล้วงมือลงไปกำเรือรบของผมไว้ในมือเมื่อผมขยับตัวโอ๋ก็ประคองหัวเรือรบให้ตรงพอดีตรงปากอ่าว เมื่อผมรู้สึกว่าตรงร่องน้ำดีแล้วก็เดินเครื่องเดินหน้าเข้าไปทันที

"เบาๆ ก่อนซีพี่เดี๋ยวของโอ๋พังหมด"

โอ๋ดันหน้าอกของผมไว้เมื่อผมเร่ง

ปากกากับขวดหมึก

ประสบการณ์ของหนุ่มเมืองภูธรกับสาวคนรักที่หวังไว้ว่าจะช่วยกันทะนุถนอมความรักเอาไว้จนกว่าจะได้แต่งงานอยู่กินเป็นผัวเมียอย่างเช่นคู่รักคนอื่นเขา แต่มีเหตุให้ต้องมาได้เสียกันก่อนเรื่องจึงเปลี่ยนไป แต่เปลี่ยนเพราะอะไรนั้นตอนนี้ไม่บอกครับ

ผมชื่อโทนเพราะเป็นลูกโทนคนเดียวของพ่อแม่ แม้ฐานะจะไม่ค่อยดีแต่พอมีกินอยู่ แต่ผมก็ต้องตั้งใจเรียนหนังสือเพราะทั้งพ่อและแม่อยากเห็นผมสำเร็จการศึกษามีปริญญาไปอวดเพื่อนบ้าน ผมจึงตั้งใจเรียนเพื่อสนองบุญคุณพ่อแม่อย่างเต็มที่

ผมต้องการเรียนจบให้เร็วที่สุดเพื่อจะได้หางานทำและเก็บเงินแต่งงานกับ ผกา สาวคนรักของผมสมัยเรียนมัธยมมาด้วยกัน

ผกาจบ ม.3 แล้วไม่ได้เรียนต่อเพราะพ่อแม่เธอต้องการให้ออกมาช่วยเหลือทางบ้าน แต่ผมก็ไม่ว่าอะไร ผกาบอกว่ารักผมสุดหัวใจและจะรอผมจนกว่าจะเรียนจบและมีงานทำ

ระหว่างผมเรียนในกรุงเทพฯผมติดต่อผกาด้วยการเขียนจดหมายอาทิตย์ละฉบับเพราะผกาบอกว่าแค่นี้ก็พอแล้ว เขียนจดหมายมากๆ ทำให้ผมเสียเวลาท่องหนังสือเปล่าๆ พอถึงตอนหยุดเทอมผมจะต้องรีบกลับบ้านเพื่อมาเที่ยวมาคุยกับผกาจนกระทั่งเปิดเทอมนั่นแหละเราถึงได้จากกัน

ผกาได้งานทำที่ร้านในตัวจังหวัดเมื่อตอนผมเรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง ก่อนจะเข้าทำงานผกาปรึกษาผมว่าจะทำงานอะไรดี คือมีคนมาติดต่อให้ขายของหน้าร้านเพราะความสวยของผกา [illegible]ให้ไปทำงานบัญชีที่ร้านขายของ

แห่งหนึ่ง

ผมตัดสินใจให้ผกาไปทำบัญชี เพราะไม่อยากให้คนอื่นมาจีบผกาตอนขายของ ทั้งๆ ที่งานบัญชีเงินเดือนน้อยกว่า ผกาทำงานได้สามเดือนเจ้าของร้านก็เพิ่มเงินเดือนให้เท่าตัว ผกาดีใจมากผมก็ดีใจเหมือนกัน แต่พอถึงตอนปิดเทอมผกากับผมเที่ยวกันไม่ได้เต็มที่เพราะว่าผกาต้องทำงาน

ตอนปิดเทอมกลางปีสอง แถวบ้านของผมมีงานที่วัดเป็นงานออกร้านแบบโต้รุ่ง เพิ่งจะจัดเป็นปีแรก ผู้คนจึงตื่นเต้นกันมาก ผมจึงชวนผกาออกไปเที่ยวเหมือนกับคนอื่น

วันนั้นผกาแต่งตัวสวยมาก แต่หน้าตาของเธอหมองเศร้าอย่างไรผมดูไม่ออก ผกายิ้มให้ผมทุกครั้งเมื่อผมมองหน้าและพูดว่าไม่เป็นอะไร

ตอนแรกเราตั้งใจกันว่าจะเที่ยวให้โต้รุ่งเหมือนคนอื่นเพราะบอกกับทางบ้านไว้แล้ว แต่พอสักสองทุ่มผกาก็บอกว่าปวดหัวให้ผมพากลับไปพักที่บ้านของผม

ตอนนั้นที่บ้านไม่มีใครเลยเพราะออกไปเที่ยวกันหมด พอเข้ามาถึงบ้านผกาก็ถามซักไซ้ไล่เลียงผมว่าอยู่กรุงเทพฯสุขสบายดีหรือเปล่า มีแฟนใหม่อีกหรือเปล่า ถ้ามีก็บอกผกาตรงๆ ผกาจะอนุญาตเพราะกลัวผมเหงา

ผมว่าผกาอย่าพูดแบบนั้นผมไม่เคยนอกใจผกาเลย ผกาได้ยินคำพูดของผมก็ถอนใจและเอนตัวมาให้ผมกอดแต่โดยดี เป็นครั้งแรกที่ผกายอมให้ผมกอดและเมื่อผมจูบผกาก็ยอมอีก

"ผการักพี่ รักสุดชีวิต ผกาไม่ขอรักใครอีกแล้ว"

ผกาพูดกับผมด้วยเสียงเศร้าสร้อย ผมจึงจูบปากของเธอแทนคำตอบ เราสองคนกอดกันแน่น ถ่ายเทความรู้สึกเข้าใส่กันโดยไม่ต้องใช้คำพูด เพราะเราต่างก็รักกันนั่นเอง

ความรักของเราชักจะเลยเถิด มันเป็นไปตามความปรารถนาของอารมณ์ ผมผลักเธอลงนอนกับกองฟาง สวมกอดแนบสนิทบรรจงจูบไปทั่วริมฝีปาก ส่วนมือก็ลูบคลำสัดส่วนอันเต่งตึงไปทั่วร่าง เธอไม่ขัดขืนผมเลย ปล่อยให้ผมปลุกอารมณ์จนคุกรุ่น

ผมทนสิ่งที่ธรรมชาติเรียกร้องไม่ไหว ถอดเสื้อผ้าปกปิดกายของเธอและผมออก ร่างขาวนวลของเธอต้องแสงจันทร์เพิ่มความงามจนน่าหลงใหล

ผมรักทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในร่างของเธอจนหมดสิ้น ถ้ากลืนกินได้เธอคงถูกผมกลืนลงไปทั้งตัว

จากใบหน้าผมก้มต่ำลงมาเรื่อยๆ จนถึงที่ราบอันกว้างใหญ่ วัชพืชต้นเล็กต้นน้อยขึ้นแซมแทรก ทำให้เนินถัดจากที่ราบดูงดงาม ประกายมันละเลื่อมต้องแสงจันทร์วาววับ ผมอดที่จะก้มลงไปจูบไม่ไหว

กลิ่นกายสาวโชยปะทะกับประสาทสัมผัส ผมจึงต้องฝังใบหน้าลงซุกไซ้ควานหาความหวานชื่น

ร่างของเธอสั่นระริวปลายเท้าแยกออกมือที่รัดรึงจากลำตัวของผมเปลี่ยนมากดศีรษะ

เสียงครางอ่อนระโหยขาดเป็นห้วงเธอพยายามยกสะโพกขึ้นสูงส่ายไปมาแต่อัดแน่นจนลมหายใจผมแทบขาด

มันหอมชวนปีใจเสียเหลือเกินเวลานั้นปากผมเปื้อนเปียกจนฉ่ำเยิ้ม ส่วนปลายลิ้นได้รับรสอันแปลกใหม่รสชาติของมันให้ความรู้สึกที่สร้างความแข็งกระด้างให้แก่เรือนร่างบางส่วนของผม

"พี่ขา น้องใจจะขาดแล้ว"

เธอส่งเสียงแผ่วเบาออกมาเหมือนคนลืมตัว ไม่ใช่แต่เธอ ผมเองก็ใจจะขาด

เธอเริ่มมีความกล้าขึ้น มือไม้ป่ายปัดตามลำตัว แล้วก็คว้าเอาปากกาด้ามยักษ์ของผม เธอกำไว้เล่น ผมเสียวสุดขั้ว ปลายปากกาเต้นตุบๆ แทบจะปล่อยให้น้ำหมึกทะลักออกมา

"น้อง พี่ทนไม่ไหวเหมือนกัน"

ผมพูดเสียงกระเส่าก่อนคว้ามือเธอออก จากนั้นก็จับปากกาจรดลงไปขีดเขียนถูกปลายศูนย์รวมความรู้สึกของเธอ

เธอแอ่นขวดน้ำหมึกที่เยิ้มฉ่ำให้ผมเฉาปากกาลงสูบ แม้ปากขวดจะเล็กแต่ผมก็พยายามยัดปากกาลงไปจนได้ แล้วดึงเข้าดึงออกเพื่อดูว่าน้ำหมึกเต็มหลอดหรือยัง

หมึกทะลักออกมานอกขวด ทำให้เสียงปากกาซึ่งเสียดสีกับปากขวดดังเป็นเสียงประหลาดชวนฟัง แต่น้ำหมึกไม่ทันเต็มหลอดก็กระฉูดออกมาเสียก่อนทะลักจนหมดทุกหยาดหยด เธอก็พยายามประคองขวดหมึกรับจนตัวลอย

ผมประคองผกาจากชานบ้านซึ่งเราใช้เป็นวิมานรักเข้าไปในห้องน้ำ แล้วเธอก็รีบปิดประตูห้องน้ำไม่ยอมให้ผมเข้าไปด้วย ผกาหนีผมจากห้องน้ำไปที่ห้องนอนของผมอีก ผมจึงตามไปนอนกอดเธอบนเตียงนุ่มๆ แทนที่จะกอดกันบนพื้นกระดานเหมือนตอนแรก

"พี่โทษว่าผกาใจง่ายหรือเปล่าคะ"

"ทำไมคิดแบบนั้นล่ะผกา เราสองคนรักกันอีกหน่อยก็จะแต่งงานกันแล้ว พี่รับผิดชอบทุกอย่างที่ทำกับผกา อย่าคิดอะไรอีกเลย รอวันที่พี่เรียนจบดีกว่า อีกสองปีกว่าเท่านั้น"

ผกาไม่ตอบว่าจะรักผมหรือไม่รัก เธอซุกหน้าเข้ามาในอกถอนหายใจยาวแทนคำตอบ ผมจึงปลุกอารมณ์คนรักอีกครั้ง ผกาก็ตอบรับผมแต่โดยดี แต่หนนี้ผกากล้าเอาปากกาของผมไปอมเล่น

"ผกาจะทำทุกอย่างให้พี่มีความสุขมากที่สุดและให้ทุกอย่างที่พี่ต้องการ"

คนรักของผมพูดด้วยเสียงหนักแน่นก่อนที่เราจะมีความสุขด้วยการใช้ปากกาดูดน้ำหมึกด้วยกันเป็นครั้งที่สอง

ผกานอนกอดผมตามใจผมอยู่ในห้องแห่งนั้นแม้ว่าพ่อแม่จะกลับจากวัดมาแล้ว เธอก็ยังนอนอยู่จนเกือบสว่างก็ปลุกผมให้ลุกขึ้นค่อยๆ ย่องลงจากบ้านผมจึงพาไปส่งเธอกลับ

ผมกลับมาเรียนหนังสือผกาก็ยังตอบจดหมายของผมสม่ำเสมอแต่ไม่ได้พูดถึงเหตุการณ์คืนนั้นอีกเลย เพียงแต่ให้ผมตั้งใจเรียนและตั้งใจสอบให้ได้เท่านั้น

พอสอบเสร็จวันแรกผมก็รีบขึ้นรถกลับบ้านทันทีเพราะคิดถึงผกาใจแทบขาด พอไปถึงก็ได้ข่าวว่าผกากับพ่อแม่ไม่อยู่บ้านเพราะไปแต่งงาน

ผกาฝากจดหมายถึงผมฉบับหนึ่งบอกให้ผมทำใจให้ได้เพราะเธอก็พยายามทำใจแล้ว ผกาบอกว่าจำเป็นต้องตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ เนื่องจากลูกชายเจ้าของร้านที่ผมให้ไปทำงานนั้นรักชอบผกามาก พ่อแม่เขาตามใจผกาเรียกสินสอดเขาแพงหลายแสนเขายังสู้

ตอนแรกผกาไม่ยอม แต่พ่อแม่ไปเอาเงินมาจากร้านของเขาจนใช้คืนไม่หมด ผกาถูกแม่ขอร้องให้แต่งงานกับเขาวันที่ผมชวนไปเที่ยวนั่นแหละผกาตัดสินใจยอมเป็นของผมก่อนแล้วจึงยอมตกลงใช้หนี้บุญคุณพ่อแม่

ก่อนแต่งผกาให้เขาปลูกบ้านให้พ่อกับแม่หนึ่งหลัง ถ่ายที่ดินที่เป็นหนี้ให้ทั้งหมดเขาก็ยอมทำตามผกาจึงได้แต่เสียใจและขอรักผมคนเดียวถึงผมจะไม่รักผกาแล้วก็ตาม

ระทึกบันเทิง

ความฝันของไอ้หนุ่มม.ฤทธิ์เต็ม คยากทำผับและคาเฟ่เสริมอาหาร

นักร้องหนุ่มน้อยเจ้าของเสียงเพลง "ข้ามันลูกทุ่ง" และสไตล์ผ้าโพกหัว ๆ เขาล่ะ "ม.ฤทธิ์เต็ม" หรือชื่อเต็มๆ ว่า มาโนช ฤทธิ์เต็ม ขณะนี้เสียงเพลงของเขาในกรุงก็เงียบไป เงียบไป จนบางตา ขณะที่ต่างจังหวัดกำลังบูมเต็มที่ ก็เพลงของ ลพ บุรีรัตน์ นี่นา ฟังง่าย สนุก และเนื้อหากินใจ

เทปชุดใหม่ขณะนี้ ยังเงียบๆ อยู่ จนเจ้าตัวต้องแวบไปหากินแถวๆ ร้านขายข้าวมันไก่, ข้าวหมูแดงแถบสีลม ไป...ไม่ใช่ไปวางท่า แต่กลับไปช่วยเพื่อนเสิร์ฟเลยล่ะ พอถูกถามความในใจว่า นอกจากเสียงเพลงแล้วเขาอยากทำอะไรมากที่สุด

(อ่านต่อหน้า 58)

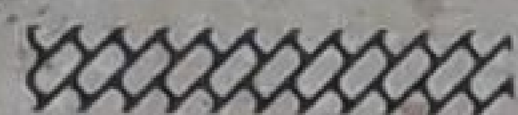
น้อย โพธิ์งาม ดาวตลกหญิง เจ้าของรางวัลตุ๊กตาทอง นอกจากจะเป็นดาราสาวที่ขาสวยที่สุดคนหนึ่งแล้ว พี่น้อย...ยังเป็นสาวนำสมัย โดยเฉพาะเรื่องแต่งตัว ทำผม ไม่มีใครกินพี่น้อยได้ เมื่อตอนที่ผมทรงหลอดๆ แบบฝรั่งเศสกำลังฮิต พี่น้อยทำมั่ง แต่จะให้เอาผมตัวเองทำ พี่น้อยกลัวผมเสียเลยใส่วิกซะเลย ดูท่าพี่น้อยกระดกผมโชว์ซิ...อะไร อะไรก็ดีหรอก เสียท่าตรงตั้งนะซิ

เผยสิ่งที่นก "จริยา" อยากมากที่สุด

เป็นทั้งดาราสาวสวยสังกัดค่ายยักษ์ช่อง 3 และบัดนี้เธอก้าวเข้ามาเป็นนักร้องเต็มตัว โดยเฉพาะเทปชุดแรกคือ "บิน" ได้รับการต้อนรับอย่างหนัก "นก...จริยา สรณคมน์ เลยไม่มีเวลาพักผ่อน ทั้งถ่ายละคร ทำมิวสิควีดีโอ โชว์ตัว, สัมภาษณ์ วุ่นวายไปจนไม่มีเวลาจะหายใจ และเมื่อถึงเวลาอยากพัก นอกจากขอจีบแล้ว นกแอบกระซิบว่า "อยากเข้าร้านเสริมสวยมากที่สุดเลย"

นก...กลัวเราจะไม่เข้าใจเลยรีบอธิบายว่า "เมื่อก่อนหนูไม่เคยอยากเข้าร้านเสริมสวยเลยนะคะ เพราะคิดว่าเราทำเองได้ แต่ตอนนี้เวลาจะนอนยังไม่มี สภาพตัวเองเยินมาก อยากไปเข้าร้าน นอนให้เขาตัดผม ทำเล็บ..." จนคนที่อยู่ข้างๆ แซวว่า "แค่นี้ก็สวยแล้ว" ทำเอาจริยาหัวเราะบอกว่า..."ไม่ใช่อย่างนั้น เราจะได้สองอย่างพร้อมๆ กัน" ว่าแล้วนกมองเล็บมือที่สีถลอกๆ อย่างขอความเห็นใจ

'ฮันนี่' ถอดใจถอดกายเล่นแม่เบี้ย หวังคว้ารางวัลตุ๊กตาทองปีนี้

เศร้าสร้อยสมบทบาทในเรื่อง "แม่เบี้ย"

แต่ใครก็ตามที่ดูรูปนี้แล้ว ไม่ค่อยรู้สึกเศร้าตามนางเอกสาว "ฮันนี่" ภัสสร บุญยเกียรติเท่าไหร่เลย เพราะผิวผ่องช่วงบนที่ไม่มีอะไรปิดบังนี่ซิ ดูอวบสวยซะจริงสมกับเป็นนางเอกสาวที่มีข่าวคราวๆ มากที่สุดในรอบปีนี้ทีเดียว

นอกจากจะสวยแล้ว ฮันนี่ยังเป็นดาราที่มีความสามารถ ขนาดถูกเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล "ดารานำหญิงยอดเยี่ยมตุ๊กตาทองปีนี้ในเรื่อง "แม่เบี้ย"

และใครต่อใคร โดยเฉพาะคนในวงการต่างหนึ่งเอาสิบทีเดียวว่า เธอจะต้องได้รางวัลตุ๊กตาทองปีนี้มาครองอย่างแน่นอน

‘อ๋อย’ อก 36 ถอดเสื้อถ่ายนู้ดทิ้งทวน

สินาภรณ์ พิไลลักษณ์ เจ้าของอก 36 นิ้ว เอารูปมาฝากให้ดูกระจะๆ ตาว่าที่ว่าแผ่นหลังเล็กเลยดูนมใหญ่นั้น ใหญ่จริงหรือเปล่า เห็นแล้วอย่าหนาวก็แล้วกัน... งานนี้ใครได้เป็นเมีย อย่ายั่วโมโห เพราะอ๋อยอาจเอานมฟาดหน้าให้สลบ

สินาภรณ์ พิไลลักษณ์ เจ้าของอกภูเขา 36 นิ้ว ฟิตทรง กะทิ้งทวนถ่ายนู้ดรวมเล่มครั้งสุดท้ายในชีวิตสาว งานนี้สินาภรณ์กะประกบช่างภาพมือหนึ่ง “ธีรพงษ์ เหลียวรักวงษ์”

“อ๋อย”...สินาภรณ์ พิไลลักษณ์ เจ้าของหุ่น 36–23–35 ได้เปิดอกถอดยกทรงถ่ายนู้ดอีกครั้ง งานนี้อ๋อยเปิดใจว่า

“มีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งเห็นอ๋อยจากหนังสือ เขาเลยติดต่อมาหา โดยบอกว่าจะให้ถ่ายภาพนู้ดรวมเล่ม และงานฝีมือชิ้นนี้ จะให้เป็นศิลปะที่ออกมาสวย โดยจะนำช่างภาพนู้ด ธีรพงษ์ เหลียวรักวงษ์ มาแสดงฝีมือ”

งานนี้อ๋อยเองหวั่นใจ แต่ไม่ใช่เพราะกลัวทรวดทรงจะเคลื่อนคล้อยไม่สวยงาม เพราะอ๋อยบอกว่าเรื่องนี้เธอฟิตเครื่องมาเป็นอย่างดี และสภาพของเธอไม่เสียหาย ถ้าเป็นรถก็เรียกว่า สภาพยังใหม่ แต่ที่หวั่นใจเพราะได้ข่าวว่าธีรพงษ์นั้นหน้าตาหล่อเหลือเกิน กลัวใจ... (อ่านต่อหน้า 58)

สรพงษ์ เปิดใจ เหตุที่คว้าไมค์ ปักใจค่ายอาร์.เอส.

สมัยนี้ดาราหันมาเป็นนักร้องกันเป็นทิวแถว อาจเป็นเพราะว่านั่นเป็นอีกแบบหนึ่งของเส้นทางบันเทิงก็ว่าได้ เริ่มตั้งแต่ ใหม่ สิริวิมล, วัญญา สิยานนท์, สามารถ พยัคฆ์อรุณ, มณีนุช เสมรสุต, ฤทัย จงวิสุทธิ์, อำพล ลำพูน, ทิพย์ ธัมมะสิริ, เสกสรร ชัยเจริญ, มาช่า, มันทิตา แก้วบัวสาย, อลิสคริสตัน และ สถาพร นาควิลัย จวบจนคนสุดท้ายที่จะเข้าวงการกลับเป็นดาวค้างฟ้ารูปหล่อ พระเอกหนังบู๊และหนังชีวิต คนเลี้ยงช้าง เขาคือ “สรพงษ์ ชาตรี”

ปะหน้าวันก่อน พี่เอกอ้อมแอ้ม..ตอบว่า “เป็นความจริงครับ...ที่ผมจะทำเทป ขณะนี้ทำในส่วนของดนตรีและโปรดิวเซอร์”

ส่วนเหตุผลที่ก้าวเข้ามาเป็นนักร้องนั้น ก็เพราะว่า “จริงๆ แล้วพี่เป็นคนชอบฟังเพลง ชอบร้องเพลงมาก แต่เท่าที่ผ่านมา มีความคิดว่าตนเองร้องเพลงไม่เพราะ เนื่องจากเพลงสมัยก่อนต้องร้องถูกต้องตามอักขระ ต้องเอื้อนอย่างเพลงหยาดเพชร ต้องร้องให้ไพเราะ (อ่านต่อหน้า 58)

สาวเซ็กซ์บอมบ์เมืองไทย “เพ็ญพักตร์ ศิริกุล” หวังเอาดีทางเสียง อัสนี โชติกุลลุ้นหลายระดับ

ปฏิเสธหลายครั้งหลายคราแล้ว สำหรับสาวเซ็กซี่บอมบ์เมืองไทย “เพ็ญพักตร์ ศิริกุล” ว่า ชาตินี้จะไม่เป็นนักร้อง แต่ตอนนี้ใครก็รู้ว่าเธอกำลังเตรียมตัวเข้าสังกัดใหญ่อย่างแกรมมี่อยู่

เบื้องหลังของการเข้าค่ายนี้ไม่มีอะไรมาก เพราะนอกจากรูปร่างหน้าตาและความเซ็กซี่แล้ว “ต่าย” ยังได้เทรนเนอร์มือฉมังที่กลายมาเป็นคู่ควงบ่อยครั้ง

เขาคนนั้นตามหาพี่ทองมานานแล้ว จนเจอะเจอ “ต่าย” นี่แหละ

จะมีใครซะอีก ถ้าไม่ใช่ “อัสนี โชติกุล” ศิลปินน่ารัก ขวัญใจวัยรุ่นคนนั้น และทัวร์คอนเสิร์ต “วสันต์– (อ่านต่อหน้า 58)

เดินตามดวง

"ศิริโรจน์" พยากรณ์

ระหว่างวันที่ 6-12 พฤศจิกายน 2532

ราศีเมษ

13 เม.ย.-13 พ.ค.

- ระยะนี้จะมีความสำเร็จในเรื่องการงาน การหวังจะได้ตำแหน่งจะสมหวังแน่นอน การเดินทางไกลจะมีลาภ ในการเสี่ยง ครอบครัวความรักจะมีความสุขดีมาก เอกสารสัญญาระวังการผิดหวังหรือมีปัญหาต่อไปข้างหน้า ความรักการตกลงจะแน่นอน ฤกษ์ .01 สีแดงดำ ดาว 0 1 3 อักษร อ.พ.ร. มีลาภ

ราศีพฤษภ

14 พ.ค.-14 มิ.ย.

- ระยะนี้การเงินการลงทุนต้องระวังความผิดหวังหรือมีปัญหาต่อไปข้างหน้า การเงินการลงทุนจะร่ำรวยต้องไปทางเหนือ การศึกษาหรือการสอบจะมีความสำเร็จก้าวหน้าอย่างดี การเสริมสวยหรืองานด้านความงามจะมีทางดีขึ้น การค้าอาหารหรือเครื่องดื่มจะมีทางร่ำรวยแน่นอน สุขภาพไม่ดีนัก ฤกษ์ .08 สีน้ำตาล ดาว 8 6 2 อักษร ก.ร.พ.มีลาภ

ราศีเมถุน

15 มิ.ย.-15 ก.ค.

- ระยะนี้การเงินการลงทุนจะมีทางร่ำรวยต่อไป ครอบครัวความรักจะมีความสุขสมหวังอย่างดี ปัญหาเรื่องการเงินการลงทุนมีมากขึ้น ครอบครัวความรักระวังความผิดหวังหรือมีปัญหาต่อไปข้างหน้า การค้าที่ดินหรืองานด้านก่อสร้างจะมีความสำเร็จก้าวหน้าอย่างดี สุขภาพร่างกายจะดีขึ้นเรื่อยๆ ฤกษ์ .08 สีน้ำตาล ดาว 2 0 9 อักษร พ.ม.จ.มีลาภ

ราศีกรกฎ

16 ก.ค.-16 ส.ค.

- ระยะนี้ครอบครัวความรักจะมีความสุขดีมาก การเงินการลงทุนจะมีความสำเร็จอย่างดี การค้าอาหารหรือเครื่องดื่มจะมีปัญหาอย่างหนัก การค้าที่ดินหรืองานด้านก่อสร้างจะมีทางร่ำรวยดี การเสี่ยงระวังการหลอกลวงหรือมีปัญหาต่อไปข้างหน้า การเดินทางระวังความผิดหวังหรือมีปัญหาระหว่างทาง ฤกษ์ .08 สีน้ำตาล ดาว 0 2 9 อักษร ม.ร.พ.มีลาภ

ราศีสิงห์

17 ส.ค.-16 ก.ย.

ระยะนี้การเงินการลงทุนต้องระวังความผิดพลาดได้เสมอ การศึกษาหรือการสอบจะมีความก้าวหน้าอย่างดี การค้าเสื้อผ้าหรืองานด้านการตัดเย็บจะมีความสำเร็จอย่างดี ปัญหาเรื่องการเงินยังมีอยู่ต่อไปข้างหน้า การค้าอาหารหรือเครื่องดื่มจะมีความสำเร็จอย่างดี ปัญหาเรื่องสุขภาพยังหนักใจ ฤกษ์ .07 สีน้ำเงิน ดาว 8 7 0 อักษร พ.ส.ม. มีลาภ

ราศีกันย์

17 ก.ย.-16 ต.ค.

- ระยะนี้การเงินการลงทุนจะมีความสำเร็จก้าวหน้าอย่างดี ครอบครัวความรักระวังการมีปากเสียงหนักใจ การค้าที่ดินหรืองานด้านก่อสร้างจะมีทางร่ำรวยดีมาก การศึกษาหรือการสอบจะมีความสำเร็จสมหวัง การเดินทางไปต่างประเทศจะมีความสำเร็จก้าวหน้าดีมาก ปัญหาเรื่องความรักมีต่อไป ฤกษ์ .04 สีขาวเขียว ดาว 0 2 5 อักษร ม.ร.พ.มีลาภ

ราศีตุลย์

17 ต.ค.-15 พ.ย.

- ระยะนี้การเงินการลงทุนต้องระวังความผิดหวังหรือมีปัญหาต่อไปข้างหน้า การเงินการลงทุนในต่างประเทศจะมีทางร่ำรวยมากขึ้น ครอบครัวความรักจะมีความสุขดีมาก การศึกษาหรือการสอบจะมีความสำเร็จอย่างแน่นอน ปัญหาการค้าต้องระวังความผิดหวังหรือมีเรื่องหนักใจอย่างมาก สุขภาพดีมาก ฤกษ์ .03 สีชมพู ดาว 0 3 5 อักษร ม.พ.ร.มีลาภ

ราศีพิจิก

16 พ.ย.-15 ธ.ค.

- ระยะนี้การเงินการลงทุนต้องระวังความผิดหวังหนักใจ การเดินทางไปต่างประเทศจะมีความสำเร็จก้าวหน้าต่อไปอย่างแน่นอน การค้าที่ดินหรืองานด้านก่อสร้างจะมีทางร่ำรวยดี ปัญหาเรื่องความรักจะมีความยุ่งยากมาก การเจรจาเรื่องการเงินจะมีการตกลงกันได้เรียบร้อยดีมาก ความรักแต่งงานจะดี ฤกษ์ .06 สีฟ้าคราม ดาว 2 5 0 อักษร จ.ป.ท.มีลาภ

ราศีธนู

16 ธ.ค.-13 ม.ค.

- ระยะนี้การเงินการลงทุนต้องระวังความผิดหวังหรือมีเรื่องหนักใจมาก ความรักความสำเร็จจะสมหวังดีมาก การค้าที่ดินหรืองานด้านก่อสร้างจะมีทางร่ำรวยแน่นอน การค้าอาหารหรือเครื่องดื่มจะมีทางร่ำรวยแน่นอน การศึกษาหรือการสอบจะมีปัญหาอย่างมาก ระวังเรื่องสุขภาพหรือการเจ็บป่วยหนัก ฤกษ์ .06 สีขาวครีม ดาว 5 2 0 อักษร พ.ป.ช.มีลาภ

ราศีมังกร

14 ม.ค.-11 ก.พ.

- ระยะนี้การเงินการลงทุนต้องระวังความผิดหวังหรือมีปัญหาต่อไปข้างหน้า การค้าที่ดินหรืองานด้านก่อสร้างจะมีทางร่ำรวยอย่างดี การศึกษาหรือการสอบจะมีความสำเร็จอย่างแน่นอน ปัญหาเรื่องเสื้อผ้าหรืองานด้านการตัดเย็บจะมีทางร่ำรวยต่อไป กิจการเรื่องอาหารหรือเครื่องดื่มจะมีทางร่ำรวย ฤกษ์ .04 สีเขียว ดาว 2 4 6 อักษร ร.พ.ป.มีลาภ

ราศีกุมภ์

12 ก.พ.-13 มี.ค.

- ระยะนี้การเงินการลงทุนจะมีความสำเร็จร่ำรวยต่อไป การศึกษาหรือการสอบจะมีความสำเร็จที่ดีมาก การค้าที่ดินหรืองานจัดสรรจะมีความสำเร็จดีมาก เอกสารสัญญาระวังการผิดหวังหรือมีเรื่องหนักใจ การเดินทางไปต่างแดนจะมีความสำเร็จก้าวหน้าแน่นอน การศึกษาหรือการสอบสำเร็จ ฤกษ์ .01 สีแดงดำ ดาว 1 6 2 อักษร พ.[illegible]จ.มีโชค

ราศีมีน

14 มี.ค.-12 เม.ย.

ระยะนี้การเงินการลงทุนจะมีความสำเร็จก้าวหน้าดีมาก การศึกษาหรือการสอบจะมีความก้าวหน้าดี ปัญหาเรื่องการเงินการลงทุนต้องระวังจงหนัก การค้าที่ดินหรืองานด้านก่อสร้างจะต้องระวังจงหนัก กิจการเสริมสวยหรืองานด้านบริการจะดีมาก การเสี่ยงระวังการหลอกลวงหรือมีปัญหาต่อไป ฤกษ์ .04 สีเขียว ดาว 0 2 6 อักษร ส.พ.ด.มีลาภ

ศิริโรจน์

เรียน คุณอาศิริโรจน์ ที่นับถือ

หลานเกิดวันพฤหัสบดีที่ 1 เดือนกรกฎาคม 2514

1. หลานจะพบเนื้อคู่ปีไหน อนาคตหลานเป็นเช่นไร

2. ตอนนี้หลานพบเนื้อคู่หลานหรือยัง

3. หลานจะมีโชคลาภและเคราะห์ในระยะไหน

4. เนื้อคู่หลานจะเป็นคนลักษณะใด นิสัยเป็นเช่นไร

5. หลานควรแต่งงานอายุเท่าไร ปีไหน ชีวิตจึงจะสมบูรณ์

ต้อ

คุณต้อ

คำตอบ

1. เนื้อคู่คนรักชาวใหญ่ เป็นคนทางตะวันตก มีนิสัยดีมาก ทำงานก้าวหน้า การศึกษาดีมาก

2. เจอแล้วครับ และกำลังจะสมหวังต่อไป

(อ่านต่อหน้า 58)

นิตยสาร "ระทึกใจ" นายทวยเทพ ไวทยานนท์ บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พิมพ์ที่ บริษัท สยามสปอร์ตพริ้นติ้ง จำกัด เลขที่ 1778-1784 ถนนพระรามที่ 4 แยกเกษมราษฎร์ แขวงคลองเตย เขตพระโขนง กทม โทร 2490447